

NEW YORK TIMES BESTSELLER

ONIX

Seria LUX · Cartea a doua

JENNIFER L. ARMENTROUT

**JENNIFER L.
ARMENTROUT**

ONIX

Seria LUX • Cartea a doua

Traducere din limba engleză de
Claudia Roxana Olteanu

LEDA
GRUPUL EDITORIAL CORINT

Redactare: Mirella Acsente
Tehnoredactare computerizată: Simona Bănică
Ilustrație și design copertă: Liz Pelletier

JENNIFER L. ARMENTROUT, *Onix: A Lux Novel*,
Copyright © 2012 by Jennifer L. Armentrout
This translation published by arrangement with Entangled Publishing,
LLC.
All rights reserved.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin
GRUPULUI EDITORIAL CORINT.
LEDA este marcă înregistrată.

București, 2015.

ISBN 978-606-8623-81-8

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ARMENTROUT, JENNIFER.

Onix / Jennifer L. Armentrout; trad.: Claudia Roxana Olteanu.
București: Corint Books, 2015
ISBN 978-606-8623-81-8

I. Olteanu, Claudia Roxana (trad.)

821.111 (73)-31 = 135.1

*Dedicată iubitorilor de carte și
bloggerilor
de carte, mai mici și mai mari*

Capitolul 1

Au trecut zece secunde din momentul în care Daemon Black s-a așezat pe scaun și până m-a împuns în omoplat cu pixul lui special. Zece secunde lungi. M-am întors spre el și am inspirat parfumul acela unic, vegetal, care era doar al lui.

Daemon și-a retras mâna și a început să se bată ușor peste buze cu capacul albastru al pixului. Peste buzele alea pe care le știam așa de bine.

— Bună dimineața, Kitten.

M-am străduit să-l privesc în ochi. Verde strălucitor, ca frunzele celui mai proaspăt trandafir.

— Bună dimineața, Daemon.

A înclinat ușor capul, iar șuvițele negre de păr i-au alunecat pe frunte.

— Nu uita că în seara asta avem program.

— Da, știu. De-abia aștept, am zis eu, sec.

Daemon s-a aplecat spre mine, iar puloverul lui închis la culoare s-a întins pe umerii largi. Și-a aplecat banca spre a mea. Le-am auzit pe prietenele mele, Lesa și Carissa, icnind ușor și știam că toată clasa e cu ochii pe noi. Un colț al gurii lui era ușor ridicat, ca și cum ar fi râs în sinea lui.

Tăcerea devenea prea grea.

— *Ce?*

— Trebuie să ne ocupăm de urma ta, a spus el încet, ca să nu mai audă și alții.

Slavă Domnului. N-aș fi vrut să fiu pusă în situația de a da explicații maselor despre ce urmă e vorba. *A, știi, e doar un reziduu extraterestru, care se prinde de oameni și îi face să lumineze ca niște pomi de Crăciun, devenind astfel un far călăuzitor pentru o rasă malefică de extraterestri. Vrei și tu puțină?*

Da-da.

Mi-am luat și eu pixul, gândindu-mă serios să-l împung și eu.

— Da, măcar atâta lucru știam și eu.

— Și am o idee tare simpatică despre cum am putea face asta.

Știam deja care e ideea lui „simpatică”. Eu. El. Giugiuleală. Am zâmbit, iar privirea lui verde a devenit fierbinte.

— Ți place ideea? a murmurat, cu ochii la buzele mele. Corpul meu vibra de o cantitate nesănătoasă de tulburare și a trebuit să-mi amintesc că senzațiile astea neașteptate sunt cauzate de bizarele lui farmece extraterestre, nu de mine, personal. Din clipa în care Daemon mă vindecase, după lupta aceea cu arumul, eram conectați, iar dacă pentru el asta era suficient ca să se arunce cu capul înainte într-o relație, pentru mine nu era.

Era ceva *artificial*.

Eu voiam ceea ce avuseseră părinții mei. Iubire eternă. Puternică. Adevărată. O legătură extraterestră sonată nu era nimic pentru mine.

— Nu în viața asta, băiețuș.

— Rezistența ta e inutilă, Kitten.

— Și farmecul tău, la fel.

— O să vedem.

Mi-am dat ochii peste cap și m-am întors la banca mea. Daemon era exact ca un copil, dar de multe ori îți venea să-l omori, ceea ce anula partea aia copilăroasă. Nu mereu, e adevărat.

Bătrânul nostru profesor de trigonometrie a intrat în clasă și a început să-și aranjeze un vraf de hârtii, în așteptarea clopoțelului.

Daemon m-a împuns cu pixul în spate. Din nou.

Mi-am încheștat pumnii, gândindu-mă dacă n-ar fi mai bine să-l ignor. Dar știam că nu ar ajuta la nimic. Ar continua să mă împungă. M-am întors și m-am uitat la el enervată.

— *Ce mai e, Daemon?*

A avut o mișcare rapidă, ca de cobră. Cu un zâmbet care mi-a provocat tot felul de chestii ciudate în stomac, și-a trecut repede degetele peste obrazul meu și mi-a luat din păr o mică scamă.

M-am uitat la el fix.

— După ore...

Zâmbetul lui pervers îmi stârnea tot felul de idei nebunești, dar n-aveam de gând să-i mai fac jocul. Mi-am dat ochii peste cap și i-am întors spatele. O să rezist în fața hormonilor... și a felului în care mă atingea el la coarda sensibilă, așa cum nimeni nu reușea.

Toată dimineața am avut o durere ușoară la ochiul stâng, lucru de care îl învinovățeam exclusiv pe Daemon.

Pe la prânz, mă simțeam de parcă mă pocnise cineva în cap. Îmi venea s-o iau la fugă din cauza zgomotului continuu din cantină și a mirosului amestecat de dezinfectant și mâncare arsă.

— Ai de gând să mănânci asta?

Dee Black a arătat cu mâna spre brânza proaspătă și ananasul care stăteau în farfuria mea neatinsă.

Am scuturat din cap și am împins tava spre ea, iar stomacul meu s-a răscolit când am văzut-o mâncând.

— Tu ai fi în stare să mănânci cât o întreagă echipă de fotbal.

Lesă se uita la Dee cu o invidie neascunsă în ochii ei negri. Nici nu puteam s-o învinovățesc. O văzusem la un moment dat pe Dee mâncând un pachet întreg de biscuiți Oreo *dintr-o suflare*.

— Cum reușești să faci asta?

Dee și-a ridicat umerii delicați.

— Presupun că am metabolismul rapid.

— Ce-ați mai făcut în weekendul ăsta, fetelor? a întrebat Carissa, ștergându-și încruntată paharul cu mâneca bluzei. Eu am completat formulare de aplicație pentru facultăți.

— Eu m-am giugiulit cu Chad tot weekendul, a zâmbit Lesă.

Apoi fetele s-au uitat spre mine și Dee, așteptând să spunem și noi ce am făcut. Cred că nu era cazul să le povestesc cum am omorât un extraterestru psihotic și am fost cât pe ce să mor în proces.

— Am stat să ne uităm la niște filme tâmpite, a răspuns Dee, zâmbindu-mi ușor, și și-a dat după ureche o buclă rebelă. A fost destul de plictisitor.

Lesă a râs.

— Voi sunteți mereu plictisitoare, fetelor.

Am început să zâmbesc, dar am simțit brusc o gădilătură caldă în ceafă. Discuția de la masă s-a oprit și câteva secunde mai târziu, Daemon se trântea pe scaunul din stânga. În fața mea a apărut un pahar de plastic cu smoothie de căpșuni – preferatul meu. Eram mai mult decât șocată să primesc ceva în dar de la Daemon, cu atât mai mult ceva care chiar îmi plăcea. Degetele noastre s-au atins puțin atunci când am întins mâna după pahar, iar pe piele am simțit imediat un curent electric.

Am luat paharul și am băut o înghițitură. Delicios. Poate o să-mi facă bine la stomac. Și poate aș putea să mă obișnuiesc cu noul Daemon, cel-care-oferă-cadouri. Îmi plăcea mult mai mult decât Daemon în varianta jigodie.

— Mulțumesc.

A zâmbit drept răspuns.

— Dar băuturile noastre unde sunt? a glumit Lesă.

Daemon a râs.

— Sunt angajat doar de o singură persoană.

Mi-am tras scaunul mai departe de el, cu obrazii în flăcări.

— Nu te-am angajat eu cu nimic.

El s-a aplecat spre mine, acoperind distanța pe care eu o pusesem între noi.

— Nu încă.

— Hei, Daemon, sunt și eu aici, s-a încruntat Dee. Mă faci să-mi pierd pofta de mâncare.

— Ca și cum s-ar putea întâmpla asta vreodată, a ripostat Lesa, dându-și ochii peste cap.

Daemon a scos un sandvici imens din geantă. Numai el era în stare să plece de la a patra oră ca să-și cumpere mâncare și să nu fie pedepsit pentru asta. Era pur și simplu... *special*. Toate fetele de la masă, în afară de soră-sa, erau cu ochii pe el. Chiar și unii băieți.

I-a oferit soră-sii un biscuit cu ovăz.

— Nu aveam niște planuri de făcut? a întrebat Carissa, cu două pete strălucitoare colorându-i obrazii.

— Ba da, i-a zâmbit Dee Lesei. Planuri mari.

Mi-am trecut mâna peste fruntea umedă de transpirație.

— Ce planuri?

— Am vorbit cu Dee la engleză să dăm o petrecere în week-endul următor, a sărit Carissa, nerăbdătoare. O petrecere așa...

— Uriașă, a zis Lesa.

— Intimă, a corectat-o Carissa, privind-o pe prietena ei cu ochii îngustați. Ceva cu numai câțiva invitați.

Dee a încuviințat din cap, iar ochii ei de un verde intens străluceau de încântare.

— Părinții noștri sunt în oraș vinerea viitoare, așa că pică la fix.

M-am uitat spre Daemon. El mi-a făcut cu ochiul. Inima mea tâmpită a pierdut ritmul.

— Ce mișto că te lasă părinții să dai o petrecere acasă, a spus Carissa. Ai mei ar face infarct numai dacă aş aduce vorba de așa ceva.

Dee a ridicat dintr-un umăr și s-a uitat în altă parte.

— Părinții noștri sunt destul de ca lumea.

M-am străduit să-mi iau o expresie indiferentă, fiindcă am simțit un junghi în piept. Credeam sincer că Dee și-ar fi dorit mai mult decât orice în lumea asta ca părinții ei să fie în viață. Și poate că Daemon își

dorea și el același lucru. Dacă ei ar fi trăit, n-ar mai fi fost atâtea responsabilități pe umerii lui.

După ce petrecuserăm atâta timp împreună, ajunseseam să cred că acest comportament urât al lui era cauzat de prea mult stres. Și mai era și moartea fratelui geamăn...

Petrecerea proiectată a devenit singurul subiect al discuțiilor din pauza de masă. Se nimerise destul de bine, fiindcă și ziua mea era sâmbăta viitoare. Dar eram sigură că până vineri, toată școala va vorbi despre asta. Într-un oraș în care culmea distracției era să bei vineri seara pe un câmp de porumb, o asemenea petrecere nu avea cum să rămână „intimă”. Oare Dee își dădea seama de asta?

— N-ai nimic împotriva? l-am întrebat eu în șoaptă pe Daemon.

El a ridicat din umeri.

— Crezi că aș putea s-o împiedic cumva?

Știam că ar fi putut, dacă voia neapărat, ceea ce însemna că nu-l deranjează.

— Un biscuit? m-a întrebat el, întinzându-mi biscuitul plin de fulgi de ciocolată.

Cu riscul de a-mi supăra stomacul, nu puteam să refuz așa ceva.

— Da.

Colțurile gurii i s-au întins într-un zâmbet, apoi s-a aplecat spre mine la doar câțiva centimetri.

— Vino și ia-l.

Vino și...? Daemon a luat biscuitul și l-a prins cu buzele alea pline, bune de sărutat.

Doamne, ce ți-e cu copiiiăștia extraterestri...

Rămăsesem cu gura căscată. Mai multe fete de la masă scoteau niște sunete care mă făceau să mă întreb dacă nu se topiseră cumva sub masă, dar nu mă simțeam în stare să verific ce se întâmplase cu ele.

Biscuitul ăla – buzele alea – erau chiar în fața ochilor mei.

Am simțit că mi se înfierbântă obraji. Simțeam toți ochii îndreptați spre mine, iar Daemon... Doamne sfinte, Daemon își arcuise sprâncenele, provocator.

Dee a icnit.

— Cred că-mi vărs mațele.

Îmi venea să intru în pământ de rușine. Cum se putuse gândi la așa ceva? Să iau biscuitul din gura lui ca într-o scenă din *Doamna și vagabondul* în variantă plus 18? La naiba, mi-ar fi plăcut, de ce să nu

recunosc, și nu-mi dădeam seama ce trebuia să cred despre mine.

— A expirat timpul, Kitten.

Mă uitam țintă la el.

A rupt biscuitul și mi-a întins bucata mai mare. Am luat-o repede, aproape hotărâtă să i-o arunc în față, dar... era un biscuit cu ciocolată. Așa că l-am mâncat și mi-a plăcut.

Am luat o gură de smoothie și am simțit un fior pe spate, de parcă cineva se uita insistent la mine. Mi-am rotit privirea prin cantină, așteptându-mă s-o văd pe fosta iubită extraterestră a lui Daemon aruncându-mi privirea ei celebră de scorpie, dar Ash Thompson stătea de vorbă cu un băiat. Hmm. Oare o fi fost un luxen? Nu erau prea mulți de vârsta lor, dar mă îndoiam că Ash, cu orgoliul ei, i-ar fi putut zâmbi unui băiat obișnuit. Mi-am dezlipit privirea de la ei și am început să scanez restul cantinei.

Domnul Garrison stătea în picioare lângă ușile duble de la bibliotecă, dar era cu ochii la o masă de măscărici care făceau desene complicate în piureul din farfurie. Nu am văzut pe nimeni care să se uite măcar într-o doară în direcția noastră.

Am scuturat din cap, mă simțeam stupid că vedeam peste tot ciudățenii. Nu cred că vreun arum ar fi pornit atacul în cantina școlii. Poate eram bolnavă. Mi-au tremurat puțin mâinile când am dat să ating pandantivul pe care îl aveam la gât. Dar obsidianul era rece, liniștitor – o amuletă a siguranței. Așa că era cazul să nu mai fiu așa speriată de bombe. Poate de-aia mă și simțeam amețită și confuză.

Cu siguranță n-avea nicio legătură cu tipul care stătea lângă mine.

*

La oficiul poștal mă așteptau mai multe pachete, iar eu de-abia dacă m-am bucurat puțin. Erau acolo exemplare de lectură de la alți bloggeri, care le trimiteau mai departe pentru recenzii. Iar eu eram, nu știu cum, indiferentă. Încă o dovadă că aveam boala vacii nebune.

Drumul spre casă a fost un chin. Mâinile îmi erau moi. Gândurile îmi erau răvășite. Strângând la piept pachetele primite, am urcat treptele de la verandă, fără să mai iau în seamă furnicăturile pe care le simțeam în ceafă. Și nu l-am băgat în seamă nici pe băiatul de aproape doi metri care se rezema de balustradă.

— N-ai venit direct acasă de la școală.

În tonul lui se citea enervarea. Ca și cum ar fi fost agentul meu, aiurit

și super-sexy, de la Serviciile Secrete, iar eu reușisem să scap de sub supravegherea lui.

Mi-am scos cheile cu mâna liberă.

— După cum vezi, am fost la poștă.

Am împins ușa și am trântit grămada de pachete pe masa din hol. El era în spatele meu, normal, nu avea nevoie de invitație ca să intre.

— Corespondența ta putea să mai aștepte.

Daemon a venit după mine la bucătărie.

— Ce-s astea? Numai cărți?

Am luat cutia cu suc de portocale din frigider și am oftat. Oamenii care nu iubeau cărțile nu aveau cum să înțeleagă pasiunea altora pentru ele.

— Da, sunt *numai* cărți.

— Știu că acum e destul de puțin probabil să fie pe aici vreun arum, dar trebuie să fim prudenți, mai ales că ai o urmă care i-ar aduce direct în fața casei. Momentan, asta e mai important decât cărțile tale.

Ei, pe naiba, cărțile mele erau mai importante decât arumii. Mi-am turnat un pahar cu suc, prea obosită să mai intru în discuții cu Daemon. Încă nu ajunseserăm să stăpânim arta conversațiilor politicoase.

— Vrei să bei și tu?

El a oftat.

— Da. Ai lapte?

Am arătat spre frigider.

— Servește-te.

— Tu m-ai întrebat dacă vreau să beau ceva. N-ar trebui să mă servești tu?

— Eu te-am întrebat dacă vrei suc, am replicat eu, punându-mi paharul pe masă. Tu ai vrut lapte. Și vorbește mai încet. Mama doarme.

El și-a turnat un pahar cu lapte, mormăind ceva. Cum stătea așa lângă mine, am remarcat că purta niște pantaloni negri de sport, care îmi aminteau de ultima dată când venise acasă la mine îmbrăcat așa. Atunci ne încinsesem ca lumea. Cearta noastră se transformase într-o partidă încinsă de pupăceală desprinsă direct din romanele alea siropoase pe care le citeam eu. Amintirea aia *încă* mă ținea trează noaptea. Nu că aș fi recunoscut asta în fața cuiva.

Fusese o atmosferă așa de încinsă, încât nebuneala aia extraterestră a lui Daemon făcuse să explodeze aproape toate becurile din casă și îmi prăjise laptopul. Chiar îmi era dor de laptopul și de blogul meu. Mama

îmi promisese că o să-mi ia altul de ziua mea. Mai erau două săptămâni până atunci...

Mă jucam cu paharul fără să mă uit la Daemon.

— Pot să te întreb ceva?

— Depinde, a zis el moale.

— Tu... simți ceva când ești în preajma mea?

— Altceva decât ce am simțit azi-dimineață când am văzut ce grozav îți stătea cu blugii ăia?

— Daemon, am oftat eu, încercând să n-o iau în seamă pe fata din mine care urla M-A OBSERVAT! Vorbesc serios.

Degetele lui lungi descriau cercuri pe tăblia de lemn a mesei.

— Simt o căldură și niște furnicături în ceafă. La asta te refereai?

Am ridicat capul. Pe buzele lui era un zâmbet nesigur.

— Da, simți și tu asta?

— De fiecare dată când ești aproape de mine.

— Nu te deranjează?

— Pe tine te deranjează?

Nu prea știam ce să-i răspund. Furnicăturile alea nu erau dureroase sau ceva de genul ăsta, erau numai ciudate. Mă deranja însă ceea ce însemnau ele – conexiunea aia nenorocită despre care nu știam mai nimic. Chiar și inimile noastre băteau la fel.

— Ar putea să fie... un efect secundar al vindecării, a spus Daemon și s-a uitat la mine pe deasupra paharului.

Pun pariu că tot sexy ar arăta și dacă ar avea o mustață de lapte.

— Te simți bine? m-a întrebat el.

Nu chiar.

— De ce?

— Arăți ca naiba.

Altă dată, un asemenea comentariu ar fi stârnit un război total, dar acum nu am făcut decât să-mi pun pe masă paharul pe jumătate gol.

— Cred că am răcit sau ceva.

Și-a încruntat sprâncenele. Conceptul de boală îi era complet necunoscut lui Daemon. Luxenii nu se îmbolnăveau niciodată. Adică nici măcar o dată.

— Ce ai?

— Nu știu. Cred că am luat vreun microb extraterestru.

Daemon a pufnit în râs.

— Puțin probabil. Dar nu-mi permit să te am bolnavă. Trebuie să

ieșim undeva și să scăpăm de urma aia. Până atunci ești...

— Dacă mai zici iar că sunt o slăbiciune pentru tine, să știi că te bat.

Furia îmi alungase greața pe care o simțeam.

— Cred că am demonstrat deja că nu sunt, mai ales când l-am îndepărtat pe Baruck de casă, după care tot *eu* l-am și omorât, am zis, chinându-mă să nu ridic vocea. Doar fiindcă sunt o ființă umană nu înseamnă automat că sunt și slabă.

El s-a rezemat de spătarul scaunului, cu sprâncenele arcuite.

— Până una-alta, voiam să spun că ești *în pericol*.

— Ah.

M-am îmbujorat toată. Ups.

— În fine, dar nu sunt slabă.

Acum stătea la masă, și în secunda următoare era îngenuncheat la picioarele mele. Trebuia să ridice ușor capul ca să mă privească în față.

— Știi că nu ești slabă. Ai demonstrat asta. Iar ce-ai făcut weekendul trecut, când te-ai folosit de puterile noastre, a fost grozav. Tot nu-mi dau seama cum s-a întâmplat chestia aia, dar nu ești slabă. Deloc.

Uf. Era greu să rămân la fel de hotărâtă că n-am să cad în capcana de a mă apropia de el, când el se purta așa de... *frumos* și când se uita la mine ca și cum aș fi fost ultima bucațică de ciocolată din lumea asta.

Ceea ce mi-a adus aminte de nenorocitul ăla de biscuit cu ciocolată pe care îl ținuse în gură.

I-a tresărit ușor un colț al gurii, de parcă ar fi știut la ce mă gândesc și se străduia să nu zâmbească. Nu cu rânjetul ăla al lui, ci un zâmbet adevărat. Apoi brusc a fost în picioare, dominându-mă cu înălțimea lui.

— Acum aș vrea să-mi arăți că nu ești slabă. Mișcă-ți fundul și hai să scăpăm de urma aceea.

Am scos un geamăt.

— Daemon, chiar nu mă simt bine.

— Kat...

— Și nu spun asta ca să te enervez pe tine, am adăugat. Îmi vine să vomit.

El și-a încrucișat brațele musculoase, ceea ce a făcut să i se întindă peste piept tricoul *Under Armour*.

— Nu e deloc prudent să bântui peste tot când ești luminoasă ca un far nenorocit. Atâta timp cât ai urma asta, nu poți să faci chiar ce vrei. Și unde vrei.

M-am ridicat de la masă, încercând să nu-mi iau în seamă stomacul

tulburat.

— Mă duc să mă schimb.

S-a tras înapoi un pas, cu ochii mari de uimire.

— Cedezi tu așa de ușor?

— Să cedez? Am râs fără veselie. Nu vreau decât să scap de tine.

Daemon a chicotit amuzat.

— N-ai decât să-ți repeți asta, Kitten.

— Și tu n-ai decât să iei în continuare steroizii ăia pentru orgoliul tău.

Într-o clipă a fost fix în fața mea, împiedicându-mă să ies. Apoi s-a aplecat spre mine, și-a apropiat capul de fața mea cu ochii plini de aluzii. M-am tras înapoi până când mâinile mele au găsit marginea mesei.

— Ce? am întrebat eu.

S-a aplecat spre mine iar, apucându-mă cu mâinile de șolduri. Îmi simțeam respirația caldă pe obraz, apoi privirile ni s-au încrucișat. S-a apropiat puțin mai mult și buzele lui mi-au atins bărbia. Am icnit sugrumat și m-am clătinat înspre el.

O secundă mai târziu, Daemon s-a tras înapoi, pufnind cu aroganță.

— Vezi... nu e niciun orgoliu. Du-te și pregătește-te.

Fir-ar!

I-am arătat degetul mijlociu, am ieșit din bucătărie și am urcat scările.

Îmi simțeam pielea scârbos de transpirată și asta n-avea nicio legătură cu ce se întâmplase adineauri, totuși mi-am pus niște pantaloni și o bluză groasă de trening. Să alerg era ultimul lucru pe care mi-l doream acum. Dar nu mă așteptam ca lui Daemon să-i pese că nu mă simt bine.

Lui îi păsa doar de el și de soră-sa.

Nu-i adevărat, mi-a șoptit o voce enervantă care se strecurase în capul meu. Dar poate că vocea avea dreptate. El mă vindecase atunci, când putea foarte bine să mă lase să mor acolo, și apoi îmi auzisem și gândurile, îl auzisem cum mă implora să nu-l părăsesc.

Indiferent cum era, acum eu trebuia să trec peste senzația aia de vomă și să mă duc să mă distrez alergând. Un fel de al șaselea simț al meu îmi spunea că asta n-o să se termine prea bine.

Capitolul 2

Am rezistat douăzeci de minute.

Cu pământul ăla denivelat din pădure, cu vântul rece de noiembrie și cu băiatul ăla de lângă mine, mi-era imposibil s-o fac. L-am lăsat la jumătatea drumului spre lac și m-am grăbit înapoi spre casă. Damon a strigat după mine de vreo două ori, dar nu i-am răspuns. În clipa în care am intrat în baie, am început să vomit – vomă de-aia cu WC-ul strâns în brațe, în genunchi și cu ochii plini de lacrimi. Mi-era așa de rău, că am trezit-o pe mama.

Ea a dat buzna în baie și mi-a ținut părul la spate.

— De cât timp te simți așa de rău, scumpo? De câteva ore, toată ziua, sau ți-a venit acum?

Mama – asistentă medicală din cap până-n picioare.

— Cam toată ziua mi-a fost rău, am gemut eu, cu fruntea rezemată de cadă.

A făcut încet *fff* și mi-a pus mâna pe obraz.

— Scumpo, dar tu arzi. A luat un prosop și l-a băgat repede sub jetul de apă. Cred că ar trebui să sun la serviciu să spun că nu...

— Nu, mă simt bine.

Am luat prosopul din mâna ei și mi l-am pus pe frunte. Răcoarea aia era grozavă.

— E doar o răceală. Și deja mă simt mai bine.

Mama a stat cu mine până m-am ridicat și am intrat să fac un duș. Mi-a luat absurd de mult timp să mă îmbrac într-o cămașă de noapte. Camera se învârtea cu mine ca un carusel după ce m-am băgat sub pătură, și am strâns tare din ochi și am așteptat să se întoarcă mama.

— Ți-am adus telefonul și puțină apă.

Le-a pus pe măsută și s-a așezat lângă mine.

— Deschide gura.

Am deschis un ochi și am văzut termometrul pe care îl ținea drept în fața mea. Am deschis gura, docilă.

— În funcție de ce temperatură ai, o să văd dacă trebuie să stau acasă, mi-a zis ea. Poate că e doar o răceală, dar...

— Mmm, am gemut eu.

Ea s-a uitat la mine cu un aer hotărât și a așteptat să bipăie chestia pe care mi-o băgase în gură.

— Treizeci și opt cu trei. Vreau să iei asta.

A tăcut și mi-a dat două pastile. Le-am înghițit fără niciun comentariu.

— Temperatura nu e chiar așa de mare, dar vreau să stai în pat și să te odihnești. Plec, dar o să te sun pe la zece să văd ce faci, bine?

Am dat din cap și m-am culcușit mai bine în pat. Nu voiam decât să dorm. Mama mi-a mai pus un prosop ud pe frunte. Am închis ochii, convinsă că aveam o infecție cu zombi.

Creierul mi-era cuprins de o ceață ciudată. Am dormit dusă, nu m-am trezit decât o dată, când m-a sunat mama, apoi am adormit iar, până după miezul nopții. Cămașa de noapte era udă și mi se lipea de pielea fierbinte. Am vrut să dau pătura la o parte, dar mi-am dat seama că era deja în partea cealaltă a camerei, peste biroul meu plin cu de toate.

M-am ridicat în picioare și mi-am simțit fruntea acoperită cu broboane reci. Bătăile inimii, puternice și neregulate, stârneau ecouri în capul meu. Mi se părea că sunt două bătăi într-una singură. Aveam senzația că pielea era întinsă la maximum peste mușchi, mă frigea și mă înțepa. Stăteam în picioare și camera se învârtea cu mine.

Era așa de cald, de parcă ardeam pe dinăuntru. Aveam senzația că mi se topiseră mațele și se transformaseră în ceva vâscos. Gândurile mele se ciocneau unul de altul, ca o garnitură nesfârșită de tren plină de absurd. Nu aveam altceva în minte decât că trebuie să mă răcoresc.

Am deschis larg ușa camerei și holul parcă mă atrăgea în jos. Nu știam unde mă duc, dar m-am împleticit pe hol și apoi pe scări, până jos. Ușa de la intrare mi se părea că e poarta de evadare spre mai bine. Afară era frig. Deci afară mă voi răcori.

Dar nu mi se părea suficient.

Am stat acolo, pe verandă, cu cămașa udă și cu părul strâns, în vântul care bătea. Stelele străluceau puternic pe cerul întunecat de noapte. Mi-am lăsat privirea mai jos și copacii care erau aliniați pe marginea drumului au început să-și schimbe culoarea. Galben. Auriu. Roșu. Apoi au revenit la o nuanță palidă, maronie.

Mi-am dat seama că visam.

Amețită, am coborât de pe verandă. Simțeam pietrișul pocnind sub picioarele mele, dar am continuat să merg, ghidată de lumina lunii. Am simțit de mai multe ori că tot universul se întoarce cu fundul în sus, dar m-am chinuit să merg înainte.

Nu mi-a luat prea mult să ajung la lac. Sub lumina palidă a lunii, apa

neagră ca onixul se încrețea ușor. Am mers înainte până când picioarele mi s-au afundat în mълul de pe mal. Stăteam așa acolo și fierbințelea mă înțepa. Mă ardea. Mă sufocam de căldură.

— Kat?

M-am întors încet. Mă uitam fix la apariția aceea și vântul sufla cu putere pe lângă mine. Lumina lunii îi arunca umbre pe față și se reflecta în ochii mari și luminoși. Nu putea să fie adevărat.

— Ce faci aici, Kitten? m-a întrebat Daemon.

Părea afectuos. Daemon nu era niciodată afectuos. Era rapid și câteodată greu de urmărit, dar nu era afectuos.

— Eu... trebuie să mă răcoresc.

A părut că înțelege ce vreau să spun.

— Să nu cumva să intri în lac.

M-am tras înapoi. Apa rece ca gheața mi-a udat gleznela, apoi genunchii.

— De ce?

— De ce?! A făcut un pas spre mine. Pentru că apa e prea rece. Kitten, nu mă face să vin după tine.

Capul îmi bubuia. Neuronii ăia din creierul meu precis se topeau. M-am băgat și mai mult în apă. Răceala ei îmi alina pielea încinsă. Îmi răcorea acum capul, luându-mi odată cu fierbințelea și respirația. Arsura se mai domolise, aproape dispăruse. Puteam să stau așa, sub apă, o veșnicie. Poate chiar o să stau.

Am simțit că mă cuprind niște brațe solide, puternice, care mă trag la suprafață. Aerul rece m-a izbit în față, dar plămâniile mele parcă ardeau. Am înghițit cu nesaț aerul înghețat, în speranța că va stinge flăcările pe care le simțeam în mine. Daemon mă trăgea afară din apa aceea binefăcătoare așa de repede, încât acum era în apă, iar în clipa următoare era în picioare pe mal.

— Ce Dumnezeu ai? m-a întrebat el, apucându-mă de umeri și zgâlțâindu-mă ușor. Ți-ai pierdut mințile?

— Nu mai face așa. L-am împins ușor, slăbită. Sunt așa de încinsă.

Privirea lui intensă a coborât pe mine până jos.

— Da, văd că ești încinsă. Cu cămașa asta de noapte udă... e foarte eficient, Kitten, dar o partidă de înot noaptea, în noiembrie? E puțin cam deplasat, nu crezi?

Ce spunea el n-avea niciun sens. Răcoarea se dusesse și pielea mă ardea din nou. M-am desprins neîndemânatică din brațele lui și m-am

îndreptat iar spre lac.

Până să apuc să fac doi pași, m-a prins iar în brațe și m-a întors cu fața spre el.

— Kat, nu poți să intri acum în lac. E mult prea rece. O să te îmbolnăvești. A dat la o parte o şuviță de păr care mi se lipise de obraz. La dracu – o să te îmbolnăvești și mai tare. Arzi de-a binelea.

Ceva din cuvintele lui parcă risipise ușor ceața. M-am aplecat spre el, punându-mi obrazul pe pieptul lui. Mirosul lui era *minunat*. Mirosea a condimente și a bărbat.

— Nu te vreau.

— Nu e chiar momentul potrivit să deschidem iar discuția *asta*.

Era doar un vis. Am oftat și i-am cuprins în brațe mijlocul ferm.

— Dar te vreau.

Brațele lui Daemon s-au strâns în jurul meu.

— Știu, Kitten. Nu păcălești pe nimeni. Hai.

După ce mi-a dat drumul, rămăsesem cu brațele atârdate inert pe lângă corp.

— Nu... nu mă simt bine.

— Kat, a spus și a venit lângă mine. Mi-a apucat capul cu amândouă mâinile și l-a ridicat spre el. Kat, uită-te la mine.

Nu mă uitam la el? Am simțit că-mi cedează picioarele. Și pe urmă n-a mai fost nimic. Nici Daemon. Nici gânduri. Nici foc. Nici Katy.

*

Toate erau în ceață, incoerente. Mâini calde care îmi țineau părul să nu-mi cadă pe față. Degete care îmi mângâiau obrații. O voce joasă care îmi spunea ceva într-o limbă muzicală și caldă. Ca un cântec, dar... mult mai frumos și mai liniștitor. M-am scufundat cu totul în sunetul acela și pentru scurtă vreme m-am pierdut în el.

Am auzit voci.

La un moment dat mi s-a părut că o aud pe Dee.

— Nu poți. Asta n-o să facă decât să-i amplifice urma.

Simțeam cum cineva mă mișcă. Hainele ude erau scoase. Ceva cald și moale mi-a lunecat pe piele. Am încercat să vorbesc cu vocile pe care le auzeam, sau poate chiar am vorbit. Nu eram prea sigură.

La un moment dat, m-au înfășurat într-un nor și m-au dus de acolo. Sub obraz simțeam o bătaie calmă de inimă, care mă adormea, după care vocile s-au estompat, iar mâinile reci au fost înlocuite de niște

mâini calde. A apărut o lumină puternică. Am auzit și mai multe voci. *Mamă?* Mama părea îngrijorată. Vorbea cu... cineva. Cineva pe care nu l-am recunoscut. El avea mâinile alea reci. Apoi o înțepătură în mână, o durere surdă care radia până în vârful degetelor. Alte voci care șopteau, după care n-am mai auzit nimic.

Nu era nici zi și nici noapte, ci ceva ciudat, între noapte și zi, unde corpul meu ardea. Apoi se întorceau iar mâinile reci, trăgându-mi brațele de sub pătură. Pe mama n-am mai auzit-o, dar am simțit iar înțepătura pe piele. Arsura mătura totul *în mine*, îmi alerga prin vene. Am suflat greu și am vrut să mă ridic din pat, și din gât mi-a ieșit un țipăt sugrumat. Toate mă ardeau. Acum simțeam în mine un foc de zece ori mai puternic ca înainte și știam că o să mor. Asta trebuia să fie...

Apoi a fost o răceală care îmi trecea prin vene, ca un vânt de iarnă. Se mișca repede, stingea flăcările și lăsa în urmă o urmă de gheață.

Mâinile au ajuns la gâtul meu și mi-au smucit ceva. Un lanț... lanțșorul meu? Mâinile nu mai erau, dar am simțit obsidianul cum *zumzăie*, cum vibrează undeva, deasupra. Apoi am dormit mult, o eternitate, așa mi s-a părut, și nu eram sigură că o să mă mai trezesc vreodată.

*

Stătusem patru zile în spital și eu nu îmi aminteam nimic. Doar că mă trezisem miercuri într-un pat incomod, cu ochii la tavanul alb și mă simțeam bine. Ba chiar foarte bine. Mama fusese tot timpul lângă mine, și am avut nevoie de o doză mare de cicăleală ca să pot pleca din spital după ce-mi petrecusem toată ziua de joi spunând oricui intra în salonul meu că vreau acasă. Fusese, evident, un episod violent de răceală, dar nu era nimic grav.

Acum mama se uita la mine cu ochii ei încercănați cum dădeam pe gât paharul de suc de portocale din frigider. Era în jeansi și un tricou subțire. Mi se părea ciudat să nu o văd în uniforma ei de infirmieră.

— Scumpo, ești sigură că te simți în stare să mergi la școală? Ai putea să stai acasă azi și să te duci la școală de luni încolo, dacă vrei.

Am scuturat din cap. În cele trei zile în care lipsisem mă pricopsisem cu o tonă de teme nefăcute. Mi le adusese Dee aseară.

— Mă simt bine.

— Scumpo, ai fost internată în spital. Ar trebui s-o iei mai ușor.

Am spălat paharul.

— Sunt bine. Pe bune, n-am nimic.

— Știi că ți se pare că te simți bine. Mi-a aranjat puloverul pe care îl încheiasem greșit. Will – adică doctorul Michaels – ți-a dat drumul acasă, dar pe mine m-ai speriat rău. Nu te-am văzut niciodată așa de bolnavă. Nu vrei să-l sun să treacă puțin pe aici să te vadă înainte de a intra în tură?

Mai ciudat mi se părea că mama vorbise despre doctorul meu spunându-i pe numele mic, ceea ce însemna că relația lor devenise între timp serioasă, iar eu nu observasem asta. Mi-am luat rucsacul, apoi m-am oprit.

— Mamă?

— Da?

— Tu ai venit acasă luni, la miezul nopții, nu? Înainte de a-ți termina tura? Când a clătinat din cap că nu, m-am simțit și mai tulburată. Și cum am ajuns atunci la spital? am întrebat-o.

— Ești sigură că te simți bine? Mi-a pus mâna pe frunte. Nu mai ai febră, dar... Prietenul tău te-a adus la spital.

— Prietenul meu?

— Da, Daemon te-a adus. Deși sunt curioasă cum a știut el că erai așa de bolnavă la trei dimineața. Și-a îngustat ochii: De fapt, sunt *foarte* curioasă.

Băga-mi-aș.

— Și eu.

Capitolul 3

N-am fost în viața mea mai nerăbdătoare să ajung la trigonometrie. Cum naiba a știut Daemon că eram bolnavă? Visul ăla pe care l-am avut, cu lacul, nu putea să fie adevărat. Exclus. Dacă a fost... o să... nu știam ce aș face atunci, dar eram sigură că ar fi fost ceva care m-ar fi făcut să-mi ia foc obrazii.

Lesă a venit prima.

— Ieiii! Ai venit! Cum te simți? Ești mai bine?

— Da, sunt bine.

Eram cu ochii la ușă. Câteva clipe mai târziu, a intrat și Carissa. M-a tras ușor de păr când a trecut pe lângă mine, zâmbind.

— Îmi pare bine că ți-ai revenit. Am fost foarte îngrijorate. Mai ales când am venit la tine și tu erai dusă cu pluta.

Mă întrebam ce oi fi făcut de față cu ele și eu nu-mi aminteam nimic.

— Nici măcar nu știu dacă vreau să aflu.

Lesă a chicotit și și-a scos caietul.

— Mormăiai întruna. Și strigai pe cineva.

O, nu!

— Serios?

Carissei i s-a făcut milă de mine și și-a coborât vocea.

— Îl strigai pe Daemon.

Mi-am acoperit fața cu mâinile și am gemut.

— O, Doamne.

Lesă a chicotit.

— Erai destul de simpatică.

Cu un minut înainte să se sune, am simțit căldura aceea mult prea bine cunoscută pe gât și am ridicat capul. Daemon intra nonșalant în clasă. Fără carte, ca de obicei. Avea un caiet, dar nu cred că a scris vreodată ceva în el. Începeam să cred că proful de mate era și el extraterestru, fiindcă altfel nu pricep cum putea Daemon să scape stând în clasă fără să facă nimic.

A trecut pe lângă mine fără să-mi arunce măcar o privire.

M-am răsucit în scaun.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

S-a lăsat să alunece în bancă.

— OK.

— Între patru ochi, am șoptit eu.

S-a rezemat de scaun fără nicio expresie.

— Ne întâlnim la bibliotecă în pauza de masă. Acolo nu vine nimeni. Știi tu, cu toate cărțile și chestiile alea.

M-am strâmbat și m-am întors la banca mea. După cinci secunde, poate, am simțit împunsătura aia de pix în spate. Am respirat adânc, m-am înarmat cu răbdare și m-am întors la el. Daemon își aplecase banca în față. Acum eram la doar câțiva centimetri distanță.

— Da?

A rânjit.

— Arăți mult mai bine decât ultima dată când te-am văzut.

— Mersi, am mormăit eu.

Privirea lui s-a învârtit puțin în jurul meu și știam ce face. Se uita la urmă.

— Vrei să știi ceva?

Mi-am lăsat capul pe o parte, așteptând.

— Nu mai strălucești, a șoptit el.

De uimire, mi-a căzut falca. Luni luminam ca un glob de discotecă și acum nu mai aveam nicio urmă?

— Adică, deloc?

A făcut semn din cap că nu.

Profesorul începuse lecția, așa că a trebuit să mă întorc la bancă, dar nu eram atentă la ce spunea. Minte mea se blocase la ideea că nu mai străluceam. Ar fi trebuit să fiu – nu, *eram* în extaz, dar conexiunea aia era tot acolo. Speranța mea că va dispărea odată cu urma se năruise.

După oră, le-am rugat pe fete să-i spună lui Dee că o să mai întârzie la masă. Fiindcă auziseră ceva din discuție, Carissa pufnea mereu în răs, iar Lesa s-a apucat să fantazeze despre ce s-ar putea face în bibliotecă. Nici nu voiam să știu la ce se gândea. Nici nu voiam să mă gândesc. Dar acum mă gândeam, fiindcă puteam *chiar foarte bine* să mi-l imaginez pe Daemon făcând chestiile alea.

Orele de dimineață au trecut greu. La biologie, domnul Garrison s-a uitat la mine cu obișnuita lui privire bănuitoare, după ce a căscat ochii mari când m-a văzut. Era ca un fel de paznic neoficial al luxenilor care trăiau în afara coloniei. Versiunea mea ne-strălucitoare părea să-i atragă atenția la fel de mult ca versiunea strălucitoare. Poate era mai degrabă din cauza faptului că nu era prea încântat că eu știu ce sunt ei de fapt.

Tocmai când se îndrepta spre proiector, s-a deschis ușa și a intrat un

băiat, cu un tricou vintage cu *Pac-Man*, care arăta demențial. Clasa a început să murmure în timp ce băiatul s-a dus la domnul Garrison cu un bilet.

Era un elev nou, evident. Părul lui șaten era ciufulit artistic, ca și cum ar fi fost atent aranjat să stea în felul ăla. Arăta și bine, cu tenul bronzat și un zâmbet sigur pe el.

— Se pare că avem un nou elev, a spus domnul Garrison, punând biletul pe catedră. Blake Saunders din...?

— California, a completat băiatul. Santa Monica.

S-au auzit imediat mai multe *ooo*-uri și *aaa*-uri. Lesa și-a îndreptat spatele. Ura. N-o să mai fiu eu „elevul cel nou”.

— Foarte bine, Blake din Santa Monica.

Domnul Garrison a scanat clasa cu privirea și s-a oprit pe scaunul liber de lângă mine.

— Uite locul tău și colega ta de laborator. Simte-te bine.

Am strâns puțin din ochi uitându-mă la domnul Garrison, fără să-mi dau seama dacă remarcă „simte-te bine” era un fel de jignire voalată sau exprima speranța lui secretă că băiatul ne-extraterestru îmi va distrage atenția de la cel extraterestru.

Cu un aer absolut indiferent la privirile curioase ațintite asupra lui, Blake s-a așezat lângă mine și a zâmbit.

— Salut.

— Salut. Sunt Katy din Florida, am zâmbit și eu. Cunoscută acum drept „fosta nouă elevă”.

— A, am înțeles.

Privirea lui s-a îndreptat spre domnul Garrison, care aducea proiectorul în mijlocul clasei.

— Oraș mic, oameni puțini, toată lumea se holbează – ceva de genul ăsta?

— Exact.

A râs ușor.

— Bine. Ajunsesem să cred că e ceva în neregulă cu mine.

Și-a scos un caiet din geantă și m-a atins pe braț în mișcarea aceea. M-a trecut o undă de energie statică.

— Scuze.

— Nu-i nimic, i-am răspuns.

Blake mi-a mai aruncat repede un zâmbet și apoi și-a îndreptat ochii în față. Jucându-mă cu lăntșorul de la gât, i-am mai aruncat o privire

băiatului cel nou. Ei, măcar de acum o să am ce să văd la bio. Asta nu-i rău.

*

Daemon nu era lângă ușile duble de la bibliotecă. Mi-am așezat mai bine rucsacul pe umeri și am intrat în sala cu miros de mucegai. Un bibliotecar tânăr a ridicat capul și mi-a zâmbit, văzând că mă uit în toate părțile. Simțeam căldura aceea pe gât, dar nu îl vedeam. Cunoscându-l pe Daemon, m-am gândit că probabil stă ascuns pe undeva, ca să nu-l vadă nimeni pe Înălțimea Sa într-o bibliotecă. Am trecut pe lângă niște boboci care mâncau la mese sau la calculator, și m-am învârtit prin toată sala până l-am descoperit tocmai la secțiunea de Cultură est-europeană. Cu alte cuvinte, într-o zonă absolut nepopulată.

Stătea într-o nișă de lângă un calculator antic, cu mâinile vârâte în buzunarele blugilor uzați. O șuviță lungă de păr îi acoperea fruntea, ajungând până la buzele lui pline. Buzele alea s-au întins într-o jumătate de zâmbet.

— Începusem să mă întreb dacă o să mă găsești vreodată.

Nu s-a mișcat deloc să pot intra în gaura aia minusculă de doi metri pe doi.

Mi-am sprijinit geanta de perete și m-am suit cu fundul pe masa din fața lui.

— Ți-e jenă să te vadă cineva aici și să creadă că ești în stare să citești?

— Am o reputație de apărat.

— Și ce reputație minunată mai e.

Și-a întins picioarele până sub masa pe care stăteam eu.

— Deci despre ce voiai să vorbim – vocea lui s-a transformat într-o șoaptă joasă, sexy – între patru ochi?

Am simțit că mă trec fiorii – și asta n-avea nimic de-a face cu temperatura.

— Nu ce sperai tu.

Daemon a rânjit senzual.

— OK.

Mi-am încleștat mâinile de marginea mesei.

— De unde ai știut tu în toiul nopții că mi-e rău?

Daemon m-a fixat o clipă cu privirea.

— Nu-ți amintești?

Ochii lui fantastici erau mult prea intenși. Am lăsat privirea în jos... spre gura lui. O mișcare proastă. Am început să mă holbez la harta Europei din spatele lui. Era mai bine așa.

— Nu. Nu chiar.

— Probabil din cauza febrei. Ardeai toată.

Mi-am întors brusc ochii spre el.

— M-ai atins?

— Da, te-am atins... și n-aveai prea multe haine pe tine.

Rânjetul i se întinsese pe toată fața.

— Și erai udă flească... într-un tricou alb. Arătai mișto. Foarte mișto.

Mi-am simțit obrazii în flăcări.

— Lacul... n-a fost un vis?

Daemon a clătinat din cap.

— Doamne, deci chiar m-am dus să înot în lac?

S-a ridicat de pe scaun și a făcut un pas în față, ajungând în același spațiu în care respiram eu... asta dacă el chiar avea nevoie de respirație.

— Da, te-ai dus. Nu mă așteptam să văd așa ceva într-o seară de luni, dar nu mă plâng. Am văzut destul.

— Taci din gură, am șuierat eu.

— Nu te jena.

A întins mâna spre mine și m-a apucat de mâneca puloverului. I-am dat mâna la o parte.

— Partea de sus o mai văzusem și mai înainte, iar partea de jos n-am văzut-o prea bine...

Am sărit de pe masă cu palma în aer. N-am apucat decât să-l ating ușor, și mi-a prins mâna. La naiba, ce reacții rapide avea. Daemon m-a tras la pieptul lui și s-a uitat în jos spre mine cu ochii scăpărând de o furie stăpânită.

— Nu lovi, Kitten. Nu-i frumos.

— Ce faci *tu* nu-i frumos.

Am încercat să mă îndepărtez de el, dar mă ținea strâns de încheietura mâinii.

— Dă-mi drumul.

— Nu cred că pot să fac asta. Trebuie să mă protejez.

Dar mi-a dat drumul la mână.

— Nu, pe bune, de-aia te porți așa... de-aia ești grosolan cu mine?

— Grosolan? a repetat și s-a împins în mine până am ajuns cu spatele

în peretele nișei. Asta nu-i grosolănie sau ce naiba spui tu.

Imagini cu mine rezemată de peretele casei și cu Daemon sărutându-mă îmi pluteau în fața ochilor ca niște bomboane colorate. Simțeam furnicăături în tot felul de locuri. Asta nu era deloc bine.

— Daemon, o să ne vadă cineva.

— Și? Mi-a ridicat mâna delicat. Nimeni n-ar îndrăzni să-mi zică ceva.

Am respirat adânc. Îi simțeam parfumul în gură. Piepturile noastre se atingeau. Corpul meu spunea da. Katy spunea nu. *Nu* mă afecta asta. Nu mă afecta că eram așa de aproape unul de celălalt și că mâna lui se strecurase pe sub mâneca puloverului. Nu era ceva *real*.

— Deci urma mea s-a șters, dar conexiunea asta idioată n-a dispărut?

— Nup.

Am clătinat capul, dezamăgită.

— Și ce înseamnă asta?

— Nu știu.

Degetele lui se strecuraseră cu totul sub mâneca mea și urcau ușor spre cot. Pielea lui zumzăia ca un curent electric. Nimic nu se compara cu asta.

— De ce mă tot atingi? l-am întrebat, enervată.

— Fiindcă îmi place.

Dumnezeule, și mie îmi plăcea, deși n-ar fi trebuit.

— Daemon...

— Să revenim la urmă. Știi ce înseamnă asta.

— Că nu trebuie să-ți mai văd fața în afara școlii?

A râs, și râsul lui parcă mi-a pătruns prin tot corpul.

— Nu mai ești în pericol.

Cumva, nu știu cum, mâna pe care o aveam liberă ajunsese pe pieptul lui. Inima îi bătea repede și puternic. La fel și a mea.

— Cred că partea cu nu-ți-mai-văd-fața e mai puțin importantă decât partea cu siguranța.

— N-ai decât să crezi tu asta.

Mi-a atins părul cu bărbia, apoi a lăsat-o să alunece peste obrazul meu. M-am cutremurat. De pe pielea lui a trecut o scânteie pe pielea mea, zumzând în aerul încărcat de electricitate din jur.

— Dacă asta te face să te simți mai bine, dar știm amândoi că e o minciună.

— Nu e o minciună.

Mi-am tras capul în spate. Răsuflarea lui se izbea fierbinte de buzele mele.

— Tot o să ne vedem, a murmurat el. Și nu mai minți. Știu ce-ți place. Tu mi-ai spus că mă vrei.

Stai ușor!

— Când?

— La lac.

S-a aplecat spre mine, iar eu ar fi trebuit să mă feresc. Buzele lui s-au lipit de ale mele și mi-a eliberat mâna.

— Ai spus că mă vrei.

Aveam ambele mâini pe pieptul lui. Se pare că acționau independent de voința mea. Am încetat să mă mai consider responsabilă pentru ele.

— Aveam febră. Îmi pierdusem mințile.

— N-are importanță, Kitten. Daemon m-a apucat de șolduri și m-a așezat pe marginea mesei cu o ușurință uimitoare. Eu știu mai bine.

Respirația mea era acum sacadată.

— Nu știi nimic.

— Da-da. Să știi că am fost îngrijorat, a admis el, venind între picioarele mele. Mă strigai întruna și eu îți răspundeam, dar parcă nu mă auzai.

Despre ce vorbeam noi? Mâinile mele ajunseseră acum pe abdomenul lui. Mușchii se simțeau fermi pe sub pulover. L-am apucat de talie, desigur cu intenția să-l împing. În loc de asta, l-am strâns și l-am tras spre mine.

— Uau, cred că eram chiar dusă.

— M-ai... speriat.

Până să apuc să răspund sau măcar să realizez că boala mea îl speriase, buzele noastre s-au întâlnit. Creierul meu a încetat să mai funcționeze, degetele mele îi strângeau puloverul și... și, Dumnezeule, sărutul lui era așa de aprins, îmi strivea buzele, iar mâinile lui îmi strângeau mijlocul, trăgându-mă spre el.

Daemon săruta ca un om care tânjise multă vreme după apă, lung și amețitor. În mine se învolburau senzații amestecate. Nu voiam asta, fiindcă totul se datora doar conexiunii dintre noi. Îmi spuneam întruna asta, în timp ce mâinile mele alunecau pe pieptul lui și îl apucau de gât. Când mâinile lui mi-au pătruns pe sub tricou, am simțit ca și cum m-ar fi atins în profunzime, fiecare celulă din corpul meu s-a încălzit, umplând toate spațiile întunecate din mine cu lumina din pielea lui.

Îl atingeam și îl sărutam, și era ca și cum aș fi avut iar febră. Eram în flăcări. Tot corpul meu ardea. Lumea din jurul meu ardea. Săreau scânteii. Am gemut, cu gura lipită de a lui.

S-a auzit un POC! și apoi PAC!

Mirosul de plastic ars a umplut încăperea. Ne-am despărțit, respirând greu. În spatele lui am văzut fâșii de fum care se ridicau din monitorul vechi. Doamne Dumnezeule, așa o să se întâmple mereu când o să ne sărutăm?

Și la urma urmei, ce dracu' făceam eu? Eram hotărâtă să nu mai permit să se întâmple vreodată așa ceva, adică să nu-l mai sărut sau să-l ating vreodată pe Daemon. Felul în care se purtase cu mine prima oară încă mă mai durea. Durerea și rușinea încă mai erau în mine.

L-am împins. *Cu putere*. Daemon mi-a dat drumul, uitându-se la mine de parcă i-aș fi aruncat cățelul în fața mașinii. M-am uitat într-o parte, m-am șters cu mâna la gură. Degeaba. El era peste tot în jurul meu, era *în* mine.

— Doamne nici măcar nu-mi *place* asta – să te sărut.

Daemon și-a îndreptat spatele.

— Dă-mi voie să te contrazic. Cred că și calculatorul ăsta spune altceva.

I-am aruncat o privire urâtă.

— Asta – asta nu se va mai întâmpla niciodată.

— Iar eu cred că nu e prima oară când spui asta, mi-a amintit Daemon. Când a văzut cum mă uit la el, a oftat. Kat, ți-a plăcut la fel de mult pe cât mi-a plăcut și mie. De ce minți?

— Fiindcă nu e ceva real, am spus eu. Înainte nu mă doreai.

— Ba da...

— Să nu îndrăznești să spui că m-ai dorit, fiindcă te purtai cu mine de parcă aș fi fost Antihristul! Nu poți să ștergi toate astea numai fiindcă între noi e o conexiune idioată... Am respirat adânc, fiindcă simțeam în piept o durere ascuțită, apoi am continuat: M-ai rănit atunci cu adevărat. Cred că nici măcar nu ți-ai dat seama. M-ai umilit în fața tuturor copiilor din cantină!

Daemon a întors capul și și-a trecut degetele prin păr. Un mușchi din obraz i-a tresărit nervos.

— Știu. Îmi pare rău de... de felul în care m-am purtat cu tine, Kat.

M-am uitat șocată la el. Daemon nu-și cerea niciodată scuze. Adică niciodată. Poate el chiar... Am scuturat capul. Nu erau suficiente

scuzele lui.

— Uite, chiar și acum, suntem ascunși bine în bibliotecă, de parcă vrei să nu știe nimeni că ai greșit și că te-ai purtat ca o javră în ziua aia. Iar eu ar trebui să trec peste toate astea?

Ochii i se lărgiseră.

— Kat...

— Nu spun că nu putem să rămânem prieteni, fiindcă vreau să fim prieteni. Chiar îmi plăci foar... M-am întrerupt înainte să spun prea multe. Uite, zicem că nu s-a întâmplat nimic. O să mă gândesc că a fost gripa sau cine știe ce zombi mi-a mâncat creierul.

Și-a încruntat sprâncenele.

— Ce?

— Nu vreau să fac asta cu tine. Mă pregăteam să plec, dar el mi-a prins brațul. M-am uitat urât la el: Daemon...

M-a privit în ochi.

— Ești o mincinoasă groaznică. Vrei și tu asta. La fel de mult ca și mine.

Am deschis gura să spun ceva, dar n-am putut.

— Vrei asta la fel de mult pe cât vrei să ajungi la ABA în iarna asta.

Mi-a căzut falca pe podea.

— Tu nici măcar nu știi ce e ABA!

— Întâlnirea de iarnă a Asociației Bibliotecilor Americane, a răspuns el, zâmbind cu mândrie. Zi că nu erai obsedată de asta pe blogul tău înainte de a te îmbolnăvi. Sunt sigur că ai spus ceva de genul că ți-ai da și primul născut ca să ajungi acolo.

Mda, cred că am zis ceva de genul ăsta.

Ochii lui Daemon străluceau.

— În fine, să revenim la partea cu dorința ta.

Am scuturat din cap, încă uluită.

— Chiar mă vrei.

Am respirat adânc, încercând să-mi stăpânesc furia... și amuzamentul.

— Ești mult prea sigur pe tine.

— Suficient de sigur ca să fac și un pariu.

— Nu cred că vorbești serios.

A zâmbit.

— Pun pariu că până la Revelion o să recunoști că ești la nebunie, până peste cap, irevocabil...

— Uau, vrei să-ți mai dau și eu niște adverbe?

Obrajii îmi ardeau.

— Ce zici de irezistibil?

Mi-am dat ochii peste cap și am mormăit:

— Sunt uimită să aflu că știi ce e ăla un adverb.

— Nu mă mai întrerupe, Kitten. Să ne întoarcem la pariu – până la Revelion o să recunoști că mă iubești, la nebulie, până peste cap, irevocabil și *irezistibil*.

L-am privit uimită, înecându-mă de râs.

— Și că mă visezi.

Mi-a lăsat mâna și și-a încrucișat brațele la piept, cu o sprânceană ridicată.

— Pun pariu că o să recunoști asta. Poate o să-mi arăți chiar și un caiet în care numele meu e încadrat de inimioare...

— Doamne, ce prostii spui...

Daemon mi-a făcut cu ochiul.

— Atunci, am stabilit pariul.

M-am întors, mi-am luat geanta și am plecat în viteză printre rafturi, lăsându-l pe Daemon acolo, ca să nu fac ceva nebunesc. Cum ar fi să las bunul-simț la o parte și să dau fuga la el și să-l iau în brațe, prefăcându-mă că tot ce a zis și a făcut în lunile de până acum nu au lăsat o rană adâncă în inima mea. Fiindcă asta ar însemna că mă prefac, nu?

Nu am încetinit pasul până n-am ajuns în fața dulapului meu, care era în cealaltă parte a clădirii. Mi-am băgat mâna în rucsac și mi-am scos dosarul cu rahaturi artistice. Ce zi tâmpită am avut. Am fost pe dinafară la mai toate orele, m-am pupat cu Daemon și am mai stricat un calculator. Pe bune. Mai bine stăteam acasă.

Am întins mâna spre mânerul dulapului. Până să ajung la el, ușa dulapului s-a dat de perete. Am icnit de surpriză, am sărit în spate și dosarul meu cu schițe a căzut pe jos.

Doamne Dumnezeule, ce-a fost asta?

Era imposibil... Inima mea bătea la limita infarctului.

Daemon? El avea puterea să manipuleze obiecte. Să deschidă ușa de la un dulap ar fi fost pentru el floare la ureche, având în vedere că putea să smulgă copaci din rădăcină. M-am uitat în jur, printre cei câțiva copii care erau pe hol, dar știam deja că nu e acolo. Nu avusesem senzația aia pe care mi-o dădea sinistra legătură extraterestră cu el. M-am tras mai departe de dulap.

— Hei, uită-te pe unde mergi, am auzit o voce glumeață. Am tras o gură bună de aer, m-am întors repede și l-am văzut pe Simon Curtis lângă mine, cu un rucsac jerpelit în mâna lui cărnoasă.

— Scuze, am hârâit eu, cu ochii la dulap.

Oare văzuse și el ce s-a întâmplat? M-am aplecat să-mi adun schițele, dar el mi-a luat-o înainte. A fost fantastic de stânjenitor să adunăm hârtiile străduindu-ne să nu ne atingem.

Simon mi-a înmânat un teanc de desene stupide cu flori. Nu am deloc talent la desen.

— Poftim.

— Mersi.

M-am ridicat, mi-am îndesat dosarul în dulap, gata s-o iau la picior.

— Stai nițel. M-a prins de braț. Voiam să stau de vorbă cu tine. M-am uitat ostentativ la mâna lui. Avea cinci secunde până la momentul în care pantoful meu ascuțit avea să-l lovească între picioare.

Se pare că și-a dat seama de asta, fiindcă mi-a dat drumul la mână și a roșit.

— Voiam doar să-mi cer iertare pentru ce s-a întâmplat în noaptea aia la bal. Eram beat și... fac numai prostii când sunt beat.

M-am uitat urât la el.

— Atunci poate că ar trebui să nu mai bei.

— Da, cred că așa ar trebui.

Și-a trecut mâna prin părul proaspăt tuns. O rază de lumină s-a reflectat în albastrul și auriul de la ceasul care era prins la încheietura lui groasă. Pe brățară era gravat ceva, dar nu-mi dădeam seama ce scrie.

— În fine, chiar n-am vrut să...

— Hei, Simon, ce faci?

Billy Crump, un băiat din echipa de fotbal cu ochii mici ca niște mărgeluțe, a venit lângă Simon, s-a uitat spre mine, părând să nu remarce altceva în afară de sânii mei. După el venea haïta turbată a coechipierilor. Billy a zâmbit, evaluându-mă din ochi.

— Hei... Ce-avem noi aici?

Simon a deschis gura, dar un alt tip i-a luat-o înainte.

— Dă-mi voie să ghicesc. Asta iar vrea să ajungă la suspensorul tău? Tipii din gașcă au început să râdă și să-și dea coate.

Am clipit iritată spre Simon.

— Poftim?

Obrajii lui Simon erau roșii ca focul când Billy a făcut un pas spre

mine și mi-a pus mâna pe umăr. Mirosul ăla de parfum aproape m-a doborât.

— Uite ce e, păpușă, Simon nu e interesat de persoana ta.

Unul dintre tipi a început să râdă.

— Așa cum spune mama mea mereu, de ce să cumperi vaca dacă laptele e gratis?

Un val de furie urca încet în mine. Ce dracu' le spusese Simon idioților ăstora? M-am tras de sub mâna lui Billy.

— Laptele ăsta nu e gratis și nici măcar n-a fost vreodată de vânzare.

— Noi am auzit altceva.

Billy l-a împins ușor cu pumnul pe Simon, care era roșu ca racul.

— Nu-i așa, Cutters?

Toți ochii colegilor lui Simon erau îndreptați asupra lui. El a încercat să râdă și a făcut un pas înapoi, punându-și rucsacul pe umăr.

— Da, frate, dar nu mai am chef și de al doilea pahar. Tot încerc să-i zic asta, dar ea nu înțelege.

Mi-a picat falca.

— Mincinosul dra...

— Ce se întâmplă acolo? a strigat profesorul Vincent din capătul holului. N-ar trebui să fiți în clasă, băieți?

Băieții au spart gașca râzând și au plecat spre sală. Unul dintre ei s-a întors spre mine, făcând cu o mână gestul „sună-mă”, iar cu cealaltă un gest obscen la gură.

Simțeam nevoia să dau cu pumnul în ceva. Dar nu Simon era problema mea cea mai mare. M-am întors spre dulap, și stomacul parcă mi-a căzut în călcâie. Se deschisese singur.

Capitolul 4

Mama nu era acasă, plecase deja la Winchester mai devreme. Speram s-o mai prind acasă ca să mai stăm de vorbă și să uit de incidentul cu dulapul, dar pierdusem din vedere că e miercuri – ziua căreia i se mai spunea Ziua Pe Cont Propriu.

Aveam o durere enervantă în spatele ochilor, de parcă aveam febră musculară, deși nu eram prea sigură că poți să faci febră musculară și la ochi. Mă apucase după incidentul cu dulapul și nu dădea niciun semn că o să-mi treacă.

Am aruncat un vraf de țoale în mașina de spălat, după care mi-am dat seama că nu mai e balsam. Ratare. M-am dus în debara, să caut acolo. Am renunțat și am ajuns la concluzia că singurul lucru care mă poate ajuta la momentul ăla este ceaiul îndulcit pe care îl văzusem dimineață la frigider.

S-a auzit un zgomot de sticlă spartă.

Am tresărit speriată și am dat fuga la bucătărie, gândindu-mă că a aruncat cineva cu ceva în geam și l-a spart, deși nu era o zonă în care să fie prea mulți trecători, poate doar vreo trupă de la Ministerul Apărării care să ia casa cu asalt. La gândul ăsta, inima a început să îmi bată ceva mai tare și m-am uitat prin bucătărie; privirea mi-a căzut pe blatul de sub un dulap suspendat, cu ușa deschisă. Unul dintre paharele înalte și mate era pe blat, spart în trei bucăți mari.

Pic. Pic. Pic.

M-am uitat în jur încruntată, fără să-mi dau seama de unde se aude zgomotul. Un pahar spart și apă care picură... Apoi mi-am dat seama. Pulsul mi s-a accelerat când am deschis frigiderul.

Carafa cu ceai era căzută într-o parte. Fără capac. Lichidul maroniu cursese pe raft și acum picura pe margine. M-am uitat spre dulap. Am vrut ceai, ceea ce însemna că aveam nevoie de un pahar și, evident, de ceai.

— Imposibil, am șoptit eu, dându-mă un pas înapoi.

Era imposibil ca simpla mea dorință de a bea ceai să fi provocat cumva toate astea.

Dar ce altă explicație ar fi putut să fie? Nu puteam să mă aștept că e vreun extraterestru sub masă care se distrează mișcând toate rahaturile.

Am verificat totuși, ca să fiu sigură.

Era a doua oară pe ziua de azi când lucrurile se mișcau de capul lor. Două coincidențe?

Cu o senzație de amortire, am luat un prosop și am început să șterg mizeria. În timpul ăsta mă gândeam cum s-a deschis dulapul. Se deschisese înainte ca eu să pun mâna pe el. Dar era imposibil ca eu să fi făcut asta. Extraterestrii au puterea să facă chestii de-astea. Eu nu. Poate a fost un cutremur minor, sau ceva de genul ăsta – un cutremur minor care nu afectase decât un pahar și carafa cu ceai? Destul de improbabil.

De-a dreptul șocată, am luat o carte și m-am întins pe canapea. Aveam nevoie de ceva serios să-mi distragă atenția.

Mama era disperată că sunt cărți peste tot. Nu erau chiar *peste tot*. Numai acolo unde stăteam eu, adică pe canapea, pe fotoliu, pe dulapul de la bucătărie, la spălător și chiar la baie. N-ar mai fi peste tot dacă ar accepta să ne luăm o bibliotecă pe tot peretele.

Dar oricât de mult mă străduiam să mă las cuprinsă de subiectul cărții, nu reușeam. În parte era și vina cărții. Era ceva cu o iubire fulgerătoare, blestemul vieții mele. Fata îl vede pe băiat și se îndrăgostește. Pe loc. Suflet-pereche, respirație tăiată, furnicături în degetele de la picioare, iubire după o singură discuție. Băiatul o respinge pe fată din cine știe ce motiv paranormal. Fata încă îl iubește. Băiatul recunoaște în final că o iubește și el.

Pe cine voiam să păcălesc? Într-un fel, îmi plăcea toată neliniștea aia a poveștii. Nu era cartea de vină. Eu eram. Nu reușeam să-mi limpezesc mintea și să mă cufund în poveste. Am luat semnul de carte de pe măsuță și l-am așezat între file. Paginile cu colțuri îndoite sunt Antihristul în persoană pentru adevărații iubitori de carte.

Nu mergea să mă fac că nu s-a întâmplat nimic. Pur și simplu nu îmi stătea în fire să fug așa de probleme. Și pe urmă, dacă era să fiu sinceră cu mine însămi, trebuia să admit că nu era numai faptul că mă speriasem de chestiile alea. Dacă am ajuns să-mi imaginez că pot să mișc obiecte? Poate că febra mi-a distrus niște neuroni. Am respirat așa de adânc, încât m-a luat amețea. Oare e posibil ca cineva să devină schizofrenic după o gripă?

Asta chiar sună idiot.

M-am ridicat în fund și mi-am strâns genunchii la piept. Totul e în regulă. Ce s-a întâmplat... Trebuie să existe o explicație logică pentru ce s-a întâmplat. N-am închis bine dulapul și pașii apăsați ai lui Simon l-au făcut să se deschidă. Iar paharul o fi fost pe marginea raftului. Și

erau mari șanse ca mama să fi lăsat carafa fără capac. Mereu face chestii de-astea.

Am respirat profund de mai multe ori. Sunt bine. Tot ce se întâmplă în lumea asta are o explicație logică. Singura hibă la teoria asta este că locuiesc alături de niște *extraterestri*, iar asta nu e *deloc* logic.

M-am ridicat de pe canapea, să mă uit dacă mașina lui Dee era în fața casei. Mi-am tras hanoracul pe mine și m-am dus la ea.

Dee m-a băgat imediat în bucătărie. Se simțea un miros dulce de ars.

— Îmi pare bine că ai venit. Tocmai mă pregăteam să vin eu pe la tine, a zis ea, mi-a dat repede drumul la mână și s-a repezit la dulap.

Pe blatul dulapului erau o grămadă de vase.

— Ce faci? m-am uitat eu peste umărul ei.

Unul dintre vase părea plin cu catran.

— Câh.

Dee a oftat.

— Încercam să topesc ciocolată.

— Cu mâinile tale de microunde?

— E un dezastru total. A trântit spatula în scârboșenia aia. Nu reușesc să nimeresc temperatura potrivită.

— De ce nu încerci s-o faci pe aragaz?

— Pfui, urăsc aragazul.

Dee a scos spatula din cratiță. Jumătate se topise.

— Ups.

— Mișto.

M-am îndepărtat și m-am așezat la masă.

Ea și-a fluturat mâna și oalele au zburat în chiuvetă. Robinetul s-a deschis.

— Mă pricep din ce în ce mai bine. A luat o sticlă cu detergent de vase. Ce-ați făcut tu și Daemon la prânz?

Am ezitat.

— Am vrut să vorbesc cu el despre povestea aia cu lacul. Eu eram sigură că... am visat.

Dee s-a scuturat ușor.

— Nu, a fost de-adevăratalea. Eram acolo când te-a adus. Eu te-am îmbrăcat cu haine uscate, ca să știi.

Am râs.

— Speram să fi fost tu.

— Deși s-a oferit s-o facă el, a spus ea, dându-și ochii peste cap.

Daemon e așa de săritor.

— Da, știu. Unde... acum unde e?

A ridicat din umeri.

— Habar n-am. Și-a îngustat ochii. Ce ai, de ce te tot scarpini pe braț?

— Ce? M-am oprit, nici nu-mi dădusem seama ce fac. A, mi-au luat sânge la spital, să vadă dacă nu am turbare sau ceva.

A râs și m-a tras de mânecă.

— Am ceva cu care poți să te ungi... la naiba, Katy.

— Ce? M-am uitat la mână și am respirat șocată. Vai de mine!

Toată partea din interior a brațului meu arăta ca o căpșună. Nu mai lipsea decât frunzulița verde. Bubițele care apăruseră pe pielea roșie aveau niște punctișoare negre.

Dee și-a trecut degetele pe pielea iritată.

— Doare?

Am clătinat din cap. Numai că mă mânca al naibii. Mi-a dat drumul la mână.

— Doar ți-au luat sânge?

— Da, am zis eu cu ochii la mână.

— Asta-i foarte ciudat, Katy. Parcă ai avea o alergie la ceva. Stai să aduc niște aloe. Poate ajută.

— Bine.

M-am uitat încruntată la mâna mea. Ce ar fi putut să provoace asta?

Dee s-a întors cu un borcan în care era chestia aia grozavă. A avut efect în privința mâncărimii, și după ce mi-am tras mâneca la loc, ea a părut că a uitat de problemă.

Am mai stat cu Dee vreo două ore, uitându-mă cum distruge una după alta toate oalele. Am râs așa de tare când i-a luat foc bluza de la castronul pe care îl înfierbânta, încât mă durea burta. S-a uitat la mine cum râdeam, ridicând din sprâncene, de parcă ar fi zis să am grijă să nu pătesc și eu așa, ceea ce m-a făcut iar să râd.

Când a terminat toată ciocolata și toate spatulele din plastic, Dee s-a declarat în sfârșit învinsă. Trecuse de ora zece, așa că i-am spus noapte bună și m-am dus acasă să mă culc. Fusesse foarte lungă această primă zi de școală de după boală, dar eram bucuroasă că trecuse și că o încheiasem alături de Dee.

Daemon traversa strada exact când închideam ușa în urma mea.

În mai puțin de o secundă era pe ultima treaptă.

— Kitten.

— Hei.

Am evitat să mă uit la ochii extraordinari și la chipul lui, fiindcă, în fine, îmi era foarte greu să nu-mi amintesc ce senzații îmi dăduse gura lui pe buzele mele.

— Unde, ăăă, deci, ce-ai mai făcut?

— Am patrulet.

A pășit pe verandă și, cu toate că eram foarte atentă la o crăpătură din podea, am simțit privirea lui intensă pe fața mea și fierbințeala care venea dinspre corpul lui. Era foarte aproape de mine, mult prea aproape.

— Nimic nou pe frontul de vest.

M-am străduit să zâmbesc.

— Frumoasă trimitere.

Când a început să vorbească, răsuflarea lui îmi atingea șuvița de păr de pe tâmplă.

— De fapt, e cartea mea preferată.

Am ridicat brusc capul spre el, gata-gata să ne ciocnim. Mi-am ascuns surprinderea.

— Nu știam că poți și tu să citești din clasici.

Pe buze i-a apărut un zâmbet leneș și jur că a făcut cumva să se apropie și mai mult. Picioarele noastre se atingeau. Umărul lui mi-a atins ușor brațul.

— Păi, în general îmi plac cărțile cu poze și cu propoziții scurte, dar câteodată mai calc și pe alături.

N-am putut să mă abțin și am început să râd.

— Dă-mi voie să ghicesc, cartea ta preferată e aia cu desene pe care le poți colora?

— Nu reușesc niciodată să nu depășesc conturul.

Daemon mi-a făcut cu ochiul. Numai el putea să facă așa.

— Normal.

Am întors capul, înghițind în sec. Uneori era mult prea simplu să o lălăi așa cu el în conversații lejere, așa de al naibii de simplu, că aș fi putut să o fac în fiecare seară. Tachinându-ne. Râzând. Pierzându-mi capul definitiv.

— Trebuie să... să plec.

S-a întors.

— Te conduc până acasă.

— Păi, stau *chiar acolo*.

Nu că n-ar fi știut. Pfui.

Zâmbetul ăla lenevos a devenit mai larg.

— Hei, vreau să fiu un gentleman.

Mi-a oferit brațul.

— Îmi dai voie?

Am râs pe înfundate și am clătinat din cap. Dar l-am luat de braț. În clipa următoare, eram în brațele lui. Inima îmi ajunsese în gât.

— Daemon...

— Oare ți-am zis că te-am adus în brațe până acasă în noaptea aia când ai fost bolnavă? Credeai că ai visat, este? Nup. A fost real.

A coborât o treaptă și eu mă uitam cu ochii mari la el.

— De două ori într-o săptămână. O să facem o tradiție din asta.

Apoi s-a repezit în viteză de pe verandă, și vântul care îmi șuiera în urechi acoperea scheunatul meu de surpriză. În clipa următoare era în fața ușii mele, zâmbindu-mi.

— Data trecută am fost mai rapid.

— Te cred, am spus eu încet, amețită.

Obrajii parcă îmi amortiseră.

— Mă lași... ai de gând să mă lași jos?

— Mmm.

Ochii ni s-au întâlnit. Avea o tandrețe în privire care mă încălzea și mă speria.

— Te-ai mai gândit la pariul nostru? Ești gata să te predai?

Și uite așa a stricat tot farmecul.

— Lasă-mă jos, Daemon.

M-a așezat ușor cu picioarele pe podea, dar brațele lui erau tot pe mijlocul meu, iar eu nu găseam nimic de spus.

— Eu m-am gândit.

— O, Doamne, am murmurat eu.

I-au tresărit ușor buzele.

— Pariul ăsta nu e prea corect pentru tine. Revelionul? La naiba, o să recunoști că mă iubești la nemurire până la Ziua Recunoștinței.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Sunt convinsă că pot să mă abțin până la Halloween.

— ăsta a trecut deja.

— Tocmai, am mormăit eu.

A râs ușor și s-a întins spre mine ca să-mi dea o șuviță de păr după ureche. Dosul palmei mi-a atins obrazul și am strâns tare buzele ca să

nu oftez. În piept simțeam cum crește o căldură puternică, ce nu avea nimic de-a face cu o simplă atingere.

Era legată numai de dorința aia care se citea în privirea lui. Apoi el s-a întors cu spatele la mine și și-a lăsat capul pe spate. Au trecut mai multe clipe în tăcere.

— Stelele... Sunt așa de frumoase în seara asta.

I-am urmărit și eu privirea, puțin descumpănită de schimbarea bruscă a subiectului. Cerul era întunecat, dar erau mii de punctișoare strălucitoare în noaptea de cerneală.

— Da, sunt frumoase. Mi-am mușcat buzele și l-am întrebat: Ți amintesc de casa ta?

N-a răspuns imediat.

— Mi-ar fi plăcut să-mi amintească. Amintirile, chiar și atunci când sunt triste, tot sunt mai bune decât nimic, știi?

Am simțit un nod în gât. De ce i-am pus o astfel de întrebare? Știam doar că nu-și amintește nimic despre planeta lui. Mi-am dat iar părul pe spate și am stat așa lângă el, cu ochii la cer.

— Bătrânii... ei își amintesc ceva despre Lux?

A dat din cap că da.

— Nu le-ai cerut niciodată să-ți povestească despre ea?

A vrut să răspundă, dar a izbucnit în râs.

— Nimic mai simplu, nu? Numai că eu încerc să evit colonia cât mai mult.

Era de înțeles, deși nu puteam să zic că pricep prea bine de ce. Daemon și Dee îmi vorbeau foarte rar de luxenii care rămăseseră în colonie, ascunși prin pădurile din jurul stâncilor Seneca.

— Dar domnul Garrison?

— Matthew? A scuturat din cap. Nu vrea să vorbească despre asta. Cred că îi este prea greu – cu războiul, cu familia pe care a pierdut-o.

Mi-am întors privirea de la stele și m-am uitat la Daemon. Profilul lui avea o expresie aspră și chinuită. Dumnezeu, ce viață grea au avut. Toți luxenii. Războiul îi transformase în refugiați. Pământul era de fapt o planetă ostilă pentru ei, dacă te gândești cum trebuie să trăiască aici. Daemon și Dee nu-și aminteau deloc de părinții lor și își pierduseră și fratele. Domnul Garrison pierduse totul și numai Dumnezeu știe câți alții mai suferiseră astfel de tragedii.

Nodul din gât era din ce în ce mai mare.

— Îmi pare rău.

Daemon a întors brusc capul spre mine.

— De ce trebuie să-ți ceri tu scuze?

— Îmi pare doar rău... de toate... de cât ați suferit.

Și chiar îmi părea.

Mi-a susținut privirea un moment apoi a întors capul, râzând încet. Nu era nici urmă de veselie în râsul lui, și m-am gândit dacă n-am greșit cu ceva. Probabil.

— Mai vorbește tot așa, Kitten, și eu...

— Tu, ce?

Daemon a coborât cu spatele treptele, cu zâmbetul lui misterios.

— M-am decis să te iau ușor. Rămâne Revelionul ca dată finală.

Am vrut să-i răspund, dar a dispărut până să apuc să spun ceva, mișcându-se mult prea repede pentru privirea mea.

Mi-am pus mâinile pe piept și am rămas acolo, încercând să pun cap la cap cele întâmplate. Preț de o clipă, o clipă nebună, între noi a fost ceva mai mult decât o dorință animalică.

Și asta m-a speriat.

Am intrat în casă și după un timp am reușit în sfârșit să nu mă mai gândesc la Daemon. Mi-am luat telefonul, am mers din cameră în cameră până când am avut semnal, am format numărul mamei și i-am lăsat un mesaj. Când m-a sunat, i-am zis de chestia cu mâna. Ea a zis că poate m-am lovit, deși nu mă durea și nu era nici vânătă. A promis că-mi aduce un unguent, iar eu m-am simțit mai bine numai fiindcă i-am auzit vocea.

M-am așezat în pat, încercând să nu mă mai gândesc la toate ciudățeniile, ca să mă pot concentra asupra temei pe care o aveam la istorie. Luni aveam o testare. Era jalnic să stau să învăț vinerea, dar ori învățam, ori picam. Și nu concepeam să pic. Istoria era una dintre materiile mele preferate.

Peste câteva ore, am simțit pe gât căldura aia care începuse să-mi devină sinistru de familiară. Am închis cartea, am sărit din pat și m-am repezit la geam. Luna plină lumina totul cu o strălucire pală și argintie.

Mi-am ridicat mâneca de la tricou. Pielea era tot așa de roșie. Oare boala mea era legată într-un fel de chestia cu dulapul, cu paharul de ceai și cu conexiunea dintre mine și Daemon?

M-am uitat iar pe geam, peste tot. Nu am văzut pe nimeni. Pieptul parcă mi s-a umplut de dor. Am tras draperia mai mult și mi-am lipit fruntea de geamul rece. Nu puteam să spun cum știam asta, dar eram

sigură. Undeva, ascuns în umbrele nopții, era Daemon.

Și fiecare părticică din ființa mea voia – *simțea nevoia* – să meargă la el. Suferința aceea din ochii lui... Era ceva așa de mare, care trecea și peste mine și el. Era mult mai mare decât mintea mea putea să cuprindă.

A fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut în viața mea, să nu dau curs acelei dorințe, dar am lăsat draperia la loc și m-am întors în pat. Am deschis manualul și mi-am concentrat atenția asupra lecției.

Până la Revelion? Asta n-o să se întâmple.

*

Aveam una dintre zilele alea când aș fi vrut să sparg ceva fiindcă numai ceva de genul ăsta m-ar fi făcut să mă simt mai bine. Limita mea pentru ciudățeniile tolerabile ale vieții mele de zi cu zi fusese depășită de mult.

Sâmbătă, dușul a pornit înainte ca eu să intru în cabină. Duminică seara, ușa de la dormitor s-a deschis în timp ce eu mă îndreptam spre ea, pocnindu-mă drept în față. Iar în dimineața asta, colac peste pupăză, am dormit mai mult decât de obicei și am pierdut primele două ore, plus că tot conținutul șifonierului meu s-a prăbușit pe podea când eu mă gândeam cu ce să mă îmbrac.

Ori mă transformam într-un extraterestru, ori aveam în burtă un extraterestru care se chinuia să iasă, ori eram nebună.

Singurul lucru bun care mi s-a întâmplat pe ziua de azi e că nu mai aveam iritația aia pe mână care îmi provoca mâncărimi.

Tot drumul spre școală m-am întrebat ce să fac. Nu puteam să ignor toate chestiile astea și să zic că sunt doar niște coincidențe, și trebuia să mă adun și să confrunt realitatea. Noul meu statut, de a nu mai fi doar un spectator, presupunea să accept faptul că m-am schimbat *cu adevărat*. Și trebuia să fac ceva înainte de a pune pe toată lumea în primejdie. Numai gândul la asta îmi lăsa în gură un gust amar. La Dee nu puteam să apelez sub nicio formă, fiindcă îi promisesem lui Daemon să nu spun că mă vindecase atunci. Nu aveam altă soluție decât să mă duc iar pe capul lui cu încă o problemă.

Cel puțin așa mi se părea. Din prima zi de când ne-am mutat aici, nu i-am adus decât probleme. M-am împrietenit cu sora lui, am pus prea multe întrebări, am fost gata să mor... de două ori. Plus că am descoperit și marele lor secret, și de fiecare dată am rămas cu o urmă.

Am coborât încruntată din mașină și am trântit portiera. Nici nu e de

mirare că Daemon a fost așa de ticălos în toate lunile astea. Chiar *eram* o problemă.

Și el era, dar, oricum...

Întârzasem la bio și am alergat cu respirația tăiată pe coridoare, sperând să ajung în clasă înainte ca domnul Garrison să intre. Când am ajuns în fața ușii grele de la clasă, ea s-a dat de perete cu putere. Zgomotul a răsunat în toată clădirea, atrăgând atenția unui grup de elevi întârziați.

Mi-a fugit tot sângele din față, picătură cu picătură, când am auzit un icnet speriat în spate și mi-am dat seama că m-a prins. Prin creierul meu amorțit treceau milioane de gânduri și niciunul nu făcea doi bani. Am închis ochii, simțind frica în stomac ca pe un lapte stricat. Ce se întâmpla cu mine? Era ceva – ceva rău de tot.

— Nenorocitul ăsta de curent de pe coridoare, a spus domnul Garrison, dregându-și vocea în spatele meu. Poți să faci infarct din cauza lui.

Am deschis ochii brusc. El își îndrepta cravata, ținându-și strâns servieta maro în mâna dreaptă.

Am deschis gura să vorbesc, ca să îl aprob. Ar fi bine să îl aprob. Da, nenorocitul ăsta de curent de pe coridoare.

Dar nu am reușit să zic nimic. Stăteam acolo ca un pește mut nenorocit. Respiram și căscam gura.

Ochii albaștri ai domnului Garrison s-au îngustat, și intensitatea privirii lui era așa de mare, încât ziceai că o să-mi lase urme pe față.

— Domnișoară Swartz, n-ar fi trebuit să fii în clasă?

— Ba da, îmi cer scuze, am reușit să orăcăi eu.

— Atunci, te rog, nu mai sta aici. Și-a întins mâinile în lateral, făcându-mi semn să intru. Și ai întârziat. A doua oară.

Nu-mi dădeam seama când întârzasem prima oară, dar m-am strecurat în clasă, încercând să nu bag în seamă chicotelile elevilor care, se pare, auziseră șuturile în fund pe care le luasem. Obrajii mi s-au colorat.

— Târfă, a spus Kimmy, cu mâna la gură.

Cei din jurul ei au început să chicotească, dar până să spun și eu ceva, Lesa s-a uitat urât la blondă.

— E chiar ciudat să spui tu asta, a zis ea. Tu *ești* aceeași majoretă care *a uitat* să-și pună chiloții pe ea la mitingul de anul trecut, nu?

Fața lui Kimmy s-a făcut roșie.

— Copii, a spus domnul Garrison, îngustându-și ochii, ajunge.

I-am zâmbit recunoscătoare Lesei, mi-am luat în primire locul de lângă Blake și mi-am scos cartea, în timp ce domnul Garrison a început să facă prezența, bifând fiecare nume cu stiloul lui roșu favorit.

A sărit peste mine. Sunt convinsă că a făcut-o intenționat.

Blake m-a împins cu cotul.

— Te simți bine?

Am încuviințat din cap. În niciun caz nu aveam de gând să-i spun că din cauza lui Kimmy fața mea devenise albă ca varul. Și pe urmă, dacă m-a făcut Kimmy „târfă”, asta era probabil ceva legat de Simon și nu merita să mă înfurii din cauza lui acum.

— Da, mă simt perfect.

A zâmbit, dar părea un zâmbet forțat.

Domnul Garrison a stins luminile și a început o prezentare interesantă pe tema sevei de copac. Uitând de băiatul de lângă mine, am început să refac în minte incidentul cu ușa. Oare domnul Garrison chiar a crezut că a fost din cauza curentului? Și dacă nu a crezut, atunci ce l-ar împiedica să anunțe MA-ul, ca să mă dea pe mâna lor?

Stomacul mi se strângea de neliniște. Oare o să sfârșesc și eu ca Bethany?

Capitolul 5

După biologie, am găsit-o pe Carissa așteptându-mă lângă dulapul meu.

— Pot să plec acasă? am zis eu, în timp ce îmi schimbam manualele.

A râs.

— O zi nasoală?

— S-ar putea spune și așa.

M-am gândit pentru o clipă să mai adaug ceva, dar ce puteam să-i spun?

— Azi am întârziat. Știi că asta îți dă toată ziua peste cap.

Am plecat împreună pe coridor, vorbind despre petrecerea de vineri și cu ce o să ne îmbrăcăm. Eu nu mă gândisem deloc la asta, credeam că o să-mi pun blugii și un tricou.

— Toată lumea se îmbracă de ocazie, a explicat ea, pentru că oricum nu avem pe aici prea multe ocazii în care să ne îmbrăcăm frumos.

— Abia a fost balul, am bombănit eu, știind că altceva elegant n-am.

Carissa a început să turuie despre obișnuitul subiect al facultății unde ar vrea să meargă. Zicea că și-ar dori să aplic și eu pentru WVU. Cei mai mulți elevi acolo voiau să ajungă.

— Katy, chiar e cazul să te apuci și tu să aplici, a insistat ea, luând o farfurie cu ceva care părea să fie friptură Salisbury. N-o să mai ai timp.

— Crede-mă, aud asta de la mama în fiecare zi. O să aplic atunci când o să mă hotărâsc unde vreau să merg.

Problema era că nu aveam nici cea mai mică idee unde voiam să merg sau ce voiam să fac.

— Nu poți să amâni la nesfârșit, a zis ea, ca să bag la cap.

Dee era deja la masa noastră și, din clipa în care m-am așezat, am început să turui eu despre ceea ce mă preocupa pe mine.

— Chiar nu pot să vin în blugi la petrecere? Trebuie neapărat să mă îmbrac în rochie?

— Hi? a făcut Dee, clipind nedumerită.

— Carissa mi-a zis că trebuie să mă îmbrac în rochie vineri seară. Chiar nu m-am gândit la asta.

Dee și-a luat furculița și a început să-și plimbe mâncarea prin farfurie.

— Ar fi bine să te îmbraci în rochie. O să fim niște prințese drăguțe

în noaptea aia, îmbrăcate frumos de petrecere.

— Nu suntem șase.

Lesa a pufnit în râs și a repetat și ea:

— *Prințese drăguțe?*

— Da, prințese drăguțe. Aș putea să-ți împrumut eu o rochie. Am destule.

Dee își înțepa boabele de mazăre din farfurie.

Ceva nu era în regulă cu ea. Nu mânca deloc și acum îmi sugera să port una dintre rochiile ei.

— Dee, nu cred că mi-ar veni vreo rochie de-a ta.

A întors spre mine o față angelică, cu colțurile gurii ridicate.

— Am o groază de rochii care ți-ar veni. Nu fi prostuță.

M-am holbat la ea aiurită.

— Dacă mi-aș pune o rochie de-a ta, aș arăta ca un cârnat ambalat prea strâns.

Privirea lui Dee trecea peste umărul meu și indiferent ce a vrut să spună i-a murit pe buze. Ochii i s-au mărit și fața i s-a albit. Mi-a fost frică să mă întorc, fiind pe jumătate convinsă că aveam să văd un grup de ofițeri MA făcând razie prin cantină îmbrăcați în costume negre. Imaginea din capul meu era pe cât de caraghioasă, pe atât de înfricoșătoare.

M-am întors încet în scaun, pregătită să fiu aruncată la podea și încătușată, sau ce făceau ei. Mi-a luat ceva timp să-mi dau seama ce o transfigurase așa pe Dee și, când mi-am dat seama, am fost nedumerită. Era Adam Thompson – unul dintre frumoșii gemeni pe care eu îl consideram, nu știu... prietenul lui Dee? Iubitul?

— Ce se întâmplă? am întrebat eu, întorcându-mă la masă.

S-a uitat repede la mine.

— Putem să vorbim mai târziu?

Cu alte cuvinte, nu era ceva ce putea spune de față cu toată lumea. Am dat din cap și mi-am aruncat din nou privirea în spate. Adam își lua mâncare, dar am mai observat ceva.

Blake stătea la ușa cantinei, căutând din ochi pe cineva. A ajuns cu ochii la masa noastră și ochii lui căprui s-au fixat asupra mea. A zâmbit, dând la iveală un set de dinți ultra-albi, și mi-a făcut cu mâna.

Am făcut și eu un mic semn cu mâna.

— Cine-i ăla? m-a întrebat Dee, încruntată.

— Îl cheamă Blake Saunders, a spus Lesa, cu ochii în farfurie.

Înfiege furculița cu putere în mâncare, de parcă era gata să sară din farfurie și s-o ia la fugă.

— E un coleg nou de la bio. Am aflat că stă cu unchiul lui.

— I-ai frunzărit dosarul personal, sau ce? am întrebat-o eu, amuzată.
Lesă a răs.

— L-am auzit când vorbea cu Whitney Samuels. Ea l-a luat la întrebări.

— Cred că vine încoace, a spus Dee și s-a întors spre mine, cu o expresie impenetrabilă. E atrăgător, Katy.

Am ridicat din umeri. Blake mă ducea cu gândul la un surfer, iar asta era sexy. Și era o ființă umană. Aici primea puncte bonus.

— Și e și drăguț.

— Drăguț e bine, a spus Carissa.

Drăguț e foarte bine, dar... am aruncat o privire spre masa din spate. Daemon nu venise la masa noastră azi. Părea că are o discuție încinsă cu Andrew. Și nici Ash nu era. Ciudat. Privirea mi s-a dus înapoi la Daemon.

S-a uitat spre mine chiar în clipa aceea. Zâmbetul i s-a șters de pe față. Mușchiul din obraz i-a tresărit. Părea... *enervat*. Hopa. Ce-am mai făcut acum?

Dee m-a lovit cu piciorul pe sub masă și m-am întors.

În picioare lângă mine era Blake. Se uita spre masa noastră cu un zâmbet plin de nervozitate.

— Hei.

— Salut, am spus eu. Vrei să stai cu noi?

A dat din cap și s-a așezat pe scaunul de lângă mine.

— Încă se holbează toată lumea la mine.

— A, o să treacă peste vreo lună, i-am spus eu.

— Salut, a ciripit Lesă. Eu sunt Lesă cu *e*, iar ea este Carissa, și ea e Dee. Suntem prietenele cele mai tari ale lui Katy.

Blake a răs.

— Îmi pare bine să vă cunosc. Tu ești la bio, nu?

Lesă a dat din cap.

— Și de unde ești? l-a întrebat Dee, cu o voce surprinzător de rece.

Ultima oară am auzit vocea asta când Ash apăruse cu Damon la restaurant, înainte de începerea școlii.

— Santa Monica.

După o altă serie de *aaaa*-uri, el a zâmbit.

— Unchiul meu s-a plictisit de viața la oraș și a vrut să plece cât mai departe.

— Ei bine, mai departe de atât nici nu se putea, a replicat Lesa, apoi a luat o gură de mâncare și s-a strâmbat. Pun pariu că în Santa Monica mâncarea era mai bună.

— Nu, era la fel de dubioasă și acolo.

— Și cum te-ai acomodat cu școala?

Carissa își încrucișase brațele pe piept, de parcă se pregătea să ia un interviu pentru ziarul școlii. Nu-i mai lipseau decât o hârtie și un stilou.

— OK. E mult mai mică decât școala mea veche, așa că am reușit să mă orientez repede. Lumea de aici e mai drăguță, dacă nu pun la socoteală chestia cu holbatul. La tine cum e? m-a întrebat, întorcându-se spre mine. Fiindcă, practic, ești încă nouă.

— A, nu, ți-am predat ție definitiv statutul de elev nou. Dar e destul de mișto aici.

— Nu se întâmplă prea multe chestii, totuși, a adăugat Lesa.

Conversația mergea ușor. Blake era super-prietenos. Răspundea la toate întrebările pe care i le puneam și râdea des. S-a dovedit că era coleg cu Lesa la sport și cu Carissa la arte.

Tot timpul se întorcea spre mine și zâmbea cu dinții lui dreți și albi. Nu se compara cu zâmbetul lui Daemon – asta atunci când se hotăra să onoreze oamenii cu grația lui – dar era simpatic. Și reușise să atragă atenția tuturor fetelor. Ochii lui se plimbau de la una la alta. Obrajii mei se înfierbântau tot mai tare cu fiecare clipă.

— Vineri seara avem o petrecere, a spus Lesa și mi-a aruncat repede un zâmbet. Dacă vrei să vii și tu, te așteptăm. Părinții lui Dee ne dau voie să dăm petrecerea acasă la ea, fiindcă ei sunt plecați în weekend.

Dee a înțepenit cu furculița în aer. Nu a zis nimic, dar era clar că nu îi convenise invitația. Ce era cu ea? Oricum jumătate din școală fusese invitată.

— Sună bine. Blake s-a uitat la mine. Vii și tu?

Am dat din cap că da, râcâind eticheta de pe sticla de apă.

— N-are partener, a completat Lesa cu un aer șmecher.

Am rămas cu gura căscată. Ce aluzie fină.

— Nu are prieten?

Blake părea surprins.

— Nup.

Ochii Lesei scânteiau.

— Tu ai vreo iubită în California?

Dee și-a dres glasul și părea că găsește mâncarea din farfurie extrem de interesantă. Îmi venea să mă bag sub masă de rușine.

Blake a chicotit.

— Nu. Nicio iubită. S-a întors iar spre mine: Dar sunt surprins că tu n-ai un iubit.

— De ce? am întrebat eu, gândindu-mă dacă ar trebui să mă simt flatată.

Ca și cum eram așa de minunată, încât era imposibil să fiu singură?

— Păi, a zis Blake, aplecându-se spre mine. Mi-a vorbit fix în ureche. Tipul, ăla de acolo. Te fixează cu privirea de când m-am așezat eu aici. Și nu pare deloc fericit.

Dee s-a uitat prima. Buzele ei s-au întins într-un zâmbet crispat.

— Ăla e fratele meu.

Blake a dat din cap și s-a îndreptat pe scaun.

— Voi doi vă întâlniți, sau ceva?

— Nu, am spus eu.

Fiecare mușchi din corpul meu voia să se întoarcă să se uite.

— E doar... Daemon.

— Aha, a făcut Blake și s-a întins spre mine.

Mi-a împins ușor brațul.

— Deci nu intru în competiție cu cineva?

Am căscat ochii mari. Frate, dar avea ceva tupeu. Nivelul lui de sexoșenie a crescut cu zece puncte.

— Nici vorbă.

Pe buzele lui Blake a apărut ușor un zâmbet. Avea buze pline. Arătau perfecte pentru a fi sărutate.

— E bine că am aflat, fiindcă voiam să te invit să mâncăm ceva după ore.

Hopa. M-am uitat la Dee, care părea la fel de surprinsă ca și mine. Eram ferm hotărâtă să aflu de ce se purtase așa de ciudat când îl văzuse pe Adam și apoi voiam să vorbesc cu Daemon despre ciudățeniile care se întâmplaseră.

Dee a interpretat greșit ezitarea mea.

— Putem să vorbim mâine după ore, a spus.

— Dar...

— E-n regulă.

Avea aerul că spune *Ieși cu el, distrează-te. Fii normală.* Sau poate

asta voiam eu să cred, fiindcă nu părea prea bucuroasă de interesul pe care mi-l arăta Blake.

— E perfect, a mai adăugat ea.

Puteam să mai aștept o zi până să vorbesc cu Daemon. M-am uitat spre Blake și ne-am privit o clipă. M-am trezit că dau din cap.

Zâmbetul lui Blake nu s-a șters de pe față până la sfârșitul pauzei. Spre final am cedat și a trebuit să mă uit în spate pentru că încă îl mai simțeam pe Daemon. Blake avea dreptate. Daemon privea fix. Nu la mine, ci la băiatul de lângă mine. Nu era nimic prietenos în linia aspră a obrazului sau în ochii lui de culoarea nestematelor.

Apoi privirea lui Daemon a alunecat spre mine. Am simțit o zbatere puternică în piept. Am încercat să respir adânc, dar simțeam că mă înjunghie ceva. Buzele îmi tremurau.

Clar nu era nicio competiție aici.

*

Am stabilit cu Blake să ne ducem după ore la Smoke Hole. Am plecat fiecare cu mașina lui și când am ajuns acolo vântul bătea așa de tare, încât rupea crengile copacilor din jurul parcării, așa că am intrat repede înăuntru.

Obrajii lui se vedeau roșii cu tot bronzul de pe față, și ne-am așezat la o masă de lângă focul care pocnea.

— Cred că niciodată n-o să mă obișnuiesc cu vântul ăsta de aici. E așa de violent.

— Și eu la fel, am spus eu, frecându-mi brațele cu mâinile înghețate. Și am înțeles că trebuie să mă aștept la o grămadă de zăpadă iarna.

Interesul i-a aprins ușor ochii, făcând să-i sclipească punctișoarele verzui ale irisului. Nici pe departe n-avea strălucirea lui Daemon, totuși.

— Atunci sunt condiții excelente pentru snowboard. Faci snowboard?

Am râs.

— Aș reuși să mor în două secunde. Am fost o dată la ski cu mama și n-a fost bine deloc.

Blake a zâmbit și apoi s-a uitat după chelneriță, ca să dăm comanda. În mod surprinzător, nu eram emoționată. Nu am simțit niciun fluturaș în stomac atunci când ne-am încrucișat privirile. Nu am avut senzația că mă strânge pielea. Și nu prea știam ce să înțeleg din asta. Părea atât de... *normal*.

Mi-a povestit despre surfing cât timp așteptam să ne aducă felia mea de pizza cu brânză și porția lui de chili. I-am spus și eu că cel mai apropiat contact cu surfingul a fost când mă uitam la băieții din Florida. Nu aveam coordonarea necesară pentru o asemenea activitate, iar el încerca să mă convingă că nu e așa de greu.

Am râs. O groază. Am mâncat încet. Cu el nu m-am mai gândit la extraterestri veniți din spațiu sau la amenințarea iminentă a MA-ului sau a arumilor. A fost cea mai relaxată oră pe care o petreceam după mult timp.

Spre sfârșit, mi-a zâmbit în timp ce rupea în bucățele un șervețel.

— Deci, ai un blog?

Uimită, am dat din cap și nu știam cum să termin mai repede discuția despre blogul meu de tocilar.

— Mda, îmi plac cărțile. Fac recenzii pe blog. Am făcut o pauză. De unde știi?

Blake s-a aplecat spre mine și a spus în șoaptă:

— Te-am căutat pe net. Știu că pare cam aiurea, dar așa am dat peste blogul tău. Îmi plac recenziile tale. Sunt foarte deștepte. Și ești foarte pasionată de asta.

Am zâmbit, flatată și total cucerită de faptul că mi-a citit recenziile.

— Mulțumesc. Blogul este foarte important pentru mine. Multă lume nu înțelege.

— O, eu te înțeleg perfect. Am avut și eu un blog despre surfing.

— Serios?

A dat din cap.

— Dap, mi-e dor și de surfing, și de blog – de legătura aia stabilită între oameni din toată lumea care împărtășesc aceeași pasiune. E o comunitate grozavă.

Tipul ăsta era perfect. Nu făcea mișto de mine pe chestia cu blogul cum făcea Daemon. Puncte ca lumea pentru Blake. Am luat o gură de suc și m-am uitat pe fereastră. Cerul era acoperit de nori negri și grii.

— Din prima clipă te-am catalogat drept surfer. Ai aspectul ăla.

— Ce aspect ar fi ăla?

— Pur și simplu aspectul unui surfer. Părul, bronzul – asta-i foarte drăguț.

— Drăguț?

A ridicat o sprânceană.

— OK, e destul de sexy.

A zâmbit.

— Îmi place cum sună asta.

Avea genul ăla de personalitate, cam ca Dee, care mă făcea să mă simt bine cu el. O schimbare bine-venită față de furnicăturile alea pe care le aveam cu Daemon.

Spre cinci, când am plecat de la restaurant, nici nu-mi venea să cred cât stătuserăm acolo. Vântul îmi plesnea cu putere părul, dar eu eram prea înfierbântată de după-amiaza petrecută cu Blake ca să mă mai gândesc că încă nu mi-am cumpărat o geacă.

Blake m-a înghiontit cu cotul.

— Mă bucur că ai ieșit cu mine.

— Și eu mă bucur.

S-a oprit lângă camioneta lui, iar eu mă jucam cu cheile.

— De obicei nu fac chestii de-astea. S-a rezemat de capota mașinii, cu picioarele încrucișate. Înțelege, să invit pe cineva așa, în fața unui grup de necunoscuți.

Vântul îmi răcorea obrajii înfierbântați.

— Mie mi s-a părut că ești foarte sigur pe tine.

— Chiar sunt, dacă vreau ceva cu adevărat.

S-a îndepărtat de mașină și a venit în fața mea. O, Doamne. Avea de gând să mă sărute? Mi-a plăcut la maximum după-amiaza petrecută împreună, dar, în fine... Nu mi se părea corect să-i dau speranțe. Nu știam care e situația cu Daemon, dacă e într-adevăr ceva între noi, dar nu era corect să pretind că sunt liberă de tot. Simțeam ceva pentru Daemon; numai că nu prea știam ce simt.

Blake s-a aplecat spre mine și eu am înlemnit. În spatele lui se vedeau crengile copacilor cum gem și se scutură în vântul puternic.

S-a auzit o trosnitură puternică și am ridicat capul brusc. O creangă groasă se rupsese din cauza vântului. Când am văzut-o cum cade răsucindu-se, fix deasupra lui Blake, am intrat în panică. Era imposibil să se miște destul de repede ca să iasă din raza ei, iar dimensiunea crengii sugera un impact major.

Am simțit o energie statică plimbându-mi-se pe piele, pârâind pe haine. Am simțit firele minuscule de păr de pe ceafa ridicându-se. Cu inima bubuind, m-am năpustit înainte și am urlat *Oprește-te*, dar în gând.

Iar creanga s-a oprit... în aer, agățată de nimic.

Capitolul 6

Creanga atârna acolo, clătinându-se de parcă era agățată de o sfoară invizibilă. Respirația mi se oprise în piept, și nu pricepeam ce se întâmplă. Am oprit creanga – *eu* am făcut asta. Simțeam în mine panică și forță și eram amețită.

Blake se holba la mine, iar în ochii lui se citea, ce? Frică? Încântare? A făcut un pas lateral și s-a uitat în sus. Forța aceea pe care o simțeam s-a dus. Creanga uriașă a căzut, spărgând dalele de pe jos, așa cum i-ar fi spart capul lui Blake. Umerii mi-au căzut și am inspirat cu nesaț. În ochi am simțit o durere ascuțită și sfâșietoare, care m-a făcut să clipesc.

— Uau... Blake și-a trecut mâna prin părul țepos. Asta m-ar fi omorât.

Am înghițit în sec, incapabilă să spun ceva. O undă de șoc părea că mă lovește din toate părțile, făcându-mă să tremur. Am simțit și am recunoscut gădilătura caldă din ceafa, dar nu eram în stare să mă mișc. Acest mic „incident” mă secase de puteri, iar capul meu... bubuia de ceva fioros – un fel de durere și frică anunțând că ceva nu e deloc în regulă.

O, Doamne, asta să fie? Oare aveam un atac cerebral?

— Katy... e OK, a zis Blake, apropiindu-se de mine, dar cu ochii în spatele meu.

O mână fierbinte și puternică mi-a prins brațul.

— Kat.

M-am prăbușit cu totul când am auzit vocea lui Daemon. M-am întors spre el, cu capul în jos și cu părul acoperindu-mi fața.

— Îmi pare rău, am șoptit.

— Se simte bine? a întrebat Blake cu voce alarmată. Creanga...

— Da. E bine. S-a speriat de creanga care a căzut.

Fiecare cuvânt pe care îl rostea părea să fie spus cu dinții încleștați.

— Asta-i tot.

— Dar...

— Pe curând.

Daemon s-a urnit din loc, luându-mă cu el.

— Te simți bine?

Am dat din cap, privind drept în față. Mi se părea că e o lumină prea puternică pentru o zi înnorată. Prea reală. După-amiaza fusese perfectă.

Normală. Și eu o distrusesem. Văzând că nu răspund, Daemon mi-a luat cheile din degetele amorțite și a deschis ușa din dreapta.

Blake m-a strigat, dar nu am putut să mă uit la el. Nu aveam idee ce-o fi în mintea lui, dar știam că bine n-are cum să fie.

— Urcă, a spus Daemon, aproape drăguț.

O dată în viață, m-am supus fără să comentez. După ce s-a urcat în mașină și a dat înapoi scaunul, am izbucnit.

— Cum... cum se face că ești aici?

A răsucit cheile în contact și a ieșit din parcare fără să se uite la mine.

— Eram în trecere. O să-i spun lui Dee să vină cu Adam să-mi recupereze mașina.

M-am lăsat în scaunul meu și l-am văzut pe Blake lângă mașina lui. Stătea tot în locul unde îl lăsasem. Am simțit că mi se strânge stomacul. Mi-era rău. Nu reușeam să-mi scot din cap ceea ce făcusem.

— Daemon...

A strâns ușor din fălci.

— O să te prefaci că nu s-a întâmplat nimic. Dacă mai aduce vorba despre asta, o să spui că s-a dat la o parte la timp. Dacă o să sugereze măcar că tu... că ai oprit tu creanga din cădere, o să râzi.

Începeam să înțeleg ceva.

— Să mă port cum te-ai purtat tu la început?

A dat scurt din cap.

— Ce s-a întâmplat acolo nu s-a întâmplat niciodată. Înțelegi ce-ți spun?

Am dat din cap, gata să izbucnesc în lacrimi.

Câteva minute s-a instalat tăcerea. Pe la jumătatea drumului spre casă, durerea de cap s-a mai potolit și am început să mă simt aproape normal, numai că eram obosită de parcă nu dormisem toată noaptea. Niciunul dintre noi n-a mai spus nimic până am ajuns în fața casei.

Daemon a scos cheile din contact și s-a lăsat pe spatele scaunului. S-a întors cu fața la mine, cu ochii umbriți de părul lung.

— Trebuie să vorbim. Și trebuie să fii sinceră cu mine. Nu pari prea surprinsă că ai făcut asta.

Am dat iar din cap. Era furios, și nu puteam să-l învinovățesc pentru asta. Ce făcusem eu îi putea expune pe toți în fața unui om – un om care se putea duce la presă, care putea să vorbească la școală și care putea atrage atenția MA-ului. Așa puteau să afle că luxenii au puteri speciale.

Așa puteau să afle despre mine.

Am intrat împreună în casa mea goală. Aerul condiționat sufla cald prin aerisiri, dar eu tremuram fără să mă pot opri când m-am așezat în fotoliu.

— Aveam de gând să-ți spun.

— Aveai de gând? Daemon stătea în picioare în fața mea, strângând și desfăcând pumnii. Și când, mai precis? Înainte sau după ce ai fi făcut ceva care să te pună în pericol?

Am tresărit.

— Nu am plănuit să fac așa ceva! Am vrut doar să petrec o după-amiază normală cu un băiat...

— Cu un băiat? a scuiptat el cuvintele, iar ochii lui erau acum de un verde mai intens.

— Da, cu un băiat normal!

De ce suna așa de șocant? Am respirat adânc.

— Îmi pare rău. Chiar aveam de gând să vorbesc cu tine în seara asta, dar Blake m-a invitat să mâncăm ceva împreună, iar eu am vrut să petrec o amărâtă de după-amiază cu cineva ca mine.

S-a încruntat așa de tare, că am crezut că o să-i crape fața.

— Ai prieteni normali, Kat.

— Nu e același lucru!

Daemon părea că înțelege ce nu spuneam eu de fapt. O clipă, ochii lui s-au făcut mai mari și în ei am citit o strălucire dureroasă, dar apoi a dispărut.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

Sentimentul de vină mă înțepa cu mii de ace.

— Cred că am luat vreun microb extraterestru, fiindcă am mișcat niște lucruri... fără să le ating. Azi, la ora domnului Garrison, am deschis ușa fără să pun mâna pe ea. Am impresia că el a crezut că s-a întâmplat din cauza curentului de pe hol.

— Cât de des s-a întâmplat asta?

— Destul de des, cam de o săptămână. Prima dată s-a întâmplat cu ușa de la dulap, dar am crezut că a fost o întâmplare, așa că n-am zis nimic. Apoi când am vrut să beau un pahar cu ceai, a căzut paharul din dulap și ceaiul s-a vărsat singur în frigider. Dușul a pornit singur, ușile s-au deschis și de vreo două ori mi-au căzut hainele din șifonier. Am oftat: Camera mea era vrajște.

A pufnit ușor în răs.

— Drăguț.

Mi-am încleștat pumnii.

— Ți se pare amuzant? Uite ce s-a întâmplat azi! N-am vrut să opresc creanga! Adică, n-am vrut să-l lovească, dar n-am făcut nimic conștient ca să opresc împuțita aia de creangă. Toată chestia aia cu vindecatul tău *m-a schimbat*, Daemon. Dacă nu ai știut până acum, înainte nu mișcam obiecte așa. Și habar n-am ce se întâmplă cu mine. După aceea îmi crapă capul de durere și sunt extenuată. Dacă mor sau ceva?

Daemon a clipit și în clipa următoare era lângă mine, pe brațul fotoliului. Picioarele ni s-au atins. Respirația lui îmi gădila părul. M-am tras în spate fiindcă inima începuse să-mi bată mai tare.

— Chiar trebuie neapărat să te miști așa repede? E atât de... nasol.

A oftat.

— Scuze, Kitten. Pentru noi e normal să ne mișcăm repede. De fapt, e mai greu să ne mișcăm încet și „normal”, cum spui tu. Bănuiesc că uit uneori să mă prefac față de tine.

M-a durut inima. De ce tot ce spun în ultima vreme sună doar ca o critică?

— N-o să mori, a spus el.

— De unde știi?

Ochii lui m-au privit cu intensitate.

— Fiindcă n-o să permit eu asta.

A spus-o așa de hotărât, încât l-am crezut.

— Dacă mă transform într-un extraterestru?

A făcut o față de parcă ar fi vrut să râdă, și puteam să înțeleg și eu de ce. Chiar suna absurd.

— Nu cred că ar fi posibil.

— Nici să mut obiecte cu mintea n-ar trebui să fie posibil.

A oftat.

— De ce nu mi-ai spus de prima oară?

— Nu știu, am spus, incapabilă să-mi iau ochii de la el. Știu că ar fi trebuit s-o fac. Nu vreau să vă pun în pericol. Și jur că n-o fac intenționat.

Daemon s-a lăsat pe spate. Pupilele lui deveneau luminoase.

— Știu că nu faci asta intenționat. Nici nu m-am gândit la așa ceva.

Mi s-a oprit respirația când s-a uitat la mine cu ochii ăia stranii. Simțeam iar înțepăturile alea pe tot corpul. Fiecare milimetru din mine

era dureros de conștient de prezența lui. A tăcut un moment.

— Nu știu dacă faptul că te-am vindecat de câteva ori a produs asta, sau e din cauza conexiunii pe care am făcut-o în timpul atacului lui Baruck. În orice caz, e clar că folosești ceva din abilitățile pe care le am eu. N-am mai auzit să se fi întâmplat așa ceva până acum.

— Niciodată? am șoptit eu.

— Noi nu vindecăm oameni. Daemon a făcut o pauză, ținându-și buzele. Apoi a continuat: Eu am considerat întotdeauna că e ceva legat de faptul că ne expunem puterile, dar acum mă întreb dacă nu e mai mult de-atât. Dacă nu cumva adevărul e că noi putem să... transformăm oamenii.

Am înghițit în sec.

— Deci *chiar* mă transform în extraterestru?

— Kitten...

Nu-mi ieșea din cap filmul *Alien* și chestia aia oribilă care ieșea din burta tipului, numai că la mine ar fi ieșit un glob de lumină sau ceva de genul ăsta.

— Cum putem să oprim chestia asta?

Daemon s-a ridicat în picioare.

— Aș vrea să încerc ceva, OK?

Am ridicat din sprâncene.

— OK.

A închis ochii și a expirat adânc. Silueta lui a început să se tulbure și să dispară. Câteva clipe mai târziu era în forma lui reală, radiind o lumină puternică roșu-albă. Avea conturul unui om și știam că este fierbinte. Tot mi se părea ciudat să-l văd așa. Îmi aducea aminte – ceea ce uitam uneori – că nu era de pe această planetă.

Spune-mi ceva, a șoptit vocea lui în mintea mea.

Când sunt în forma lor adevărată, luxenii nu vorbesc cu glas tare.

— Ăăă, salut?

A chicotit în capul meu. *Nu tare. Spune-mi ceva, dar nu cu glas tare. Așa cum mi-ai spus atunci în poiană. Atunci mi-ai vorbit. Când mă vindecase, îi auzisem gândurile. Oare s-ar putea întâmpla asta și acum? Lumina ta e frumoasă, dar mă orbește.* Am auzit cum fantoma lui inspiră. *Încă putem să ne auzim.* Lumina lui a început să pălească și era din nou în fața mea, materializat, cu o privire îngrijorată.

— Deci te orbea lumina mea, așa-i?

— Da, mă orbea. M-am jucat cu lăntșorul de la gât. Acum

strălucesc? l-am întrebat.

Așa se întâmpla de obicei când treceau ei în forma reală, lăsașu urme.

— Nu.

Deci și chestia asta s-a schimbat.

— De ce pot să te aud în continuare? Am impresia că tu crezi că n-ar trebui.

— N-ar trebui, dar suntem conectați în continuare.

— Păi, și cum putem să ne de-conectăm?

— Bună întrebare. S-a întins leneș, cu ochii prin cameră. Ai cărți peste tot, Kitten.

— Asta chiar n-are importanță acum.

A întins o mână. O carte a zburat de pe brațul canapelei până în mâna lui. A deschis-o și a citit ceva, apoi a ridicat o sprânceană.

— „Atingerea lui ucide”? Pe bune, Kitten, chestii de-astea citești tu?

Am sărit din fotoliu, i-am smuls cartea din mână și am strâns-o la piept.

— Taci din gură. Îmi place cartea asta.

— Măi-măi, a murmurat Daemon.

— OK, hai să ne întoarcem la ce e mai important. Și nu te mai atinge de cărțile mele. Am pus cartea la locul ei și l-am întrebat: Ce trebuie să facem?

Privirea lui s-a oprit asupra mea.

— O să aflu eu ce se întâmplă cu tine. Am nevoie de puțin timp.

Am dat din cap, cu speranța că o să avem destul timp. Nu putea anticipa nimeni ce aș fi putut face accidental de acum înainte, și ultimul lucru pe care mi-l doream era să-i expun pe Dee și pe ceilalți.

— Sper că îți dai seama că toată chestia asta a făcut ca tu...

A arcuit o sprânceană.

— Să mă placi brusc.

— Sunt destul de sigur că te plăceam și înainte de asta, Kitten.

— Atunci ai avut un fel al naibii de personal de a o arăta.

— E adevărat, a admis el. Mi-am cerut scuze deja pentru felul în care m-am purtat cu tine... A luat o gură bună de aer. Te-am plăcut dintotdeauna. Din clipa în care mi-ai arătat degetul.

— Dar n-ai vrut să fii în preajma mea decât după ce a avut loc primul atac, atunci când m-ai vindecat. Poate că de atunci am început să... ne amestecăm sau, în fine, ce-o fi asta.

Daemon s-a încruntat.

— Ce Dumnezeu ai? Te porți de parcă vrei să te convingi că e imposibil să te plac. Dacă faci asta, îți e mai ușor să-ți spui că nu simți nimic pentru mine?

— Luni de zile te-ai purtat cu mine de parcă aș fi fost o persoană nedorită. Scuză-mă că mi-e greu să cred că ce simți tu acum e adevărat. M-am așezat pe canapea și am adăugat: Și n-are nicio legătură cu ce simt eu.

Și-a încordat umerii.

— Îți place tipul ăla cu care ai ieșit?

— Blake? Nu știu. E simpatic.

— A stat cu tine azi la prânz.

Am ridicat din sprânceană.

— Fiindcă era un scaun disponibil lângă mine și trăim într-o lume liberă, în care oamenii pot să-și aleagă locul unde vor să stea.

— Mai erau și alte locuri libere. Putea să stea în oricare altă parte.

Mi-au trebuit câteva secunde până să răspund.

— E cu mine în clasă la bio. Poate s-a simțit mai confortabil cu mine fiindcă amândoi suntem mai noi în școală.

A trecut ceva peste chipul lui, iar în clipa următoare era în fața mea.

— Se uita mereu la tine. Și este clar că a vrut să fie cu tine și după școală.

— Poate mă place, am spus eu, ridicând din umeri. Lesa l-a invitat la petrecerea de vineri.

Ochii lui Daemon s-au făcut verde-închis.

— Nu cred că ar trebui să mai stai cu el până nu rezolvăm chestia cu mișcatul lucrurilor. Chestia cu creanga a fost doar un exemplu. Nu ne permitem să se repete situația asta.

— Ce? Acum nu mai am voie să mă întâlnesc cu nimeni?

Daemon a zâmbit.

— Cu oameni, nu.

— În fine... M-am ridicat în picioare și am clătinat din cap. Asta-i o discuție idioată. Oricum nu îmi dau întâlniri cu nimeni în momentul ăsta, dar dacă ar fi cazul, nu m-aș reține doar pentru că vrei tu.

— Nu? A întins mâna spre mine și mi-a dat după ureche o șuviță de păr. Mai vedem noi.

M-am tras într-o parte, ca să păstrez distanța dintre noi.

— N-avem ce să mai vedem.

Se vedea în ochii lui că e întărâtat.

— Dacă zici tu, Kitten.

Mi-am încrucișat brațele pe piept și am oftat.

— Asta nu-i un joc.

— Știu, dar dacă ar fi fost, aș fi câștigat. A dispărut și a apărut în hol, la ușa de la intrare. Apropo, am auzit cu ce se laudă Simon, a zis.

Am simțit că-mi iau foc obrazii. Altă problemă, dar mai puțin importantă decât cea care mă preocupă într-adevăr pe mine.

— Da, e un porc. Cred că din cauza prietenilor lui se poartă așa. De fapt, chiar își cerea scuze în momentul în care au apărut prietenii lui, și atunci le-a spus că eu vreau să fiu cu el.

Ochii lui Daemon s-au îngustat.

— Asta nu e în regulă.

Am oftat.

— Nu e mare lucru.

— Poate pentru tine nu, dar pentru mine e. A făcut o pauză, după care și-a îndreptat umerii. O să mă ocup eu de asta.

Capitolul 7

În noaptea aia n-am prea putut să dorm, așa că trigonometria mi s-a părut a doua zi mai împruțită ca oricând. În spatele meu stătea un extraterestru de 1,92. Nu zicea nimic, doar sufla ușor în ceafa mea. Și oricât de mult încercam să mă îndepărtez de el, tot îl simțeam. Eram ultra-conștientă de el – când se foia, când scria, când se scărpină în cap.

Pe la jumătatea orei, mă gândeam dacă n-ar fi mai bine să ies din clasă.

Și era acum a doua zi când nu mă mai împungea cu pixul.

Pe de altă parte, Simon se tot uita peste umăr în clasă. Fiindcă simțeam nevoia să mă gândesc la altceva, mi-am fixat privirea pe capul lui. Ceafa lui a început să se înroșească. Simțea cum îi fac găuri în cap. Ha. Dobitocul.

Părul lui șaten se încrețea pe fruntea rozalie. De obicei era tuns scurt. Presupun că trebuia să se tundă, din moment ce toți tipii din zonă nu-și lăsau părul să depășească un centimetru, doi. Cămașa cenușie și anostă s-a întins pe umerii lui largi sub privirea mea insistentă. S-a uitat peste umăr la mine.

Am ridicat o sprânceană.

Simon s-a întors țepăn la bancă și umerii lui s-au ridicat când a respirat adânc. Eram iritată și degetele mă ardeau. Idiotul ăsta spusese la jumătate din școală că sunt o ușuratică. Atenția mea s-a îndreptat spre cartea pe care o avea în față.

Manualul gros de engleză a zburat de pe bancă, izbindu-l pe Simon drept în față.

M-am lăsat pe spătar cu gura căscată. *Băga-mi-aș...*

Simon a sărit în sus, holbându-se la cartea care căzuse pe podea de parcă ar fi fost o creatură pe care n-o mai văzuse niciodată. Proful și-a îngustat ochii, uitându-se prin clasă să vadă care este sursa întreprerii.

— Domnule Cutters, ai vrea să ne spui ceva? a întrebat el cu o voce obosită și plictisită.

— Ce-ce? a făcut Simon. S-a uitat panicat în jur, apoi iar la carte. Nu, am lovit cartea din greșeală. Îmi cer scuze.

A oftat tare.

— Ei bine, atunci ia-o de jos.

S-au auzit câteva chicoteli din bănci. Când a ridicat cartea de jos,

Simon era roșu ca sfecla. A pus-o în mijlocul băncii și a continuat s-o fixeze cu privirea.

După ce clasa s-a liniștit și profesorul s-a întors la tablă, Daemon m-a împuns cu pixul în spate. M-am întors.

— Ce-a fost asta? m-a întrebat el cu ochii îngustați.

Dar se vedea clar în colțurile gurii lui amuzamentul.

— O pisicuță foarte rea...

Blake a venit la bio cu două minute înainte de a se suna. Azi purta un tricou vintage *Super Mario Bros*.

— Arăți...

— Ca dracu'? am completat eu, cu obrazul rezemat în palmă.

Nu știam deloc cum să mă port cu el când o să-l văd, după faza cu creanga. Nu mă pricepeam prea bine să mă fac că plouă.

— Voiam să spun obosită. S-a uitat la mine cu ochii îngustați. Te simți bine?

Am dat din cap.

— Uite, știi, în legătură cu ziua de ieri. Îmi pare rău că am luat-o razna așa. Creanga aia...

— Te-a speriat? a completat el, cu ochii pe mine. Nu-i nicio problemă. Și pe mine m-a șocat. S-a întâmplat așa de repede, dar puteam să jur că s-a oprit în aer. Și-a lăsat capul într-o parte și a adăugat: Parcă a fost suspendată câteva secunde.

— Păi...

Ce trebuia să zic eu acum? *Contestă. Contestă. Contestă.*

— Nu știu. Poate a ținut-o curentul de aer sau ceva de genul ăsta.

— Da, poate. În fine, se apropie marea petrecere.

Am zâmbit ușor, bucuroasă că a schimbat subiectul. Să fi scăpat așa ușor? Fir-ar. Se pare că sunt o mincinoasă mai bună decât credea Daemon.

— Vii?

— N-aș lipsi pentru nimic în lume.

— Perfect.

Mă jucam cu pixul și mă gândeam la ce spusese Daemon, să nu mai stau prea mult cu Blake. De-aia nu mai pot eu!

— Mă bucur că vii.

Zâmbetul lui Blake era contagios. Am mai pălăvrăgit puțin despre petrecere, așteptând să se sune. De vreo două ori mi-a atins în treacăt mâna. Mă îndoiesc că din greșeală. Și mi-a plăcut. Nimic nu-l forța să

facă asta, decât poate faptul că *voia* să mă atingă. Părea că mă place așa, de capul lui, și asta îl făcea de mii de ori mai atractiv în ochii mei. Bine, recunosc, îl ajuta și zâmbetul ăla copilăresc. Îl și vedeam fără tricou, făcând surf. Era exact genul de băiat cu care ai vrea să ieși.

Am respirat adânc și am făcut ceva ce nu prea fac de obicei.

— Dacă vrei, poți să treci pe la mine înainte de petrecere.

Genele lui s-au lăsat în jos peste obrajii aurii.

— Sună bine. Ca un fel de întâlnire?

Am roșit.

— Mda, cam așa ceva. Cred că poți spune și așa.

Blake s-a aplecat spre mine, și îi simțeam pe față respirația surprinzător de răcoroasă. Mentolată.

— Nu prea îmi place „cam așa ceva”. Mi-ar plăcea mai mult să o numim întâlnire.

Mi-am ridicat privirea și i-am întâlnit ochii. Punctișoarele alea verzi nu erau nici pe departe așa de vibrante ca ochii lui Daemon – de ce trebuia să mă gândesc mereu la Daemon?

— Putem să-i spunem întâlnire.

S-a rezemat de spătarul scaunului.

— Așa-i mai bine.

Am zâmbit și mi-am aplecat ochii în caiet. O întâlnire – nu genul ăla de întâlnire cină-și-film – dar, oricum, o întâlnire. Am făcut schimb de numere de telefon. I-am spus cum să ajungă. Mă simțeam agitată, dar și încântată. L-am privit pe ascuns. Se uita la mine cu un zâmbet șmecher.

A, petrecerea aia devine tot mai interesantă.

Am refuzat să mă mai gândesc ce va face Daemon când va vedea că vin însoțită de Blake. O mică parte din mine se întreba dacă nu cumva l-am invitat pe Blake doar ca să văd ce va face Daemon.

*

Joi după ore, Dee stătea ghemuită pe canapeaua mea, jucându-se cu inelul de pe deget, și vorbea încet, fiindcă mama dormea sus în camera ei.

— Băiatului ăstuia care a venit acum se pare că i s-au aprins călcâiele după tine.

M-am lăsat să cad lângă ea.

— Crezi?

Dee a zâmbit, dar cam absentă.

— Mda, așa cred. M-a surprins că nu te deranjează să vină la petrecere. Eu chiar credeam...

— Ce credeai?

Și-a ferit privirea.

— Pur și simplu credeam că între tine și Daemon e ceva.

— A, nu, nu e nimic între noi.

În afară de o tâmpită conexiune extraterestră și de toate secretele noastre. Mi-am dres vocea.

— Hai să nu vorbim despre fratele tău. Ce-i cu Adam?

Obrajii ei palizi s-au îmbujorat.

— Eu și Adam am încercat să petrecem mai mult timp împreună, știi? Toată lumea se așteaptă ca noi să fim împreună, și într-un fel și eu îl plac. Bătrânii știu că din moment ce avem amândoi optsprezece ani, am ajuns la vârsta potrivită.

— Potrivită?

A încuviințat din cap.

— Dacă ai optsprezece ani, ești potrivit pentru împerechere.

— Ce?!

Am căscat ochii.

— Împerechere? Adică să te căsătorești și să faci copii?

— Mda. A oftat. De obicei, așteptăm până terminăm școala, dar fiindcă se apropie sfârșitul școlii, eu și Adam încercăm să ne dăm seama ce vrem să facem.

Eram încă șocată de povestea cu împerecherea.

— Bătrânii ăștia îți spun și cu cine trebuie să fii?

Dee s-a încruntat.

— Nu chiar. Vreau să zic, ei vor să fim cu un luxen și vor să ne reproducem cât mai repede. Știu că sună aiurea, dar specia noastră e pe cale de dispariție.

— Pot să pricep asta, dar dacă nu-ți dorești copii? Dacă te îndrăgostești de altcineva sau de... o ființă umană?

— Atunci ne-ar izgoni. Dee a dispărut și a apărut în clipa următoare stând în picioare de partea cealaltă a măsutei. Toți ne-ar întoarce spatele. Așa ar fi făcut și cu Dawson dacă... dacă ar mai fi trăit și ar fi rămas cu Bethany. Și știu sigur că ar fi rămas cu ea. Dawson o iubea pe Bethany.

Și iubirea fratelui ei a dus în final la moartea amândurora. Mi-am lăsat privirea în pământ, și îmi părea rău de cei doi frați rămași în viață.

— Te obligă să pleci, sau ce?

A scuturat din cap.

— Ne fac să ajungem să vrem noi să plecăm, dar nu putem, nu fără permisiunea MA. E o mare presiune.

Cu siguranță. Mie mi se părea greu să mă gândesc ce facultate să aleg. Dar să mă gândesc cum să mă cuplez mai repede? Iar Daemon era dispus să înfrunte toate riscurile astea pentru mine? O fi drogat.

— Și ce s-a întâmplat între tine și Adam?

S-a oprit în fața televizorului și și-a trecut mâinile prin părul ondulat.

— Am făcut sex.

— Poftim?

Cu cinci secunde în urmă aș fi putut să bag mâna în foc că Dee nu era nici măcar atrasă de Adam.

Mâinile micuțe ale lui Dee s-au desfăcut larg.

— Dap, șocant, nu?

Am clipit.

— Da, e șocant.

— Nu puteam să-mi dau seama ce simt pentru el. Adică, da, îl respect la maximum, și arată bine. Dee a început din nou să se plimbe prin cameră. Dar noi nu am fost niciodată mai mult decât prieteni, pe bune. Sau cel puțin i-am dat voie să fie prieten cu mine. Nu știu, dar, oricum, am zis că trebuie să văd dacă, știi tu, măcar putem s-o facem. Așa că i-am spus că ar trebui să încercăm să facem sex. Și am făcut.

Uau, ce romantic suna asta.

— Și cum a fost?

Obrajii i s-au îmbujorat din nou.

— A fost... a fost bine.

— Bine?

Dee a apărut lângă mine, stând alături pe canapea, cu degetele împletite.

— A fost mai mult decât bine. La început a fost puțin cam ciudat – OK, a fost mai mult decât ciudat la început, dar până la urmă... a ieșit.

Nu-mi dădeam seama dacă ar trebui să mă bucur sau nu pentru ea.

— Și asta ce înseamnă?

— Nu știu. Tocmai asta e problema. Îmi place de el, dar nu știu dacă îmi place fiindcă așa trebuie sau dacă e ceva real. Dee s-a lăsat pe spate, cu un braț agățat de spătarul canapelei. Nici măcar nu știu ce este iubirea. Adică, mi s-a părut că îl iubesc atunci când am făcut-o. Dar

acum? Nu știu.

— Fir-ar să fie, Dee, nici nu știu ce să zic. Îmi pare bine că a fost... bine.

— A fost perfect. A oftat. Vrei să știi cât de bine a fost? Aș vrea s-o mai fac o dată.

Am râs.

Ochii ei de culoarea jadului erau larg deschiși.

— Dar acum am niște... noduri în stomac. Mă gândesc întruna la el, mă întreb ce gândește el.

— Ai încercat să stai de vorbă cu el?

— Nu. Ar fi trebuit?

— Păi, cam da, tocmai ați făcut sex. Probabil ar trebui să-l suni.

Dee s-a ridicat de pe spătarul canapelei, cu ochii mari.

— Și dacă el nu simte la fel?

Mi se părea ciudat să văd că Dee are o reacție așa de... umană.

— Eu cred că e foarte probabil să simtă la fel.

— Nu știu. Am fost doar prieteni, nimic mai mult. Nici măcar n-am vrut să mergem împreună la bal. Dee se ridicase iar în picioare. Dar nu sunt sigură că n-a vrut fiindcă nu voiam eu. Poate că el a simțit mereu și altceva pentru mine.

— Sună-l.

— Asta era cel mai bun sfat pe care puteam să-l dau, din moment ce n-aveam niciun pic de experiență în zona asta.

— Stai. V-ați protejat?

Dee și-a dat ochii peste cap.

— Nu-s deloc pregătită să am un bebe Dee. Normal că ne-am protejat.

M-am simțit ușurată. A mai stat puțin și după aceea a plecat să-l sune pe Adam. Eram încă șocată că Dee făcuse sex. Era un pas foarte mare, chiar și pentru... un extraterestru. Măcar a fost bine. Dar să faci sex ca să-ți dai seama dacă îți place de cineva? Unde e aici romantismul? Bine, cine eram eu să judec? Eu îl invitasesm pe un tip la întâlnire numai ca să văd ce face alt tip. Mda, clar nu eram eu persoana potrivită să dea un sfat. Biata Dee.

După ce s-a trezit mama, am comandat pizza, înainte ca ea să plece la serviciu. Până să vină pizza, am stat amândouă pe canapea, așa cum stăteam înainte de a muri tata.

Mama mi-a dat o cană cu cacao aburindă.

— Să nu uiți că ești a mea toată ziua de sâmbătă până mă duc la serviciu, așa că nu-ți face alte planuri.

Am zâmbit, cu mâinile strânse pe cana fierbinte.

— Sunt numai a ta.

— Bine. Și-a pus piciorul cu papuc cu tot pe măsuță. Voiam să vorbesc ceva cu tine.

Am luat o gură de cacao și am ridicat sprâncenele.

Ea și-a încrucișat gleznele, după care le-a schimbat iar poziția.

— Will vrea să ne scoată la masă sâmbătă, de ziua ta.

— Ah!

Un zâmbet slab îi arcuia buzele.

— I-am spus că vreau să vorbesc întâi cu tine, ca să mă asigur că e totul în regulă. A făcut o pauză, strâmbându-și nasul. Tu ești sărbătorita și-așa mai departe.

— O dată în viață fac optsprezece ani, nu? am zâmbit eu. E OK, mamă, putem să luăm masa cu *Will*.

Și-a îngustat ochii.

Am mai luat o gură de cacao.

— Ar trebui să mă îmbrac festiv pentru asta? Dat fiind că e doctor și-așa. Ah! Mergem cumva la o masă fițoasă și vorbim despre politică și mondenități?

— Hai, taci. A zâmbit, totuși, și s-a relaxat. Cred că o să-ți placă. Nu e încrezut sau rigid. Chiar seamănă cu...

Am simțit un ghiont ciudat în inimă.

— Cu tata?

Mama a zâmbit trist.

— Da, cu tata.

Câteva minute, niciuna dintre noi n-a mai zis nimic. Mama îl întâlnise pe tata în primul ei an de rezidențiat ca asistentă la un spital din Florida. El i-a fost pacient, căzuse de pe punte și își rupsese piciorul, după ce încercase să impresioneze o fată. Dar, după mărturia lui, din momentul în care a văzut-o pe mama, nici măcar nu și-a mai amintit cum o chema pe fata aia. S-au întâlnit șase luni, s-au logodit și s-au căsătorit într-un an. La scurtă vreme după aceea am apărut eu, și nu existau doi oameni mai îndrăgostiți decât ei. Chiar și când se certau se simțea dragostea în cuvintele lor.

Aș fi dat orice să am o relație ca a lor.

Mi-am terminat cana de cacao și m-am ghemuit lângă mama. Ea și-a

ridicat brațul subțire, iar eu m-am înghesuit în ea, inspirând adânc aroma de măr a cremei pe care o folosea întotdeauna toamna. Mama avea obiceiul ăsta, să-și schimbe parfumurile și loțiunile în funcție de anotimp.

— Îmi pare bine că l-ai întâlnit, am spus eu într-un târziu. Will pare să fie un tip de treabă.

— Este. Mama m-a sărutat pe creștet. Îmi place să cred că și tatăl tău ar fi fost de acord cu el.

Tata ar fi fost de acord cu orice putea s-o facă pe mama fericită. Eram acolo, la spital, în ziua în care medicul ne-a spus că nu mai are mult de trăit. Stăteam în fața camerei și îl auzeam pe tata cum îi spune să iubească din nou. Asta-i tot ce și-a dorit.

Am închis ochii. O iubire de felul ăsta ar trebui să învingă boala. O iubire de felul ăsta ar trebui să învingă orice.

Capitolul 8

După ce am încercat de trei ori să-mi aranjez bretelele alea subțiri de la rochie, am renunțat. Oricât de mult aş fi tras de ele, rochia nu se ridica mai sus. Nu-mi venea să cred că mi s-a potrivit. La naiba, se potrivea mult prea bine, subliniind vastele diferențe dintre corpul meu și al lui Dee. Era foarte posibil ca în seara asta sâni mei să iasă afară și să salute lumea. Rochia era mulată în partea de sus, după care cădea de sub sâni în valuri moi până deasupra genunchilor.

Arătam destul de sexy.

Dar era cazul să mă mai acopăr puțin. Am deschis larg ușa de la șifonier. Știam că aveam un pulover roșu care s-ar potrivi cu rochia asta, dar nu reușeam să-l găesc în dezordinea de acolo. Mi-au trebuit minute bune ca să-mi amintesc că era în uscător.

— Fir-ar să fie! am bombănit eu și m-am repezit jos pe scări în valuri de mătase neagră și păcănind cu tocurele înalte.

Slavă Domnului că mama plecase deja la serviciu. Altfel ori ar fi desființat rochia, ori ar fi lăudat-o, oricum ar fi fost jenant pentru mine. M-am îndreptat spre capătul holului, iritată și cu o senzație de greață. Când am scos puloverul din uscător și l-am scuturat puțin, ca să-l îmbrac, deja auzeam portiere trântite afară, râsete. Dacă o să fac vreo tâmpenie? Cum ar fi să ridic în aer un televizor în fața unei case pline cu colegi de școală?

Chiar atunci am auzit un ciocănit la ușă. Am respirat adânc, m-am întors la ușa de la intrare și am deschis-o.

— Hei. Blake a intrat înăuntru, cu o duzină de trandafiri în brațe. S-a uitat la mine. Uau, arăți perfect.

A zâmbit și mi-a întins florile.

Am roșit, am luat florile și am inhalat mirosul lor pur. M-am simțit amețită.

— Mulțumesc, dar nu trebuia.

— Am vrut să ți-i ofer.

Iar cuvântul-cheie *am vrut*.

— Sunt superbi. Și tu arăți destul de bine.

Și chiar arăta, îmbrăcat cu un pulover închis la culoare, cu decolteu în V, iar pe dedesubt avea o cămașă. M-am tras în spate, cu trandafirii în brațe. Nu mai promisem niciodată flori.

— Vrei să bei ceva înainte de a pleca?

Blake a dat din cap și a venit după mine la bucătărie. Opțiunile erau limitate, așa că până la urmă a ales o răcoritoare de-a mamei pe bază de vin. S-a rezat de dulap, uitându-se în jur, în timp ce eu căutam o vază pentru trandafiri.

— Ai cărți peste tot. Ce mișto.

Am zâmbit și am pus trandafirii pe dulap.

— Mama nu prea crede așa. Mereu vrea să mi le adune.

— Iar tu le aduci iar înapoi, așa-i?

Am râs.

— Da, cam așa ceva.

S-a apropiat de mine cu paharul în mână. S-a uitat atent la gâtul meu și a întins mâna după lăntșorul de argint. Mi-a atins ușor pieptul cu dosul palmei.

— Interesant lăntșor. Ce piatră e asta?

— Obsidian, i-am răspuns eu. Mi l-a dat un prieten.

— E ceva deosebit. A dat drumul lăntșorului. Foarte mișto.

— Mersi.

Am acoperit piatra cu degetele, încercând să-mi alung din minte imaginea lui Daemon. Am stat câteva secunde să caut ceva de spus.

— Mulțumesc din nou pentru flori. Sunt foarte frumoase.

— Mă bucur că-ți plac. Mi-a fost teamă să nu crezi că sunt cam pretențioase.

— Nu. Sunt perfecte. Am zâmbit. Ești gata de plecare?

Și-a terminat sticla de băutură și a clătit-o înainte de a o arunca la gunoi. Mama mea l-ar fi iubit pentru gestul ăsta – bine, nu și pentru partea cu consumul-de-alcool-înainte-de-vârsta-majoratului.

— Sigur, a spus el. Dar am o veste destul de proastă. Nu pot să stau decât maximum o jumătate de oră. Avem un fel de eveniment în familie care a apărut în ultima clipă. Îmi pare tare rău.

— Nu-i nimic, am spus eu, sperând să nu-și dea seama de dezamăgirea mea. E OK. Oricum ai aflat de petrecere destul de târziu.

— Ești sigură? Mă simt ca un idiot.

— Normal că sunt sigură. Iar tu nu ești idiot. Mi-ai adus trandafiri.

Blake a zâmbit.

— Oricum, așa vrea să mă revanșez. Poți să iei masa cu mine mâine-seară?

Am scuturat din cap.

— Măine nu pot. Toată ziua sunt cu mama.

— Dar luni? a întrebat el. Părinții tăi te lasă în oraș în timpul săptămânii?

— Nu am decât mamă și, da, mă lasă.

— Perfect. Am văzut în oraș un mic restaurant indian.

S-a mai apropiat un pic. Simțeam un miros ușor de aftershave care îmi amintea de discuția pe care o avusesem cu Lesa în legătură cu mirosul băieților. Blake mirosea frumos.

— Deci rămâne așa?

— Sigur. M-am uitat într-o parte, mușcându-mi buzele. Acum ești gata să plecăm?

— Da, dacă faci un lucru.

— Adică?

— De fapt, două.

S-a mai apropiat un pas, acum pantofii lui îi atingeau pe ai mei. A trebuit să-mi dau capul pe spate ca să-i văd ochii.

— După aia putem pleca.

Mă simțeam puțin amețită, uitându-mă așa în ochii lui.

— Care ar fi cele două lucruri?

— Trebuie să-mi dai mâna. Dacă tot e o întâlnire rapidă, măcar s-o facem credibilă. Și-a lăsat capul spre mine, cu ochii în ochii mei, și a adăugat: Și un sărut.

— Un sărut? am șoptit eu.

Buzele lui au schițat iar zâmbetul ăla pervers.

— Trebuie să te fac să mă ții minte după ce plec. Cu rochia asta pe tine, probabil că toți tipii de acolo o să roiască în jurul tău.

— Nu sunt prea convinsă de asta.

— Ba da. Deci? Avem o înțelegere?

Respirația mea se oprise undeva în plămâni. Eram plină de curiozitate. Oare sărutul lui seamănă cu sărutul lui Daemon? Universul va fi în flăcări sau doar va sfârâi puțin? Voiam să aflu, aveam nevoie să știu dacă pot să-l uit pe băiatul care locuiește lângă mine după un sărut.

— Avem, am murmurat eu.

Mi-a pus mâna pe obraz și eu am închis ochii. Blake a șoptit numele meu. Am deschis gura, dar nu știam ce să spun. Apoi a fost numai dorință și nevoia de a mă pierde. La început, buzele lui le-au atins ușor pe ale mele, testându-mi reacția, iar delicatețea sărutului era dezarmantă. Mi-am pus mâinile pe umerii lui și i-am simțit cum se

încordează când și-a apropiat din nou buzele de ale mele.

Sărutul s-a aprins, iar eu înotam în senzații tari. Era înălțător și în același timp tulburător. L-am sărutat și eu, iar mâinile lui au alunecat pe talia mea, și m-au tras mai aproape de el. Printre săruturi am așteptat cu respirația tăiată ceva – orice – în afară de frământarea continuă pe care o simțeam. Apoi, brusc, am simțit frustrare, furie și tristețe – lucruri pe care în mod sigur nu le căutam.

Blake s-a desprins de mine respirând greu. Buzele lui erau pline și umflate.

— Acum o să-mi amintesc sigur de tine după ce o să plec.

Am lăsat capul în jos, clipind. Nu fusese nimic în neregulă cu sărutul ăla, în afară de faptul că lipsea ceva. Cred că eu eram de vină. Stresul. Cu toate evenimentele care se întâmplaseră, probabil că eram prea prinsă în ele. Iar sărutul lui venise prea repede. Mă simțeam ca fetele alea din cărțile pe care le citeam, care se aruncă asupra unui tip fără să se gândească prea mult. Raționala Katy mai exista încă în mine și nu era prea mulțumită de ce făcusem. Și mai era ceva. Un val de vinovăție amară mă lovea, spunându-mi că inima mea nu fusese implicată în acest sărut din cauza altcuiva.

— Încă ceva, a spus el, luându-mi mâna. Ești gata?

Eram? Mă simțeam sfâșiată de sentimente opuse. Poate dacă Daemon ar vedea că sunt fericită cu Blake nu s-ar mai simți obligat să continue conexiunea noastră falsă. Mi-era rău.

— Da. Sunt gata.

Afară erau o mulțime de mașini parcate de pe alee până spre casa nelocuită de la capătul străzii noastre.

— Să fiu al naibii, credeam că e vorba de o petrecere mică...

Dee se întrecuse pe sine cu adevărat. Veranda era plină de o mulțime de felinare de hârtie. Prin fereastră se vedeau înăuntru lumânări groase care împrăștiau o lumină tremurătoare și delicată. În cameră era un miros plăcut de cidru și condimente care îmi gădila nasul, amintindu-mi cât de mult îmi plac aromele toamnei.

Era lume peste tot, pe canapea erau doi tipi care jucau pe Wii un meci pe viață și pe moarte, iar în jurul lor se îngămădiseră o mulțime de tineri. Pe scări se înghesuiau câteva fețe cunoscute, care râdeau și beau ceva din pahare de plastic. Blake și cu mine nu puteam face doi pași fără să dăm peste cineva.

Dee trecea printre invitați, jucându-și rolul de gazdă. Era superbă în

rochia ei albă și delicată care îi scotea în evidență culoarea închisă a părului și smaraldul ochilor. Când a văzut că ne ținem de mână, abia a putut să-și ascundă mirarea... sau dezamăgirea.

Cu senzația că am făcut ceva rău, i-am dat drumul la mână lui Blake și am îmbrățișat-o strâns.

— Uau. Casa arată superb.

— Nu-i așa? Sunt un adevărat talent. S-a uitat peste umărul meu. Katy...?

Obrajii mi-au luat foc.

— El este...

— Partenerul ei, a completat Blake, apucându-mă de mână strâns. Trebuie s-o tai repede, dar am vrut s-o însoțesc la petrecere.

— S-o însoțești? Dee s-a uitat la el, apoi la mine. OK. Păi, eu mă duc să... verific niște chestii. Da.

Apoi s-a îndepărtat cu spatele țepăn.

Am încercat să nu mă las afectată de dezamăgirea ei. Era imposibil să își dorească serios să fiu cu fratele ei. Unul dintre ei deja o apucase pe drumul ăsta cu o ființă umană și uite ce s-a întâmplat.

Din colțurile întunecate veneau niște zgomote dubioase care îmi distrăgeau atenția. Apoi l-am zărit pe Adam, care părea că umblă după Dee prin mulțime. Mi-am făcut o notă mentală s-o întreb pe Dee cum a mers discuția cu el.

— Vrei ceva de băut? m-a întrebat Blake.

Am încuviințat și el m-a condus spre sufragerie, unde se vedeau o groază de sticle. Era chiar și un castron de puncti. Cu alcool, fără îndoială.

— Și noi făceam petreceri de-astea, a spus Blake, dându-mi un pahar roșu de plastic. În case de pe plajă, însă, și toată lumea mirosea a mare și a loțiune de plajă.

— Mi se pare că le duci dorul.

— Câteodată, da, dar, hei, o schimbare nu-i un lucru rău. Face viața mai interesantă. A luat o gură din paharul lui și a tușit. Ce-au pus aici? Alcool metilic?

Am râs.

— Numai Dumnezeu știe ce e aici.

Din bucătărie s-au auzit deodată hohote de râs. Ne-am întors exact la timp s-o vedem pe Carissa țâșnind pe ușă și îndreptându-se glonț spre Dee.

— Dee, prietenii tăi nu sunt sănătoși la cap.

— Sunt și prietenii tăi, a comentat Lesa sec, venind din spatele lui Dee.

M-a văzut pe mine cu Blake și a venit la noi. Și-a izbit șoldul de al meu.

— Ura.

Carissa își încrucișase brațele la piept.

— Prietenii mei nu ar face *așa ceva* cu frișca.

M-a pufnit răsul când am văzut expresia îngrozită de pe fața lui Dee și curiozitatea Lesei. Blake mi-a zâmbit, parcă bucuros de răsul meu.

— Poftim? a făcut Dee și s-a repezit spre bucătărie.

— Trebuie să văd asta, a mormăit Lesa, plecând repede pe urmele voalurilor albe.

M-am uitat la Carissa, ai cărei obraji erau roșii ca puloverul meu.

— Glumești, nu?

Ea a clătinat grav din cap.

— Nici nu poți să-ți imaginezi ce fac acolo Donnie și Becca.

— Țștia sunt cei care vor să se căsătorească după ce termină școala?

— Dap. Și-ți zic sigur că n-au așteptat până la căsătorie pentru o mulțime de chestii.

Am răs.

— Grozav.

Carissa a ridicat din umeri.

— Nu vreau să fac pe pudica, dar cine se poartă așa în public sau în casa unui prieten? Nu, acum pe bune. E greșos. A respirat adânc, și ochii îi sclipeau. Salut, Blake, scuze pentru asta.

— E OK. Frișca ar trebui să se folosească doar pentru prăjituri.

A trebuit să mă uit în altă parte ca să nu mai râd. Era destul de scârbos, dar tot mi se părea distractiv. Nu prea știu ce spunea asta despre mine. Și pe cine voiam să păcălesc? Vinerea trecută la bibliotecă eram super-excitată.

Amintindu-mi, am simțit cum mi se răscolește stomacul și ochii mei au început să caute prin casă.

Am fost întrerupți la un moment dat de un grup care voia să vorbească cu Carissa despre fratele ei mai mare, care era la facultate. Uitasem că are frați mai mari. Nota mentală numărul doi: fii mai atentă la ce se întâmplă în jurul tău.

Blake probabil își făcuse rapid prieteni, fiindcă aproape toți de acolo

veneau să vorbească cu el. Și o grămadă de fete îi aruncau priviri pe furie. Chestia asta m-a umplut de o mândrie nerușinată. M-am sprijinit de brațul lui Blake, mai mult de spectacol, și am stat așa, fiindcă îmi plăcea cum se simte mușchiul brațului său pe pieptul meu.

El părea să nu bage de seamă. Mâna pe care o ținea pe spatele meu m-a strâns prin mătasea rochiei, și s-a oprit în mijlocul unei fraze ca să se aplece spre mine și să-mi șoptească:

— Chiar mi-ar fi plăcut să pot rămâne aici.

Am întors capul spre el și i-am zâmbit.

— Și mie.

A lăsat mâna să-i alunece până pe talia mea. Mi-a plăcut – indiferent ce-a fost asta. Părea normal să fiu aproape de un tip, să flirtez, să mă distrez. Să mă sărut. Părea ușor. Am mai stat așa și după ce Carissa a plecat de lângă noi, apoi s-a făcut timp să plece și el.

L-am condus până la ușă, iar brațul lui era tot pe mijlocul meu.

— Rămâne să luăm masa, a spus el.

— Clar. De fapt, eu...

Eram cu spatele spre scări, dar am știut din prima clipă că el a coborât. Aerul s-a schimbat, s-a făcut mai dens și mai cald. Am simțit furnicăturile pe ceafa.

Blake s-a încruntat.

— Tu, de fapt, ce?

Inima mi-a luat-o razna.

— Eu... de-abia aștept.

A zâmbit, apoi a ridicat capul. Ochii i s-au lărgit ușor și am știut că Daemon era acolo. Nu voiam să mă întorc, dar părea aiurea dacă nu mă întorceam.

Și a fost de parcă m-a lovit un fulger. Detestam efectul ăsta pe care îl avea asupra mea, dar în același timp îmi dădea și fiori. Nimic nu era *simplu* cu el.

Daemon era îmbrăcat de stradă în comparație cu ceilalți, și cu toate astea arăta mai bine decât oricare tip de acolo. Avea niște blugi vechi și jerpeliți și un tricou cu numele unei formații de mult uitată. Și-a dat absent o șuviță de păr după ureche și a rânjit ca un lup la cuvintele cuiva. Ochii ăia magnetici străluceau în lumina difuză a lumânărilor. Era pentru prima dată când îl vedeam pe Daemon într-un grup, până acum îl văzusem numai în familie sau alături de unul sau doi prieteni din afara școlii.

Daemon avea efectul ăsta asupra oamenilor, indiferent de sex. Era clar că lumea voia să îi fie în preajmă, dar în același timp parcă se temea să se apropie prea mult de el. Erau atrași de el, așa cum eram și eu, vrând-nevrând. Oamenii se apropiau de el, dar se opreau la câțiva pași. Dar în tot timpul ăsta, ochii lui erau fixați pe mine.

Din clipa aceea, l-am uitat complet pe băiatul care mă ținea de mijloc.

Daemon s-a oprit în fața noastră.

— Salut...

Mâna lui Blake m-a apăsat mai tare când s-a aplecat ușor spre el.

— Nu cred că am avut ocazia să ne prezentăm în seara aceea la restaurant. Numele meu e Blake Saunders.

I-a întins mâna liberă.

Daemon s-a uitat spre mâna lui Blake, apoi s-a uitat la mine.

— Știi cine ești.

O, Doamne. M-am întors spre Blake.

— El este Daemon Black.

Zâmbetul lui a devenit șovăitor.

— Da, și eu știu cine e.

Abia stăpânindu-și râsul, Daemon s-a îndreptat. În poziția lui normală, Daemon era cu mai bine de un cap mai înalt ca Blake.

— E întotdeauna plăcut să cunoști un alt fan.

Mda, Blake habar n-avea ce să răspundă la chestia asta. A dat ușor din cap și s-a întors spre mine.

— Păi, eu cam trebuie să plec.

Am zâmbit.

— Bine. Mulțumesc... pentru tot.

A zâmbit și el ușor și m-a cuprins cu amândouă brațele. Simțind foarte acut prezența lui Daemon, mi-am pus mâinile pe spatele lui Blake și i-am atins cu buzele obrazul fin.

Daemon și-a dres vocea.

Blake a râs ușor la urechea mea.

— Te sun. Să fii cuminte.

— Întotdeauna, am spus eu și m-am îndepărtat.

Cu un ultim zâmbet adresat lui Daemon, Blake s-a îndreptat spre ușă. Trebuia să mă port frumos cu băiatul, și el se purtase frumos cu Daemon.

M-am întors și m-am uitat urât la el, jucându-mă cu obsidianul de la

gât.

— Știi, nici dacă ai fi vrut n-ai fi putut să te porți mai grosolan.

A ridicat o sprânceană.

— Parcă ți-am zis să nu mai stai cu el?

— Parcă ți-am zis că n-o să fac ceva doar fiindcă așa vrei tu.

— Mi-ai zis? S-a uitat lung spre obsidianul din mâna mea, apoi a lăsat capul în jos. Arăți foarte bine în seara asta, Kitten, a spus.

Am simțit un gol în stomac. *Nu trebuie să-l bagi în seamă, nu trebuie să-l bagi în seamă.*

— Cred că Dee e ocupată până peste cap, dar a făcut o treabă grozavă cu decorarea casei.

— Să n-o lași să te prostească dacă-ți spune că a făcut singură toate astea. M-a pus la treabă de când am intrat pe ușă.

— Ah!

Eram uimită. Nu puteam să mi-l imaginez pe Daemon agățând felinare de hârtie, mai degrabă îl vedeam dându-le foc și aruncându-le.

— Amândoi ați făcut o treabă grozavă.

Daemon m-a privit cu atenție, iar eu m-am înfiorat sub intensitatea privirii lui. De ce, de ce a trebuit să plece Blake devreme acasă, ca să mă lase singură cu Daemon?

— De unde ai rochia asta? m-a întrebat el.

— De la sora ta, i-am spus eu neutru.

S-a încruntat, părând cumva nemulțumit.

— Nici măcar nu știu ce să zic.

— Ce să zici despre ce, iubire?

Daemon a înlemnit. Mi-am luat privirea de la el și i-am întâlnit ochii lui Ash. Ea mi-a susținut privirea cu un zâmbet dulce și l-a apucat de mijloc cu brațul ei subțire. S-a lipit de el, ca și cum ar fi fost foarte familiară cu liniile corpului său. Și chiar era. Fuseseră împreună o bună perioadă de timp.

O, asta era perfect. Cu o clipă în urmă se uita veninos la Blake și acum Ash stătea prinsă de el ca o lipitoare. Și, Dumnezeule, asta chiar *nu-mi plăcea* deloc. Ironia asta a sorții era așa o nenorocită.

— Ce rochiță frumoasă ai. E a lui Dee, nu? m-a întrebat Ash. Parcă a luat-o când am fost odată împreună la cumpărături, dar pe ea e mai lejeră.

OK, asta a fost ca o înțepătură de meduză. Simțeam cum îmi urcă pe șira spinării o enervare irațională, văzând-o cum stă acolo, cu rochia ei

strâmtă care se termina la un centimetru sub fund.

— Cred că ai uitat să-ți pui blugii, sau partea de jos a rochiei.

Ash s-a strâmbat, dar apoi și-a îndreptat din nou atenția asupra lui Daemon.

— Iubire, ai plecat așa de repede. Te-am căutat peste tot la etaj. Ce-ar fi să ne întoarcem în camera ta și să terminăm ce am început?

Senzația de pumn în burtă aproape că m-a încovoiat. Nu puteam să-mi dau seama de unde vine asta și de ce simțeam așa. Nu era logic. Nu îmi plăcea Daemon – *nu îmi plăcea*. Putea să-și facă de cap și cu papa de la Roma, din partea mea, iar eu abia îl sărutasem pe Blake. Dar senzația aia arzătoare era acolo, îmi făcea sângele să fiarbă.

Daemon s-a desprins din strânsoarea lui Ash și s-a scărpinat pe piept. S-a uitat la mine, iar eu am ridicat din sprâncene, întrebător. Voia să fie cu mine? Da-da, așa se pare... când între timp el face cine știe ce cu Ash.

Le-am întors spatele înainte să spun ceva de care ar putea să-mi pară rău mai târziu. Am auzit râsul subțirel al lui Dee. Daemon a zis ceva, dar cuvintele lui s-au pierdut în gălăgia din jur. Aveam nevoie de aer și de distanță, și am ieșit pe veranda aglomerată.

Nu puteam să-mi dau seama ce se întâmplă. În niciun caz nu eram geloasă. În niciun caz nu era gelozie ceea ce simțeam. Și aveam programată o întâlnire cu un tip sexy și normal. În niciun caz nu mă interesa ce face Daemon cu Ash.

Apoi, în timp ce coboram scările, am avut revelația. Doamne, Dumnezeule, mie *chiar* îmi păsa. Îmi *păsa* că fusese sus cu Ash și făcuse chestii... la care nici măcar nu puteam să mă gândesc de teamă că mă doare mintea. Mi se învârtea capul. Imaginea lui Ash sărutându-l îmi tăia respirația. Ce naiba aveam?

Amețită, am început să mă plimb. La un moment dat mi-am scos pantofii cu toc și i-am aruncat. Am continuat să mă plimb cu picioarele goale în iarbă și pe pietrișul rece. Nu m-am oprit până când am ajuns la casa nelocuită din capătul străzii. Am respirat adânc de mai multe ori, încercând să-mi controlez emoțiile mult prea puternice. Într-un fel, simțeam că senzația pe care o aveam era ridicolă, dar tot aveam impresia că universul se oprise în loc. Mi se părea că o să explodez și totul în jur era fierbinte și rece în același timp.

Respiram întretăiat. Am strâns ochii cu putere și am încercat să mă liniștesc. Nu era în regulă ce simțeam. Ultima oară am fost așa de

geloasă anul trecut, când toți bloggerii s-au dus la o întâlnire de carte și mama nu m-a lăsat să merg. La dracu', acum era mult mai rău. Îmi venea să urlu. Îmi venea să fug înapoi și să-i smulg lui Ash părul din cap șuviță cu șuviță. Nu era normal ca gelozia să-mi înfierbânte așa sângele, întunecându-mi orice gând rațional care îmi spunea că mă port prosteste. Dar sângele meu fierbea. Palmele îmi erau transpirate și le simțeam străine și reci. Tremuram din tot corpul.

Am stat acolo, pierdută în senzațiile alea amețitoare și cu gândurile învâlmășite, până când am auzit niște pași care călcau apăsător pe iarbă. O siluetă s-a desprins din întuneric și lumina lunii s-a reflectat în auriul și albastrul unui ceas.

Simon.

Am simțit că-mi cade stomacul în picioare. Ce dracu căuta ăsta aici? Îl invitase Dee? Nu îi spusese ce se întâmplase atunci, dar era imposibil să nu fi auzit bârfele.

— Katy, tu ești?

S-a împleticit într-o parte și s-a rezemat de peretele casei. Se vedea bine că are un ochi vânăt, umflat și închis, într-o nuanță oribilă de violet. Falca era învinețită. O buză era ruptă.

Am rămas cu gura căscată.

— Ce s-a-ntâmplat cu fața ta?

Simon a dus la gură o sticlă.

— Iubitul tău s-a-ntâmplat cu fața mea.

— Cine?

A mai luat o înghițitură, clipind.

— Daemon Black.

— Nu e iubitul meu.

— În fine. Simon s-a apropiat de mine. Am venit să vorbesc... cu tine. Trebuie să-l iei de pe capul meu.

Am făcut ochii mari. Când Daemon a spus că o să rezolve problema, nu a glumit. Într-un fel, îmi părea rău pentru individ, dar părerea de rău dispărea la gândul că din cauza lui și a prietenilor lui jumătate de școală mă considera curvă.

— Trebuie să-i spui că n-am vrut să fac nimic în noaptea aia. Îmi pare... rău.

S-a dezechilibrat și a scăpat sticla din mână. Dumnezeuule. Probabil că Daemon îl speriasse de moarte.

— Trebuie să-i spui că am aranjat lucrurile cu toată lumea.

M-am tras înapoi când am simțit izul de alcool și de disperare care m-a izbit în față.

— Simon, cred că ar trebui să te așezi, fiindcă...

— Trebuie să-i spui. Mi-a apucat mâna cu degetele lui jilave și butucănoase. Lumea începe să vorbească. Nu pot să... permit să se zică toate rahaturile alea despre mine. Spune-i, că dacă nu...

Mi s-a ridicat părul pe ceafa. Un val de furie a trecut prin mine cu iuțeala fulgerului. Nu aveam de gând să mă las intimidată sau amenințată. Nici de Simon, nici de altcineva.

— Dacă nu, ce?

— Tata e avocat. Se clătina cu pumnul strâns. O să...

Apoi s-au întâmplat două chestii.

S-a aplecat spre mine, mult prea aproape, iar inima mea a început să bată nebunește. Un pârâit groaznic mi-a asurzit urechile. Pe mijlocul geamurilor au apărut crăpături mari și zigzagate, care s-au întins pe toată suprafața sticlei, după care geamurile au explodat sub o forță invizibilă, împrăștiind peste noi o ploaie de cioburi.

Capitolul 9

Simon a început să urle, încercând să se ferească de cioburile care cădeau.

— Ce dracu?

Înmărmurită de oroare, eu stăteam nemișcată. Simon și-a scuturat hainele și alte cioburi au căzut de pe el. Mici fragmente mi se strecuraseră prin păr, unele au căzut, altele au rămas agățate în bucle. Am simțit o înțepătură în braț și mi-am dat seama că rochia lui Dee era tăiată. Cealaltă fereastră s-a cutremurat. Nu știam cum s-o controlez. Rama ferestrei tremura violent. S-a auzit iar un pârâit puternic.

Dându-se înapoi, Simon se uita când la geam, când la mine. Ochii lui sticloși erau cășcați.

— Tu...

Nu reușeam să-mi recapăt respirația. Aveam în ochi o lumină slabă alb-roșie. Ferestrele de la etaj vibrau.

Palid la față, Simon s-a împiedicat și a căzut.

— Tu... tu strălucești. Tu... tu ești o ciudată!

Străluceam?

— Nu! Eu n-am făcut nimic. Nu știu ce se întâmplă, dar nu e din cauza mea!

El se chinuia să se ridice de jos, iar eu am făcut un pas spre el. A întins brațul spre mine și a bolborosit:

— Nu te apropia de mine! Nu te apropia!

Incapabilă să fac ceva, m-am uitat la el cum se împleticește pe lângă casă. S-a auzit portiera mașinii și zgomotul motorului pornit. Un colț îndepărtat al creierului îmi spunea că trebuia să-l opresc, fiindcă era clar mult prea beat ca să conducă.

Dar atunci a explodat și fereastra de sus.

M-am ghemuit, acoperindu-mi fața cu mâinile sub ploaia de cioburi care cădeau peste tot. Abia am putut să mai respir până când a aterizat și ultimul ciob. Stăteam acolo, șocată și speriată de ce făcusem. Nu numai că îmi etalasem abilitățile mele de ciudățenie a lumii, dar fusesem pe punctul de a-l transforma pe Simon în pernă de ace. Frate, eram harcea-parcea.

Au trecut minute bune până să mă adun și să ocolesc cioburile, ajungând să merg prin păduricea de la marginea drumului. O peliculă

fină de transpirație rece îmi acoperea fruntea și groaza îmi dădea din când în când junghiuri în stomac. Ce făcusem?

Când am ajuns aproape de casă, am simțit gădilătura cunoscută pe ceafă. Am auzit trosnetul de crenguțe și de frunze uscate și m-am întors.

Daemon a încetinit pașii când m-a văzut. A dat la o parte o creangă care atârna foarte jos și s-a apropiat.

— Ce faci aici, Kat?

A trecut ceva timp până să pot vorbi.

— Am reușit să arunc în aer niște geamuri.

— Ce? Daemon a venit mai aproape, cu ochii mari. Sângerezi. Ce s-a întâmplat? A tăcut o clipă, apoi: Unde-ți sunt pantofii?

M-am uitat în jos spre picioare.

— Mi i-am scos.

Într-o fracțiune de secundă, Daemon a fost lângă mine, scuturându-mă de cioburi.

— Kat, ce s-a întâmplat?

Am ridicat capul și am inspirat adânc. Panica îmi cuprinsese pieptul.

— Mă plimbam și am dat peste Simon...

— El ți-a făcut asta?

Vocea lui era așa de joasă, încât m-au trecut fiorii.

— Nu. Nu! M-am întâlnit cu el, și el era supărat pe tine. Am făcut o pauză și i-am căutat ochii. A zis că l-ai bătut, așa e?

— Da, l-am bătut.

Niciun regret în vocea lui.

— Daemon, nu poți să iei pe cineva la bătaie doar fiindcă m-a jignit pe mine.

— De fapt, pot. Daemon și-a strâns pumnii. O merita. N-am de ce să mint. L-am bătut pentru ce-a zis. Erau niște mizerii.

Nici nu știam ce să spun. Ha. Eu. Fără replică.

— Știe prea bine ce-a făcut – ce voia să facă – și acum să întoarcă toate astea împotriva ta?

Ochii lui Daemon scăpărau, uitându-se departe în umbra copacilor.

— N-am de gând să-i permit unei ființe așa de josnice să vorbească în felul ăsta despre tine, cu atât mai puțin *lui* și prietenilor lui.

— Uau, am șoptit eu, clipind repede din ochi.

Uneori uitam cât de protector era Daemon... sau cât de înfricoșător de-a dreptul.

— Nu cred că ar trebui să-ți mulțumesc, pentru că mie nu mi se pare

că ai procedat corect, dar, hmm, mersi.

— În fine, n-are nicio importanță. Ce s-a întâmplat?

După ce am inspirat adânc de câteva ori, i-am povestit dintr-o suflare ce s-a întâmplat. Când am terminat, Daemon și-a trecut brațul peste umerii mei și m-a strâns la piept. Nu m-am împotrivit, mi-am îngropat fața în pieptul lui și l-am îmbrățișat și eu, în brațele lui mă simțeam mai în siguranță ca oriunde. Și nu puteam să dau vina pe conexiune pentru asta. Chiar și înainte de a se forma, pentru mine brațele lui au fost ca un sanctuar al liniștii.

— Știi că n-ai făcut-o intenționat, Kitten.

Mâinile lui se mișcau în cercuri pe spatele meu.

— Simon era beat, așa că sunt șanse ca nici măcar să nu-și amintească. Și chiar dacă o să-și amintească, nimeni n-o să-l creadă.

Parcă începuse să licărească o speranță.

— Așa zici tu?

— Da. Toată lumea o să creadă că e nebun. Daemon s-a tras înapoi, aplecându-și capul ca să mă privească în ochi. N-o să-l creadă nimeni, bine? Iar dacă începe să vorbească, o să-l...

— N-o să faci nimic. M-am eliberat din brațele lui și am respirat adânc. Cred că ai băgat deja groaza în el până la sfârșitul vieții.

— Se pare că nu, a spus el încet. La ce te gândeai când erai acolo? Erai supărată. De ce?

Am simțit că mi se înfierbântă obrajii și am pornit-o spre casă.

Daemon a oftat lung și dureros. Era chiar lângă mine.

— Kat, spune-mi.

— Pot să mă descurc și singură până acasă, mulțumesc mult.

A ridicat o creangă ca să trec pe sub ea.

— Sper. E chiar aici.

— În fine, nu trebuia să te distrezi cu Ash acum?

S-a uitat la mine de parcă eram omul cu două capete. Mi-am dat seama instantaneu de greșeala mea.

— Despre asta era vorba?

— Nu. N-are nimic de-a face cu tine – sau cu ea.

— Ești geloasă. Părea satisfăcut. E clar că o să câștig pariul.

M-am repezit la el.

— Eu? Geloasă? Ți-ai pierdut mințile. Nu eu am fost aia care a încercat să-l sperie pe Blake.

Mi-a prins mâna, oprindu-mă din drum chiar înainte să urc pe

verandă.

— Cui îi pasă de Ben?

— Blake, l-am corectat eu.

— Cum o fi. Parcă ziceai că nu mă placi?

Mi-am smucit mâna. Era imposibil să scap din strânsoarea lui.

— Exact. Nu te plac.

Ochii îi străluceau de furie.

— Minți – uite cum roșești.

Apoi nu m-am mai putut abține:

— Cu câteva zile în urmă mă sărutai pe mine și acum te distrai cu Ash? Așa te porți tu de obicei? Sari de la o fată la alta?

— Nu. Mi-a dat drumul la mână. Nu fac așa. *Nu fac.*

— Păi, îmi pare rău să-ți spun, dar chiar așa faci.

Și așa făcusem și eu. Ce naiba făceam? Nu puteam să mă supăr pe el când eu făcusem același lucru, dar uite că mă supăram. Era ridicol.

— Doamne, mă port ca o plângăcioasă. Te rog, uită ce-am zis. Poți să faci ce vrei tu, eu nu am niciun drept să...

Daemon a înjurat încet.

— OK. Nu știi ce s-a întâmplat cu mine și Ash. Am stat de vorbă și atât. Își bătea joc de tine, Kat.

— În fine. M-am întors să plec. Nu sunt geloasă. Nu-mi pasă dacă tu și Ash faceți copii extraterestri. Nu mă interesează. Și, pe cinstite, dacă n-ar fi fost conexiunea asta stupidă între noi, nici nu ți-ar fi plăcut să mă săruți. Probabil că ți-ai dat seama deja că nici nu vrei.

Daemon a fost instantaneu în fața mea. Am făcut un pas înapoi fără să vreau.

— Crezi că nu mi-a plăcut să te sărut? Că nu m-am gândit întruna la sărutul ăla până acum? Fiindcă știu că și tu te-ai gândit. Trebuie să recunoști.

Simțeam că mi se răscolește tot stomacul.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Te-ai gândit?

— Of, la dracu', da, m-am gândit. Mă gândesc! Vrei să declar și în scris? Să-ți trimit un mail sau un SMS? Asta te-ar face fericit?

Daemon a ridicat o sprânceană.

— Nu e cazul să fii sarcastică.

— Și tu nu e cazul să stai aici. Te așteaptă Ash.

A lăsat capul într-o parte cu un aer exasperat.

— Tu chiar crezi că o să mă duc la ea?

— O, da, așa cred.

— Kat.

A clătinat ușor din cap, cu un ton care sugera negarea.

— Nu contează, am spus și am respirat adânc. Putem să nu mai vorbim despre asta? Te rog.

Daemon și-a trecut un deget peste frunte.

— Nu pot să mă fac că uit și nici tu nu poți.

Frustrată, m-am întors pe călcâie și m-am repezit spre casă. Mă așteptam să mă oprească, dar după câțiva pași mi-am dat seama că nu mai vrea s-o facă. A trebuit să mă lupt cu mine însămi ca să nu mă întorc să mă uit dacă e tot acolo. Destul mă făcusem de râs în seara asta. Avusesem o criză veninoasă în legătură cu Daemon și Ash, plecasem de la petrecere și aproape că reușisem să-l decapitez pe Simon. Și toate astea înainte de miezul nopții.

Perfect.

Capitolul 10

Împlinirea vârstei de optsprezece ani nu era chiar așa de extraordinară cum crezusem că o să fie când eram copil, dar niște chestii mișto tot au fost. Am reușit mai toată ziua să nu mă mai gândesc la ce se întâmplase noaptea trecută. Blake m-a sunat să stăm de vorbă, și am primit un laptop nou-nouț cu toate chestiile deja instalate.

Înainte de orice, m-am logat pe blog și am scris repede „M-am întors!”. O halcă uriașă din viața mea care lipsise acum se completase din nou. Mama a trebuit însă să mă dezlipească de laptop destul de repede. Apoi am mers o groază de kilometri ca să ajungem la întâlnirea cu Will, la Olive Garden.

Will era genul ăla sensibil și drăguț.

Nu prea știam ce-ar trebui să simt în legătură cu chestia asta. În timpul cinei nu și-a dezlipit mâna de a mamei. Era drăguț, și era fermecător și frumos, dar mi se părea ciudat s-o văd cu altcineva. Mai ciudat decât credeam că o să fie. Dar mi-a dat un card cadou pentru librăria de acolo. Pentru asta a primit niște puncte bonus.

Tortul tradițional de înghețată era altfel în anul ăsta. Will a venit cu noi acasă pentru el.

— Uite, a spus el, luând cuțitul din mâna mamei. Dacă îl bagi puțin în apă caldă, o să taie mai bine.

Mama s-a uitat la el de parcă tocmai descoperise leacul pentru cancer. Au tot sporovăit despre toate, în timp ce eu stăteam la masă și mă străduiam să nu-mi dau ochii peste cap.

Will mi-a pus o felie de tort în farfurie.

— Mulțumesc, am zis.

El a zâmbit.

— Cu plăcere. Îmi pare foarte bine că ți-ai revenit după gripa aia. Nimeni nu vrea să fie bolnav de ziua lui.

— De acord cu tine, a zis mama.

Nu și-a luat nicio clipă ochii de la el până când s-a făcut timpul să plece la Winchester. Will a rămas cu mine la bucătărie, să-și termine felia de tort, iar tăcerea noastră a atins niște cote alarmante.

— Ți-a plăcut ziua ta până acum? m-a întrebat el, legănând furculița cu degetele lui lungi.

Am înghițit ultima bucățiță crocantă din farfurie, adică singura parte

din tort care îmi plăcea.

— Da, a fost foarte frumos.

Will și-a luat paharul și l-a întins spre mine.

— Ei bine, să bem pentru cât mai multe asemenea zile, a spus el.

Am ridicat și eu paharul și am ciocnit. A zâmbit, iar pielea din jurul ochilor s-a încrețit.

— Intenționez să fiu și eu aici, să le petrec împreună cu tine și cu mama ta.

Nu eram prea sigură ce să zic de ideea că o să fie aici și la anul. Mi-am lăsat paharul pe masă și mi-am mușcat buzele.

Într-un fel, voiam să fiu bucuroasă pentru mama, dar pe de altă parte aveau sentimentul că îl trădez pe tata.

Will și-a dres glasul, a lăsat capul într-o parte și m-a privit, în ochii lui deschiși la culoare, aproape cenușii, ca ai mei, se vedea o ușoară veselie.

— Știi că probabil nu-ți place cum sună asta. Kellie mi-a spus ce apropiată ai fost de tatăl tău. Pot să-ți înțeleg ezitarea în legătură cu prezența mea.

— Nu ideea în sine mă deranjează, am spus eu franc. Numai că e ceva diferit.

— Diferit nu e rău. Nici schimbarea nu e rea. A băut puțin din pahar, uitându-se spre ușă. Mama ta e o femeie extraordinară. Mi-am dat seama de asta din clipa în care am văzut-o prima dată la spital, dar abia din noaptea în care ai fost tu atacată relația noastră a devenit mai mult decât strict profesională. Sunt bucuros că am putut să fiu atunci alături de ea.

A urmat o pauză, și zâmbetul i-a devenit mai larg.

— E ciudat cum din ceva groaznic poate să iasă ceva bun.

M-am încruntat.

— Mda... e ciudat.

Zâmbetul lui avea acum un fel de condescendență. Mama s-a întors, punând astfel capăt tentativei lui aiurea de a lega o relație cu mine... sau de a-și marca teritoriul. A rămas la noi până când ea a trebuit să plece la serviciu, nemailăsându-i timp pentru nimic. M-am uitat pe geam și i-am văzut sărutându-se înaintea de a urca fiecare în mașina lui. Greșos.

Soarele deja asfințea, așa că am scris repede o recenzie pentru luni și apoi una mai lungă pentru ziua de marți. Aia de marți a ieșit mai lungă

fiindcă nu mă puteam opri din comentarii. Cred că mi-am făcut și un prieten de carte, pe care îl cheamă Tod. Ultra-fantastic.

Am deschis televizorul pe unul din canalele alea enervante care dau numai muzică, fără imagini. Am găsit unul care difuza hituri din anii '80 și i-am dat sonorul mai tare, ca să-mi acopere gândurile. Aveam o groază de rufe de spălat și o bucătărie care avea nevoie de o curățenie generală. Ca să smulg plantele uscate din grădină era prea târziu. Grădinăritul m-a ajutat întotdeauna să-mi limpezesc gândurile, dar toamna și iarna nu erau anotimpuri potrivite pentru așa ceva. Mi-am pus niște pantaloni scurți confortabili, cu care dormeam, o pereche de ciorapi trei sferturi cu reni și un tricou gros cu mânecă lungă.

Am alergat prin casă, am adunat toate hainele murdare, am alunecat de vreo câteva ori pe dușumeaua de lemn. Am plasat o încărcătură în mașina de spălat, cântând cu televizorul „Cu picioarele pe pământ. Sunt la vânătoare. Vin după tine”.

Am ieșit din spălător și am alergat pe coridor cu mâinile fluturându-mi în jurul capului ca o păpușă din aia roz din filmul *Labyrinth*. „Un parfum și un sunet, m-am pierdut și m-am regăsit. Și sunt flămând ca un lup. Undeva pe o linie este ceartă și ritm – nu mai știu, nu mai știu, la la la – gura mea e vie, mă simt răscolit și sunt flămând ca un...”

Am simțit pe ceafa o căldură puternică.

— De fapt e „Urlu și scheaun. Sunt pe urmele tale”, nu bla-bla și ce-ai mai zis tu.

Speriată la auzul vocii joase, am tresărit și m-am întors repede. Piciorul mi-a alunecat pe o porțiune de dușumea bine lustruită și am dat cu fundul de podea.

— La dracu, am răsuflat eu, cu mâna la inimă. Cred că fac infarct.

— Iar eu cred că ți-ai rupt fundul.

Vocea lui Daemon era înecată de râs.

Am rămas pe podea, întinsă de-a curmezișul holului îngust, încercând să-mi potolesc respirația.

— Ce dracu? Intri așa în casa oamenilor?

— Și ascult fete care fac praf un cântec în doar câteva secunde? Păi, da, am obiceiul ăsta. De fapt, am bătut la ușa de mai multe ori, dar te-am auzit... *cântând*, iar ușa era descuiată... A dat din umeri și a adăugat: Așa că am intrat.

— Văd. M-am ridicat, strâmbându-mă de durere. Frate, poate chiar mi-am rupt fundul.

— Sper să nu. Într-un fel, mă simt responsabil pentru fundul tău. A zâmbit. Ești cam roșie la față. Nu cumva te-ai dat cu capul de podea?

Am mârâit:

— Te urăsc.

— Eee, nu prea cred. M-a măsurat din cap până în picioare. A ridicat din sprâncene. Mișto ciorapi.

Mi-am frecat spatele.

— Vrei ceva de la mine?

S-a rezemat de perete, băgându-și mâinile în buzunarele blugilor.

— Nu, nu vreau nimic de la tine.

— Atunci de ce ai intrat prin efracție în casa mea?

A ridicat din nou din umeri.

— N-am intrat prin efracție. Ușa era descuiată și am auzit muzică. Am presupus că ești singură. De ce speli rufe și cânti melodii din anii '80 de ziua ta?

Acum m-a lovit în cap uimirea.

— Cum... de unde știi că e ziua mea? Cred că nici lui Dee nu i-am spus.

Daemon era mult prea arogant pentru binele lui... și al meu.

— În noaptea aia când ai fost atacată la bibliotecă, am fost cu tine la spital, mai știi? Te-am auzit când ți-ai dat datele personale.

— Pe bune, am zis eu, privindu-l uluită. Și ai ținut minte?

— Dap. În fine, nu mi-ai zis de ce faci treabă de ziua ta.

Nu-mi venea să cred că a ținut minte.

— Evident, fiindcă sunt așa de penibilă.

— Păi, da, e cam penibil. A, ia ascultă!

Ochii lui strălucitori s-au dus spre sufragerie.

— *Ochiul tigrlui*. Nu vrei să cânti asta? Ai putea să fugi pe scări cu pumnii în aer.

— Daemon. Am trecut pe lângă el, m-am dus în sufragerie, am luat telecomanda și am oprit muzica. Serios, ce vrei?

El era chiar în spatele meu, obligându-mă să fac un pas înapoi. Când eram prea aproape de el mi se întâmplau chestii ciudate, nașpa.

— Am venit să-mi cer scuze.

— Ce?

Eram șocată, uluită, și iar șocată.

— Să-ți ceri iar scuze? Nici nu știu ce să spun. Uau.

Daemon s-a încruntat.

— Știu că pentru tine e o surpriză uriașă că am și eu sentimente și din cauza asta uneori mă simt prost dacă fac anumite chestii care pot să aibă... urmări neplăcute.

— Stai așa. Trebuie să înregistrez chestia asta. Stai să-mi iau telefonul.

M-am întors, uitându-mă pe masă după obiectul lucios care aici era inutil fiindcă nu aveam niciodată semnal.

— Kat, nu mă ajuți deloc. Vorbesc serios. E... greu pentru mine.

Mi-am dat ochii peste cap. Normal că era greu pentru el să-și ceară scuze.

— OK. Scuză-mă. Vrei să stai jos? Să-ți dau o felie de tort. Poate îți mai îndulcește amarul.

— Nimic nu mă poate înmuia. Sunt rece ca gheața.

— Durul durilor. E tort de înghețată, cu mijloc delicios de crocant.

— OK, s-ar putea să funcționeze. Partea aia crocantă e favorita mea.

M-am chinuit să nu zâmbesc.

— OK, atunci vino.

Ne-am dus la bucătărie într-o tăcere ciudată. Am luat un elastic de pe dulap și mi-am prins părul.

— Cât de mare să fie bucata?

Am scos tortul din congelator.

— Cât vrei tu.

Am luat cuțitul din sertar și l-am fixat pe o bucată potrivit de mare, după mine.

— Mai mare.

Am mutat cuțitul mai încolo.

— Și mai mare.

Mi-am dat ochii peste cap și am mutat cuțitul încă vreo doi centimetri.

— Perfect.

Cuțitul meu refuza să taie jumătatea de tort. Intrase vreun centimetru și nu mai voia să avanseze.

— Detest să tai tâmpeniile astea.

— Dă-mi voie să încerc și eu.

S-a întins spre mine și mâinile noastre s-au atins când mi-a luat cuțitul. Electricitatea dansa pe pielea mea.

— Trebuie să-l bagi întâi în apă caldă. După aia o să taie bine.

M-am dat la o parte ca să-i fac loc. A făcut ce făcuse și Will mai

devreme, și cuțitul a trecut cu ușurință prin tort. Cămașa i s-a întins pe umeri când s-a aplecat iar să pună cuțitul sub jetul de apă ca să mai taie o felie mai mică.

— Vezi? Perfect, a comentat el.

Mi-am mușcat buzele și am luat două farfurii curate și le-am pus pe dulap.

— Vrei să bei ceva?

— Lapte ar fi mișto, dacă ai.

Am scos laptele și l-am turnat în două pahare înalte. Am luat tacâmurile și m-am îndreptat spre sufragerie.

— Nu vrei să mâncăm aici?

— Nu. Nu-mi place să mănânc la bucătărie. E prea banal.

Daemon a ridicat din umeri și a venit după mine în sufragerie. M-am așezat pe canapea, iar el s-a așezat la capătul celălalt. M-am jucat cu înghețata, fiindcă nu mi-era foame deloc. Aveam o grămadă de noduri în stomac.

Și-a dres vocea.

— Frumoși trandafiri. Brad?

— Blake. Nu mă mai gândisem nicio secundă la Blake de când apăruse Daemon în casă. Da, sunt foarte frumoși, nu?

— Mă rog, a mormăit el. Deci cum de ești singură în seara asta? E ziua ta.

M-am strâmbat la insistența lui.

— Mama e la serviciu, și nu am chef de nimic. Am mai înfipt nițel furculița în tort. Nu e așa de rău cum crezi tu. Am petrecut multe zile de naștere singură.

— Înțeleg că ai fi preferat să nu vin pe la tine, este?

M-am uitat la el cum își desface bucata de tort ca să separe înghețata de partea de mijloc. A luat o gură de cranț.

— Chiar am venit să-mi cer scuze pentru noaptea trecută.

Am pus farfuria pe masă și mi-am tras picioarele sub mine.

— Daemon...

— Stai. A ridicat furculița. OK?

M-am rezemat cu spatele de canapea și am dat din cap.

Se uita în farfurie și strângea din fălci.

— Nu a fost nimic între mine și Ash aseară. A vrut doar... să-și bată joc de tine. Și știu că ți-e greu să crezi, dar chiar îmi pare rău că... te-a rănit. Daemon a respirat adânc, apoi a continuat: Contrar părerii tale

despre mine, să știi că nu sar de la o fată la alta. Îmi plăci cu adevărat, așa că nu m-aș încurca deloc cu Ash acum. Și nu am făcut-o. Între mine și Ash n-a mai fost nimic *de luni de zile*, de dinainte de a apărea tu.

Simțeam o zbatere curioasă în piept. Niciodată în viața mea nu mi-a fost așa de greu să-mi dau seama ce simt față de cineva, așa cum mi se întâmpla cu Daemon. Eu înțelegeam cărțile. Nu înțelegeam băieții – mai ales pe băieții extraterestri.

— Relația mea cu Ash e foarte complicată. Ne știm de când am ajuns aici. Toată lumea se așteaptă să fim împreună. Mai ales bătrânii, acum că am ajuns la „vârsta potrivită”. Când a venit timpul să facem copii.

S-a cutremurat.

Era oficial. Îmi plăcea cum sună asta chiar mai puțin decât prima oară.

— Chiar și Ash se așteaptă să fim împreună, a continuat Daemon, înțepând înghetata cu furculița. Și tot ce se întâmplă acum? Știi că o doare. Și n-am vrut niciodată s-o rănesc. A făcut o pauză, căutându-și cuvintele. Nici pe tine nu am vrut să te rănesc. Și v-am rănit pe amândouă.

Pe obrajii lui au răsărit două pete roșii. Mi-am trecut ușor mâna peste picior și mi-am ferit privirea. Nu voiam să-și dea seama că l-am văzut roșind.

— Nu pot să fiu cu ea, așa cum ar vrea ea – așa cum *merită*. S-a oprit și a expirat. În fine, voiam să-mi cer scuze pentru noaptea trecută.

— Și eu. Mi-am mușcat buzele. N-ar fi trebuit să țip la tine așa. Cred că m-a dat peste cap chestia aia tâmpită cu geamurile.

— Chestia aia cu geamurile de azi-noapte. Ei, aia a fost o demonstrație a dracului de tare a puterilor pe care le ai, dar pe care nu le poți controla. S-a uitat la mine, apoi a lăsat ochii în jos. M-am gândit mult la asta. Și mă tot gândesc la Dawson și Bethany. La noaptea aia când au venit din excursie, și el era plin de sânge. Cred că e posibil ca ea să fi fost rănită.

— Și el a vindecat-o?

— Dap. Nu știi prea multe. Amândoi... au murit peste două zile. Cred că e ca și cum ai desface în două un foton – sunt două bucăți separate, dar e același foton. Cred că așa s-ar explica felul în care ne simțim unul pe altul. A ridicat din umeri, apoi: Nu știi. E doar o teorie.

— Crezi că asta, ce se întâmplă cu mine, se va termina odată și odată?

A luat ultima bucățică de tort și apoi a pus farfuria pe masă.

— Poate o să avem noroc. Chestiile pe care le faci tu s-ar putea să dispară cu timpul, dar trebuie să ai grijă. Nu vreau să te prezez, dar asta e o amenințare pentru toată lumea. Nu vreau să fiu... crud. Țta-i adevărul.

— Nu, înțeleg. Aș putea să vă expun pe toți. De mai multe ori era gata s-o fac.

S-a lăsat pe spate într-o poziție leneșă și arogantă, care mă făcea să simt furnicăături în picioare.

— O să-mi întind antenele să văd dacă știe cineva de chestiile astea. Dar trebuie să fiu prudent. Prea multe întrebări pot trezi suspiciune.

Daemon a deschis televizorul și a zâmbit, în vreme ce eu mă jucam cu lăntișorul de la gât. Cânta o formație din anii '80, cu niște pletoși care se vâicăreau despre o iubire pierdută care a fost regăsită doar ca să fie pierdută din nou.

— După ce ți-am văzut talentele de dansatoare mai devreme, cred că te-ai fi potrivit perfect în anii optzeci, a spus el.

Mi-am dat ochii peste cap.

— N-ai vrea să nu mai vorbim despre asta?

A zâmbit, întorcându-se spre mine, cu o expresie amuzată.

— Numai puțin ți-a lipsit să-i faci praf pe ăia care cântă *Walk Like an Egyptian*.

— Ce nesimțit poți să fii.

Daemon a râs.

— Știi că am avut și eu tunsoare punk mov?

— Ce?

Am râs, nici măcar nu puteam să-mi închipui așa ceva, mai ales într-un oraș ca ăsta.

— Când?

— Dap. Mov cu negru. Înainte de a ne muta aici. Eram la New York. Am trecut și prin faza asta. Cu piercing în nas și toate cele, a zis el, zâmbind.

Am izbucnit în râs, iar el s-a întins și a aruncat o pernuță în mine. Am prins-o și am ținut-o în brațe.

— Erai și skater, nu?

— Ceva de genul ăsta. Era și Matthew cu noi. Ca un fel de bodyguard. Nu știa ce să se mai facă cu mine.

— Dar Matthew nu e cu mult mai mare ca voi.

— E mai bătrân decât pare. Are aproape treizeci și opt de ani.

— Uau. Se ține bine.

Daemon a dat din cap.

— A ajuns odată cu noi, în aceeași zonă. Cred că s-a simțit cumva responsabil față de noi, fiindcă era mai mare.

— Dar unde ați...? Cum naiba să zic? Incapabilă să gădesc expresia potrivită, am clipit din ochi și am întrebat: Unde ați aterizat?

S-a întins spre mine și mi-a luat o scamă de pe tricou.

— Am aterizat în apropiere de Skaros.

— Skaros? M-am strâmbat. Asta măcar e pe Terra?

— Da. A zâmbit ușor. De fapt, e o insulă micuță aproape de Grecia. Este cunoscută pentru solul ei stâncos unde a fost odată un castel. Mi-ar plăcea să mai ajung acolo la un moment dat. Într-un fel, e locul în care ne-am născut.

— Și câți ați ajuns acolo?

— Eram vreo douăzeci și ceva, sau cel puțin așa ne-a zis Matthew. Nu-mi amintesc nimic despre asta. Și-a țuguat buzele. Am stat în Grecia până pe la cinci ani, apoi am venit în America. Eram tot vreo douăzeci și, cum am ajuns, s-a și înființat acolo MA-ul.

Nici nu puteam să-mi imaginez cum a fost pentru el și pentru ceilalți. Să fii așa de tânăr, să vii dintr-o altă lume și apoi să te trezești în mâinile unui guvern străin, asta cred că a fost destul de înfricoșător.

— Și cum a mers?

S-a uitat la mine.

— Nu prea bine, Kitten. Nici nu știam că ființele umane erau conștiente de existența noastră. Nu știam decât că sunt arumi pe aici, dar despre MA nu știam nimic. Se pare că aflaseră de existența noastră din prima clipă. Anchetaseră sute care ajunseseră în America.

M-am întors spre el, strângând perna la piept.

— Ce v-au făcut?

— Ne-au ținut într-o bază militară secretă din New Mexico.

— Pe bune? Am făcut ochii mari. Deci Zona 51 există cu adevărat?

S-a uitat la mine amuzat.

— Uau, am făcut eu.

Aveam nevoie de timp ca să procesez informația. Deci toți nebunii ăia care au încercat să pătrundă în zonă chiar aveau dreptate.

— Credeam că toată chestia cu Zona 51 e mai veche.

— Familia și prietenii mei au ajuns acolo acum cincisprezece ani, dar

asta nu înseamnă că înainte de noi n-au mai venit și alți luxeni, a spus el și a râs când a văzut ce figură fac. În orice caz, am stat acolo cinci ani. Ei – cei din MA – îi studiau de ani de zile pe luxeni. Am învățat și noi o groază de chestii despre oameni în timpul ăla, și când au considerat ei că putem să... ne integrăm, ne-au dat drumul. De obicei, trimiteau un luxen mai în vârstă să-i însoțească pe cei mici. Și fiindcă Matthew era apropiat de noi, l-au trimis pe el.

Am făcut un calcul rapid în minte.

— Dar voi aveți atunci doar zece ani. Ați stat cu Matthew până de curând?

— Oricât ți s-ar părea de curios, noi ne maturizăm altfel decât oamenii. La zece ani aș fi putut să fiu la facultate. Ne dezvoltăm mai repede, și creierul și tot. De fapt, sunt mai deștept decât arăt.

Un zâmbet fugar i-a luminat fața.

— Matthew a stat cu noi până am venit aici. La cincisprezece ani, noi suntem deja adulți. MA-ul ne alocă o casă și ne dă bani.

Păi, poate asta era o explicație pentru datoriile mari ale statului.

— Dar cum v-ați descurcat cu oamenii – n-au pus întrebări despre părinții voștri?

Daemon s-a uitat la mine dintr-o parte.

— Întotdeauna există cu noi un luxen mai în vârstă care poate trece drept părinte, sau putem să luăm noi forma unuia mai în vârstă. Dar evităm să ne transformăm, fiindcă asta lasă urme.

Am clătinat din cap și m-am lăsat pe canapea. Să trăiască de capul lor de la cincisprezece ani, numai cu Matthew pe lângă ei. N-ar fi trebuit să fiu șocată. Nici viața mea n-a fost prea diferită, cu mama care a lucrat așa de mult de când a murit tata.

Când m-am uitat la el, am văzut că mă privea foarte atent.

— Vrei să plec?

Era o ocazie – puteam să-i spun acum să plece.

— Nu. Nu trebuie să pleci. Adică, nu am nimic în plan, și dacă nici tu n-ai ce face, poți să rămâi, sau, cum vrei...

Sau era cazul să tac odată din gură.

S-a uitat o clipă în ochii mei și am simțit cum crește ceva în pieptul meu, amenințând să mă sufoc. Și-a mutat privirea spre laptopul meu roșu și strălucitor de pe masuță.

— Văd că cineva a primit ceva de ziua ei.

Am zâmbit.

— Dap. Mama mi l-a luat. Am stat fără laptop de... în fine, de atunci.

S-a scărpinat puțin pe obraz.

— Mda, nu cred că mi-am cerut scuze pentru asta, nu-i așa?

— Nu.

Am oftat. Iar ne întorceam la conversațiile noastre ciudate. Și nu era numai asta, dar îmi amintisem și cum mi-am pierdut ultimul laptop.

Daemon și-a dres vocea.

— Nu mi s-a mai întâmplat niciodată chestia asta cu explodatul.

Mi-am fixat privirea pe laptop cu obrații fierbinți.

— Nici mie.

El s-a uitat iar spre televizor.

— Cam așa i s-a întâmplat lui Dawson. Atunci a aflat Bethany.

A tăcut, iar eu mi-am ținut respirația. Vorbea foarte rar de fratele lui.

— Era în tandrețuri cu ea și și-a pierdut controlul. S-a transformat cu totul într-un luxen în timp ce o săruta.

— Mamă. Cred că a fost o fază...

— Ciudată?

— Dap, ciudată.

S-a așternut din nou tăcerea, și eu nu puteam să nu mă întreb dacă ne gândeam amândoi la același lucru. Ce simțea el când ne sărutam... când ne atingeam. Îmi simțeam pielea nesuferit de fierbinte și îmi storceam creierii să găsec ceva mai inofensiv de discutat.

— Dee mi-a spus că a trebuit să vă mutați foarte des. Pe unde ați fost?

— Un timp am stat la New York, apoi ne-am mutat în Dakota de Sud. Iar dacă îți imaginezi că aici nu se întâmplă nimic, înseamnă că n-ai fost niciodată în Dakota de Sud. După aia, până să venim aici, am fost în Colorado. Din cauza mea a trebuit să ne mutăm așa de des. De parcă aș fi căutat ceva, iar lucrul ăla nu era acolo.

— Pun pariu că la New York ți-a plăcut cel mai mult.

— Ca să fii sincer, nu.

I s-au văzut puțin dinții când a zâmbit.

— Aici îmi place.

Am râs, surprinsă.

— Virginia de Vest?

— Nu-i așa de rău. Aici sunt mulți de-ai noștri. Mai mulți decât în altă parte. Am prieteni cu care îmi permit să fii eu însumi – o întregă

comunitate, de fapt. Asta e foarte important.

— Înțeleg ce spui. Am strâns pernuța la piept și mi-am pus capul pe ea, apoi l-am întrebat: Crezi că Dee e fericită aici? Din felul în care vorbește, ai zice că nu ar putea să plece de aici. Adică, niciodată.

Daemon și-a schimbat poziția și și-a urcat picioarele pe canapea.

— Dee vrea să-și construiască propriul ei drum în viață, și nu pot s-o învinovățesc pentru asta.

Construirea drumului ei a împins-o să facă sex cu Adam. Mă întrebam ce s-a întâmplat cu visul ei de a pleca la facultate în străinătate.

El s-a întins, de parcă ar fi vrut să scape de o tensiune care îl apăsa deodată. M-am tras spre capătul canapelei, să-i fac mai mult loc.

— În caz că n-ai observat până acum, sunt mai mulți bărbați decât femeii, a spus. Așa că femeile sunt împerecheate rapid și sunt ocrotite mai mult decât orice.

M-am strâmbat.

— Împerechere și reproducere? Eu pot să înțeleg că trebuie să vă reproduceți. Dar nu poți s-o forțezi pe Dee să facă asta. Nu e corect. Ar trebui să își controleze fiecare viața.

S-a uitat la mine cu ochii întunecați.

— Dar nu putem s-o facem, Kitten.

Am scuturat din cap.

— Nu e corect.

— Nu e. Cei mai mulți luxeni nici nu vor altceva. Dawson a vrut. O iubea pe Bethany. Daemon a oftat greu. Noi ne-am împotrivit. Mie mi s-a părut un lucru prostesc să te îndrăgostești de o ființă umană. Nu vreau să te jignesc.

— Nu mă jignești.

— A fost greu pentru el. Toți din grupul nostru erau supărați pe el, dar Dawson... era foarte puternic. Daemon a zâmbit și a clătinat din cap. Nu s-a ascuns deloc, iar dacă toată colonia ar fi aflat, sunt sigur că tot n-ar fi reușit să-l facă să se răzgândească.

— N-ar fi putut să fugă cu ea, fără să afle MA-ul? Poate că așa s-a și întâmplat.

— Lui Dawson îi plăcea foarte mult aici. Îi plăceau cățărățile și excursiile. Era genul care iubea toate chestiile astea rustice. N-ar fi plecat niciodată, cu atât mai mult fără să ne spună nimic mie și lui Dee. Știu sigur că au murit amândoi. Daemon a zâmbit iar. Ți-ar fi plăcut

Dawson. Arăta exact ca mine, dar era mult mai bun decât mine. Nu era o jigodie, altfel spus.

Am simțit un nod în gât.

— Sunt convinsă că mi-ar fi plăcut, dar nici tu nu ești chiar așa de rău.

A ridicat o sprânceană.

— Bine, ai tendința să te porți ca o javră în anumite momente, dar nu ești așa de rău. Am făcut o pauză, ținând perna strâns în brațe, apoi am continuat. Vrei să știi ce cred eu cu adevărat?

— Ar trebui să fiu îngrijorat?

Am râs.

— Sub fațada asta nesimțită e un tip ca lumea. Am avut ocazia să îl văd fugitiv. Așa că deși îmi vine să-ți sparg capul de cele mai multe ori, sunt convinsă că nu ești un băiat rău. Ai o groază de responsabilități.

Daemon și-a dat capul pe spate și a râs.

— Ei, cred că tot e ceva.

Am ridicat din umeri.

— Poți să-mi răspunzi sincer la o întrebare?

— Întotdeauna, a jurat el.

Am dus mâna la gât și am tras lăntșorul subțire. Am strâns obsidianul în mână.

— MA-ul vă îngrijorează mai mult decât arumii, nu-i așa?

Buzele lui s-au subțiat, dar nu a mințit.

— Da.

Mi-am trecut degetul peste împletitura metalică din capătul obsidianului.

— Ce-ar face dacă ar afla că eu am puterea să mișc lucrurile așa cum faceți și voi?

— Probabil același lucru pe care l-ar face și cu noi, dacă ar ști, a spus Daemon, apoi s-a întins și mi-a acoperit mâna în care țineam obsidianul. A strâns-o ușor, imobilizând-o. Te-ar închide... sau mai rău. Dar n-o să permit să se întâmple asta.

M-a gădilat pielea la atingerea lui.

— Dar cum poți să trăiești așa? Adică, tot timpul să stai cu spaima că o să afle că sunteți altfel decât cred ei?

Degetele lui s-au strâns în jurul mâinii mele, și acum strângeam amândoi pandantivul.

— Așa am trăit întotdeauna – toți ai mei au trăit așa.

Am clipit des ca să gonesc lacrimile care mi se adunau în ochi.

— Asta-i chiar trist.

— E viața noastră. A făcut o pauză. Dar nu-ți face griji în privința lor. N-o să ți se întâmple nimic.

Capetele noastre erau la câțiva centimetri distanță. Mâna lui încă îmi mai strângea mâna. Atunci am avut o revelație.

— Tu întotdeauna îi protejezi pe alții, nu-i așa?

Mi-a strâns ușor mâna, apoi i-a dat drumul. S-a lăsat pe spătarul canapelei și și-a pus mâna sub cap. Nu mi-a răspuns la întrebare.

— Astea n-au fost niște discuții potrivite pentru o aniversare.

— Nu-i nimic. Mai vrei lapte sau ceva?

— Nu, dar aș vrea să știu ceva.

M-am încruntat și mi-am întins piciorul drept în spațiul îngust care mai rămăsese liber. Era un tip destul de mare, așa că nu mai rămânea prea mult loc pe canapea.

— Ce?

— Cât de des alergi prin casă cântând?

I-am tras un picior, dar m-a apucat de degete.

— Acum poți să pleci, am spus.

— Serios, îmi plac foarte mult ciorapii ăștia.

— Dă-mi drumul la picior, i-am ordonat eu.

— Nu numai fiindcă sunt cu reni sau fiindcă sunt lungi tocmai până la genunchi.

Sunase ca și cum ar fi fost vorba de vreo distanță incomensurabilă.

— Dar mai ales fiindcă sunt ca niște mănuși pentru picioare.

Mi-am dat ochii peste cap și am mișcat degetele de la picioare.

— Mie îmi plac așa cum sunt. Și să nu îndrăznești să faci mișto de ei. Te dau jos de pe canapea.

A ridicat o sprânceană și a continuat să studieze ciorapii.

— Ciorapi-mănușă, nu? N-am mai văzut așa ceva. Lui Dee i-ar plăcea la nebunie.

Mi-am tras piciorul și el mi-a dat drumul.

— Mă rog. Sunt convinsă că există chestii mai de prost gust decât ciorapii mei. Nu mă mai critica. E singura chestie care îmi place de sărbători.

— Singura chestie? Eu credeam că ești genul ăla de persoană care ar vrea să împodobească bradul încă de la Ziua Recunoștinței.

— Sărbătoriți și voi Crăciunul?

Daemon a încuviințat din cap.

— Da. E un lucru omenesc. Lui Dee îi place Crăciunul. De fapt, părerea mea e că îi plac cadourile.

Am râs.

— Și mie îmi plăceau sărbătorile de iarnă. Și da, îmi plăcea enorm să fac bradul când trăia tata. Îl împodobeam uitându-ne la parada de Ziua Recunoștinței.

— Dar?

— Dar acum mama nu e niciodată acasă de sărbători. Și sunt sigură că nici anul ăsta n-o să fie, că e nou angajată la spital și o să-i dea țeapă. Am ridicat din umeri. Întotdeauna sunt singură de sărbători, ca o babă cu pisica ei.

Nu a răspuns, dar m-a privit atent. Cred că a intuit cât de greu mi-a fost să spun toate astea, fiindcă a schimbat subiectul.

— Și deci tipul ăsta, Bob...

— Îl cheamă Blake, și nu începe iar, Daemon.

— Bine. Și-a țuguiat buzele. Oricum, el nu e o problemă.

M-am încruntat.

— Asta ce-ar vrea să însemne?

Daemon a ridicat din umeri.

— Am fost puțin surprins când am intrat la tine în dormitor când erai bolnavă.

— Nu sunt convinsă că vreau să aflu.

— Aveai un poster cu Bob Dylan. Eu m-aș fi așteptat să ai unul cu Jonas Brothers sau ceva de genul ăsta.

— Pe bune? Nu. Nu-mi place muzica pop. Dar mor după Dave Matthews și după muzica veche, gen Dylan.

A părut surprins, după care a deschis o discuție despre formațiile lui preferate și am fost amândoi uimiți să vedem că avem aceleași gusturi. Ne-am contrazis în legătură cu partea cea mai bună din seria *Nașul* și care reality show-uri sunt mai idioate. Și așa au trecut câteva ore bune, iar eu am aflat multe lucruri despre Daemon. Iar asta era o altă latură a lui, cea pe care o întrezărisem de câteva ori. Era relaxat, prietenos și chiar jucăuș, fără să mă facă să vreau să-i dau cu ceva în cap. Am avut câteva discuții în contradictoriu mai încinse, dar nu a fost nesimțit.

Dintr-odată, totul părea foarte ușor, și asta mă speria ca dracu'.

Abia după ce a trecut de trei dimineața mi-am dat seama de cât timp stăteam de vorbă. Mi-am întors privirea obosită de la ceas și m-am uitat

la el. Stătea cu ochii închiși, iar pieptul lui urca și cobora ritmic.

Daemon arăta așa de... împăcat. Nu am vrut să-l trezesc, am luat cuvertura de pe spatele canapelei și l-am învelit cu grijă. Apoi mi-am luat și eu o păturică și mi-am pus-o pe picioare. Puteam să-l trezesc, dar nu-mi venea. Și, da, era o parte mică-micuță din mine care nu voia să plece. Nu-mi dădeam prea bine seama ce însemna asta. Și nici n-am stat să-mi bat capul prea mult. Nu acum. Nu când eram sigură că o să-mi fac creierul să plonjeze iar în obsedantul univers al băieților.

— Mulțumesc, a șoptit el adormit.

Am făcut ochii mari.

— Credeam că dormi.

— Eram aproape gata să adorm, dar tu te uiți la mine.

Am roșit.

— Ba nu.

Daemon a deschis un ochi.

— De fiecare dată când minți roșești.

— Ba nu.

Am simțit că roșeața îmi cuprinde și gâtul.

— Dacă minți așa întruna, o să fiu nevoit să plec, m-a amenințat el prefăcându-se supărat. Castitatea mea e pusă în pericol.

— Castitatea ta?

Am pufnit.

— În fine.

— Știu eu cum faci tu.

A închis ochii.

Am zâmbit și m-am ghemuit în colțul meu de canapea. Practic nu schimbasesm niciun moment discuția.

După aia mi-am amintit ce spusese el mai devreme.

— Ai reușit să găsești?

— Ce să găsesc, Kitten?

— Ce căutai tu.

Daemon a deschis ochii și m-a privit. Simțeam iar umflătura aia în piept care mă copleșea. Apoi, în tăcerea care a urmat și care mi s-a părut o veșnicie, am simțit o împunsătură în stomac – de bucurie?

— Da, uneori mi se pare că am găsit.

Capitolul 11

Când m-am trezit luni dimineată, nu eram prea sigură cum vor evolua lucrurile când mă voi întâlni cu Daemon la școală. Plecase în timp ce eu dormeam, iar duminică nu l-am văzut deloc cât timp am stat cu Dee, care s-a pupat practic toată ziua cu Adam. Presupun că discuția de la telefon a mers bine.

Seara de sâmbătă pe care o petrecuserăm împreună de fapt nu schimbase cu nimic relația mea cu Daemon. Cel puțin așa îmi spuneam eu. Fusese doar un moment bun dintr-un șir lung de momente proaste. Și aveam chestii mai mari și mai bune de făcut. Trebuia să mă întâlnesc cu Blake după ore.

Numai că gândurile mele se întorceau mereu la Daemon, și când mă gândeam cum am stat noi unul lângă altul pe canapea, simțeam fluturași în stomac.

Carissa îmi povestea despre romanul de dragoste pe care îl citea ea când am simțit căldura pe gât. Nu mi-am luat ochii de la ea, dar eram perfect conștientă că apăruse Daemon.

S-a așezat în spatele meu. O secundă mai târziu s-a întâmplat chestia care, oricât era de ciudat, îmi lipsise. Daemon m-a împuns cu pixul în spate.

Lesă a ridicat o sprânceană, dar a fost isteată și nu a spus nimic când m-am întors.

— Da?

Zâmbetul lui într-un colț al gurii îmi era mult prea cunoscut.

— Tot ciorapi cu reni?

— Nu. Cu buline.

— Ciorapi-mănușă?

— Obișnuieți, am zis eu, chinându-mă să nu zâmbesc stupid.

— Nu știu ce să zic despre asta. A bătut cu pixul în bancă. Ciorapii obișnuieți par așa de banali în comparație cu ăia cu reni.

Lesă și-a dres vocea.

— Ciorapi cu reni?

— Are niște ciorapi cu reni pe ei și care sunt ca niște mănuși pentru picioare, a explicat el.

— A, și eu am ciorapi din aștia, a spus Carissa, zâmbind. Dar ai mei sunt cu dungi. Îmi place la nebunie să-i port iarna.

M-am uitat la Daemon cu un aer triumfător. Ciorapii mei chiar erau la modă.

— Sunt singura persoană care se întrebă cum de i-ai văzut ciorapii? a făcut Lesa.

Carissa a plesnit-o peste mână.

— Suntem vecini, i-a amintit Daemon. Vad o groază de chestii.

Am scuturat repede din cap.

— Nu-i adevărat. Nu vede mai nimic.

— Te-ai înroșit, a zis el, arătând spre obrajii mei cu pixul lui cu capac albastru.

— Taci din gură.

M-am uitat urât la el, luptându-mă cu un zâmbet.

— În fine, ce faci diseară?

Stomacul meu era plin de fluturi. Am ridicat din umeri.

— Am planuri.

S-a încruntat.

— Ce fel de... planuri?

— Planuri, pur și simplu.

M-am întors repede la bancă și mi-am fixat privirea pe tablă.

Eram conștientă că Daemon mă privea fix, dar una peste alta mă simțeam bine. Relația mea cu Daemon făcuse clar progrese. Acum puteam să stăm câteva ore împreună fără să ne omorâm și fără să ne comportăm ca niște animale în călduri. Noul meu laptop era superb. Simon nu era în clasă ca să mă simt vinovată de ce i-am făcut sau ca să spună tuturor cum m-am purtat eu supranatural cu ferestrele. Și aveam întâlnire în seara asta.

Ultima parte m-a făcut să înghit în sec. Trebuia să dau cărțile pe față cu Blake. Nu era cinstit față de el... și față de Daemon. Nu că începusem să cred brusc în Daemon, dar nu puteam să mă mai prefac că nu e *nimic* între noi.

Chiar dacă era vorba doar de o gripă extraterestră.

*

— Uite. Blake a zâmbit și mi-a întins farfuria lui. Gustă puțin.

Mi-am păstrat o expresie neutră, învârtind furculița prin paste.

— Nu știu ce să zic.

Am luat o gură și mi-am spus că nu e așa groaznic. M-am uitat la el, zâmbind.

— OK. Nu e rea.

— Nu-mi vine să cred că e prima dată când guști mâncare indiană în Virginia de Vest.

Mi-am trecut mâna peste blugi. Mica lumânare de pe masă tremura.

— Nu sunt o aventuroasă în privința mâncării. Sunt genul de fată care preferă friptura și hamburgerul.

— Păi trebuie să luăm măsuri, fiindcă nici nu-ți dai seama ce pierzi.

Blake mi-a făcut cu ochiul. Îi stătea bine când făcea așa.

— Asta-i preferata mea. Îmi plac la nebunie aromele. Ospătărița subțirică și roșcată s-a apropiat de noi și ne-a umplut din nou paharele. Îi tot zâmbea provocator lui Blake. Nu puteam s-o învinovățesc. Blake era unul dintre pușinii tipi care arătau bine indiferent cum erau îmbrăcați.

Am mai luat vreo două furculițe de tăieței. Mă simțeam bine, dar în timp ce mă jucam cu mâncarea în farfurie am simțit un junghi în stomac. Mă simțeam excelent cu el, dar...

— Am auzit niște chestii azi la școală, a spus el după ce a plecat ospătărița.

M-am rezemat pe spătarul scaunului și mi-am înghițit un potop de înjurături. Dumnezeu știe ce auzise. Zvonurile despre mine zburau ca OZN-urile.

— Mi-e frică să întreb ce.

Avea o expresie compătimitoare.

— Am auzit că Daemon l-a bătut pe un tip pentru tine.

Până acum reușisem să nu aducem vorba despre Daemon. M-am așezat mai bine pe scaun.

— Mda, cam așa ceva.

S-a aplecat spre mine cu sprâncenele ridicate de uimire.

— Și nu-mi spui și de ce?

— Asta n-ai auzit la școală?

Și-a trecut mâna prin părul lui țepos.

— Am auzit multe chestii, dar nu le cred.

Era ultimul lucru pe care voiam să-l fac, dar mi-am închipuit că mai devreme sau mai târziu o să audă și părțile alea nu tocmai adevărate. La naiba, poate că le-a și auzit deja. Așa că i-am povestit de întâlnirea mea infernală de la bal.

Ochii lui căprui sclipeau de mânie și, când am terminat, s-a rezemat de spătarul scaunului.

— Mă bucur că Daemon l-a caftit pe jigodia aia, dar mi se pare o reacție puțin cam deplasată din partea cuiva care îți este doar „prieteni”.

— Daemon e uneori...

— O javră, a sugerat Blake.

— Mda, dar el e cumva protector cu, ăăă, prietenele lui Dee. Am strâns furculița în mână, și mă simțeam penibil. Așa că a luat-o razna când l-a auzit pe Simon. Daemon nu e un băiat chiar așa de rău. Numai că îți trebuie ceva timp ca să-ți dai seama de asta.

— Păi, nu îl condamn că a făcut asta, numai că e cam prea protector... cu tine. La petrecerea aia credeam că o să-mi rupă mâna fiindcă te-am atins.

Am împins farfuria înapoi spre el și mi-am sprijinit bărbia în palmă. Era musai să-i spun adevărul. Și repede. Dar nu voiam să stric cina asta. Asta nu era decât lașitate, dar m-am gândit că pot să-i spun și mai târziu, spre sfârșitul întâlnirii. La dracu, nici măcar nu știam ce să-i spun. *Nu, Daemon nu e iubitul meu, dar nu pot să-mi scot din cap cum luăm noi foc atunci când suntem împreună, așa că e probabil mai bine să nu te apropii prea mult de mine?* Am oftat.

— Am vorbit destul despre Daemon. Cred că trebuie să-ți fie foarte greu să fii așa departe de plajă când îți place atât de mult să faci surf.

— Este, a recunoscut el.

Privirea lui parcă s-a îndepărtat puțin.

— Cred că surfingul e singura chestie care mă ajută să-mi limpezesc gândurile. Când sunt acolo, pe valuri, nu mă gândesc la nimic. Creierul meu e oficial gol. Sunt numai eu și valurile. E relaxant.

— Te înțeleg.

A urmat o tăcere lungă.

— Așa mi se întâmplă și mie când grădinăresc sau când citesc... sunt doar eu și grădina mea, sau lumea în care intru când citesc, nimic altceva.

— Se pare că faci asta ca să evadezi.

Nu am răspuns, fiindcă de fapt nu mă gândisem niciodată la varianta asta, dar acum, după ce a spus-o el, mi-am dat seama că așa era. Puțin încurcată, mă jucam cu mâncarea în farfurie.

— Dar tu? Și tu vrei să evadezi?

Au trecut mai multe secunde până să răspundă.

— E ceva ciudat cu evadarea asta. Fiindcă niciodată nu poți să evadezi cu adevărat. Poate temporar, dar nu de tot.

Am dat din cap absentă, izbită de profunzimea cuvintelor lui. Era adevărat. După ce terminam o carte sau după ce plantam o floare, tata era tot mort, prietena mea cea mai bună era tot extraterestră, iar eu simțeam aceeași atracție față de Daemon.

Blake a început să-mi vorbească despre planurile lui pentru vacanța de Ziua Recunoștinței de săptămâna viitoare. Avea să lipsească aproape tot timpul din oraș, fiindcă se ducea în vizită la rude. Am ridicat privirea și m-am uitat prin micul restaurant. Spatele mi se înfierbântase cu totul.

Să-mi bag picioarele. Nu-mi venea să cred. Așa ceva nu se poate.

Pe deasupra panoului care despărțea mesele am văzut o chică neagră care trecea pe coridorul îngust. Am căzut pe spate în scaun, îngrozită, dându-mi seama că *el* este. Aveam o întâlnire – era *întâlnirea mea*. Ce căuta aici?

Daemon se mișca printre mesele înghesuite cu grația aia pentru care îl invidiam. Femeile se opreau din mâncat sau din discuție când trecea pe lângă ele. Bărbații se dădeau la o parte să-i facă loc. Avea un efect extraordinar asupra tuturor.

Încruntat, Blake s-a întors spre mine cu umerii țepeni.

— Tipul protector?

— Nu știu... nici nu știu ce să zic, am bolborosit eu neajutorată.

— Salut, copii.

Daemon s-a așezat pe scaunul de lângă mine, ceea ce făcea ca acum să fim foarte înghesuiți. Toată partea stângă a corpului meu se atingea de a lui și o simțeam vibrând și fierbinte.

— V-am întrerupt?

— Da, am zis eu, șocată.

— A, scuze.

Nu părea să-i pară sincer rău. Și nici nu dădea semne că ar fi vrut să plece.

Blake a zâmbit strâmb, s-a lăsat pe spătarul scaunului și și-a încrucișat brațele la piept.

— Daemon, ce mai faci?

— Fac foarte bine. S-a lăsat pe spate și și-a întins brațul pe peretele separeului. Tu ce mai faci, Brad?

Blake a râs încet.

— Mă cheamă Blake.

Daemon bătea cu degetele în perete, atingându-mi părul.

— Și ce fac copiii aici?

— Luăm masa, am început eu, și m-am tras mai în față, dar Daemon mi-a pus mâna pe gulerul puloverului și și-a strecurat ușor degetele pe gâtul meu.

I-am aruncat o privire ucigătoare și nu am luat în seamă faptul că mi se făcuse pielea de găină.

— Cred că tocmai am terminat, a spus Blake, cu ochii la Daemon. Nu-i așa, Katy?

— Da, trebuie să cerem nota de plată.

Mi-am lăsat cu grijă mâna sub masă spre coapsa lui Daemon și l-am ciupit. Tare.

M-a ciupit și el, făcându-mă să mă lovesc cu genunchiul de masă.

— Și ce aveți în plan după masă? Te duce Biff la film?

Zâmbetul lui Blake a început să se evapore.

— Blake. Și da, asta voiam să facem.

— Hmm.

Privirea lui Daemon s-a îndreptat spre el și o clipă mai târziu paharul lui Blake era răsturnat.

Am rămas fără aer. Apa s-a scurs pe masă, prelingându-se pe pantalonii lui Blake. El a sărit de pe scaun înjurând. Mișcarea lui bruscă a cutremurat masa. Farfuria lui cu tăieței a alunecat – mai bine zis a zburat – pe pieptul lui Blake, murdărindu-i puloverul.

Mi-a picat fața. Fir-ar al naibii să fie, Daemon îmi ataca partenerul.

— Dumnezeu, a bombănit Blake, cu mâinile în lături.

Am luat un vraf de șervețele și m-am uitat la Daemon, cu o privire ucigătoare, apoi m-am întors și i-am întins lui Blake șervețelele.

— Asta a fost chiar ciudat, a făcut Daemon, rânjind.

Roșu la față, Blake s-a întrerupt un moment din curățat. O clipă s-a uitat fix la Daemon și eram sigură că o să se repeadă la el. Apoi nu s-a mai uitat. Cu gesturi țepene și repezite, fără să spună un cuvânt, și-a scuturat de pe el tăieței maronii. Ospătărița i-a sărit în ajutor, aducându-i alte șervețele.

— În fine, am venit aici cu un scop. Daemon a luat o înghițitură din paharul meu. E nevoie de tine acasă.

Blake s-a oprit brusc.

— Poftim?

— Am vorbit prea repede, Bart?

— Îl cheamă *Blake*, am izbucnit eu furioasă. Și de ce e nevoie de mine acasă? Acum, în clipa asta?

Daemon m-a privit în ochi adânc și intens cu sensul „S-a întâmplat ceva și trebuie să vii”.

„Ceva” însemna, evident, o chestie extraterestră. Am simțit fiori de neliniște pe șira spinării. Acum apariția lui neașteptată avea sens. Până acum credeam că e o simplă hărțuială cauzată de gelozia lui primitivă.

Și oricât de mult mă irita chestia asta, știam că trebuie să plec.

M-am întors spre Blake, clipind încurcată.

— Îmi pare *sincer* rău pentru asta.

Blake și-a mutat privirea de la mine la Daemon și a luat nota de plată.

— E-n regulă. Se-ntâmplă.

Mă simțeam ca o idioată, ceea ce era normal, din moment ce îl aveau lângă mine pe cel mai mare nemernic.

— O să mă revanșez. Promit.

A zâmbit.

— Stai liniștită, Katy. Te duc acasă.

— Nu e nevoie. Daemon a zâmbit crispat. Mă ocup eu de asta, Biff.

Îmi venea să-mi dau palme.

— Blake. Îl cheamă *Blake*, Daemon.

— Nu-i nimic, Katy, a zis Blake, cu un zâmbet forțat. Oricum sunt varză.

— Atunci ne-am înțeleș.

Daemon s-a ridicat ca să-mi facă loc.

Blake a achitat nota de plată și am ieșit împreună din restaurant. M-am oprit lângă mașina lui, perfect conștientă de privirea fixă a lui Daemon.

— Îmi pare tare, tare rău.

— Stai liniștită. Nu ai răsturnat tu mâncare pe mine.

A făcut o pauză, iar ochii lui s-au îngustat, uitându-se la ceva în spatele meu. Aveam trei încercări să ghicesc la ce, sau la *cine*, se uita. Și-a scos mobilul din buzunarul de la spate, l-a deschis și s-a uitat la el, apoi l-a pus la loc.

— Cu toate că a fost cea mai ciudată fază pe care am pățit-o vreodată. Dar, oricum, o să ne luăm revanșa după vacanță, OK?

— OK.

Am vrut să-l îmbrățișez, dar m-am oprit. Puloverul lui era pătat și ud.

Blake a început să râdă și m-a sărutat ușor pe buze.

— Te sun.

Am dat din cap, gândindu-mă cum e posibil ca cineva să strice totul într-un minut. Țsta chiar era un talent. Blake și-a fluturat mâna și a plecat, iar eu am rămas singură cu Daemon.

— Ești gata? a strigat Daemon, cu portiera deschisă.

Mi-am târât picioarele spre mașină și m-am urcat, trântind portiera cu putere.

— Hei. S-a încruntat de lângă mașină. Nu-ți vărsa nervii pe Dolly.

— Ți-ai numit mașina Dolly?

— Ce vezi rău în asta?

Mi-am dat ochii peste cap.

Daemon a trecut repede prin fața mașinii și a urcat la volan. În clipa când a închis ușa, m-am întors spre el și i-am tras un pumn în braț.

— Ce nenorocit poți să fii! Știu că tu ai făcut faza cu paharul și cu farfuria. A fost o chestie absolut aiurea!

Se ținea cu mâna de braț și râdea.

— Ce? A fost mișto. Fața pe care a făcut-o Bo a fost de milioane. Iar sărutul pe care ți l-a dat? Ce-a fost aia? Am văzut și delfini care sărută mai afectuos de-atât.

— Îl cheamă Blake!

I-am mai tras un pumn și în picior.

— Și tu știi foarte bine! Nu-mi vine să cred că ai putut să te porți așa. Și nu sărută deloc ca un delfin!

— Ba da, din ce-am văzut eu.

— Fiindcă nu ne-ai văzut când ne-am sărutat mai înainte.

I-a pierit râsul. Ta-daam! S-a întors încet spre mine.

— V-ați mai sărutat?

— Nu e treaba ta.

Obrajii mi s-au aprins, dându-mă de gol. În ochii lui magnetici se citea furia.

— Nu-mi place deloc tipul ăsta.

M-am holbat la el.

— Nici măcar nu-l cunoști.

— Nici nu trebuie să-l cunosc ca să-mi dau seama că e ceva în neregulă cu el.

A răsucit cheia în contact și motorul a prins viață.

— Nu cred că trebuie să-ți mai pierzi vremea cu el.

— A, asta e mult prea tare, Daemon. Las-o baltă.

Mi-am fixat privirea pe geam și mi-am cuprins coatele în mâini,

tremurând. Eram așa de furioasă, încât simțeam că mă ia amețeala.

— Ți-e frig? Unde ți-e geaca?

— Nu-mi plac gecile.

— Și astea ți-au tăcut ceva groaznic și de neiertat?

A pornit aerul condiționat. Căldura a început să pătrundă în mașină.

— Mi se par... incomode.

Un oftat greu.

— Ce dracu era așa de urgent ca să trebuiască să mă urmărești și să vii după mine?

— Nu te-am urmărit!

Părea jignit.

— A, nu? Ți-ai folosit sistemul extraterestru GPS ca să mă găsești?

— Păi, da, așa ceva.

— Puah! Asta e chiar aiurea.

Aveam serioase dubii că Blake mă va mai suna. Nici nu puteam să-l învinovățesc. În locul lui, nici eu n-aș suna. Nu când un extraterestru psihotic mă urmărea ca o umbră.

— Deci care-i treaba?

Daemon a așteptat până am intrat pe autostradă.

— Matthew ne-a convocat pe toți la o întâlnire, și trebuie să fii și tu acolo. E ceva în legătură cu MA-ul. S-a întâmplat ceva.

Capitolul 12

Am ajuns la el acasă înainte să vină și ceilalți și m-am așezat pe fotoliul din colțul camerei, încercând să-mi mențin calmul. Daemon nu era panicat, dar deocamdată nici el nu știa ce s-a întâmplat. Afară s-au auzit trântindu-se portierele mai multor mașini. Mi-am strâns mijlocul cu brațele, iar Daemon s-a așezat lângă mine pe brațul fotoliului.

Primii care au ajuns au fost Ash și frații Thompson. Adam ne-a zâmbit, apoi s-a așezat lângă Dee. Ea i-a oferit punga din care mâncase până atunci, iar el a început să crăntăne floricele. Andrew mi-a aruncat o privire și și-a dat ochii peste cap.

— Are cineva idee de ce se află și asta aici?

Îl uram pe Andrew.

— Trebuie să fie și ea aici, a spus domnul Garrison, închizând ușa după el.

A venit în mijlocul camerei și toți ochii erau îndreptați spre el. Când nu era la școală, mereu se îmbrăca în blugi.

— Nu vreau să lungesc această mică reuniune.

Ash și-a trecut mâna peste colanții ei mov.

— A aflat MA-ul despre ea, nu-i așa? Am dat toți de dracu'?

Respirația mi s-a oprit. Nu mă înfuriase tonul ei arogant. Erau o grămadă de chestii în joc dacă MA-ul afla despre mine sau despre ei.

— Este adevărat, domnule Garrison? am întrebat.

— Din câte știu eu, nu au aflat despre tine, a spus el. Bătrânii au stabilit întâlnirile astea fiindcă MA-ul e tot mai prezent aici. Se pare că s-a întâmplat ceva care le-a atras atenția.

M-am scufundat iar în fotoliul meu, ușurată. Dar apoi am avut o revelație. Poate că eu scăpasem, dar ei nu. M-am uitat la toți din cameră, nu voiam să fie niciunul dintre ei în pericol. Nici măcar Andrew.

Adam studia atent floricelele cu unt.

— Păi, ce-au putut să vadă? Niciunul dintre noi n-a făcut vreun pas greșit.

Dee a pus deoparte punga cu floricele.

— Care-i treaba?

Ochii ultra-strălucitor de albaștri ai lui Matthew s-au rotit prin cameră.

— Unul dintre sateliții lor au înregistrat spectacolul de lumini din noaptea de Halloween, și au ieșit pe teren cu nu știu ce aparat care înregistrează energia reziduală.

Daemon a spus cu dispreț:

— Singura chestie pe care o s-o găsească va fi un petic ars de pământ.

— Ei știu că noi putem manipula lumina pentru autoapărare, așa că din câte am înțeles eu, nu asta le-a atras atenția, a spus domnul Garrison și s-a uitat la Daemon încruntat. Ci faptul că energia a fost așa de puternică, încât le-a întrerupt semnalul satelitului, iar ei nu au mai putut obține imagini ale evenimentului. Până acum nu s-a mai întâmplat așa ceva.

Daemon și-a păstrat o expresie impenetrabilă.

— Presupun că, da, sunt așa de extraordinar.

Adam a râs încet.

— Ești așa de puternic încât acum le întrerupi semnalul?

— Doar să le întrerupă semnalul? Domnul Garrison a scos un râs lătrat. Le-a distrus satelitul – un satelit care trebuia să urmărească unde luminoase și energetice de înaltă frecvență. A reperat ceva la Petersburg, iar evenimentul ăla a distrus satelitul.

— Exact ce-am spus, sunt foarte extraordinar.

Zâmbetul lui Daemon era sfidător, dar eu eram de-a dreptul neliniștită.

— Uau, a murmurat Adam.

În ochii lui se citea respectul.

— Asta-i o chestie foarte tare.

— Așa tare cum e, i-a făcut foarte curioși pe cei din MA. Bătrânii cred că vor mai rămâne o perioadă pe aici, să monitorizeze situația. Ei spun că *au fost* aici și până acum. S-a uitat la ceasul lui de mână și a adăugat: E absolut indispensabil ca toată lumea să se poarte cum nu se poate mai bine.

— Ce spun ceilalți luxeni despre asta? a întrebat Dee.

— În momentul ăsta nu sunt foarte alarmați. Și nici n-ar avea motive, a spus Matthew.

— Fiindcă Daemon a provocat această explozie distrugătoare de energie, și nu ei, a spus Ash, apoi a oftat. MA-ul bănuiește că avem și alte abilități?

— Cred că vor doar să știe cum a fost posibil să se întâmple așa ceva.

Matthew s-a uitat atent la Daemon. Bătrânii le-au spus că s-au luptat unii de-ai noștri. Nimeni nu te-a implicat pe tine, Daemon, dar ei știu deja cât ești de puternic. Poți să te aștepți să-ți faci o vizită în curând.

El a ridicat din umeri, dar pe mine m-a cuprins frica. Nu Daemon l-a doborât pe Baruck, așa că n-avea cum să explice ce s-a întâmplat. Și oare acum MA-ul începuse să bănuiască faptul că luxenii erau mult mai puternici decât crezuseră ei până acum, că sunt capabili de aproape orice?

Dacă era așa, atunci prietenii mei – și Daemon – erau în pericol.

— Katy, e foarte important să fii foarte atentă când ești cu cei doi Black, a continuat domnul Garrison. Nu vrem ca MA-ul să suspecteze că știi mai multe decât ar trebui.

— Vorbește în numele tău, a mormăit Andrew.

L-am săgetat cu privirea, dar Daemon i-a răspuns înaintea mea.

— Andrew, o să-ți dau una de o să...

— Ce face? a exclamat Andrew. Nu spun decât adevărul. Nu sunt obligat s-o plac numai fiindcă te-ai îndrăgostit tu de o proastă. Niciunul...

Daemon a fost într-o clipă în partea cealaltă a camerei. Învăluit complet în lumină roșu-albă, l-a înhățat pe Andrew și l-a izbit așa de tare de perete, încât tablourile din jur au început să se clatine.

— Daemon! am țipat eu, ridicându-mă în picioare în același timp cu domnul Garrison.

Ash a sărit și ea din fotoliul ei, șocată.

— Ce faci?

Luându-și iar punga de floricele, Dee a oftat și s-a rezemat de spătarul canapelei.

— Iar începe. Vrei floricele?

Adam a luat o mână de floricele din pungă.

— Acum, pe bune, Andrew a meritat-o. Faptul că MA-ul e aici nu e vina lui Katy. Și ea are de pierdut la fel de mult ca și noi.

Soră-sa s-a întors repede spre el.

— Deci acum îi iei apărarea? Ești de partea unui om?

— Nu e vorba de luat apărarea, am spus eu, cu ochii la cei doi băieți.

Amândoi trecuseră în modul luxen. Așa era și Matthew. Cu silueta umană de lumină intensă albăstruie, l-a smucit pe Daemon de lângă Andrew.

Ash m-a privit lung, cu ură.

— Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă n-ai fi apărut tu aici. De la început n-ar fi fost vorba de nicio urmă. Arumii nu te-ar fi văzut și tot lanțul ăsta idiot de evenimente nu s-ar mai fi produs!

— Of, mai taci din gură, Ash, a spus Adam.

Dee a aruncat spre ea cu o mână de floricele.

— Serios. Katy și-a riscat viața ca arumii să nu afle unde stăm.

— O, ce minunat și drăgălaș, a izbucnit Ash. Dar Daemon nu ar fi trebuit să facă pe Rambo la fiecare cinci secunde când prețioasa lui ființă umană se afla în pericol. E vina ei.

— Nu sunt prețioasa lui ființă umană! Am respirat adânc. Sunt doar... prietenă cu el. Și așa fac prietenii. Se apără unii pe alții.

Ash și-a dat ochii peste cap.

M-am așezat.

— Cel puțin, așa fac oamenii care sunt prieteni.

— Așa fac și luxenii, a spus Adam, uitându-se fix la sora lui. Doar că unii se pare că uită asta.

Cu un oftat plin de dezgust, ea s-a răsucit pe călcâie și a plecat spre ușă.

— Aștept afară.

Uitându-mă după ea cum se îndepărtează, mă întrebam dacă ar fi în stare să mă învinovățească pe mine pentru tot, inclusiv pentru colanții ăia vulgari pe care îi purta. Dar într-un fel, toată situația asta complicată chiar era din cauza mea. Manifestarea aceea bizară de energie a mea atrăsese MA-ul aici. Mă înțepa inima.

În sfârșit, domnul Garrison a reușit să-i despartă pe băieți. Andrew a revenit licărind la forma lui umană, uitându-se cu ochii îngustați la Daemon, care încă mai lumina.

— Frate, nu e-n regulă. Poți să mă iei tu la bătaie, dar eu tot nu o să mă împac cu ideea.

— Andrew, l-a avertizat domnul Garrison.

— Ce? Chiar credeți c-o să poată să le țină piept celor de la MA atunci când o vor lua la întrebări? Fiindcă la cât e de apropiată de Dee și *de tine*, sigur o să-i pună ceva întrebări. Iar tu, Daemon, ai de gând să faci ce a făcut și fratele tău? Vrei să mori și tu pentru ea?

Lumina lui Daemon a început să se intensifice și am știut că o să-l atace iar pe Andrew. Era ridicol. Fără să stau pe gânduri, m-am dus la el și l-am apucat de încheietura incandescentă. Era o senzație ciudată să-l ating așa. Căldura și electricitatea mi-au săgetat brațul. Ceafa a început

să mă gâdile.

— Asta a fost o lovitură sub centură, i-am spus eu lui Andrew, fiindcă trebuia să i-o spună cineva. Daemon, nici măcar nu merită să-l iei la bătaie.

— Are dreptate, a spus Adam.

Nu-l văzusem că se ridicase de pe canapea, dar acum era lângă Daemon.

— Dar dacă vrei să-l faci să stea pe tușă săptămâna viitoare pentru comentariile astea, te ajut.

— Perfect, mersi, *frate*, s-a strâmbat Andrew.

A urmat o liniște încărcată de tensiune, apoi lumina lui Daemon a început să pâlească și el și-a reluat forma umană. S-a uitat spre mâna mea, care era încă pe încheietura lui, apoi s-a uitat în ochii mei. Aerul încărcat de electricitate a trecut de la el la mine cu un pârâit care m-a șocat. I-am dat drumul și am înțepenit sub privirea lui intensă.

— Țsta e genul de spectacol pe care nu ni-l putem permite, a spus domnul Garrison și a respirat adânc. Cred că ajunge pentru seara asta. Amândoi trebuie să vă calmați și să nu scăpați din vedere faptul că ei sunt aici. Trebuie să fim precauți.

După aceea au plecat cu toții, inclusiv Dee. Ar fi trebuit să plec și eu, dar după comentariile alea idioate ale lui Andrew, trebuia să mă conving că Daemon era în regulă.

M-am dus în bucătărie după el.

— Îmi pare rău de ce-a spus Andrew. A fost aiurea.

Daemon a luat două cutii de suc și mi-a întins una, strângând din fălci.

— Asta e.

— Tot e aiurea.

Ochii lui mă priveau așa de intens, încât aveam senzația că se uită în sufletul meu.

— Ești îngrijorată de prezența MA-ului?

Am ezitat.

— Mda, sunt.

— Să nu mai fii.

— Ușor de zis, greu de făcut.

Mă jucam cu cheița de la cutia de suc.

— Nu sunt îngrijorată pentru mine. Ei te consideră pe tine responsabil de ce s-a întâmplat – de chestia aia tâmpită cu energia. Dacă

vor ajunge să te considere... un pericol?

Daemon nu a răspuns mai multe secunde.

— Nu e vorba numai despre mine, Kitten. Chiar dacă eu aş fi făcut asta, nu era vorba de mine. E vorba de toţi luxenii. A tăcut o clipă şi şi-a lăsat ochii în pământ, apoi a reluat: Ştii ce crede Matthew?

— Nu.

Buzele lui pline au surâs cinic.

— El crede că într-o zi, poate nu în timpul generaţiei noastre, specia noastră şi a arumilor vă va depăşi numeric.

— Pe bune? Sună cam...

— Sinistru? a completat el.

Mi-am dat părul pe spate.

— Nu ştiu dacă sinistru. Adică, arumii – da, dar specia voastră – luxenii – lăsând la o parte chestia cu puterile voastre ciudate... nu sunteţi prea diferiţi de noi.

— Nici măcar faptul că suntem făcuţi din lumină?

Am zâmbit puţin.

— Bine, în afară de asta.

— Mă pune pe gânduri, a continuat Daemon, că dacă unii dintre noi au ajuns să creadă lucrul ăsta, cum de MA-ul nu e îngrijorat?

Avea dreptate. Iar eu încercam să nu mă las copleşită de îngrijorare pentru el, dar creierul meu născocea tot felul de scenarii abracadabrante. Şi toate se terminau cu el capturat de MA.

— Ce se întâmplă dacă ei ajung să te considere un pericol? Şi nu încerca să mă duci cu preşul.

— Când stăteam în lagăr, am văzut luxeni care nu se integrau.

Muşchii fălcilor lui se încordau.

— Cei mai mulţi nu acceptau să stea la mâna MA-ului. Alţii cred că erau consideraţi nişte ameninţări fiindcă puneau prea multe întrebări. Cine ştie, de fapt, ce era?

Mi se uscaser gura.

— Şi ce s-a întâmplat cu ei?

Au trecut ceva vreme până să răspundă. Cu fiecare secundă care trecea, neliniştea creştea în stomacul meu. Într-un târziu, a dat din cap.

— I-au omorât.

Capitolul 13

Eram îngrozită. Emoția puternică declanșase cu atâta repeziciune energia statică pe care o simțeam alunecând pe pielea mea, încât n-am putut face nimic s-o opresc. Am simțit cum energia aceea explodează în cameră. Am scăpat din mână cutia nedesfăcută de suc când am simțit cum grinzile de sub țiglă încep să pârâie.

Un scaun a zburat de sub masă, lovindu-mă în genunchi cu atâta putere, încât piciorul mi s-a îndoit. Am urlat de durere și am căzut.

Daemon a izbucnit într-un potop de înjurături și s-a înființat lângă mine, prinzându-mă cu o clipă înainte de a mă prăbuși.

— Calm, Kitten.

Mi-am dat la o parte părul din ochi și am ridicat capul.

— Băga-mi-aș...

M-a ajutat să mă echilibrez, punându-mi brațul peste umărul lui și trăgându-mă spre el.

— Te simți bine?

— Grozav.

M-am îndepărtat de el și am încercat să-mi las greutatea pe picior. Am simțit o căldură umedă alunecând pe el. Mi-am ridicat blugii și am văzut că e sânge.

— Perfect. Sunt o catastrofa naturală.

— Mă simt obligat să fiu de acord cu tine.

M-am uitat urât la el.

El mi-a făcut cu ochiul, zâmbind arogant.

— Hai, suie-te pe masă și lasă-mă să văd ce-i acolo.

— N-am nimic.

Nu mi-a mai răspuns. Într-o clipă stăteam în picioare – adică, mă chinuiam să stau în picioare – iar în următoarea clipă am zburat prin aer și m-am trezit pe masă. Am rămas cu gura căscată.

— Ce... cum ai făcut asta?

— Artă, a spus el, așezându-mi piciorul pe scaun.

Degetele lui mi-au atins ușor piciorul în timp ce îmi ridica pantalonul peste genunchi. Electricitatea dansa pe piciorul meu și eu am tresărit fără să vreau.

— Uau, chiar ești un dezastru.

— Uf, e sânge peste tot.

Am înghițit în sec când am văzut atâta sânge.

— Sper că n-ai de gând să mă vindeci?

— A, nu, fiindcă cine știe ce s-ar putea întâmpla atunci? Poate te-ai transforma în extraterestru?

— Ha. Ha.

Daemon a luat un prosop curat și l-a înmuiat în apă. S-a întors cu el fără să se uite la mine. Am întins mâna să iau prosopul, dar el a îngenuncheat în fața mea și a început să ștergă delicat sângele. De data asta era atent să nu-mi atingă pielea.

— Ce mă fac eu cu tine, Kitten?

— Vezi? Nici măcar n-am vrut să mișc scaunul, iar el a zburat ca o rachetă cu termoviziune.

Daemon a continuat să curețe sângele de pe piciorul meu, clătinzându-mi din cap.

— Când eram mici, chestii de-astea se întâmplau tot timpul, fiindcă nu puteam controla Sursa.

— Sursa?

A încuviințat din cap.

— Energia care este în interiorul nostru – noi îi spunem Sursă, fiindcă este legătura directă cu planeta de pe care venim, știi? Cum ar fi, sursa tuturor lucrurilor. Cel puțin așa spun bătrânii. În fine, când eram mici și învățam să ne controlăm puterile, era o adevărată nebunie. Dawson avea obiceiul ăsta, să mute mobila, ca tine. Se așeza pe un scaun și în momentul următor scaunul zbură de sub el. Dar era mic, a adăugat, râzând.

— Mișto. Deci acum sunt la nivel de grădiniță?

Ochii sclipitori ai lui Daemon s-au întâlnit cu ai mei.

— În linii mari, da.

Desenul de pe tricoul lui negru i s-a întins pe piept după ce a lăsat prosopul jos și și-a îndreptat umerii.

— Uite, s-a oprit sângerarea. Nu a fost chiar așa de grav.

M-am uitat la picior și am văzut julitura proaspătă. Dacă nu luăm în considerare aspectul urât, părea minoră.

— Îți mulțumesc că mi-ai curățat-o.

— Nu-i mare lucru. Cred că n-o să fie nevoie de copii.

Și-a trecut degetele ușor peste tăietură. Am tresărit brusc la atingerea lui. Piciorul mi s-a umplut de furnicăături. Daemon nu a mai mișcat mâna și a ridicat capul spre mine. Ochii lui s-au făcut din verde-închis

flăcări lichide într-o fracțiune de secundă.

— La ce te gândești? m-a întrebat el.

La cum l-aș îmbrățișa, cum l-aș săruta, cum l-aș atinge – adică la chestii la care n-ar trebui să mă gândesc. Am clipit.

— La nimic.

Daemon s-a ridicat încet în picioare, cu ochii în ochii mei. Tot corpul mi s-a încordat când s-a apropiat de mine și și-a pus mâinile pe mijlocul meu. Apoi s-a aplecat peste scaunul care era între noi, rezemându-și fruntea de a mea. A inspirat adânc și a expirat repede. Când a început să vorbească, vocea îi era răgușită.

— Știi că toată ziua m-am gândit la tine?

Cu el nu știa nimeni ce se întâmplă.

— Nu.

Buzele lui mi-au atins ușor obrazul.

— Mă întrebam dacă ți-ar sta la fel de bine cu ciorapi vârgați așa cum îți stă cu ăia cu reni.

— La fel de bine.

Și-a dat capul pe spate și a zâmbit leneș, arogant.

— Știam eu.

Nu trebuia să permit să se întâmple asta. Erau atâtea chestii complicate aici: atitudinea lui, conexiunea aia dintre noi, proaspetele mele abilități de grădiniță. Curios, faptul că Daemon era extraterestru mi se părea partea cea mai puțin importantă.

Și mai era și Blake. Asta în cazul în care Blake mi-ar mai fi vorbit vreodată, ceea ce era discutabil. Dar din cauză că Daemon ne întrerupsese cina, nu apucasem să vorbesc cu el. Nenorocita asta de ironie a sorții.

Și deși eram conștientă de toate astea, nu m-am ferit. Și nici el. A, nu, el se apropia și mai mult de mine. Pupilele începuseră să-i strălucească, iar respirația părea că i se oprise.

— Ai idee ce-mi faci tu mie? m-a întrebat el răgușit.

— Nu-ți fac nimic.

Daemon și-a mișcat capul doar atât cât buzele noastre să se atingă o dată... apoi încă o dată, după care m-a sărutat apăsător. Sărutul ăsta... nu semăna cu celelalte săruturi, care aveau ceva furios și provocator în ele. De parcă ne-am fi sărutat ca să ne pedepsim unul pe celălalt. Acesta era tandru și blând, ușor ca un fulg. Infinit de tandru. Ca sărutul din luminiș, din noaptea în care m-a vindecat. Lumina mă invadase în timp

ce ne sărutam, dar în curând săruturile nu au mai fost de ajuns. Nu puteau să fie de ajuns, când simțeam flăcări în tot corpul – și în corpul lui.

Ținându-mi obrazii în palme, el a suspinat ușor, iar buzele lui îmi ardeau gura și sărutul s-a prelungit până când am rămas amândoi fără aer. Daemon se apropiase de mine atât cât putea, cu scaunul ăla între noi. M-am agățat de brațele lui și l-am strâns, îl voiam mai aproape de mine. Scaunul nu ne permitea decât să ne atingem buzele și mâinile. Era frustrant.

Mișcă-te, i-am poruncit eu nerăbdătoare.

Scaunul greu de stejar a tremurat sub picioarele mele, iar apoi a alunecat ușor de sub mine, ieșind dintre trupurile noastre. Luat prin surprindere de golul neașteptat dintre noi, Daemon s-a dezechilibrat și a căzut în față, iar eu nu am putut să-i susțin greutatea, așa că m-am prăbușit pe spate, cu Daemon peste mine.

Contactul total cu trupul lui prăvălit peste al meu mi-a dat peste cap toate simțurile. Limba lui se mișca pe limba mea, iar degetele lui îmi mângâiau obrazii. Mâna lui a alunecat mai jos, strângându-mi șoldul în încercarea de a mă trage mai aproape de el. Săruturile au devenit mai lente, iar pieptul lui se mișca ușor, sorbindu-mă. Cu o ultimă atingere dulce, și-a ridicat capul și mi-a zâmbit.

Răsuflarea parcă mi s-a oprit când i-am văzut expresia aceea care mă atingea drept în inimă. Și-a pus din nou degetele pe obrazii mei, plimbându-le ușor pe piele, pe o cărare invizibilă, până la bărbie.

— Nu eu am mișcat scaunul, Kitten.

— Știu.

— Presupun că nu-ți plăcea cum stătea?

— Ne încurca, am spus eu.

Mâinile mele încă îi strângeau brațele.

— Am văzut.

Daemon și-a trecut degetul peste buza mea de jos, apoi m-a luat de mână și m-a ridicat. Apoi mi-a dat drumul, s-a uitat atent la mine, așteptând. Așteptând să...

Ce s-a întâmplat pe urmă s-a cufundat ca într-o ceață în creierul meu. Știu doar că l-am sărutat. Iar. Și asta chiar după ce îmi stricase întâlnirea cu un alt tip – tipul pe care ar fi trebuit să-l sărut. Sau nu. Nu mai știam nimic.

— Nu trebuie să mai facem asta.

Vocea îmi tremura.

— Noi...

— Ne plăcem, a spus el, făcând un pas înainte și apucându-se cu mâinile de masă, pe lângă mine. Și până să zici tu ceva, am fost atrași unul de altul încă dinainte de a te vindeca eu. Nu poți să zici că nu e așa.

S-a aplecat spre mine și mi-a atins obrazul cu nasul. M-a străbătut un fior. Buzele i s-au lipit de locul acela mic de sub ureche.

— Trebuie să încetăm să ne mai împotrivim la ceea ce vrem amândoi.

Am simțit cum mi se taie răsuflarea. Am închis ochii atunci când degetele lui s-au strecurat pe sub gulerul puloverului, dându-l la o parte ca să mă sărute în locul unde pulsul meu bătea nebunește.

— N-o să fie prea ușor, a spus el. Astea trei luni care au trecut n-au fost ușoare, și nici următoarele trei n-o să fie mai ușoare.

— Din cauza celorlalți luxeni?

Am dat capul pe spate și gândurile mele pluteau în atingerea lui. Era ceva pervers în săruturile alea fierbinți de pe gâtul meu.

— Te vor excomunica. La fel cum...

— Știu. A luat mâna de pe gâtul meu și m-a prins de ceafa, lipindu-se de mine. M-am gândit la consecințe – numai la asta m-am gândit.

O parte din mine tânjise să-l audă vorbind astfel. Era un secret pe care îl ținusem ascuns bine în inimă – în aceeași inimă care acum bătea nebunește. Am deschis ochii. Ai lui străluceau.

— Și asta n-are nicio legătură cu conexiunea dintre noi sau cu Blake?

— Nu, a spus el, apoi a oftat. În fine, ceva legătură cu ființa aia este, dar e vorba despre noi. Despre ceea ce simțim noi unul pentru celălalt.

Eram atrasă de el la un nivel aproape dureros. Când mă aflam în apropierea lui, fiecare celulă din trupul meu ardea, dar asta era *Daemon*. Să-mi doresc să fiu cu el însemna să accept că felul în care se purtase cu mine era OK. Și, mai mult decât asta, trebuia să cred orbește în teoria că sentimentele noastre de acum sunt reale. Și dacă se demonstra mai târziu că nu erau adevărate? Aș suferi groaznic, fiindcă m-aș îndrăgosti foarte tare de el – mai tare decât eram acum.

M-am scuturat încet și m-am eliberat din brațele lui. Când m-am tras în spate, m-a săgetat o durere puternică în picior.

— Asta-i ceva gen „Nu te-am vrut până când n-am văzut că te vrea altul”?

Daemon s-a sprijinit de masă.

— Nu e deloc așa.

— Atunci cum e, Daemon?

Lacrimi de frustrare mi se adunau în ochi.

— De ce acum, când cu trei luni în urmă nu suportai nici să respirăm același aer? E numai conexiunea dintre noi. Asta-i singura explicație logică.

— Fir-ar să fie. Crezi că nu-mi pare rău că m-am purtat cu tine ca un nemernic? Mi-am cerut scuze pentru asta... Stătea acolo lângă mine, dominându-mă cu înălțimea lui. Tu nu pricepi. Nimic din toate astea nu e așa de simplu pentru mine. Știi că și pentru tine e greu. Trebuie să faci față la multe chestii. Dar în ceea ce mă privește, e sora mea și toată specia mea care se bazează pe mine. Nu am vrut să te apropii de mine. Nu am vrut să mai fie încă o persoană pentru care să-mi fac griji, să-mi fie frică să n-o *pierd*.

Am respirat adânc, și el a continuat.

— Nu m-am purtat cum trebuie. Știi asta. Dar pot să mă port altfel – mai bine decât Benny.

— Blake, am oftat eu și m-am îndepărtat de el șchiopătând. Am multe lucruri în comun cu *Blake*. Îi place că eu citesc...

— Și mie, m-a înfruntat Daemon.

— Și are și el un blog.

De ce aveam impresia că mă justific?

Daemon mi-a luat o șuviță de păr și și-a înfășurat-o pe deget.

— N-am nimic împotriva internetului, a spus.

I-am dat mâna la o parte.

— Și el nu mă place din cauza unei tâmpite de conexiuni extraterestre sau fiindcă mă place un alt tip.

— Nici eu.

Ochii i-au strălucit.

— Nu poți să continui așa să te prefaci. Nu e în regulă. O să-i frângi definitiv inima bietului băiat.

— Ba nu.

— Ba da, fiindcă tu mă vrei pe mine, iar eu te vreau pe tine.

În adâncul sufletului, chiar îmi doream să fiu cu el. Și îmi doream ca el să mă vrea, nu pentru că eram părțile aceluiași atom care fusese rupt în două și nu pentru că mă plăcea altcineva. Am clătinat din cap și m-am îndreptat spre ușă.

— Îmi spui mereu asta...

— Ce vrei să zici? m-a întrebat el.

Am închis o clipă ochii.

— Îmi spui că mă vrei, dar asta nu e de ajuns.

— Dacă vrei, îți și arăt.

M-am întors spre el cu o sprânceană ridicată.

— Să nu îndrăznești.

— Dar asta ce-a fost?

Daemon a făcut semn cu mâna spre masă, iar eu am roșit. Oamenii mănâncă la masa aia...

— Cred că ți-am arătat că te plac. Pot să-ți mai arăt o dată dacă nu te-ai lămurit. Și ți-am adus la școală un smoothie și un biscuit.

— Ai ținut biscuitul în *dinți!* mi-am aruncat mâinile în lături, exasperată.

El a zâmbit, ca și cum ar fi fost o amintire plăcută.

— Masa...

— Faptul că te freci de mine ca un cățel în călduri nu demonstrează că mă placi, Daemon.

Daemon și-a strâns buzele și puteam să jur că abia își stăpânește râsul.

— De fapt, ăsta-i felul meu de a demonstra oamenilor că îi plac.

— Da. Bine. Cum zici tu. Nimic din toate astea nu e important, Daemon.

— Nu plec nicăieri, Kat. Și nu o să mă dau bătut.

Nu că eu aș fi crezut altceva. Am pornit spre ușă, dar el m-a oprit.

— Știi de ce am vrut să ne vedem atunci, la bibliotecă? m-a întrebat el.

— Ce?

M-am întors cu fața la el.

— În vinerea aia când te-ai întors la școală după ce ai fost bolnavă? Și-a trecut mâna prin păr și a spus: Ai avut dreptate. Am vrut să ne întâlnim la bibliotecă fiindcă acolo nu ne vedea nimeni.

Am strâns buzele și am simțit cum îmi urcă o arsură scârboasă pe gât.

— Știi ce, mereu m-am gândit că orgoliul tău e așa de mare, încât nu suportă să fii umilit.

— Și ca întotdeauna, te grăbești să tragi concluzii greșite.

Ochii lui mă săgetau.

— N-am vrut ca Ash sau Andrew să înceapă să-ți facă mizerii din

cauza mea, așa cum au făcut cu Dawson și Beth. Așa că dacă ai crezut că mi-a fost jenă sau că nu sunt pregătit să-mi fac publice sentimentele, ai face bine să-ți scoți ideea asta din cap. Fiindcă dacă asta vrei să fac, o s-o fac.

Mă uitam fix la el – ce naiba puteam să răspund la așa ceva? Ei bine, da, o parte din mine îl credea. Câți tipi ar fi în stare să ușuiască o fată din cantină pentru ca apoi să înceapă să-i facă curte? Nu prea mulți. Și apoi mi-am amintit cum îi atârnav spaghetele de urechi, am auzit din nou râsul lui amuzat din ziua aceea care mi se părea acum așa de îndepărtată.

— Daemon...

Zâmbetul lui începea să mă îngrijoreze.

— Ți-am spus, Kitten. Îmi plac provocările.

Capitolul 14

Lesă s-a repezit efectiv la mine de cum am ajuns în clasă.

— Ai auzit?

Pe jumătate adormită, am scuturat din cap. Azi-noapte mă chinuisem ca naiba să adorm după toate cele întâmplăte cu Daemon. Zvârcolirea aia pe care o simțeam în stomac era cauzată probabil de faptul că nu mâncasem nimic.

— Simon a dispărut, a spus Lesă.

— A dispărut?

Am ignorat gădilătura caldă din ceafă când a intrat Daemon în clasă.

— De când a dispărut?

— Din weekendul trecut.

Ochii lui Lesă au privit undeva în spatele meu și s-au lărgit de uimire.

— Uau. Asta-i și mai curios.

Se simțea un miros dulce și cunoscut. Tulburată, m-am întors să mă uit. Nasul meu s-a lovit de un trandafir imens, de un roșu aprins. Niște degete bronzate țineau tulpina verde a trandafirului. Am ridicat ochii.

Daemon stătea în fața mea, cu ochii sclipind ca niște paiete verzi. M-a bătut ușor cu trandafirul pe nas.

— Bună dimineața.

M-am uitat la el stupefiată.

— Țsta e pentru tine, a mai spus el, când a văzut că nu zic nimic.

Absolut toată lumea din clasă s-a uitat la mine cum iau în mână tulpina rece și umedă a trandafirului. Daemon s-a așezat în bancă până să apuc eu să spun ceva. Am rămas așa, cu trandafirul în mână, până când a intrat profesorul în clasă și a început să facă prezența.

Chicotitul înfundat al lui Daemon îmi încălzea pieptul.

Cu obrajii în flăcări, am pus trandafirul pe bancă și, sincer, cred că nu mi-am mai luat ochii de la el. Atunci când Daemon mi-a spus că nu se dă bătut, nu mi-a trecut prin cap că o să facă chiar pe dracu' -n patru. De ce ar fi făcut asta? Poate că voia doar să facă sex cu mine. Asta trebuia să fie explicația, nu ura care se transformase în dorință. A fost așa de pornit împotriva mea luni de zile, iar acum voia să fie brusc cu mine, în ciuda împotrivirilor tuturor celor din specia lui? Poate că se droghează și eu nu știu.

Prospețimea trandafirului strălucea în lumină.

Am ridicat capul, simțind privirea lui Lesa. Ea a spus fără zgomot, doar cu buzele, *Drăguț*.

Drăguț?

Era drăguț și frumos și romantic și încă într-o mie de feluri care îmi făceau inima să se zbată aiurea. Am tras cu ochiul pe furiș la Daemon și l-am văzut mângăind ceva pe o bucată de hârtie ruptă din caiet. Se încruntase de atâta concentrare. Genele dese și mătăsoase îi ascundeau ochii.

Apoi genele s-au ridicat și el a zâmbit larg.

Intrasem într-o mare belea.

*

Două zile la rând a fost plin de polițiști peste tot, puneau tot felul de întrebări despre Simon elevilor și profesorilor. Daemon și cu mine am fost printre primii luați la întrebări. Ca și cum eram Bonnie și Clyde ai vremurilor moderne și ucideam idioții de peste tot. Bine, faptul că Daemon îl bătuse pe Simon de-i sunase apa în cap nu dădea deloc bine. Dar polițiștii nu ne-au tratat ca pe niște suspecți. După primul și singurul meu interogatoriu, care s-a desfășurat în biroul directorului, am fost sigură că doi dintre polițiști erau extraterestri. Și am mai avut și impresia clară că și ei bănuiau că mi-am dat seama.

Mă întrebam dacă s-a răsturnat aici căruța cu extraterestri. Eu pe Ash o consideram principala suspectă, mai ales de când Daemon începuse să-mi facă daruri. Într-o zi mi-a adus o cafea cu aromă de dovleac – favorita mea – apoi joi mi-a adus un corn cu ou și bacon plus o gogoasă glazurată, iar vineri un crin. Nu făcea nimic să-și ascundă intențiile.

Într-un fel, îmi părea rău pentru Ash. Toată viața își imaginase că o să rămână cu Daemon. Nici măcar nu puteam să-mi imaginez ce o fi în capul ei – dacă plângea după relația pe care o avuseseră sau dacă doar îi părea rău fiindcă pierduse ceva ce considera că îi aparține. Dacă ajungeam să fiu vreodată găsită moartă printr-un șanț, puteam să bag mâna în foc că autorii ar fi fost Andrew sau Ash. Adam părăsise partea întunecată a familiei și se așezase definitiv la masa noastră, alături de Dee. Efectiv nu-și luau mâinile unul de pe celălalt... sau de pe mâncarea noastră.

În fiecare seară Daemon îmi ocupa tot timpul. Mă supraveghea, sau pretindea că mă supraveghează ca să nu mă mai atace iar vreun scaun.

În lumea lui, supravegherea asta se traducea prin a fi lângă mine tot timpul, încercând să se apropie în orice fel posibil. Adică să se apropie la propriu, punându-mi la încercare voința cu gândilăturile alea în tot corpul.

Blake... ei bine, Blake vorbea cu mine în clasă. De câteva ori mi-a trimis mesaje seara, iar eu a trebuit să aștept până s-a hotărât Daemon să plece ca să-i pot răspunde, dar nu a mai adus vorba despre o altă întâlnire.

Daemon avea mare succes cu tacticile lui de îngrozire, de care era de altfel foarte mândru.

Sâmbătă după-amiază eram în plină vervă și scriam de zor la recenziile mele, când a bătut cineva la ușă. Mi-am încheiat fraza – *debut amețitor, acțiune electrizantă și poveste de dragoste plină de extaz, Cercul ascuns este o lectură gen uiți-să-ți-mai-faci-tema, nu-ți-mai-hrănești-copiii și renunți-la-serviciu* – după care mi-am închis laptopul.

Când m-am apropiat de ușă, am simțit gândilăturile din ceafă. Daemon. M-am împiedicat de colțul covorului și mi-a luat câteva secunde să-mi îndrept puloverul vărgat care mi se ridicase, apoi am deschis ușa.

Senzația aia cunoscută de neliniște s-a strecurat în mine. Ce as mai ascundea de data asta în mânecă? Cu alte cuvinte, cum ar putea să-mi complice el viața și mai mult? Începând cu ziua de luni, tactica mea „fără săruturi” îmi reușise. Dar, curios, oricât de inocente și clandestine erau întâlnirile noastre, tot exista un anumit grad de intimitate în ele pe care nu puteam să-l contest.

Daemon se schimba.

Mă obișnuisem cu un Daemon sarcastic și nesimțit. Deși sună ciudat, mi-era mult mai ușor să mă descurc cu el în vechea lui versiune. Puteam să facem schimb de jigniri toată ziua. Dar Daemon de acum... ăsta care nu voia să renunțe, era blând și delicat, amuzant și – Doamne, Dumnezeu! – foarte atent.

Daemon aștepta pe verandă, cu mâinile înfundate în buzunarele blugilor. Se uita în depărtare, dar s-a întors spre mine când a auzit ușa.

A trecut pe lângă mine și a intrat în hol. Mirosul lui, amestecul acela de vegetale și lemn de santal, îl urma. Era un parfum amețitor, numai al lui.

— Arăți foarte bine azi, a comentat el pe neașteptate.

M-am uitat în jos spre hanoracul meu cenușiu și mi-am dat după

ureche o șuviță rebelă de păr.

— Ăăă, mersi. Mi-am dres vocea. Deci... care-i treaba?

Scuza lui ca să stea cu mine era mai mereu ceva vag gen „am grijă de tine”, așa că nu mă așteptam la un alt fel de răspuns pe ziua de azi.

— Voiam doar să te văd.

— Ah.

Of, la naiba...

El a chicotit înfundat.

— Mă gândeam să ne plimbăm puțin. E frumos afară.

Mi-am aruncat ochii spre laptop, cântărind situația. Nu trebuia să-mi petrec prea mult timp cu el. Asta nu face decât să-i încurajeze comportamentul ăsta... nu tocmai rău.

— O să mă port frumos, a zis el. Promit.

Am râs la replica asta.

— Bine, să mergem.

Bătea puțin vântul, dar nu era nici pe departe așa de frig cum se făcea după apusul soarelui. În loc să mergem spre pădure, el m-a condus în direcția SUV-ului său.

— Mai exact, pe unde vrei să ne plimbăm?

— Afară, a făcut el, sec.

— Ei, asta am înțeles și eu.

— Pui o groază de întrebări, știi.

— Mi s-a mai spus că sunt foarte curiosă.

El s-a aplecat spre mine și a zis în șoaptă:

— Cred că așa am înțeles și eu.

M-am strâmbat la el, dar adevărul e că eram intrigată. M-am urcat în mașină.

— Ai mai auzit ceva de Simon? l-am întrebat eu după ce a ieșit de pe alee.

— Nu.

— Nici eu.

Frunze aurii, roșii și maronii ca un șir de pete au zburat pe lângă noi când Daemon a ieșit în viteză în șosea.

— Crezi că arumii sunt implicați în vreun fel în dispariția lui?

Daemon a clătinat din cap.

— Nu prea cred. N-am văzut niciunul, dar e adevărat că nu putem să fim siguri.

Nu avea prea mult sens un arum care să-l ia pe Simon, dar copiii de

pe aici nu dispăreau fără să aibă ceva de-a face cu luxenii sau cu arumii. M-am uitat pe fereastră la locurile acelea familiare. Nu mi-a trebuit prea mult timp să-mi dau seama unde mergem. Tulburată, m-am uitat la Daemon cum iese cu mașina de pe drum și parchează lângă intrarea pe câmpul unde se țineau petrecerile tinerilor.

Același loc în care ne-am luptat cu Baruck.

— De ce aici? am întrebat eu, coborând din mașină.

Frunze moarte de diferite culori acopereau pământul. La fiecare pas, picioarele mi se înfundau un centimetru sau doi în stratul de frunze. Un timp, nu s-a auzit decât fâsâitul frunzelor sub picioarele noastre, ca valurile unei mări colorate.

— Locul ăsta ar putea să aibă o grămadă de energie reziduală de la lupta noastră și de la moartea lui Baruck, a spus Daemon, pășind peste trunchiul unui copac căzut. Ai grijă, crengile sunt împrăștiate peste tot.

Am dat cu piciorul într-o creangă extrem de noduroasă.

— Poate că sună aiurea, dar am vrut să mă întorc aici. Nu știu de ce. O tâmpenie, nu?

— Nu, a spus el încet. Mi se pare normal.

— Din cauza chestiei cu energia reziduală?

— E vorba de ce a rămas. Daemon s-a aplecat și a dat la o parte o altă creangă din drumul nostru. Vreau să văd dacă simt ceva. Dacă MA-ul a fost aici să verifice, ar fi bine să știm și noi.

Tot restul drumului l-am făcut în tăcere. Eu mergeam puțin mai în spatele lui, atentă la terenul denivelat. Am avut o senzație ciudată când am văzut în depărtare locul acela. Pământul era acoperit de frunze, dar copacii erau tot aplecați, arătând și mai grotesc așa contorsionați acum, când erau goi. M-am oprit la marginea lor și am încercat să găsesc locul unde se aflase ultima oară Baruck.

Am dat la o parte frunzele cu piciorul. Imediat a ieșit la iveală pământul răscolit. Solul părea că ține minte bine ce s-a întâmplat în acea noapte și nu vrea să uite.

Locul acesta era ca un mormânt sinistru.

— Pământul nu se va mai reface, a spus Daemon încet din spatele meu. Nu știu de ce, dar a dispărut ceva din esența lui și nimic nu va crește în locul ăsta. A început să dea frunzele la o parte până când a descoperit locul complet. La început mă afecta foarte tare când omoram pe cineva, a spus.

Mi-am dezlipit ochii de la bucata aceea arsă de pământ. Cele câteva

raze de soare care se strecurau printre nori dădeau o tentă roșcată părului lui întunecat.

Daemon a zâmbit strâmb.

— Nu-mi plăcea deloc să iau viața cuiva. Nici acum nu-mi place. O viață e o viață.

— E ceva ce ești obligat să faci. Nu poți să schimbi asta. O iei razna dacă gândești așa. Și pe mine mă tulbură că am omorât... doi, chiar, dar...

— Nu ai greșit cu nimic. Să nu-ți treacă prin minte așa ceva.

O clipă, ne-am uitat unul în ochii celuilalt, apoi el și-a dres vocea.

— Nu simt nimic.

Mi-am băgat mâinile în buzunarul din față al hanoracului, peste telefon.

— Crezi că MA-ul a descoperit ceva?

— Nu știu.

A parcurs mica distanță care se afla între noi și nu s-a oprit decât atunci când s-a apropiat așa de mult încât a trebuit să-mi dau capul pe spate ca să mă uit la el.

— Depinde, poate au folosit niște echipamente pe care eu nu le cunosc.

— Și dacă ar fi așa, ce înseamnă? E ceva care să ne îngrijoreze?

— Nu cred, nici măcar dacă nivelurile de energie sunt ridicate. A întins mâna și a netezit o șuviță de păr care mi se desprinsese din coadă. Nu prea cred că o să înțeleagă ei ceva din asta, a adăugat. Ai mai avut crize din alea în ultimul timp?

— Nu, am spus eu, fiindcă nu voiam să se alarmeze fără motiv.

Azi reușisem să ard lumina din dormitor. Și mișcasem patul cu vreun metru.

Mâna lui a întârziat o clipă pe obrazul meu, apoi mi-a luat mâna, a dus-o la buze și a depus în palma mea cel mai ușor sărut posibil. Un fior fierbinte mi-a străbătut brațul până sus. Se uita fix la mine printre genele alea întunecate și simțeam că mă arde privirea lui fierbinte.

Am deschis gura fără să vreau și inima îmi foșnea în piept la fel ca frunzele căzute peste tot în jurul nostru.

— M-ai adus aici numai ca să fii singur cu mine?

— S-ar putea să fie și asta o parte din planul meu mareț.

Daemon și-a înclinat capul și părul i-a alunecat în față peste obrajii mei. I-am văzut buzele arcuite și inima a început să-mi bată cu putere,

și-a lipit gura de buzele mele și inima mea s-a umflat.

M-am tras repede înapoi, respirând cu greutate.

— Fără săruturi, am șoptit.

Degetele lui s-au strâns în jurul mâinii mele.

— Mă străduiesc.

— Atunci străduiește-te mai mult. Mi-am tras mâna și am făcut un pas în spate, băgându-mi iar mâinile în buzunar. Cred că ar trebui să ne întoarcem.

A oftat.

— Cum vrei tu.

Am dat din cap. Am pornit înapoi spre mașină în tăcere. Mă uitam fix în pământ, iar în mine se dădea o adevărată luptă între ceea ce voiam și ceea ce îmi trebuia. Daemon nu putea să fie răspunsul pentru amândouă.

— Eu așa mă gândeam, a spus el după câteva momente.

M-am uitat la el suspicioasă.

— La ce te gândeai?

— Ar trebui să facem ceva. Amândoi. Să ieșim din casă nu numai ca să ne plimbăm. Vorbea uitându-se drept înainte. Poate ar trebui să ieșim la un restaurant sau poate la un film.

Inima mea stupidă a început iar să-mi sară în piept.

— Îmi dai întâlnire?

A râs ușor.

— Cam așa s-ar înțelege.

Copacii nu mai erau așa de deși. Începeau să se vadă baloții mari de fân.

— Nu vrei să mă inviți la o întâlnire.

— De ce îmi tot spui ce nu vreau eu să fac?

În vocea lui se simțea curiozitate.

— Pentru că nu poți, i-am spus eu. Nu poți să vrei toate chestiile astea în realitate. Poate cu Ash...

— Nu o vreau pe Ash. S-a oprit și s-a întors spre mine, iar fața lui căpătase o expresie dură. Dacă o voiam pe ea, acum eram cu ea. Dar nu o vreau. Nu *pe ea* o vreau.

— Dar nici pe mine. Nu poți să-mi spui că pentru mine ai risca să-ți întoarcă spatele toți luxenii de pe aici.

Daemon a clătinat iar din cap.

— Și încetează să mai pretinzi că știi tu ce vreau eu și ce o să fac eu.

Am plecat de lângă el.

— Este doar o provocare, și conexiunea dintre noi, Daemon. Indiferent ce ai simți acum pentru mine nu e real.

— E ridicol, s-a răstit el.

— Cum poți să fii sigur?

— Fiindcă știu. Daemon a apărut în fața mea, cu ochii îngustați. Și-a lovit pieptul cu mâna, peste inimă, și a spus: Fiindcă știu ce simt eu aici. Și nu sunt genul de persoană care fuge de ceva, indiferent cât ar fi de greu. Mai degrabă mă dau cu capul de pereți decât să trăiesc tot restul vieții mele întrebându-mă cum ar fi fost. Și știi ceva? Credeam că nici tu nu ești genul care fuge de greutăți. Dar poate m-am înșelat.

Șocată, mi-am scos mâinile din buzunar și mi-am netezit părul. Stomacul începea să mi se strângă – un fel de căldură plăcută mă cuprindea.

— Nu fug.

— Nu? Fiindcă acum exact asta faci, mi-a replicat el. Te prefaci că ce simți pentru mine nu e real sau nu există. Și știu al naibii de bine că nu simți absolut nimic pentru Bobby.

— Blake, l-am corectat eu automat.

Am trecut pe lângă el și m-am îndreptat spre mașină.

— Nu vreau să vorbesc...

La marginea pădurii am înțepenit amândoi. De o parte și de alta a mașinii lui Daemon erau parcate două SUV-uri gigantice, blocându-i ieșirea. Lângă una dintre mașini erau doi bărbați îmbrăcați în negru. Neliniștea m-a cuprins ca un val rece de apă întunecată. Daemon a pășit în fața mea, cu mâinile de-o parte și de alta a corpului. Tensiunea îi încordase toți mușchii. Nu trebuia să-l mai întreb cine erau.

MA-ul își făcuse apariția.

Capitolul 15

Unul dintre costumați a făcut un pas în față, cu ochii la Daemon.

— Bună ziua, domnule Black și domnișoară Swartz.

— Salut, Lane, a răspuns Daemon cu voce neutră, părând că-l cunoaște pe tip. Nu mă așteptam să te văd azi.

Neștiind ce să fac, am dat și eu din cap și nu am spus nimic, încercând să mă fac cât mai mică.

— Am ajuns în oraș puțin mai devreme și ți-am văzut mașina.

Lane a zâmbit și zâmbetul lui mi-a dat fiori.

Celălalt costumat se uita holbat la mine.

— Ce făceați voi aici?

— Aseară a fost aici o petrecere și am venit să căutăm telefonul ei.

Daemon mi-a zâmbit. L-a pierdut și până acum nu l-am găsit.

Telefonul din buzunarul meu parcă ardea acum.

— Așa că ne vedem mai târziu, a continuat Daemon. După ce găsim telefonul...

Portiera din spate a unuia dintre Fordurile Expedition s-a deschis și a coborât o femeie. Avea părul vopsit într-un blond rece și strâns în coc, dând la iveală niște trăsături care ar fi fost chiar frumoase dacă nu ar fi avut aerul că mă poate mânca.

— Minori care consumă alcool?

Femeia a zâmbit. Îmi amintea de zâmbetul pictat al păpușii Barbie. Fals. De plastic. Era ceva în neregulă la el.

— Nu am băut, am spus eu, încercând să intru în joc. El este foarte atent. Părinții lui gândesc la fel ca ai mei. L-ar omorî dacă ar afla.

— Ei, voiam să stau puțin de vorbă cu tine, Daemon, am putea să mergem împreună la o cină... mai în avans, a spus Lane și a făcut semn către mașina lui. Nu avem decât câteva ore la dispoziție. Îmi pare rău să-ți întrerup acțiunea de căutare și salvare a telefonului.

Un moment, am crezut că Daemon va refuza, dar el s-a întors spre mine.

— Nu-i nimic. O duc pe ea acasă și apoi vin cu voi.

— Nu e nevoie, a intervenit femeia. Putem s-o ducem noi acasă, iar voi puteți să stați de vorbă.

Pulsul meu bubuia peste tot sub piele și m-am uitat la Daemon rugător. Mușchiul din obraz îi tresărea nervos și stătea acolo tăcut și

neajutorat. Știam că nu poate să facă nimic. M-am străduit să zâmbesc și am dat din cap.

— Pentru mine e foarte bine. Sper să nu trebuiască să faceți un ocol ca să mă duceți acasă.

Daemon și-a încleștat pumnul drept.

— Nu ne încurcă deloc, a răspuns ea. Ne plac drumurile de aici. Culoarele frunzelor de toamnă și toate celelalte. Mergem?

M-am uitat la Daemon și m-am îndreptat spre mașină. El îmi urmărea fiecare mișcare ca un vultur. Am spus încet mulțumesc atunci când ea mi-a deschis portiera din spate. Am urcat, sperând din tot sufletul să nu ajung și eu pe un afiș cu persoane dispărute.

Daemon se pregătea să urce în mașina lui, dar s-a oprit și s-a uitat iar la mine. Pot să jur că i-am auzit vocea în capul meu. *O să fie bine*. Dar nu putea să fie el. Poate așa voiam eu să cred, pentru că în clipa aceea frica îmi aluneca prin vene ca o apă rece ca gheața. Dacă era ultima dată când îl vedeam – ultima dată când vedeam pe cineva? Dacă descoperiseră deja că aflasem adevărul?

Dacă știau ce pot să fac?

Acum îmi părea rău că nu l-am lăsat pe Daemon să mă sărute mai devreme. Fiindcă dacă tot urma să dispar, măcar amintirea aia mi-ar fi dat un fel de sentiment de împlinire.

M-am străduit să respir cât mai calm și am ridicat mâna, fluturându-mi degetele spre el, înainte ca femeia să închidă portiera în urma mea.

S-a urcat în față și s-a întors spre mine.

— Centura?

Cu mâini tremurătoare și transpirate, mi-am pus centura de siguranță. Bărbatul de la volan nu zicea nimic, dar mustața i se mișca de parcă ar fi respirat cu greutate.

— Ăăă, mulțumesc pentru că mă duceți acasă.

— Nicio problemă. Numele meu e Nancy Husher, a spus ea, după care a dat din cap spre șofer. El este Brian Vaughn. Cunoaște familia lui Daemon de mai mulți ani. Eu am venit doar cu el.

Sunt convinsă!

— Aaa... ce drăguț.

Nancy a dat din cap.

— Daemon e ca și fiul lui, nu-i așa, Brian?

— Da, a aprobat Brian. Nu îl vedem prea des cu fete. Probabil că ține mult la tine dacă te ajută el să-ți cauți telefonul.

Mă uitam când la unul, când la altul.

— Cred că da. Și el și sora lui sunt foarte drăguți.

— Dee e o dulceață. Ești prietenă bună cu ei?

Eram la interogatoriu. Perfect.

— Păi, dat fiind că suntem singurii oameni care stăm pe strada aia, se poate spune că suntem prieteni buni.

Nancy m-a privit din oglinda retrovizoare. Din fericire, am observat ușurată că mergem spre Ketterman.

— Și Daemon? Cât de bună prietenă ești cu el?

Mi s-a uscat gura.

— Nu cred că înțeleg întrebarea.

— Brian, parcă spuneai că are o prietenă?

— Ash Thompson, a răspuns el.

Ca și cum eu nu știam, dar, asta e, trebuia să fac pe prostul.

— Mda, cred că au cam terminat-o de astă-vară, dar asta nu din cauza mea.

— Nu? a făcut Nancy.

Am scuturat din cap și am zis că nu strică să le spun și ceva adevărat.

— Suntem doar amici. De cele mai multe ori nici nu prea ne înțelegem.

— Nu ziceai că e drăguț?

Băga-mi-aș. Cu un aer indiferent, am dat din umeri.

— Poate să fie foarte drăguț când vrea el.

Și-a arcuit o sprânceană blondă.

— Și Dee?

— Dee e grozavă.

M-am uitat pe geam. Țasta era cel mai lung drum pe care îl făcusem în viața mea. O să fac infarct până să ajungem acasă. Nancy avea ceva care mă făcea să fiu agitată, mai mult decât situația în sine.

— Și ce crezi tu despre părinții lor?

M-am încruntat. Astea erau niște întrebări cam ciudate dacă nu știau că eu știu ceva.

— Nu știu. Ca orice părinți.

Brian a râs. Tipul ăsta sigur o fi om? Vocea lui avea ceva mecanic.

— Vreau să zic, îți plac părinții lui? a întrebat ea.

— Nu îi văd chiar așa de des. Vin și pleacă tot timpul. Nici nu prea am vorbit cu ei. M-am uitat în ochii ei, ca să par mai credibilă. Nu mă duc prea des la ei acasă, așa că nu mă întâlnesc prea mult cu ei.

Mi-a susținut privirea încă puțin, apoi s-a întors în scaunul ei. După asta n-a mai spus nimeni nimic. Transpirația mi se aduna deasupra sprâncenelor. Când Brian a cotit spre aleea din fața casei, eram gata să țip de ușurare. Nici nu oprise bine mașina, că eu îmi și desfăcusem centura.

— Mulțumesc că m-ați adus, am zis eu zorită.

— Cu plăcere, a spus Nancy. Ai grijă de tine, domnișoară Swartz.

Mi s-a ridicat părul pe mine. Am deschis portiera și am coborât.

Și chiar în momentul ăla, în cel mai prost moment posibil, telefonul meu a început să sune din buzunar, urlând ca o sirenă. *Băga-mi-aș...* M-am uitat repede la Nancy.

Ea a zâmbit.

*

— Sunt convinsă că Daemon e bine, a spus din nou Dee. Katy, așa fac ei mereu. Trec pe aici, vin după noi și se poartă ciudat.

M-am oprit în fața televizorului ei, frângându-mi mâinile. Din clipa când mă depuseseră în fața casei mele, frica mi se instalase în stomac.

— Nu înțelegi. El le-a spus că noi veniserăm acolo ca să căutăm telefonul meu, pe care l-am pierdut. Și după aia telefonul a sunat fix în fața lor.

— Am înțeles, dar ce mare chestie? a spus Adam, stând pe canapea și legănându-și ușor picioarele. E imposibil să te suspecteze că ai ști ceva.

Dar știau că mințiserăm și păreau mult prea deștepți ca să nu-și dea seama de asta. Și nici măcar nu puteam să-i spun lui Dee ce căutaserăm noi acolo, de fapt. Nu că n-a întreat. Am inventat ceva penibil, despre cum am vrut eu să mai văd o dată locul în care Daemon l-a ucis pe Baruck.

Dee nu părea prea convinsă.

Am început să mă plimb iar prin cameră.

— Dar au trecut atâtea ore, fraților. E aproape zece.

— Draga mea, crede-mă că e bine. S-a ridicat de pe canapea și m-a prins de mâini. Mai întâi au venit aici și au întreat de el. Nu fac altceva, sunt doar enervanți și pun o groază de întrebări.

— Dar de ce durează așa de mult?

— Fiindcă le place să-i facă mizerii, și lui la fel, a spus Adam, ridicând în aer telecomanda spre mâna lui. E un fel de relație parazită

între ei.

Am râs fără chef.

— Dar dacă află că eu știu? Ce o să-i facă?

Sprâncenele lui Dee s-au făcut ca o linie.

— N-o să afle nimic, Kat. Și dacă ar afla, mai degrabă ar trebui să-ți faci probleme pentru tine, nu pentru el.

Am dat din cap, mi-am tras mâinile și am început să fac iar cărări pe covor. Nu înțelegeau. Eu văzusem asta în ochii lui Nancy. Știa că mințim, dar mi-a dat drumul. De ce?

— Katy, a început încet Dee. Sunt surprinsă că ești așa de îngrijorată pentru Daemon.

Am simțit că-mi iau foc obrazii. Nu voiam să analizez prea mult de ce sunt așa de îngrijorată.

— Doar pentru că el e... e Daemon... nu înseamnă că vreau să i se întâmple ceva rău.

S-a uitat atentă la mine, ridicând o sprânceană.

— Ești sigură că asta e explicația?

M-am oprit din mers.

— Normal.

— Îți aduce tot felul de chestii la școală, a spus Adam și și-a lăsat capul puțin pe spate, cu ochii îngustați. Nu l-am mai văzut niciodată purtându-se așa cu cineva. Nici măcar cu sora mea.

— Și vă petreceți o grămadă de timp împreună, a adăugat Dee.

— Și? Tu nu-ți petreci o grămadă de timp cu Adam?

Mi-am dat seama de prostia pe care am spus-o imediat ce mi-a ieșit porumbelul din gură.

Dee a zâmbit, cu ochii strălucitori.

— Păi, da, noi am făcut și sex. O grămadă.

Adam a făcut ochii mari.

— Uau, Dee, o spui așa în gura mare.

Ea a ridicat din umeri.

— E adevărat.

— Doamne, nu e cazul la noi.

Ea s-a apropiat de canapea și s-a așezat lângă un Adam roșu ca sfecla.

— Atunci care e cazul la voi?

Rahat. Nu-mi plăcea că trebuie s-o mint.

— Mă ajută la învățat.

— La ce?

— La trigo, am zis eu dintr-o suflare. Sunt varză la matematică.

Dee a răs.

— OK. Dacă zici tu, dar sper că știi că dacă e ceva între tine și fratele meu, eu nu m-aș supăra.

M-am uitat fix la ea.

— Și într-un fel aș înțelege de ce vă ascundeți. Sunteți celebri pentru duelurile voastre verbale și toate cele. Dee s-a încrunțat. Dar vreau numai să știi că pe mine nu mă deranjează. E o nebunie și sper că Daemon e pregătit pentru ce urmează, dar vreau să fie fericit. Și dacă tu poți să-l faci fericit...

— OK. Am priceput.

Deci asta nu era o conversație pe care s-o am de față cu Adam.

A zâmbit.

— Sper să te mai gândești în legătură cu invitația mea pentru masa de Ziua Recunoștinței. Știi că ești bine-venită la noi.

— Am mari dubii că Ash și Andrew ar fi foarte fericți să mă vadă la aceeași masă cu ei.

— Cui îi pasă de ce cred ei? a zis Adam și și-a dat ochii peste cap. Mie nu. Nici lui Daemon. Și nici ție n-ar trebui să-ți pese.

— Voi sunteți ca o familie. Eu nu...

Am simțit furnicăturile pe ceafa. Fără să mă mai gândesc la nimic, m-am răsucit pe călcâie și am alergat spre ușă. Am deschis-o repede și am ieșit în aerul rece al nopții.

Nici măcar n-am gândit.

Daemon ajunsese pe ultima treaptă când m-am repezit la el și l-am apucat de gât, îmbrățișându-l cu putere.

El a părut o clipă înmărmurit, apoi m-a prins cu mâinile de mijloc. Am rămas așa un timp, fără să spunem nimic. Nu trebuia să spunem nimic. Voiam doar să-l țin în brațe și să mă țină în brațe. Poate că era doar conexiunea aia care ne apropia așa. Poate era ceva infinit mai profund. În clipa aia nu-mi păsa.

— Mamă, ce-a fost asta, Kitten?

M-am strâns și mai mult în el și am respirat adânc.

— Am crezut că MA-ul te-a dus în vreun laborator să te bage într-o cușcă.

— În cușcă? A răs puțin cam tremurat. Nu. Fără cuști. Voiau doar să vorbim. A durat mai mult decât credeam. Totul e-n regulă.

Dee a tușit ostentativ.

Am înțepenit, abia acum îmi dădeam seama ce făceam. Uf, deloc în regulă. Mi-am desfăcut brațele, m-am îndepărtat de el și am roșit.

— Eu... eram doar emoționată.

— Da, asta am văzut și eu, a zis Dee cu un zâmbet idiot.

Daemon se uita lung la mine, de parcă tocmai câștigase la loterie.

— Mie cred că îmi plac emoțiile de genul ăsta. Îmi vine să mă gândesc la...

— Daemon! am strigat amândouă în același timp.

— Ce? A zâmbit, ciufulindu-i părul lui Dee. Nu voiam să spun decât că...

— Toată lumea știe ce voiai tu să spui. Dee s-a tras de sub mâna lui. Și chiar vreau să-mi rămână mâncarea în burtă în seara asta. A zâmbit spre mine. Vezi. Ți-am zis eu. Daemon e OK.

Vedeam și eu că e OK. Mai era de altfel și sexy ca naiba, dar trebuia să revin la chestiile importante.

— N-au bănuțit nimic?

Daemon a clătinat din cap.

— N-a fost nimic anormal, dar ei sunt întotdeauna paranoici. A făcut o pauză, căutându-mi ochii în lumina slabă de pe verandă. Pe bune, nu trebuie să te alarmezi. Ești în siguranță.

Nu pentru mine mă alarmam eu și, frate, asta era nasol. Instinctul meu de conservare era dat peste cap. Și chiar era cazul să plec de acolo.

— Bine, trebuie să mă duc acasă.

— Kat...

— Nu. L-am dat la o parte și am început să cobor scările. Chiar trebuie să plec acasă. M-a sunat Blake și trebuie să-i dau telefon.

— Boris poate să mai aștepte, a zis Daemon.

— Blake, am spus eu și m-am oprit pe trotuar.

Dee fusese deșteaptă și intrase în casă, dar Daemon venise până la marginea verandei. Când i-am întâlnit ochii, parcă toate gândurile și emoțiile mele erau descoperite.

— Mi-au pus o groază de întrebări – mai ales doamna.

— Nancy Husher, a spus el încruntat și în clipa următoare era în fața mea. Se pare că e mare și tare prin MA. Voiau să știe ce s-a întâmplat în weekendul ăla de Halloween, iar eu le-am servit versiunea marca Daemon.

— Te-au crezut?

A încuviințat din cap.

— Au înghițit gogoșa.

M-am cutremurat.

— Dar nu tu ai făcut-o, Daemon. Eu am făcut-o. Sau amândoi.

— Eu știu, dar ei nu. A vorbit cu voce scăzută în timp ce-mi lua obrajii în mâini. Nu vor ști asta niciodată.

Am închis ochii. Căldura mâinii lui parcă îmi alunga teama.

— Nu pentru mine sunt îngrijorată. Dacă o să creadă că ai deviat un satelit de pe orbită, o să te considere un pericol.

— Sau o să creadă că sunt grozav.

— Nu e amuzant, am șoptit eu.

— Știu. Daemon s-a apropiat de mine și până să-mi dau seama deja eram în brațele lui din nou. Să nu-ți faci griji pentru mine sau pentru Dee. Ne descurcăm cu MA-ul. Crede-mă.

L-am lăsat vreo două clipe să mă mai țină în brațe, scaldându-mă în căldura lui, dar apoi m-am îndepărtat.

— Eu nu i-am spus nimic tipei. Și nemernicul ăla de telefon a început să sune exact când mă dădeam jos din mașină. Și-a dat seama că am mințit când i-ai spus de ce ne-am dus acolo.

— Nu-și fac ei probleme că i-am mințit în legătură cu telefonul. Probabil își imaginează că e ceva între noi. Nu fi îngrijorată, Kat.

Neliniștea nu voia să dispară. Se strecurase în mine ca un șarpe. Văzusem ceva la Nancy asta. Ne evalua. Parcă ne dăduse un extemporal și noi nu fuseserăm pregătiți. Mi-am ridicat ochii spre el.

— Îmi pare bine că ești OK.

A zâmbit.

— Știu.

Aș fi fost în stare să stau acolo toată noaptea să mă uit la ochii lui strălucitori, dar ceva mă îndemna să fug de el cât mai departe și mai repede. O să iasă ceva rău de aici.

M-am întors și am plecat.

Capitolul 16

Așa cum mă așteptam, o bună parte din Ziua Recunoștinței mi-am petrecut-o învărtindu-mă singură prin casă. Mama a luat țepă și de data asta și a trebuit să facă ture duble la serviciu, adică de joi la prânz până vineri la prânz.

Aș fi putut să mă duc în vecini. Mă invitaseră și Dee, și Daemon, dar nu prea îmi venea să apar și eu la o Zi a Recunoștinței extraterestre. Și, după cum mi-am dat seama, uitându-mă pe geam ca o ciudată de câte ori auzeam o portieră trântindu-se, toți invitații erau ET sub acoperire. Iar Ash, care venise cu frate-său, arăta de parcă se ducea la o înmormântare, nu la o petrecere.

Într-un fel, nu-mi convenea că venise și ea. Dap, eram geloasă. Ce tâmpenie.

Dar am făcut bine că nu m-am dus.

Eram dată peste cap de atâta neliniște. Numai cât am stat singură acasă am reușit să dau peste măsuță, să fac praf trei pahare și un bec. Nu era o idee bună să mai fiu cu cineva, deși mi-ar fi plăcut să mai uit puțin de grijile mele la o petrecere. Singurul lucru pozitiv era că nu mai simțeam că-mi crapă capul de atâtea bebele.

Pe la șase după-amiază, am simțit mult prea cunoscuta furnicătură în ceafă, înainte ca Daemon să bată la ușă. Când m-am dus la ușă, aveam în minte o groază de senzații tulburătoare.

Primul lucru pe care l-am văzut a fost o cutie înaltă așezată lângă el, apoi am simțit mirosul de friptură de curcan și cartofi dulci.

— Hei, a făcut el, cu un teanc de farfurii în mână. Sărbători fericite.

Am clipit încet.

— Sărbători fericite.

— N-ai de gând să mă inviți în casă? A clătinat ușor farfuriile din mână. Am venit să-ți aduc daruri de mâncare.

M-am dat la o parte.

Zâmbind întruna, a intrat și a făcut cu mâna liberă un semn. Cutia s-a ridicat de jos și a venit după el ca un cățel. A aterizat chiar în hol. În timp ce închideam ușa, i-am văzut pe Ash și pe Andrew urcând în mașină. Niciunul nu s-a uitat spre noi.

M-am întors către Daemon cu un nod în gât.

— Am adus câte puțin din toate, a spus, ducându-se la bucătărie.

Avem curcan, cartofi dulci, sos de merișoare, piure, fasole verde, o chestie crocantă cu mere și dovleac... Kitten? Nu vii?

M-am dezlipit încet de ușă și am intrat în bucătărie. El așeza masa, desfăcând cutiile cu mâncare. Eu... eu nici nu știam ce să cred.

Daemon și-a ridicat mâinile și două sfeșnice de sticlă colorată, pe care mama nu le folosea niciodată, au plutit până pe masă. Apoi au venit lumânările, pe care le-a aprins cu o fluturare de mână.

Nodul din gât aproape mă sufoca.

Vesela și tacâmurile au ieșit rând pe rând din sertarele unde erau. Apoi a ieșit din frigider sticla de vin a mamei, care a început să toarne în două pahare lungi de cristal, iar Daemon stătea în picioare și dirija totul. Era fix ca o scenă din *Frumoasa și bestia*. Mai lipsea doar ceainicul să înceapă să cânte.

— După ce mâncăm, mai am o surpriză pentru tine.

— Mai ai? am șoptit eu.

A încuviințat din cap.

— Dar mai întâi trebuie să stăm la masă.

M-am apropiat greoi de masă și m-am așezat, uitându-mă la el cu ochii ușor încetoșați. El mi-a umplut farfuria și s-a așezat lângă mine. Mi-am dres vocea.

— Daemon, eu... nu prea știu ce să spun, dar îți mulțumesc.

— Nu trebuie să-mi mulțumești, a zis el. N-ai vrut să vii la noi, și te înțeleg, dar nu trebuie să fii singură.

Mi-am lăsat privirea în jos ca să nu-mi vadă lacrimile, am luat un pahar și am dat pe gât vinul alb amar. Când m-am uitat la el, mă privea cu sprâncenele ridicate.

— Bețivo, a murmurat el.

Am zâmbit.

— De ce nu – azi.

M-a împins cu genunchiul pe sub masă.

— Mănâncă până nu se răcește.

Mâncarea era excelentă. Toate îndoielile mele în legătură cu talentele de bucătar ale lui Dee s-au spulberat. În timpul cinei noastre improvizate, am mai băut un pahar cu vin. De asemenea, am mâncat tot ce mi-a pus Daemon în farfurie, inclusiv o a doua porție.

Și când ajunsesem la plăcinta de dovleac, fie eram cam amețită, fie începeam să cred că el se poartă așa nu numai din cauza conexiunii dintre noi. Că poate chiar ține la mine, fiindcă eu puteam să mă țin tare

– într-un fel – și știam foarte bine că și Daemon putea, dacă ar fi vrut. Poate pur și simplu nu voia.

Strângerea mesei a fost o experiență ciudat de intimă. Coatele ni s-au atins de mai multe ori. O tăcere liniștită plutea între noi când am spălat vasele, unul lângă altul. Simțeam că îmi ard obraji. Minteaa mea era numai la prostii.

Prea mult vin.

După aceea, l-am urmat pe Daemon în hol. El a dus cutia în sufragerie fără s-o atingă. Se auzea un fel de clinchet. Mi-am încrucișat mâinile la piept și am așteptat, fără să-mi dau seama ce are de gând să facă.

Daemon a deschis cutia, a băgat mâna înăuntru și a scos de acolo o creangă de brad, cu care m-a atins ușor.

— Cred că trebuie să împodobim bradul. Știu că nu e în timpul paradei, dar la televizor sunt desenele cu *Ziua Recunoștinței a lui Charlie Brown*, așa că merge.

Asta a pus capac. Am simțit iar nodul din gât, dar de data asta nu m-am mai putut opri. M-am ridicat repede de pe canapea și am ieșit din cameră. Ochi mi s-au umplut de lacrimi, iar lacrimile au început să-mi curgă pe obraji. Emoția mă îneca și mă ștergeam întruna la ochi.

Daemon a apărut în fața mea, blocând scările. Ochi lui erau mari și luminoși. Am vrut să mă întorc cu spatele la el, dar el m-a prins repede în brațe.

— N-am făcut asta ca să te fac să plângi, Kat.

— Știu, am suspinat eu. Doar că...

— Doar că ce?

Mi-a luat obraji în palme și mi-a șters lacrimile. Pielea începuse să mă furnice la atingerea lui.

— Kitten?

— Nu cred că-ți dai seama... ce mult înseamnă asta pentru mine. Am respirat adânc, dar lacrimile alea stupide continuau să cadă. N-am mai făcut asta de când... de când trăia tata. Și îmi pare rău că plâng, fiindcă nu sunt tristă, pur și simplu nu m-am așteptat la așa ceva.

— E OK.

Daemon m-a tras spre el, iar eu nu m-am împotrivit. M-a îmbrățișat și m-a strâns la piept, iar eu mi-am îngropat fața în tricoul lui.

— Am înțeles. Lacrimi de bucurie, ceva de genul ăsta.

În brațele lui simțeam că e cald și bine. Și așa fi vrut să neg asta, dar,

pentru prima dată, n-am mai făcut-o – pur și simplu *n-am mai făcut-o*. Chiar dacă Daemon mă vedea ca pe un uriaș cub Rubik pe care trebuia să-l aranjeze, chiar dacă totul pornea de la ciudătenia aia cu vindecarea, nu-mi păsa. Nu acum.

M-am agățat cu mâna de tricoul lui și m-am ținut de el. Poate credea că înțelege ce înseamnă toate astea pentru mine, dar n-avea cum. Daemon nu va ști niciodată.

Am ridicat capul și am întins mâna, atingându-i obrajii fini. L-am tras spre mine și el s-a aplecat, iar eu l-am sărutat. A fost un sărut scurt și nevinovat, dar și așa am simțit un cutremur până în vârful degetelor de la picioare. M-am tras înapoi cu respirația tăiată.

— Mulțumesc, chiar îți mulțumesc.

El și-a trecut degetele peste obrajii mei și mi-a șters și ultimele lacrimi.

— Să nu mai spui la nimeni despre latura mea drăguță. Am și eu o reputație.

Am râs.

— Bine, hai să ne apucăm de treabă.

Împodobirea bradului cu un extraterestru era o altfel de experiență. Cu o mișcare a bărbiei, a mutat fotoliul din fața ferestrei. Beculețele instalației atârnav în aer aprinse, *fără* să fie băgate în priză.

Am râs. Am râs o grămadă. Din când în când mă blocam, gândindu-mă ce față o să facă mama când o să vină acasă mâine. O să se bucure, mă gândeam.

Daemon mi-a pus în cap o beteală argintie, în timp ce eu trăgeam instalația din aer.

— Mersi, i-am zis.

— Îți stă bine.

Mirosul de pin artificial umpluse camera. Spiritul sărbătorilor se trezise în mine ca un uriaș adormit. I-am zâmbit lui Daemon și am luat din cutie un glob așa de verde, încât semăna cu ochii lui. Am decis că asta o să fie globul *lui*.

L-am pus chiar sub steaua strălucitoare din vârf.

Se făcuse aproape miezul nopții când am terminat. Stăteam pe canapea, cu coapsele lipite unul de altul, și ne uitam la capodopera noastră. Bradul era cam încărcat într-o parte de beteală, dar arăta bine. Un curcubeu de beculețe strălucea în el. Globurile de sticlă sclipeau.

— Îmi place la nebunie, am spus.

— Da, a ieșit destul de bine. S-a rezemat de mine, căscând. A făcut și Dee bradul dimineață. Ea a vrut toate ornamentele de aceeași culoare, dar eu zic că al nostru e mai frumos. Arată ca un glob de discotecă.

Al nostru. Am zâmbit, fiindcă îmi plăcea grozav cum sună asta.

M-a împins ușor cu umărul.

— Știi, mi-a plăcut să fac asta.

— Și mie.

Genele lui Daemon s-au lăsat în jos. Frate, aș fi făcut orice să am și eu așa ceva.

— E târziu.

— Știu. Am ezitat. Vrei să rămâi la mine?

A ridicat doar o sprânceană.

Nu mă exprimasem cum trebuie.

— Nu mă refeream la *aia*.

— Nu că m-aș fi plâns dacă te-ai fi referit. A lăsat privirea în jos. Chiar deloc.

Mi-am dat ochii peste cap, dar stomacul mi se strânsese. De ce l-am întrebat dacă vrea să rămână? Presupunerea lui nu era chiar așa de deplasată. Daemon nu era chiar genul de băiat pe care să-l inviți la o petrecere în pijamale cu jocuri și povești. Mi-am amintit de prima și singura dată când am dormit amândoi în același pat. M-am ridicat de pe canapea, roșie la față. Nu voiam să plece, dar nici nu... nici nu știam ce vreau.

— Mă duc să mă schimb, am spus.

— Ai nevoie de ajutor?

— Uau. Ce cavaler ești, Daemon.

Zâmbetul lui s-a accentuat, făcând să-i apară gropițele din obraji.

— Păi, experiența ar fi benefică pentru amândoi, crede-mă.

Nu mă îndoiam.

— Stai aici, i-am poruncit eu și m-am dus sus.

M-am schimbat repede în niște pantaloni scurți și un tricou roz cu mâneci lungi. Nu era cea mai sexy îmbrăcăminte de culcare, dar după ce m-am spălat pe față și pe dinți, am zis că e cea mai bună variantă. Orice altceva i-ar da ideii lui Daemon. La naiba, și un sac de hârtie i-ar da ideii lui Daemon.

Am ieșit din baie și m-am oprit. Daemon *nu* rămăsese acolo. Mi-a pierit zâmbetul de pe față.

Stătea lângă fereastră, cu spatele la mine.

— M-am plictisit.

— N-am lipsit nici cinci minute.

— Mă plictisesc repede. A întors capul spre mine. Frumoși pantalonii.

Am zâmbit. Erau niște pantalonii cu stele.

— Și ce faci aici?

— Mi-ai spus că pot să rămân la tine.

S-a uitat la mine, apoi privirea i-a alunecat spre pat. Camera mi s-a părut deodată prea mică, iar patul și mai mic.

— Nu m-am gândit că ai vrea să stau pe canapea.

Acum nici eu nu știu ce am vrut. Am oftat. Ce făceam eu aici?

A traversat camera și s-a oprit în fața mea.

— N-o să te mușc.

— Asta-i bine.

— Decât dacă vrei, a adăugat el cu un zâmbet pervers.

— Foarte frumos, am mormăit eu, făcând un pas în lateral.

Aveam neapărat nevoie de spațiu. Dar nu m-a ajutat prea mult. Cu inima bubuind, m-am uitat la el cum își aruncă tenișii din picioare și își scoate tricoul. A pus mâna pe nasturele de la blugi.

Am căscat ochii la el.

— Ce... ce faci?

— Mă pregătesc de culcare.

— Păi văd că te dezbraci!

A ridicat o sprânceană.

— Am chiloți pe mine. Ce? Credeai că o să dorm în blugi?

— Data trecută așa ai dormit.

Îmi simțeam obrajii încinși.

Daemon a râs.

— De fapt, aveam pantalonii de pijama.

Și avea și tricou, dar ce mai contează? Puteam să-i spun să plece, dar m-am întors, prefăcându-mă preocupată de o carte de pe birou. Am simțit fiori până în măduva oaselor când am auzit patul scârțâind sub greutatea lui. Am respirat precipitat și m-am întors. Era în pat, cu mâinile sub cap și cu o expresie nevinovată pe față.

— N-a fost o idee bună, am șoptit eu.

— A fost probabil cea mai bună idee pe care ai avut-o vreodată.

Mi-am frecat palmele pe șolduri.

— Să știi că nu e de ajuns o masă de Ziua Recunoștinței și un brad

de Crăciun ca să te culci cu mine.

— Fir-ar să fie. S-a dus naibii planul meu.

Enervată, furioasă și tulburată, mă uitam fix la el. Era imposibil să fac față la atâtea emoții. Mi se învârtea capul când m-am apropiat de partea mea de pat – o, Doamne, acum aveam și *partea* noastră de pat – și m-am băgat repede sub pătură. Chiar *nu* voiam să știu dacă a rămas sau nu în blugi.

— Vrei să stingi lumina?

A stins lumina fără să se miște. Au trecut mai multe clipe în tăcere.

— Țsta e un talent foarte comod.

— Este.

Mă uitam fix la lumina slabă care străbătea prin perdele.

— Poate într-o zi o să fiu și eu așa de leneșă să sting lumina fără să mă mișc.

— E și asta o aspirație.

M-am relaxat un milimetru și am zâmbit.

— Doamne, ce modest ești.

— Modestia e pentru sfinți sau pentru ratați. Eu nu sunt niciuna, nici alta.

— Uau, Daemon, pur și simplu, uau.

El s-a răsucit pe o parte, iar respirația lui îmi ridica părul de pe ceafa. Inima îmi bubuia în gât.

— Nu-mi vine să cred că încă nu m-ai dat afară.

— Nici mie, am murmurat eu.

Daemon s-a tras mai aproape, și, o, da, nu mai avea blugii pe el. Picioarele lui goale s-au atins ușor de ale mele, iar bățile inimii mele s-au accelerat și mai tare.

— N-am vrut să te fac să plângi mai devreme.

M-am întors spre el și l-am privit. Stătea pe o parte, sprijinit în cot. Șuvițele mățasoase ale părului îi cădeau peste ochii strălucitori.

— Știu. Toate chestiile pe care le-ai făcut au fost de-a dreptul uimitoare.

— Pur și simplu nu puteam să mă împac cu ideea că ești singură.

Pieptul mi se ridica încet și egal. Voiam să nu mă mai gândesc la nimic, ca atunci când m-a îmbrățișat la ușă iar eu l-am sărutat. Era imposibil, când ochii lui ardeau ca o mie de sori.

Daemon a întins mâna și mi-a dat la o parte cu vârful degetelor o șuviță de păr de pe obraz. Electricitatea a început să mă cutremure. Era

imposibil să negi atracția pe care o simțeam – impulsul acela care ne împingea unul spre celălalt. Mă uitam fix la buzele lui ca o dependentă de droguri. Amintirea atingerii lor mă copleșea. Toate acestea erau o nebunie. Că l-am invitat să rămână la mine, că mă băgasem în pat cu el, că mă gândeam la el în felul ăla. Nebunesc. Excitant.

Am înghițit în sec.

— Ar trebui să ne culcăm.

Mi-a pus palma pe obraz și așa fi vrut să-l ating. Îl voiam mai aproape de mine.

— Ar trebui, a aprobat el.

Am ridicat mâna și i-am atins ușor buzele. Erau moi și ferme în același timp. Înnebunitoare. Ochii lui Daemon s-au aprins, iar eu am simțit un gol în stomac. Și-a apropiat capul și mi-a atins cu buzele colțul gurii. Măinile i-au alunecat de pe obrajii mei pe gât, și când și-a apropiat capul din nou, mi-a atins nasul cu buzele. Apoi m-a sărutat. Un sărut fierbinte, care mă înfiora până în călcâie și care mă făcea să vreau mai mult, mult mai mult. Mi se părea că amețesc în sărutul ăsta, mi se părea că mă scufund în el.

S-a retras cu un geamăt și s-a așezat lângă mine, punându-și brațul peste mijlocul meu.

— Noapte bună, Kitten.

Cu inima bubuind, am oftat profund.

— Asta-i tot?

Daemon a râs.

— Asta-i tot... deocamdată.

Mi-am mușcat buzele și am încercat să-mi potolesc bătăile inimii. Mi se părea că n-o să se liniștească niciodată. Apoi, în sfârșit, m-am ghemuit mai aproape de el, iar el și-a strecurat brațul sub capul meu. M-am răsucit pe o parte și mi-am pus obrazul pe brațul lui. Respirația noastră se amesteca, așa cum stăteam și ne uitam unul la altul în tăcere, apoi a închis ochii. Pentru a doua oară în noaptea aceea, am recunoscut că poate m-am înșelat în privința lui Daemon. Poate nici pe mine nu mă cunoșteam prea bine. Și de data asta nu puteam să dau vina pe vin.

Am adormit gândindu-mă ce-a vrut să spună cu acel „deocamdată”.

Capitolul 17

Când Blake mi-a dat mesaj și mi-a spus să ne întâlnim vineri seara la restaurantul Smoke Hole, n-am știut ce să fac. Mi se părea... aiurea să iau masa cu el după ce azi-noapte dormisem în brațele lui Daemon.

Mi s-au aprins obrazii. Nu am făcut nimic altceva, doar ne-am sărutat, dar era ca și cum ar fi fost mult mai mult. Eram copleșită de sentimente pentru el și nu puteam să ignor ceea ce făcuse ieri pentru mine, cu cina și cu bradul.

Dar nici pe Blake nu puteam să-l ignor. Era prietenul meu, iar după noaptea trecută, trebuia să îl fac să înțeleagă că nu trebuie să se aștepte la mai mult decât o prietenie. Deoarece cândva în cursul zilei de azi, chiar dacă nu-mi clarificasem încă relația cu Daemon, mi-am dat seama că avea dreptate într-o anumită privință.

Mă foloseam de Blake.

El era un tip simplu și inofensiv. Foarte drăguț și perfect tentant, dar sentimentele mele pentru surfer erau căldicele. Nu se comparau cu ce simțeam pentru Daemon. Și nu procedasem corect. Dacă Blake chiar mă plăcea, nu puteam să-l mai încurc prea mult.

Așa că i-am dat și eu mesaj și i-am spus OK, cu speranța că n-o să fie cea mai ciudată cină din viața mea.

Vremea se schimbase chiar din clipa în care soarele coborâse în spatele munților. Aerului plăcut de toamnă îi luase locul un vânt aproape geros, iar cerul era mereu sumbru și plin de nori.

Am parcat în cel mai apropiat loc de intrarea în restaurant pe care l-am găsit. Tot drumul auzisem urletul vântului și nu-mi venea deloc să mă dau jos din căldura mașinii. Am observat, fără să vreau, că pe ușa restaurantului, chiar deasupra orarului, era fotografia lui Simon. M-am strâmbat, am deschis repede ușa și am intrat în restaurantul surprinzător de aglomerat.

Blake stătea la o masă de lângă șemineu. S-a ridicat și mi-a zâmbit când m-a văzut.

— Hei, a făcut el, ai venit.

Când s-a întins spre mine ca și cum ar fi vrut să mă îmbrățișeze, m-am prefăcut că nu observ gestul lui și m-am așezat.

— Nu pot să cred ce frig e. Cum a fost călătoria ta?

El s-a încruntat ușor, s-a așezat și a început să-și așeze tacâmurile pe

masă.

— N-a fost prea rău. Nici prea grozav.

Când a considerat că tacâmurile sunt bine aranjate, a ridicat capul.

— Vacanța ta cum a fost?

— Tot cam așa.

Am făcut o pauză și am observat în restaurant mai mulți colegi de școală. Stăteau toți la aceeași masă, beau sucuri și mâncau dintr-o pizza imensă. Chad – băiatul cu care se întâlnea Lesa – mi-a făcut cu mâna și i-am făcut și eu.

— Dar nu vreau să se termine.

A venit chelnerița să ne ia comanda și am tăcut. Eu am comandat suc și cartofi prăjiți, iar el și-a luat supă.

— Sper să nu ajungă și asta pe hainele mele, a glumit el.

M-am încordat puțin. Nu era nicio șansă, din moment ce Daemon nu era aici... deocamdată.

— Îmi pare tare rău de faza aia.

Blake a luat paiul pe care i-l dădeam și a început să rupă hârtia în care era înfășurat.

— N-a fost mare lucru. Se mai întâmplă.

Am dat din cap, uitându-mă pe fereastra aburită. El și-a dres vocea și s-a încruntat din nou, privind cu ochii îngustați un bărbat între două vârste care se uita nervos în jurul lui.

— Cred că tipul ăla vrea să plece fără să plătească.

— Pe bune?

Blake a dat din cap.

— Și cred că o să-i meargă. I-a mers de mai multe ori.

Uluită, n-am mai zis nimic și m-am uitat cum bărbatul bea ultima înghițitură din pahar și se ridică fără să plătească.

— Dar întotdeauna e cineva care vede, a adăugat Blake cu un zâmbet ușor.

Un cuplu care stătea în spatele bărbatului, amândoi îmbrăcați în tricouri de flanel și blugi ultra-uzați, se uitau și ei la clientul care se pregătea să plece. Bărbatul s-a aplecat spre femeie și i-a șoptit ceva. Fața ei dură s-a strâmbat toată și a dat cu palma în masă.

— Jigodii ordinare, mereu își închipuie că pot mânca gratis!

Exclamația ei i-a atras atenția managerului, care lua comanda cuiva lângă ușă. El s-a întors spre bărbatul care acum părea speriat.

— Hei! Ai plătit pentru aia?

Omul s-a oprit și a început să se caute prin buzunare. A bolborosit o scuză și a aruncat în grabă câteva bancnote mototolite pe masă.

Am întors repede capul spre Blake.

— Mamă... asta a fost chiar ciudat.

El a ridicat din umeri.

Am așteptat să plece chelnerița care ne adusese comanda, și disconfortul meu creștea.

— Cum ai știut că o să facă așa?

Blake a suflat în lingura lui cu supă de legume.

— Am ghicit.

— Pe naiba, am șoptit eu.

El s-a uitat la mine.

— Pur și simplu am ghicit.

Mă cuprinsese îndoiala. Blake nu era extraterestru – cel puțin așa presupuneam eu, și pe urmă niciun luxen nu putea să citească gânduri sau să aibă previziuni, dar chestia asta mi se părea cam prea ciudată. Era posibil să fi ghicit dintr-o întâmplare, dar instinctul meu îmi spunea că e altceva.

M-am aplecat peste castronul meu cu cartofi.

— Și ghicești multe chestii de-astea?

El a ridicat din umeri.

— Câteodată. E doar o chestie de intuiție.

— Intuiție, am dat eu din cap. Asta da intuiție.

— În fine, am auzit de dispariția băiatului ăluia. Nasol.

M-a enervat schimbarea asta bruscă a subiectului.

— Da, nasol. Am impresia că polițiștii cred că a fugit.

Blake își învârtea lingura în castronul cu supă.

— L-au interogat mult pe Daemon?

M-am încruntat.

— De ce ar fi trebuit să-l interogheze mult?

Mâna lui Blake s-a oprit.

— Păi... fiindcă Daemon s-a bătut cu el. Adică, mi s-ar părea normal să-i pună niște întrebări.

OK, avea dreptate, iar eu mă iritasem prea repede la faza asta.

— Da, cred că l-au interogat, dar el n-are nimic de-a face cu...

Am înghețat, nu-mi venea să cred ce simțeam. O căldură bruscă între sâni.

Era imposibil.

Am aruncat cartoful în farfurie. Obsidianul se luminase sub puloverul meu. Disperată, mi-am dus mâna la gât și am scos lăntșorul. După ce am scos obsidianul, l-am strâns în mână, clipind din cauza arsurii pe care o simțeam în palmă. Când am ridicat ochii, panica m-a strâns de gât.

Blake făcea ceva cu încheietura mâinii, dar ochii mi s-au fixat pe ușă. S-a dat de perete. Frunze uscate s-au împrăștiat pe podea. Murmurul conversațiilor a continuat, oamenii habar n-aveau ce monstru era printre ei. De la obsidian radia o căldură înfiorătoare. Masa noastră a început să tremure ușor.

În cadrul ușii, o femeie înaltă și palidă cu ochelari de soare întunecați, care îi acopereau jumătate din față, se uita atent prin restaurantul aglomerat. Părul negru ca pana corbului îi atârna în șuvițe groase ca niște funii pe lângă obraji. Buzele ei roșii aveau un zâmbet de șarpe.

Era un arum.

Am vrut să mă ridic, gata să smulg obsidianul de la gât. Eram în stare s-o atac? Nu eram prea sigură, dar nici nu puteam să stau acolo fără să fac nimic. Mușchii mi se încordaseră. Arumii umblă întotdeauna câte patru, așa că dacă aici era unul, înseamnă că mai sunt încă trei pe undeva.

Sângele îmi bubuia în urechi. Eram așa de atentă la femeia arum, încât uitasem complet de Blake, până când nu l-am văzut în fața mea.

El a ridicat mâna.

Toată lumea a rămas nemișcată. *Toată lumea.*

Unii au rămas cu furculița la jumătatea drumului spre gură. Alții erau înghețați în mijlocul unei conversații, cu gura deschisă într-un râs mut. Câțiva se opriseră cu un picior în aer, în timp ce mergeau. O chelneriță tocmai aprindea o lumânare cu o mică brichetă. Rămăsese așa, dar flacăra continua să danseze deasupra brichetei. Nimeni nu vorbea, nimeni nu mișca și nimeni parcă nu respira.

Blake? Am făcut un pas înapoi, și nu știam de cine ar trebui să mă tem mai tare – de arum sau de inofensivul surfer.

Femeia arum nu înghețase. Întorcea capul în toate părțile cu mișcări ușoare și fluide, uitându-se la oamenii, și probabil și luxenii, înghețați.

— Arum, a rostit Blake cu o voce acuzatoare și joasă.

Ea s-a întors repede spre el, tot mișcând din cap. Și-a scos ochelarii de soare și a mijit ochii.

— Om?

Blake a râs.

— Nu chiar.

Și apoi s-a repezit la ea.

Capitolul 18

Blake era un ninja dat dracului.

Cu o mișcare fulgerătoare, el a trecut pe sub brațul întins al femeii arum și s-a rotit în jurul ei, lovind-o puternic în spate. Ea s-a dezechilibrat, a făcut un pas în față și s-a învârtit. Aerul din jurul mâinii ei s-a înnegrit de energie neagră. S-a tras înapoi, pregătindu-se să lovească.

El s-a lăsat jos, s-a învârtit și a lovit-o peste picioarele ei îmbrăcate în pantaloni de piele. Energia neagră scliffea intermitent, și amândoi s-au ridicat în picioare, învârtindu-se în cerc în spațiul îngust dintre mesele înghesuite și oamenii înghețați.

Eu stăteam pur și simplu acolo, șocată și înmărmurită de spectacol. Fața lui Blake era total lipsită de expresie. De parcă se declanșase un buton de bătaie, și toată ființa lui era concentrată asupra arumului.

Blake și-a repezit mâna în față și a apucat-o pe femeie de bărbie, aruncându-i capul pe spate. Dinții ei au clănțănit și, când și-a îndreptat capul, am văzut că de pe buze i se prelinge o substanță întunecată și uleioasă.

A dispărut și și-a luat forma adevărată. Trupul ei umbros era ca un fum gros când l-a atacat pe Blake.

El a râs.

Și s-a răsucit așa de repede, încât mâna lui era ca o ceață când s-a repezit adânc în ceea ce părea să fie pieptul ei. Ceasul lui... nu era un ceas normal. Era un fragment de obsidian care acum era înfipt în pieptul arumului.

Blake și-a tras mâna înapoi.

Când ea a revenit la forma umană, era palidă și șocată. O clipă mai târziu, a explodat într-un nor de fum negru care a făcut să-mi fluture părul și a umplut aerul cu un miros amăru.

Blake s-a întors spre mine, fără să pară nici măcar obosit, și a presat ceva pe ceas. L-a pus din nou la mână, apoi și-a trecut degetele prin părul răvășit.

Mă uitam la el cu gura căscată și simțeam cum obsidianul se răcește rapid în mâna mea.

— Tu ești un fel de... Jason Bourne, sau ceva?

El s-a întors la masa noastră și a aruncat pe fața de masă în carouri o

bancnotă de douăzeci și una de zece.

— Trebuie să stăm de vorbă într-un loc mai ferit.

Cu ochii mari, am respirat adânc. Universul meu devenise și mai ciudat, dar dacă mă descurcam cu niște extraterestri, puteam să mă descurc eu și cu ninja Blake. Asta nu înseamnă că o să mă duc undeva cu el, cel puțin până o să știu cine naiba era.

— În mașina mea, am zis.

El a dat din cap și ne-am îndreptat spre ușă. Blake mi-a ținut ușa să ies, apoi s-a întors spre restaurantul înghețat. A fluturat mâna și toți au început să se miște. Se pare că nimeni nu observase că au fost înghețați minute bune.

Mai aveam doi pași până la mașină când mi-am dat seama că-mi tremură mâinile și că ceafa mă furnică.

— Nu pot să cred așa ceva, a mormăit Blake și m-a luat de mână.

Nici măcar nu trebuia să mă uit. În parcare nu vedeam niciun SUV Infinity, dar asta nu însemna nimic, Daemon avea metodele lui speciale de deplasare atunci când era nevoie.

Am văzut o umbră înaltă și impunătoare și am ridicat capul. Daemon stătea în fața noastră, cu o șapcă de baseball pe cap care nu lăsa să i se vadă decât jumătatea de jos a feței.

— Ce... ce faci tu aici? l-am întrebat eu, apoi mi-am dat seama că Blake mă ține de mână și mi-am tras-o înapoi.

Fălcile lui Daemon erau așa de încordate, că puteai să tai marmură cu ele.

— Același lucru voiam să te întreb și eu.

Mamă... mamă, Doamne, asta nu era bine deloc. Brusc, femeia arum și ninja Blake nici măcar nu mai contau. Numai Daemon conta și ce ar fi putut el să creadă.

— Nu e ce pare...

— Uite, nu știu ce e între voi, sau mă rog – Blake m-a apucat de cot – dar eu trebuie să vorbesc ceva cu Katy.

În secunda următoare, Blake era strivit de vitrina restaurantului Smoke Hole, cu un extraterestru de aproape doi metri deasupra lui.

Fața lui Daemon era la un centimetru de a lui Blake, iar cozorocul șepcii era pe fruntea lui Blake.

— Mai îndrăznește o dată să pui mâna pe ea și o să...

— O să ce? a făcut Blake, îngustându-și ochii. Ce-o să faci, Daemon?

L-am apucat pe Daemon de umăr și l-am tras. Nici nu s-a clintit.

— Haide, Daemon. Dă-i drumul.

— Vrei să știi ce-o să fac?

Tot corpul lui Daemon s-a încordat sub mâna mea.

— Știi unde ți-e capul și unde ți-e fundul? Ei bine, o să facă cunoștință unul cu altul.

O, Doamne. Deja începeam să avem spectatori. Erau oameni care se uitau la noi din mașină. Cu siguranță că și toată lumea din restaurant vedea prin geam ce se întâmplă afară. Am mai încercat o dată să-i despart pe cei doi, dar niciunul nu mă băga în seamă.

Blake a rânjit.

— Aș vrea s-o văd și pe-asta.

— Poate te mai gândești. Daemon a râs încet. Fiindcă habar n-ai de ce sunt în stare, băiețuș.

— Vezi tu, asta-i chestia ciudată – Blake l-a apucat pe Daemon de încheietură – știi perfect de ce ești în stare.

Mi-a trecut un fior rece pe șira spinării. Cine dracu era Blake?

Tipul cu flanela a ieșit din restaurant, trăgându-și pantalonii. Venind spre noi, a scuipat un cocoloș de tutun.

— Băieți, cred că ar trebui să terminați până nu cheamă cineva...

Blake și-a ridicat mâna liberă, iar tipul cu flanela a înghețat. Cu un gol în stomac, m-am uitat peste umăr. Toți din parcare erau înghețați. Nu mă îndoiam că și în restaurant erau toți înghețați.

Conturul siluetei lui Daemon a prins o lumină alb-roșie. Se așternuse o tăcere încordată. Știam că în câteva secunde o să se năpustească cu toată luxenimea lui asupra lui Blake.

Probabil că strânsoarea lui Daemon s-a accentuat, fiindcă Blake a gemut.

— Nu-mi pasă cine sau ce ești tu, dar ar fi bine să-mi dai de urgență un motiv să nu te trimit în clipa asta în viitoarea ta viață nenorocită.

— Știi ce ești, a spus Blake gâtuit.

— Asta nu te ajută cu nimic, a mârâit Daemon, iar eu a trebuit să fiu de acord cu el.

Am aruncat o privire nervoasă spre tipul cu flanela. Era tot acolo, înghețat cu gura deschisă, lăsând la vedere niște dinți pătați. Lumina din jurul lui Daemon devenea mai intensă.

— Mai încearcă.

— Adineauri am ucis un arum și, cu toate că ești un dobitoc arogant,

nu suntem dușmani.

S-a înecat la ultimele cuvinte, iar eu l-am apucat pe Daemon de umeri. Nici nu mă gândeam să-l las să-l strângă de gât pe Blake.

— Pot s-o ajut pe Katy, a șuierat Blake. E de ajuns pentru tine?

— Ce? am strigat eu, luându-mi mâinile de pe Daemon.

— Păi ce să-ți spun, numai când te aud că-i rostești numele îmi vine să te omor. Așa că nu, nu e destul.

Blake s-a uitat repede la mine.

— Katy, știu ce ești acum și ce vei putea să faci mai târziu, iar eu pot să te ajut.

Mă holbam la el șocată.

Daemon s-a aplecat deasupra lui Blake. Ochii lui erau de un alb pur și strălucitor, ca niște diamante.

— Dă-mi voie să te întreb ceva. Dacă te omor, oamenii ăștia își vor reveni?

Ochii lui Blake s-au mărit, și eu știam că Daemon nu glumește. Nu îi plăcea ce spunea Blake, iar băiatul – sau ce-o fi fost el – era evident o amenințare de un oarecare fel. Știa multe, mult prea multe, și știa ce sunt eu. *Ce sunt eu?* A, stai așa.

M-am repezit iar la ei.

— Dă-i drumul, Daemon. Trebuie să aflu ce vrea să spună.

Ochii lui luminoși erau concentrați asupra lui Blake.

— Pleacă de aici, Kat. Vorbesc serios, pleacă naibii de aici.

Vezi să nu.

— Oprește-te. Când am văzut că nu răspunde, am început să țip. Oprește-te! Oprește-te naibii două minute!

Daemon a clipit și ochii lui au strălucit spre mine. Profitând de neatenția lui, Blake i-a dat brațul la o parte și s-a eliberat din strânsoare. A mers împleticit într-o parte, să ia distanță.

— Dumnezeu! Blake își freca gâtul. Ai probleme cu gestionarea furiei. Asta-i ca o boală.

— Există un tratament, se numește te bat de-ți sună apa-n cap.

Blake îl enervase. Daemon a pornit spre el, iar eu abia am putut să i-o iau înainte. Mi-am pus mâinile pe pieptul lui, l-am privit în ochii ăia pe care nu îi recunoșteam.

— Oprește-te. Trebuie să te oprești chiar acum.

Buzele lui Daemon s-au strâmbat într-un rânjet.

— E un...

— Nu știm ce e, l-am întrerupt eu, știind deja ce o să-mi răspundă. Dar chiar a ucis un arum. Și nu mi-a făcut nimic nici mie, nici altcuiva, deși a avut destule ocazii s-o facă.

Daemon a răsuflat greu.

— Kat...

— Trebuie să auzim ce are de spus, Daemon. *Eu* trebuie să aud. Am respirat adânc. Pe urmă, oamenii ăștia sunt pentru a doua oară înghețați. Asta nu poate să le facă bine.

— Nu-mi pasă.

Privirea i s-a mutat spre Blake și, Dumnezeu, expresia aia ar fi trebuit să-l pună pe Blake pe fugă. Dar el și-a scuturat umerii largi și a făcut un pas înapoi, întorcându-și spre mine ochii ăia de diamant. M-am cutremurat.

— O să vorbească. Și după aia o să mă hotărâsc dacă mai apucă sau nu să vadă ziua de mâine.

Ei, pentru moment cam atât puteam să fac. M-am uitat iar la Blake, iar el și-a dat ochii peste cap. Băiatul ăsta o căuta cu lumânarea.

— Poți să-i, ăăă, rezolvi? am arătat eu cu mâna spre tipul cu flanela.

— Normal – și a scuturat mâna.

— ... poliția, a încheiat tipul cu flanela.

M-am întors spre el.

— E totul în regulă. Mulțumim. M-am întors și mi-am dat iar pe spate părul pe care mi-l sufla vântul, apoi am spus: În mașina mea – dacă voi, băieți, vă descurcați într-un spațiu așa de mic.

Fără să răspundă, Daemon s-a dus la mașină și a urcat pe scaunul din dreapta. Am răsuflat ușurată și m-am îndreptat spre scaunul șoferului.

— Mereu e așa agresiv? m-a întrebat Blake.

M-am uitat urât la el și am deschis portiera. Fără să mă uit la Daemon, am dat drumul la căldură și apoi m-am răsucit în scaun să mă uit la Blake.

— Ce ești tu?

Se uita pe fereastră și mușchii falcilor tresăreau.

— Presupun că sunt la fel ca și tine.

Mi s-a tăiat respirația.

— Și ce presupui tu că sunt eu?

Daemon și-a trosnit gâtul, dar nu a spus nimic. Era ca o grenadă căreia i se scosese de mult cuiul. Toată lumea aștepta dintr-o clipă în alta să explodeze.

— N-am știut de la început, a spus Blake și s-a lăsat pe spatele banchetei. Aveai ceva care mă atrăgea, dar nu înțelegeam ce poate să fie.

— Ai mare grijă ce cuvinte folosești în continuare, a mârâit Daemon. M-am răsucit și mai mult, ținând în mână obsidianul.

— Ce vrei să spui cu asta?

Blake a clătinat din cap și apoi s-a uitat drept în față.

— De când te-am văzut prima oară, am știut că ești diferită. Apoi, după ce ai oprit creanga și ți-am văzut lăntișorul, am știut. Numai cei care știu să se teamă de umbre poartă obsidian.

Au trecut câteva secunde în tăcere.

— Apoi întâlnirea noastră... da, paharul și farfuria nu au căzut singure pe mine.

Am simțit un rânjet dinspre scaunul din dreapta.

— Ce vremuri frumoase.

Neliniștea îmi triplase bătăile inimii.

— Cât de multe știi?

— Sunt două specii de extraterestri pe Pământ: luxenii și arumii.

A urmat o pauză când Daemon s-a răsucit în scaun. Blake a înghițit în sec.

— Poți să miști lucrurile fără să le atingi și poți să manipulezi lumina. Sunt convins că poți face și alte lucruri. Și mai poți vindeca oameni.

Mașina devenise prea mică. Nu era destul aer. Dacă Blake știa adevărul despre luxeni, asta nu însemna că știe și MA-ul? Am lăsat lăntișorul și m-am agățat cu mâinile de volan, iar inima îmi bătea nebunește.

— De unde știi toate astea? l-a întrebat Daemon, cu o voce surprinzător de calmă.

A fost un moment de tăcere.

— Când aveam treisprezece ani, plecam de la antrenamentul de fotbal cu un prieten – Chris Johnson. Era un copil normal, la fel ca mine, numai că era ultra-rapid, nu se îmbolnăvea niciodată, și nu i-am văzut niciodată părinții la vreun meci. Dar cui îi pasă, nu? Nici mie nu mi-a păsat până într-o zi, când mă prosteam mergând pe bordură, și am alunecat fix în fața unei mașini care trecea cu viteză. Chris m-a vindecat. Am descoperit că era extraterestru.

Buzele lui Blake s-au strâmbat într-un zâmbet ironic.

— Mi s-a părut o chestie foarte tare. Prietenul meu cel mai bun era extraterestru. Câți pot spune asta? Ceea ce n-am știut eu, iar el nu mi-a spus niciodată, e că m-a umplut de lumină. După cinci zile, patru bărbați au venit la mine în casă. Voiau să știe unde sunt *ei*, a continuat el, încleștându-și pumnii. Nu știam ce vor de la mine. Mi-au ucis părinții și pe sora cea mică în fața mea. Și când au văzut că tot nu le spun ce vor ei, m-au bătut până m-au lăsat aproape mort.

— Dumnezeule, am șoptit eu, îngrozită.

Daemon se uita într-o parte, cu fălcile încleștate.

— Nu sunt prea sigur că există, a spus Blake și a râs sec. În fine, mi-a trebuit ceva timp să-mi dau seama că atunci când ești vindecător de ei, preiei ceva din abilitățile lor. După ce am fost trimis la unchiul meu, toate rahaturile au început să zboare prin casă. Când mi-am dat seama că prietenul meu mă schimbuse, am început să cercetez pe unde am putut. Nu că era cazul. Arumii m-au găsit iar.

Stomacul mă ardea de prea mult acid.

— Cum adică?

— Arumul din restaurant nu m-a simțit din cauza beta-cuarțului – da, am aflat și despre asta. Dar dacă nu am fi în raza de acțiune a cuarțului, pentru ei am fi la fel ca și... *prietenul* tău. De fapt, suntem mai gustoși.

Ei, asta îmi confirma una dintre temeri. Mâinile mi-au alunecat de pe volan. Nu aveam nici cea mai mică idee ce să zic. Era ca și cum mi-ar fi tras cineva covorul de sub picioare și am căzut drept în nas.

Blake a oftat.

— Când mi-am dat seama în ce pericol mă aflu, am început să fac antrenamente fizice și să încerc să-mi controlez abilitățile. Am aflat despre slăbiciunile lor... prin intermediul altora. Am supraviețuit cum am putut.

— Asta-i grozav, grija ta și faptul că ai împărtășit-o cu noi, dar cum ai ajuns aici din toate locurile posibile?

El s-a uitat la Daemon.

— Când am aflat despre beta-cuarț, m-am mutat aici cu unchiul meu.

— Al dracului de convenabil, a murmurat Daemon.

— Da, așa e. Munții. Foarte convenabil pentru mine.

— Mai sunt o groază de locuri cu beta-cuarț.

În vocea lui Daemon se simțea suspiciunea.

— De ce aici?

— Părea că e zona cea mai puțin populată, a răspuns Blake. Nu mi-

am putut imagina că sunt așa mulți arumi pe aici.

— Deci totul a fost o minciună? l-am întrebat eu. Santa Monica, surfingul?

— Nu, nu a fost totul o minciună. Chiar sunt din Santa Monica și chiar îmi place surfingul, a spus el. Am mințit la fel de mult ca tine, Katy.

Aici avea dreptate.

Blake și-a lăsat capul pe spate și a închis ochii. Se scufundase în umbre, și oboseala îi apăsa umerii. Era evident că micul lui spectacol de îngheț îl epuizase.

— Ai fost rănită, nu? m-a întrebat. Și unul dintre ei te-a vindecat?

Daemon se încordase lângă mine. Loialitatea față de prietenii mei nu-mi permitea să confirm. Nu i-aș fi trădat niciodată, nici măcar față de cineva care era exact ca mine.

A oftat iar.

— N-ai de gând să-mi spui cine a fost?

— Nu e treaba ta, am spus. Cum ți-ai dat seama că sunt diferită?

— Adică, în afară de evidentul obsidian, de anturajul extraterestru și de creangă? A râs. Ești plină de electricitate. Vezi?

A întins mâna printre scaune și a așezat-o pe mâna mea. Energia statică a pârâit, făcându-ne pe amândoi să tresărim.

Daemon i-a luat mâna lui Blake și i-a aruncat-o înapoi.

— Nu te plac deloc.

— Sentimentul e reciproc, frate. Blake s-a uitat la mine. La fel se întâmplă când atingem un arum sau un luxen, nu-i așa? Nu simți că îți zumzăie pielea?

Mi-am amintit când ne-am atins prima dată, la ora de biologie.

— De unde știi despre MA?

— Am mai întâlnit o persoană ca noi. Era controlată permanent de MA. Se pare că și-a expus abilitățile, iar ei au intrat pe fir. Mi-a spus totul despre MA și despre ce urmăresc ei, de fapt, fiindcă nu luxenii și arumii îi interesează.

Acum, da, câștigase atenția lui Daemon. Practic se mutase în spate lângă Blake.

— Ce vrei să spui?

— Ei vor oameni cum e Katy. Nu dau doi bani pe extraterestri. Ei ne vor pe noi.

Am căscat ochii la el, înghețată de frică.

— *Poftim?*

— Trebuie să explici mai bine ce vrei să spui, i-a spus Daemon cu un ton poruncitor, iar energia statică din mașină devenea tot mai puternică.

Blake s-a aplecat în față.

— Chiar crezi că MA-ul nu știe ce pot face arumii și luxenii, că, după ce v-au studiat zeci de ani, încă nu știu cu cine au de-a face? Iar dacă într-adevăr crezi asta, ori ești prost, ori ești naiv.

Alt fior de groază mi-a trecut pe șira spinării, de data asta pentru Daemon și pentru prietenii mei. Până și eu avusesem îndoieli, dar ei păreau așa de convinși că au reușit să-și ascundă talentele.

Daemon a scuturat din cap.

— Dacă MA-ul ar fi știut despre abilitățile noastre, nu ne-ar fi lăsat liberi. Ne-ar fi închis într-o clipă.

— Crezi? MA-ul știe că luxenii sunt o specie pașnică, și știe că arumii nu sunt la fel ca voi. Dacă luxenii sunt în libertate, problema cu arumii se rezolvă singură. Și pe urmă, nu scapă ei de luxenii care fac probleme?

Blake s-a tras înapoi, fiindcă Daemon mai avea puțin și trecea peste scaun, dar l-am apucat de pulover.

— Ascultă, eu nu spun decât că MA-ul vrea un pește și mai mare. Iar peștele ăsta e omul care a suferit o mutație luxenă. Suntem la fel de puternici ca voi – în anumite situații chiar mai puternici. Singura chestie e că noi obosim mai repede și că avem nevoie de mai mult timp să ne încărcăm bateriile, ca să zic așa.

Daemon s-a întors pe scaunul lui, strângându-și și desfă- cându-și pumnii.

— Singurul motiv pentru care MA-ul vă lasă să credeți că secretul vostru mare și periculos e bine păstrat este fiindcă știu ce ați putea să faceți oamenilor, a spus Blake. Iar lor le pasă de noi.

— Nu, am șoptit eu, și mintea mea se revolta împotriva acestei idei. De ce le-ar păsa mai mult de noi decât de ei?

— Doamne, Katy, de ce crezi tu că guvernul ar fi interesat de o mână de oameni care au mai multe puteri decât înseși creaturile care le-au creat? Nu știu. Poate pentru că asta ar însemna să aibă la dispoziție o armată de super-oameni sau un grup de oameni care ar putea să scape de acești extraterestri dacă ar fi nevoie?

Daemon a tras încet o înjurătură – o adevărată capodoperă de înjurătură. Și asta m-a speriat mai mult decât orice, fiindcă însemna că

Daemon asculta cu adevărat ce spunea Blake. Și credea.

— Dar cum... în ce fel ești tu mai puternic decât luxenii? am întrebat eu.

— Asta-i o întrebare bună, a recunoscut încet Daemon.

— La restaurant, când am știut că tipul o să plece fără să achite nota? Asta pentru că am putut să prind ceva din gândurile lui. Nu toate, dar destul ca să-mi dau seama ce vrea să facă. Pot să aud gândurile oricui, aproape – ale oricărui om care nu este mutant.

— Mutant?

Doamne, cuvântul ăsta îmi trezea niște imagini grețoase.

— Tu ești mutantă. Spune-mi, ai fost bolnavă de curând? Ai avut febră mare?

Eram așa de speriată, că aproape ameișisem. În scaunul de lângă mine, Daemon se încordase.

— Îmi dau seama după expresia ta că ai fost. Dă-mi voie să ghicesc, aveai febră așa de mare, încât ți se părea că ți-a luat foc corpul. A durat vreo două zile și apoi te-ai simțit bine – mai bine ca niciodată? S-a întors din nou spre fereastră, clătinând din cap. Iar acum poți muta lucruri fără să pui mâna pe ele? Probabil că nu-ți controlezi puterile. Masa de la restaurant nu eu am zgâlțâit-o. Tu ai făcut-o. Și e doar vârful aisbergului. În curând o să poți face o groază de chestii și, dacă nu reușești să le controlezi, o să fie foarte rău. Locul ăsta nenorocit e împânzit de oameni de la MA, ascunși în văzul tuturor. Iar ei caută hibridi. Din câte știu eu, în general luxenii nu vindecă oameni, dar se mai întâmplă. S-a uitat la Daemon. Evident.

Cu mâinile tremurând, mi-am dat părul după urechi. N-avea niciun sens să mai mint în legătură cu ce puteam să fac. Avea dreptate. Dumnezeu, Daemon mă transformase în mutant.

— Atunci de ce mai ești aici dacă e așa de periculos?

— Din cauza ta, a spus el, ignorând mârâitul de-abia auzit al lui Daemon. M-am gândit serios să nu mă mai întorc. Să mă muț, dar m-am gândit la unchiul meu... și la tine. Nu sunt mulți ca noi care nu au fost încă prinși de MA. Trebuie să știi și tu care este pericolul.

— Dar nici măcar nu mă cunoști.

Mi se părea absurd să riște așa de mult.

— Iar noi nu te cunoaștem pe tine, a completat Daemon cu ochii îngustați.

El a ridicat din umeri.

— Îmi placii. Nu tu, Daemon, a zâmbit el. Katy.

— Mie nu-mi place de tine deloc, dar chiar deloc.

Mi s-a răscolit stomacul. Chiar nu era momentul să începem alte discuții de genul ăsta. Creierul meu era supraîncărcat.

— Blake...

— Nu ți-am spus asta ca să te fac să spui și tu dacă mă placii sau nu. Am făcut o simplă afirmație. Te plac, a zis și s-a uitat la mine printre gene. Și tu n-ai nici cea mai vagă idee în ce ai intrat. Eu aș putea să te ajut.

— Rahaturi, a spus Daemon. Dacă are nevoie de ajutor ca să-și controleze abilitățile, pot s-o ajut eu.

— Poți? Pentru tine astea sunt a doua natură. Pentru Katy, nu. Eu am fost silit să învăț cum să-mi stăpânesc puterile. Aș putea s-o învăț și pe ea. S-o stabilizez.

— Să mă stabilizezi?

Râsul meu suna puțin cam spart.

— Dar ce ar putea să mi se întâmple? Aș putea să explodez, sau așa ceva?

El s-a uitat la mine.

— Poți să ajungi să te rănești serios, pe tine sau pe alții. Am auzit tot felul de lucruri, Katy. Unii oameni care au suferit mutații... În fine, e de ajuns să spunem că nu s-a terminat deloc bine.

— Nu e cazul s-o sperii.

— Nici nu vreau s-o sperii. Dar ăsta e adevărul, a răspuns Blake. Dacă cei din MA află de existența ta, o să te ia la ei. Iar dacă nu-ți poți controla abilitățile, o să te elimine.

Am respirat adânc și mi-am întors privirea. Să mă elimine? Ca pe un animal sălbatic? Toate astea se întâmplau prea repede. Nu mai departe de noaptea trecută avusesem și eu o perioadă bună, *normală*, cu Daemon. Exact normalitatea pe care o căutasem la Blake, iar el se dovedise a nu fi deloc normal. Și în toată perioada asta, când eu am crezut că Blake e atras de mine, fiindcă așa voia el, el fusese atras de mine fiindcă eram amândoi niște aspiranți la statutul de X-men.

Ha. Ironia asta nenorocită a sorții.

— Katy, știu că e mult pentru tine. Dar trebuie să fii pregătită. Dacă pleci din orașul ăsta, arumii vor veni peste tine. Asta dacă reușești să scapi de MA.

— Ai dreptate. E cam mult pentru mine, am zis și m-am întors spre

el. Am crezut că ești normal. Și nu ești. Tu îmi spui că MA-ul e pe urmele mele. Că dacă vreau să plec de aici, mă transform într-o pungă de chipsuri pentru arumi. Și cel mai mișto, dacă mi-aș pierde controlul asupra puterilor pe care le am, care or fi alea, aș ajunge să distrug o familie de patru arumi și apoi să fiu *eliminată!* Tot ce am vrut să fac azi a fost să mănânc niște cartofi prăjiți amărați și *să fiu normală!*

Daemon a fluierat ușor, iar Blake a clipit.

— Niciodată n-o să fii normală, Katy. N-o să mai fi.

— Nu mai spune! am izbucnit eu.

Îmi venea să dau cu pumnii în ceva, dar trebuia să mă calmez. Un singur lucru învățasem din boala tatălui meu, și anume că anumite lucruri nu pot fi schimbate. Dar puteam să schimb felul în care mă raportez eu la aceste lucruri. De când mă mutasem aici – de când i-am întâlnit pe Daemon și Dee – eu mă schimbasem.

Am respirat adânc și mi-am reprimat furia, frica și frustrarea. Era cazul să mă gândesc în perspectivă.

— Și ce o să facem?

— N-avem nevoie de ajutorul lui, a spus Daemon.

— Ba da, a șoptit Blake. Am auzit de faza cu geamurile și cu Simon.

M-am uitat spre Daemon, iar el a clătinat din cap.

— Ce crezi că o să se întâmple data viitoare? Simon a fugit, sau Dumnezeu știe ce-a făcut. Altă dată n-o să mai ai norocul ăsta.

Disparația lui Simon nu era noroc. Nu voiam să mă gândesc așa la asta. Mi-am rezemat capul de spătarul scaunului și am închis ochii. Măinile și picioarele îmi înghețaseră. Acum nu îmi mai era frică doar că aș putea să-i dau de gol pe luxeni, ci și pe mine. Și pe mama.

— Cum de știi așa de multe lucruri despre ei? l-am întrebat eu încet.

— Știi fata aia de care ți-am povestit? Ea mi-a spus toate astea. Am vrut s-o ajut să... dispară, dar ea nu a vrut să plece. MA-ul avea ceva sau pe cineva la care ea ținea foarte mult.

Doamne. MA-ul ăsta era ca mafia. S-ar fi folosit de orice mijloace. M-am cutremurat.

— Cine era fata asta?

— Liz și nu mai știu cum, a zis el. Nu știu numele de familie.

Mașina mi se părea din ce în ce mai mică. O capcană. Mi se părea că sunt prinsă în capcană.

Daemon fierbea în scaunul de lângă mine.

— Știi, i-a spus el lui Blake, nu e nimic care să mă împiedice să te

omor. Chiar în clipa asta.

— Ba da, e.

Vocea lui Blake era foarte calmă.

— Este Katy și mai e faptul că mă îndoiesc că ai putea să fii un criminal cu sânge-rece.

Daemon s-a încordat.

— Nu am încredere în tine.

— Nici nu trebuie. Numai Katy trebuie să aibă.

Și tocmai aici era problema. Nu eram prea convinsă că am încredere în el, dar el era la fel ca mine. Iar dacă el ar fi putut să mă ajute să nu îi expun pe Daemon și pe prietenii mei, atunci aș face orice. Era foarte simplu. Restul, om trăi și-om vedea.

M-am uitat la Daemon. Acum se uita fix înaintea, cu mâna pe bord, de parcă plasticul acela îl susținea cumva. Oare se simțea și el la fel de neajutorat ca mine? Nu avea importanță. Nu puteam și nu voiam să-l pun în pericol.

— Când începem? am întrebat eu.

— Măine, dacă poți, a spus Blake.

— Mama pleacă la serviciu la ora cinci, am înghițit eu în sec.

Blake a fost de acord, iar Daemon a zis:

— O să fiu și eu acolo.

— Nu e cazul, a replicat Blake.

— Nu mă interesează. Nu faci nicio chestie cu Katy decât în prezența mea. S-a uitat iar spre băiat. Nu am încredere în tine. Asta ca să fie clar.

— Mă rog.

Blake a coborât din mașină. Aerul rece a năvălit înăuntru, iar eu l-am strigat. S-a oprit cu mâna pe portieră.

— Ce?

— Cum ai scăpat de arumii care te-au atacat? l-am întrebat eu.

Blake s-a uitat în depărtare, cu ochii îngustați.

— Nu sunt pregătit să-ți povestesc asta, Katy.

A trântit portiera și a plecat spre mașina lui.

Am stat acolo câteva minute bune, uitându-mă pe geam fără să văd nimic. Daemon a mormăit încet ceva, apoi a deschis portiera și a dispărut în umbrele care înconjurau restaurantul. Mă lăsase acolo.

Nu-mi amintesc drumul spre casă. Am parcat mașina, am oprit motorul și m-am rezemat de scaun cu ochii închiși. Întunericul nopții se strecura în mașina mea tăcută. Am coborât, am făcut un pas și am auzit

treptele de la verandă scârțâind.

Daemon ajunsese înaintea mea. A coborât treptele, cu șapca de baseball care îi ascundea ochii. Am dat din cap.

— Daemon...

— Nu am încredere în el. Nu cred nimic din ce spune nenorocitul ăsta, Kat. Și-a scos șapca, și-a trecut degetele prin păr și apoi și-a pus-o iar pe cap. Aterizează aici nu se știe de unde și știe *totul*. Toate instinctele mele îmi spun că nu trebuie să avem încredere în el. Ar putea fi oricine, ar putea să lucreze pentru oricine. Nu știm nimic despre el.

— Știu... Brusc, am simțit o oboseală ciudată. Nu voiam decât să stau jos. Dar măcar așa putem să-l supraveghem, nu? am spus.

El a râs scurt și sec.

— Sunt și alte posibilități de a scăpa de el.

— Ce?

Vocea mea ridicată a fost purtată de vânt.

— Daemon, nu poți să te gândești...

— Nici măcar eu nu știu la ce să mă gândesc. A făcut un pas înapoi. Și, la naiba, capul meu nu judecă prea bine în clipa asta. A făcut o pauză și a întrebat: La urma urmei, ce căutai acolo cu el?

Inima mi s-a strâns puțin.

— Mâncam ceva, și eu...

— Ce făceați?

Mi se părea că intru cumva într-o capcană și mai mare. Pentru că nu știam ce să spun, n-am mai zis nimic. Asta a fost cea mai mare greșală.

A părut că înțelege și a ridicat capul. O clipă, verdele ochilor lui s-a înnegrit de emoție adevărată.

— Te-ai dus cu Byron după ce...

După ce îmi petrecusem noaptea cu el... în brațele *lui*. Am clătinat capul, trebuia să-l fac să înțeleagă de ce m-am întâlnit cu Blake.

— Daemon...

— Știi, de fapt nu sunt surprins deloc.

Zâmbetul lui era jumătate înțelegător, jumătate amar.

— Ne-am sărutat. De două ori. Noaptea m-ai folosit pe post de pernă... și ți-a plăcut. Sunt sigură că ai intrat în panică din clipa în care am plecat. Ai alergat direct la Boris, fiindcă el nu îți trezește niciun sentiment. Iar faptul că simți ceva pentru mine te sperie ca naiba.

Am închis gura imediat.

— Nu am fugit direct la *Blake*. Mi-a dat mesaj să ieșim să mâncăm

ceva, și nici măcar nu a fost o întâlnire, Daemon. M-am dus doar să-i spun...

— Atunci ce a fost, Kitten? A făcut un pas spre mine, privindu-mă cu ochi pătrunzători. E clar că el te place. L-ai și sărutat. El este dispus să-și pună în pericol propria siguranță ca să te *pregătească* pe tine.

— Nu e ce crezi tu. Dacă m-ai lăsa să-ți explic...

— Habar n-ai ce cred eu, a izbucnit el.

Simțeam că stomacul meu o lua razna.

— Daemon...

— Pe bune, ești incredibilă.

Eram convinsă că nu în sens pozitiv.

— Știi, în noaptea aia cu petrecerea, când tu credeai că îmi fac de cap cu Ash? Ai fost așa de furioasă, încât ai ieșit afară și ai făcut praf toate geamurile, expunându-te.

Am clipit des. Era adevărat.

— Iar acum ce faci? Între două săruturi cu mine îți faci de cap cu *el*?

Dar eu te plac. Nu puteam să spun cuvintele astea. Nu știu de ce, dar nu puteam să le spun. Nu când se uita la mine plin de furie și neîncredere și, mai rău, dezamăgire.

— Nu îmi fac de cap cu el, Daemon. Suntem doar prieteni. Atât.

Buzele lui erau acum ca o linie din cauza scepticismului.

— Nu sunt idiot, Kat.

— Nici n-am spus că ești!

Iritarea mă făcea să uit de durerea din piept.

— Nu mă lași să-ți explic nimic. Ca de obicei, te porți ca și cum le știi pe toate și nu mă lași să vorbesc.

— Și ca de obicei, ești o problemă mai mare decât mi-am imaginat vreodată.

Am tresărit de parcă mi-ar fi dat o palmă și am făcut un pas înapoi.

— Nu sunt problema ta.

Vocea mea suna spart.

— Nu mai sunt.

Furia lui a lăsat loc regretului.

— Kat...

— Nu. Niciodată nu am fost problema ta.

Furia mă cuprinsese ca un incendiu de pădure scăpat de sub control.

— Și sunt al naibii de sigură că nici acum nu sunt.

Ferestrele ochilor lui, prin care îi vedeam toate emoțiile, s-au închis,

lăsându-mă să tremur în întuneric. Și am știut. Am știut că l-am rănit mai mult decât credeam că e posibil. Că l-am rănit mai mult decât mă rănise el pe mine.

— La naiba. Asta – a făcut un semn cu mâna în jur – nici măcar nu e important acum. S-o lăsăm baltă.

A plecat până să mai apuc să spun ceva. M-am întors încremenită, dar nu era nicăieri. Când m-am îndreptat spre ușă, am simțit un cuțit în inimă și lacrimile mi-au năvălit în ochi.

Revelația bruscă m-a pocnit în moalele capului.

În toată perioada asta nu am făcut decât să-l resping mereu, spunându-i că indiferent ce e între noi, nu e real. Iar acum, când îmi dădeam seama de profunzimea sentimentelor lui – și ale mele – el a plecat.

Capitolul 19

De dimineață până spre prânz am bântuit prin casă ca un zombi. Aveam niște palpitații ciudate în piept. Ochii mă dureau de parcă erau plini de lacrimi care nu mai veneau. Îmi aminteam de lunile de după moartea tatii.

Fără nicio tragere de inimă, am făcut repede o recenzie la un roman distopic pe care îl citisem săptămâna trecută, după care mi-am închis laptopul. Stăteam întinsă pe pat și mă uitam la rețeaua întinsă de crăpături din tavanul dormitorului meu. Adevărul era greu de acceptat. Toată dimineața încercasem să-l neg. Noaptea trecută mi se formase sub coaste un ghem întreg de emoții amestecate și acum îl simțeam tot acolo. Din când în când se simțea foarte acut.

Îmi plăcea Daemon – îmi plăcea mult, *mult de tot*. Fusesem așa de preocupată să-mi îngrijesc rana pe care mi-o făcuse prin felul în care se purtase cu mine prima dată când ne-am văzut, încât am fost oarbă la sentimentele care se născuseră, la ceea ce voiam și la ceea ce simțeam. Și acum ce era de făcut? Daemon, care până acum nu se dăduse la o parte de la nimic, plecase înainte să apuc să mă explic.

Nu aveam cum să nu recunosc. Îl rănisem.

M-am răsucit în pat și mi-am îngropat fața în pernă. Mirosul lui încă se mai simțea acolo. Am strâns perna mai tare și am închis ochii. Cum s-au încurcat lucrurile așa de tare? Și ce sens avea viața mea transformată într-o telenovelă bizară science-fiction?

— Scumpo, te simți bine?

Am deschis ochii și m-am uitat la mama, care avea pe ea un halat cu inimioare și vârtejuri. Unde Dumnezeu găsea chestiile astea?

— Da, sunt puțin obosită.

— Sigur?

S-a așezat pe marginea patului, și mi-a pus mâna pe frunte. Când și-a dat seama că nu am nimic, a zâmbit ușor.

— Bradul este minunat, scumpo.

Emoțiile m-au copleșit cu totul.

— Da, am spus eu răgușit, este.

— Cine te-a ajutat să-l faci?

Mi-am mușcat obrazul.

— Daemon.

Mama mi-a netezit părul cu mâna.

— Foarte drăguț din partea lui.

— Știu. Am făcut o pauză. Mamă?

— Da, scumpo.

Nici măcar nu știam ce vreau să-i spun. Toate astea erau așa de... complicate, și toate aveau legătură cu faptul că prietenii mei erau extraterestri. Am scuturat din cap.

— Nimic. Voiam doar să-ți spun că te iubesc.

Ea s-a aplecat peste mine zâmbind și m-a sărutat pe frunte.

— Și eu te iubesc. S-a ridicat și s-a oprit lângă ușă. Mă gândeam să-l invit la cină pe Will săptămâna asta. Ce părere ai?

Era minunat că mama mea avea o viață amoroasă siderală.

— Din partea mea, nicio problemă.

După ce mama a plecat la serviciu, m-am forțat să mă dau jos din pat. Trebuia să vină Blake. Și Daemon, dacă mai avea de gând să vină.

M-am dus la bucătărie și am scos o cutie de cola din frigider. Ca să treacă timpul, am strâns toate cărțile din care aveam două exemplare și le-am așezat pe birou. Mi-ar fi făcut plăcere să le ofer cuiva. Când am coborât iar ca să-mi caut cutia de cola – fiindcă se pare că la un moment dat fugise de lângă mine – am simțit pe ceafă căldura familiară.

Am înghețat la marginea scărilor, strângând bine cutia în mână.

Am auzit o bătaie în ușă.

Am coborât în fugă scările și m-am repezit la ușă. Am apucat clanța ușii cu respirația tăiată.

— Hei. Daemon a ridicat o sprânceană neagră. Am crezut că o să ieși prin ușă.

Am roșit.

— Eu, ăăă, îmi căutam... sucul.

— Îți căutai sucul?

— L-am pierdut.

El s-a uitat peste capul meu, cu un mic zâmbet pe buze.

— E acolo, pe masă.

M-am întors și am văzut cutia roșu cu alb râzând la mine de pe colțul mesei.

— A. Bine, mersi.

Daemon a intrat în casă, atingându-mă în trecere cu brațul. În mod curios, faptul că intrase neinvitat în casă nu mă mai deranja. Și-a băgat mâinile în buzunare și s-a rezemat de perete.

— Kitten...

M-au trecut fiorii.

— Daemon...

Zâmbetul ăla al lui într-un colț al gurii era tot acolo, dar nu mai avea aroganța obișnuită.

— Pari obosită.

M-am apropiat de el.

— N-am dormit prea bine azi-noapte.

— Te-ai gândit la mine? a întrebat el cu voce joasă.

Nu era momentul să ezit.

— Da.

Ochii lui s-au lărgit ușor de uimire.

— Păi, eu îmi pregătisem un adevărat discurs în care să-ți spun că trebuie să încetezi să mai contești faptul că îți ocup toate gândurile și îți bântui visele. Acum nu mai știu ce să spun.

M-am rezemat și eu de perete lângă el, și îi simțeam căldura trupului.

— Tu, fără cuvinte? Asta e bună de cartea recordurilor.

Daemon și-a aplecat capul, iar ochii lui erau așa de adânci și nesfârșiți, ca pădurile de afară.

— Nici eu n-am prea dormit azi-noapte.

M-am apropiat până când ni s-au atins brațele. El s-a încordat puțin.

— Azi-noapte...

— Voiam să-mi cer scuze, a spus el, și eu am fost iar uluită.

S-a întors ca să mă privească în față, și i-am găsit mâna fără să mă uit. Degetele lui îmi dădeau fiori.

— Îmi pare rău...

Cineva și-a dres vocea.

Am tresărit de uimire. Până să mă întorc, am văzut cum Daemon își îngustează ochii, furios. Mi-a lăsat mâna și a făcut un pas înapoi. *Rahat.* Uitasem de Blake. Și uitasem să închid ușa de la intrare.

— V-am întrerupt cumva? a întrebat Blake.

— Da, Bart, tu întotdeauna întrerupi, a replicat Daemon.

M-am întors, inima parcă mi se golise sub o lovitură. Tot spatele mă ardea de intensitatea privirii lui Daemon.

Blake a deschis ușa de plasă și a intrat înăuntru.

— Îmi pare rău că a durat așa de mult să ajung aici.

— Păcat că n-a durat mai mult. Daemon s-a întins leneș, ca o pisică. Și păcat că nu te-ai rătăcit sau...

— Nu m-au mâncat porcii sălbatici sau n-am murit într-un oribil carambol cu zeci de mașini. Am înțeles ideea. Blake a trecut în sufragerie, pe lângă noi. Nu trebuie să stai aici, Daemon. Nu te obligă nimeni.

Daemon s-a răsucit pe călcâie și a pornit după Blake.

— E singurul loc în care ar trebui să fiu.

Deja începuse să mă doară capul. Antrenarea în prezența lui Daemon nu avea să fie deloc ușoară. M-am strecurat și eu în sufragerie. Erau în plin război al privirilor.

Mi-am dres vocea.

— Deci, ăăă, cum o să facem asta?

Daemon a deschis gura să zică ceva, și numai Dumnezeu știe ce avea de gând să zică, dar Blake i-a luat-o înaintea.

— Mai întâi trebuie să ne dăm seama ce poți să faci deja.

Mi-am dat părul pe spate, și nu mă simțeam deloc în largul meu când îi vedeam pe amândoi uitându-se la mine.

— Ăăă, nu știu dacă pot să fac prea multe chestii.

Blake și-a strâns buzele.

— Păi, ai putut să oprești creanga. Ai făcut faza aia cu geamurile. Deja sunt două lucruri.

— Dar n-am vrut să le fac.

Când am văzut expresia confuză a lui Blake, m-am uitat spre Daemon. El părea plictisit, trântit așa pe canapea.

— Vreau să zic, nu a fost ceva conștient, știi.

— A. Și-a lăsat sprâncenele jos. Ei, sunt cam dezamăgit.

Da, mersi. Mi-au căzut mâinile în jos.

Privirea luminoasă a lui Daemon s-a dus spre Blake.

— Te pricepi de minune să motivezi oamenii.

Blake nu l-a băgat în seamă.

— Deci astea au fost niște explozii întâmplătoare de putere?

Când am dat din cap, el și-a frecat pușin nasul.

— Poate o să-mi treacă? am spus eu, plină de speranță.

— Ar fi trebuit să treacă până acum. Vezi tu, sunt patru chestii care se pot întâmpla după mutație, din câte mi-am dat eu seama. A început să se plimbe prin sufragerie, obligându-mă să mă uit după el în timp ce vorbea. Se poate întâmpla ca o ființă umană să fie vindecată, și toate astea să dispară după câteva săptămâni sau chiar luni. Sau se poate întâmpla ca ființa aceea să sufere o mutație, și atunci asta nu dispare, iar

omul capătă aceleași abilități cu ale luxenilor – sau mai multe. Apoi mai sunt cei care într-un fel... se autodistrug. Dar tu ai depășit faza asta.

Slavă Domnului, l-am ironizat eu în gând.

— Și?

— Ei, și mai sunt oamenii care suferă mutații cumva ieșite din comun.

— Ce înseamnă asta?

Daemon bătea cu degetele în brațul canapelei. M-am uitat urât la el.

Blake și-a încrucișat brațele la piept și s-a lăsat ușor pe spate.

— Adică cei care fac parte din categoria mutanților care arată ciudat și gândesc ciudat, și sunt altfel decât toți oamenii.

— O să mă transform într-un mutant? am chițait eu.

El a râs.

— Nu prea cred.

Nu prea cred nu însemna o poziție prea înaltă pe scara siguranței.

Degetele lui Daemon au încetat bătăile enervante.

— Și cum ai reușit tu să afli toate astea, Flake?

— Blake, l-a corectat el. V-am mai spus, am cunoscut și alți oameni așa cum e Katy, care au fost luați de MA.

— A-ha, s-a strâmbat Daemon.

Blake a clătinat din cap.

— În fine, să ne întoarcem la lucrurile importante. Trebuie să vedem dacă poți să-ți controlezi puterile. Dacă nu...

Până să spun ceva, Daemon era deja în picioare în fața lui Blake.

— Dacă nu, ce, Hank? Ce se întâmplă dacă nu poate?

— Daemon, am suspinat eu. Mai întâi, îl cheamă Blake. B-L-A-K-E. Și, pe bune, nu se poate fără faze macho? Fiindcă dacă o să continuăm așa, o să dureze o veșnicie.

El s-a întors repede la mine și m-a fixat cu o privire întunecată care m-a făcut să-mi dau ochii peste cap.

— OK, atunci ce propui?

— Cred că cel mai bine e să începem prin a vedea dacă poți să miști ceva la comandă. Blake a făcut o pauză. Și mai departe o să vedem.

— Ce să mut?

Blake s-a uitat prin cameră.

— De exemplu, o carte.

O carte? La naiba, care carte? Am clătinat din cap și am încercat să mă concentrez pe o carte care avea pe copertă o față cu rochia din petale

de trandafiri. Ceva drăguț. Era despre reîncarnare și eroul principal te făcea să mori după el și mai multe nu. Doamne, așa mi-ar fi plăcut să întâlnesc...

— Concentrează-te, mi-a spus Blake.

M-am strâmbat, dar, OK, nu prea mă concentram. Mi-am imaginat cum se ridică în aer cartea și cum vine spre mâna mea, așa cum văzusem de atâtea ori la Daemon și la Dee.

Nu s-a întâmplat nimic.

Am încercat să mă concentrez mai mult. Dar cartea a rămas în spatele canapelei... așa cum au rămas și pernele, și telecomanda și revista mamei, *Good Housekeeping*.

După trei ore nu am putut decât să fac măsuța de cafea să tremure puțin și să-l adorm pe Daemon.

Am ratat.

Obosită și iritată, am încheiat antrenamentul și l-am trezit pe Daemon cu un picior în masă.

— Mi-e foame. Am obosit. Și nu mai vreau nimic.

Blake și-a ridicat sprâncenele.

— OK. Putem să continuăm mâine. Nu-i nimic.

M-am uitat urât la el.

Daemon a căscat și s-a întins.

— Uau, Brad, ce antrenor tare ești. Sunt uimit.

— Taci din gură, am spus eu și l-am condus pe Blake la ușă.

Pe verandă mi-am cerut scuze.

— Îmi pare rău că am fost așa scorpie, dar în clipa asta am o senzație groaznică de eșec. De parcă aș fi căpitanul unei corăbii care se scufundă.

El a zâmbit.

— Nu te scufunzi deloc, Katy. Toată chestia asta s-ar putea să dureze ceva timp, dar o să vezi că frustrările astea vor fi răsplătite în final. Ultimul lucru pe care îl vrei e să afle MA-ul că ai suferit mutații și cine e responsabil de mutațiile astea.

M-am cutremurat. Aș muri dacă s-ar întâmpla așa ceva.

— Știu. Și... Îți mulțumesc pentru că vrei să mă ajuți.

Mi-am mușcat buzele și m-am uitat la el. Blake risca foarte mult numai prin faptul că stătea în preajma mea. Oare cei mai mulți oameni n-ar fi fugit unde vedeau cu ochii, știind că MA-ul e băgat în asta până-n gât?

Nici nu voiam să cred că simte ceva pentru mine.

— Blake, știu cât este de periculos pentru tine și nu...

— Katy, stai liniștită.

Și-a pus mâna pe umărul meu și m-a strâns ușor. Mi-a dat drumul foarte repede, de altfel; probabil i-a fost teamă să nu apară Daemon de undeva și să-i rupă mâna.

— Nu aștept nimic de la tine.

M-am simțit oarecum mai ușurată.

— Nu știu ce să zic.

— Nu trebuie să zici nimic.

Chiar așa? Era nevoie de mult curaj să am încredere în Blake, și totuși a avut multe ocazii să ne dea de gol, pe mine și pe Daemon, și n-a făcut-o. Mi-am strâns mijlocul în brațe de frig.

— Ce faci tu, ajutându-mă pe mine, e de-a dreptul uimitor. Voiam doar să spun asta.

Surâsul lui Blake s-a făcut un zâmbet larg care îi făcea ochii căprui să danseze.

— Trebuie să recunosc că asta înseamnă și că pot să stau mai mult cu tine.

Obrajii i s-au înroșit ușor și s-a uitat în altă parte, după care și-a dres vocea.

— În fine, ne vedem mâine. Bine?

Am dat din cap. Blake mi-a zâmbit ciudat, apoi a plecat. Mă simțeam dată peste cap din mai multe puncte de vedere, și am intrat înapoi în casă.

Daemon nu mai era pe canapea, normal. Instinctiv, m-am dus la bucătărie. Pe bufet erau întinse peste tot pâine, șuncă presată, maioneză.

— Ce faci aici?

A învârtit cuțitul în aer.

— Ai zis că ți-e foame.

Inima mi-a tresăltat.

— Dar nu... nu trebuie să-mi pregătești tu nimic, oricum, mulțumesc.

— Și mie îmi era foame.

Daemon a pus maioneza pe pâine și a întins-o. A făcut repede două sandviciuri cu șuncă și cașcaval. S-a întors, mi-a dat un sandvici și s-a rezemat de bufet.

— Mănâncă.

M-am uitat fix la el.

El a zâmbit și apoi a luat o mușcătură zdravănă din sandviциul lui. După ce am mai mâncat câte un sandvici cu șuncă și cașcaval, care de fapt n-a fost decât cu cașcaval și cu maioneză, am curățat dulapul. Tocmai mă spălasem pe mâini și închisese robinetul, când Daemon și-a pus mâinile pe dulap, de-o parte și de alta a șoldurilor mele. Spatele meu era cuprins de fierbințeală și nu îndrăzneam nici să mă mișc. Era aproape, mult prea aproape de mine.

— Deci, ai avut o conversație extrem de interesantă cu Butler pe verandă.

Respirația lui dansa pe ceafa mea.

Mă chinuiam să nu mai tremur și nu puteam.

— Îl cheamă Blake, iar tu ai tras cu urechea, Daemon?

— Doar supravegheam situația.

Vârful nasului său mi-a atins ceafa, și atunci degetele mi s-au strâns spasmodic pe marginea chiuvetei de inox.

— Deci ajutorul lui e uimitor?

Am închis ochii și am înjurat în șoaptă.

— Își asumă niște riscuri, Daemon. Îți place sau nu de el, dar trebuie să recunoști asta.

— Nu trebuie să recunosc nimic decât că merită o bătaie zdravănă. Și-a rezemat bărbia de umărul meu și a zis: Nu vreau să faci asta.

— Daemon...

— Și n-are nimic de-a face cu faptul că nu pot să-l sufăr. A luat mâinile de pe dulap și le-a pus pe șoldurile mele. Și nici cu...

— Gelozia ta? am spus eu, întorcându-mi capul și obrazul meu s-a apropiat tulburător de mult de buzele lui.

— Eu? Gelos pe el? Nu. Voiam să spun că are un nume stupid. Blake? Rimează cu *flake*¹. Să fim serioși.

Mi-am dat ochii peste cap, dar el s-a îndreptat și m-a tras spre el. Lipită cu spatele de el, simțeam că ard, iar el mi-a înconjurat mijlocul cu mâinile. O căldură amețitoare mi se împrăștia prin vene. De ce, of, de ce trebuia să se apropie așa de mult de mine?

— Kitten, nu am încredere în el. Tot ce spune el pare cam tras de păr.

Pentru mine, motivele de neîncredere ale lui Daemon erau foarte clare. M-am desprins din îmbrățișarea lui și m-am întors cu fața la el. El

¹ „Fulg” în lb. engl.

și-a pus mâinile pe chiuvetă.

— Nu vreau să vorbesc despre Blake.

A ridicat o sprânceană.

— Dar despre ce vrei să vorbești?

— Despre noaptea trecută.

El s-a uitat fix la mine o secundă, apoi s-a retras. S-a dus până în partea cealaltă a bucătăriei, de parcă i-ar fi fost frică de mine.

Mi-am încrucișat mâinile pe piept.

— De fapt, voiam să încheiem discuția pe care a întrerupt-o Blake.

— Și care era despre noaptea trecută.

— Da, am spus eu încet, de-abia mormăind.

Daemon își scărpină bărbia într-o parte.

— Nici măcar nu știu ce voiam să-ți spun.

Am ridicat sprâncenele. Ce dezamăgire.

— Uite, noaptea trecută am fost furios. M-a luat și puțin cam pe nepregătite cu... toate. A închis o clipă ochii. În fine, asta nu e important. Chestia cu Bart e mai importantă.

Am deschis gura să răspund, dar el a continuat.

— Pe de o parte, n-aș vrea decât să-l iau pe sus și să termin odată cu el. N-ar fi așa de greu.

Mi-a căzut falca de data asta, iar zâmbetul lui era rece.

— Vorbesc serios, Kitten. Nu numai că e un pericol pentru tine, dar dacă se joacă așa cu noi, o să fie și pentru Dee un pericol. Așa că vreau s-o țin cât mai departe de chestia asta.

— Normal, am murmurat eu. Nici nu mă gândeam s-o implic și pe ea.

Brațele lui musculoase s-au încrucișat la piept, și parcă discutam afaceri.

— Dacă mă implic și eu, pot să îl supraveghez mai bine. Deci ai avut dreptate în legătură cu asta, aseară.

Nu despre partea asta de conversație de aseară aș fi vrut eu să vorbesc. După ce văzusem cât de afectat a fost de ideea că eu am fost la o întâlnire cu Blake – chiar dacă și-a revenit destul de repede după asta – și după ce toată ziua am simțit că sunt praf și mă doare inima, aș fi vrut să vorbesc cu el despre noi. Despre revelațiile pe care le-am avut cât am bântuit toată ziua prin casă.

— Nu-mi place deloc să fac asta, dar... A făcut o pauză. Am să te rog încă o dată să nu mai faci asta. Crede-mă că o să găsesc eu o

modalitate să te ajut – să ne ajute pe amândoi.

Voiam să-i spun da, dar cum ar fi putut Daemon să se intereseze despre asta fără să trezească suspiciuni? Dacă MA-ul era peste tot, cine putea să spună că nu există niciun luxen care să lucreze pentru ei? Orice era posibil.

Fiindcă nu am răspuns imediat, el a părut că înțelege care este răspunsul meu, fiindcă a avut râsul ăla chicotit, după care a dat din cap. Parcă mi-a băgat un cuțit în inimă.

— OK. Trebuie să te odihnești acum. Mâine e o zi mare. Cu mai mult Butler. Ura.

Apoi a plecat. A ieșit normal din bucătărie, n-a mai făcut deplasarea aia ultra-rapidă pe care o făcea de obicei. Iar eu am rămas acolo, întrebându-mă ce naiba a fost asta și de ce nu l-am oprit și de ce nu i-am spus ce cred.

Ce simt.

Curaj – aveam nevoie să găsec curajul să-i spun mâine ce simt, înainte ca relația noastră să avanseze tot mai mult spre sud.

Capitolul 20

Au trecut zile și apoi săptămâni. Fiecare dimineață începea la fel ca aceea de dinainte. Mă sculam amețită, de parcă nu dormisem deloc. În fiecare zi, cearcănele negre de sub ochii mei deveneau tot mai pronunțate.

De cele mai multe ori nici nu apucam să vorbesc cu mama dimineața, ceea ce mă supăra, fiindcă era singurul moment din zi când puteam să stăm de vorbă. Ea era ocupată cu Will, și eu eram ocupată cu școala, cu Blake, și cu un Daemon distant, închis în el. Care își petrecea timpul la antrenamente urmărindu-l pe Blake ca un vultur cu ochii la prada lui.

Între Daemon și mine era acum un aer cam înghețat, și de câte ori încercam să deschid o discuție despre relația noastră, el o închidea repede. Mă durea inima.

Chiar dacă nu întrerupsese sesiunile de antrenamente și rareori lipsea de la ele, era la fel de pornit împotriva lor. De câte ori eram singuri, aproape că nu făcea nimic altceva decât să încerce să mă convingă că Blake nu e bun. Că este ceva în neregulă cu el, altceva decât faptul că era hibrid. Ca mine.

Dar cum săptămânile treceau iar MA-ul nu năvălise peste mine în casă, am început să accept ideea că paranoia lui Daemon e rezonabilă. Avea motive să nu aibă încredere în el. Dat fiind ce se întâmplase cu Dawson și Bethany, era acum suspicios cu toți oamenii.

Iar Blake făcea tot posibilul să se poarte frumos cu Daemon. Trebuia să recunosc asta. Nu mulți oameni ar fi continuat să vină așa cum a făcut el, mai ales dacă te gândești că nu mă pricepeam deloc la treaba cu abilitățile, iar Daemon îl făcea întotdeauna să simtă că nu e bine-venit. Blake era răbdător și încerca să mă ajute, în timp ce Daemon era elefantul roz care făcea pipi în mijlocul camerei ca un nesimțit.

Toată chestia asta cu antrenamentul de după școală a afectat și bruma de viață socială pe care o aveam. Toată lumea știa acum că eu și Blake suntem împreună. Nimeni, nici măcar Dee, n-a știut că Daemon era întotdeauna cu noi. Din moment ce ea își petrecea tot timpul la Adam, nu știa unde este Daemon și ce face el. Deci Carissa și Lesa erau convinse că Blake și cu mine suntem o pereche, iar eu am renunțat să le conving de contrariul. Și asta mă enerva, fiindcă ele își imaginau că sunt așa de îndrăgostită de el, încât pentru mine nu mai conta nimic altceva.

Fără să fac nimic, mă transformasem într-una din *fetele alea* care nu au viață personală în afara cuplului.

Iar eu nici măcar nu aveam un iubit.

Tentativele lor numeroase de a mă atrage înapoi în lumea lor erau foarte ademenitoare, dar de fiecare dată când Dee voia să mergem la cumpărături, sau când Lesa mă invita să mâncăm împreună după școală, eu trebuia să refuz.

Toate serile mele nu erau decât antrenamente. Nu mai aveam nici timp de citit. Nu mai aveam nici timp pentru blog. Toate lucrurile care odinioară îmi ocupau tot timpul liber acum trebuiau să fie date la o parte.

Răspunsul era mereu același: Nu.

Apoi apărea Daemon și la un moment dat totul trebuia s-o ia razna. Blake încerca să mă învețe ignorându-l pe extraterestru cu intenții criminale care ocupa tot spațiul.

— Practic, de câte ori ne folosim abilitățile, trimitem o părticică din noi, explică el. De exemplu, dacă vreau să ridic ceva de jos, o parte din mine face asta ca o extensie a ființei mele. De aceea folosirea puterilor ne slăbește.

Nu înțelegeam nimic din ce-mi spunea, dar am încuviințat din cap. Daemon și-a ridicat ochii în tavan.

Blake a râs.

— Nu pricepi nimic din ce-ți spun.

— Nup, am zâmbit eu.

— Bine, să ne întoarcem atunci la brațe.

Și-a trecut degetele peste umărul meu, și atunci a început nebunia.

Daemon s-a ridicat într-o nanosecundă de pe canapea, obligându-l pe Blake să se dea înapoi. Am respirat adânc, să mă calmez, și m-am întors spre extraterestru.

El s-a uitat urât la Blake, gata să-l ia la bătaie.

— Cred că pot s-o ajut și eu cu asta.

Așezat pe brațul canapelei, Blake a făcut un gest cu mâna.

— Sigur. Cum vrei. E a ta.

Daemon a rânjit.

— Asta așa e.

Mă mânca palma să-i trag una peste față.

— Nu sunt a ta.

O mică parte din mine ar fi vrut să nege ce spusese, totuși.

— Ssst, a zis el, venind spre mine.

— Ce-ai zice să-ți șâșâi eu una drept...

— Kitten, limbajul tău nu e deloc elegant.

A pășit în spatele meu și și-a pus palmele pe umerii mei. Trebuia să recunosc că energia statică din atingerea lui era mult mai puternică... și mai tentantă. S-a aplecat spre mine, cu obrazul în părul meu.

— Ben ăsta a prins ceva. De câte ori ne folosim abilitățile – deschidem Sursa – trimitem o parte din noi să facă asta. E ca o extensie a formei noastre fizice.

Înțelegeam la fel de mult de la Daemon ca și de la Blake, dar m-am făcut că pricep.

— Imaginează-ți că ai o sută de brațe.

Am făcut așa cum mi-a spus. În capul meu arătam ca o zeitățe hindi. Am chicotit.

— Katy, a oftat Blake.

— Scuze.

— Acum brațele alea fã-le transparente în mintea ta. Daemon a făcut o pauză. Tu poți să vezi toate brațele alea, așa cum vezi toate cărțile astea din cameră. Le vezi? Sunt convins că știi unde se află fiecare dintre ele.

Am dat din cap, știind că dacă vorbesc îmi distrug concentrarea.

— OK. Bine.

Degetele lui s-au strâns.

— Acum vreau să vezi brațele alea ca pe niște lumini. Niște lumini intense, puternice.

— Ca... lumina ta?

— Da.

Am mai luat o gură de aer și mi-am imaginat brațele mele hindi ca niște panglici subțiri și lungi de lumină. Dap, arătam ridicol.

— Le vezi? m-a întrebat el încet. Crezi că există?

Am făcut o scurtă pauză înainte de a răspunde, și am încercat din toate puterile să cred ceea ce vedeam. Brațele de lumină albă orbitoare erau ale mele. Așa cum spusese Daemon și Blake, erau o extensie a ființei mele. Mi-am imaginat mâinile astea ridicând cărțile risipite prin toată camera.

— Deschide ochii, m-a instruit Blake.

Când i-am deschis, am văzut cărți care pluteau prin cameră. Le-am pus pe măsută, le-am ordonat alfabetic fără să le ating măcar cu un

deget. M-a cuprins un fior puternic. În sfârșit! Extaziată, aproape că am început să sar în sus și să chițâi.

Daemon mi-a dat drumul cu un zâmbet în care se amestecau ciudat orgoliul și încă ceva. Îmi intra drept în inimă. Așa de mult, încât a trebuit să mă uit în altă parte, și am dat cu ochii de Blake.

El mi-a zâmbit, i-am zâmbit și eu.

— Chiar am făcut ceva.

— Ai făcut. S-a ridicat în picioare. Și a fost al naibii de bine. Bravo.

M-am întors să-i spun ceva și lui Daemon, dar am simțit o pală fierbinte de aer iar locul unde fusese era acum gol. S-a deschis o ușă și apoi s-a închis.

Surprinsă, m-am întors spre Blake.

— Eu...

— E clar că poate să se miște foarte repede, a spus el, clătinând din cap. Și eu pot, dar, fir-ar să fie, nu așa de repede ca el.

Am dat din cap, clipind ca să împiedic să-mi cadă lacrimile fierbinți. Singura dată când făcusem și eu ceva bine, și Daemon plecase. Al dracului de tipic pentru el.

— Katy, a spus Blake încet, apucându-mă de braț. Te simți bine?

— Da.

M-am tras din mâna lui, respirând greu.

El a venit după mine în sufragerie.

— Vrei să vorbim despre asta?

Am râs gătuțit, rușinată.

— Nu.

Blake a tăcut câteva clipe.

— Poate e mai bine așa.

— Crezi?

Mi-am încrucișat brațele pe piept, vrând din tot sufletul să-mi dispară lacrimile. Plânsul nu ajuta la nimic.

El a dat din cap.

— Din ce am înțeles eu, relațiile dintre luxeni și oameni nu prea merg. Și înainte să-mi spui că nu e nimic între voi, să știi că nu poți să mă duci. Se vede din felul în care vă uitați unul la altul. Dar n-o să meargă.

Dacă ăsta ar fi trebuit să fie un discurs motivațional, nu avea *deloc* efect. Blake a luat prima carte din teanc și și-a trecut palma peste coperta ei lucioasă, violetă.

— Ar fi mai bine dacă ai întrerupe legătura cu el. Sau dacă ar întrerupe el, înainte de a fi cineva rănit.

Am simțit un gol în stomac.

— Rănit?

El a dat din cap cu solemnitate.

— Gândește-te așa. Dacă el ar crede că MA-ul este pe urmele tale, ce crezi că ar face? Și-ar risca viața, nu? Iar dacă MA-ul ar afla că tu ai suferit o mutație, ar vrea să afle cine a făcut-o. Prima dată l-ar bănuși pe el.

Am deschis gura ca să-i spun lui Blake că de fapt nu a fost Daemon, dar mi-am dat seama că ar fi sunat aiurea, și, fir-ar să fie, chiar avea dreptate. Daemon era suspectul numărul unu. M-am așezat, frecându-mi fruntea cu podul palmei.

— Nu vreau să rănesc pe nimeni, am spus eu într-un târziu.

Blake s-a așezat lângă mine.

— Nu așa vrem cu toții? Dar asta schimbă rareori rezultatul, Katy.

*

La trigo, a doua zi, Daemon m-a împuns cu pixul în spate.

— Azi n-o să vin la antrenamentul tău, mi-a spus el încet.

Am fost cuprinsă de dezamăgire. Chiar dacă Daemon nu era cea mai folositoare persoană la aceste antrenamente, eu chiar credeam că reușita aia cu cărțile i s-a datorat lui.

Și, da, de-abia așteptam să-l văd. Nasol.

M-am străduit să ridic din umeri, ca să arăt că nu-mi pasă.

— OK.

Ochii lui de smarald s-au intersectat o clipă cu ochii mei, apoi el s-a lăsat pe spătarul scaunului, mâzgăind ceva în caiet. Mă simțeam de parcă tocmai fusesem concediată, și m-am întors la banca mea expirând încet.

Carissa mi-a aruncat pe bancă un bilețel împăturit. Curioasă, l-am desfăcut. *Ce-i cu fața asta?* Frate, era chiar așa de evident? Am mâzgălit un răspuns scurt: *Obosită. <3 ochelarii tăi noi.* Și chiar așa era. Aveau un desen simpatic cu dungi ca de zebra. Am reușit să-i arunc bilețelul. Nu ne făceam probleme din cauza profesorului – nu avea cum să vadă până în spatele clasei. Tipul ăsta îl făcea pe Moș Crăciun să pară tânăr.

Câteva secunde mai târziu, bilețelul era iar pe banca mea. Am început să zâmbesc după ce l-am deschis. *Mulțumesc. Lesa vrea să-ți*

spun: „*Daemon arată foarte sexy azi.*” Trebuie să fiu și eu de acord.

Am râs în sinea mea și am scris: *Daemon e întotdeauna sexy!!!*

M-am întins spre rândul de alături, ca să-i arunc bilețelul Carisei. Până să-i dau drumul din mână, mi-a fost smuls. Băga-mi-aș picioarele! Am rămas cu gura căscată și obrajii mi-au luat foc. M-am întors la bancă și m-am uitat urât la Daemon.

El ținea bilețelul la piept și rânjea.

— Nu e frumos să scrii bilețele în timpul orei, a spus el în șoaptă.

— Dă-mi-l înapoi, am șuierat eu.

El a scuturat capul și a desfăcut bilețelul, spre oroarea mea – și, sunt convinsă, a Lesei și Carisei. Aș fi vrut să mor când l-am văzut că citește biletul. Am știut când a ajuns la partea mea, fiindcă și-a ridicat o sprânceană până la frunte.

A zâmbit, apoi a scos capacul pixului cu gura și a scris ceva pe bilet. Am gemut, uitându-mă spre Lesa și Carissa. Lesa rămăsese cu gura căscată, iar obrajii Carisei se asortau cu ai mei. Doamne, nu se grăbea deloc.

În sfârșit, a înfășurat hârtia și mi-a dat-o înapoi.

— Poftim, Kitten.

— Te urăsc.

M-am întors la bancă furioasă – chiar la timp, fiindcă profesorul începuse să se uite prin clasă. Când s-a întors la tablă, am scos biletul cu mari precauții, de parcă ar fi fost o bombă, încet și cu grijă, am desfăcut hârtia aia afurisită.

Și am crezut iar că o să mor.

Biletul ăla n-o să mai iasă vreodată la lumină. Niciodată. L-am strâns la loc și l-am îndesat în geantă, cu mișcări țepene și plină de indignare.

Daemon a chicotit.

*

Vreo câteva zile, Blake și cu mine am lucrat singuri. Fără să fie o surpriză, lucrurile mergeau mai bine în lipsa lui Daemon. Antrenată de Blake, am reușit să mut mici obiecte pentru scurtă vreme, și să rearanjez toată sufrageria cu un singur gând. De fiecare dată când reușeam ceva, Blake părea foarte fericit, iar eu încercam să mă bucur alături de el – fiindcă era într-adevăr ceva bun –, dar de fiecare dată simțeam o dezamăgire care îmi întuneca bucuria.

Aș fi vrut să împart bucuria succesului meu cu Daemon, iar el nu era

acolo.

În cele din urmă, Blake a trecut la chestii mai grele, încercând să mă învețe cum să controlez lucruri mai puternice într-o serie oribilă de experimente de probă urmate de eroare. Prima dată când am încercat să controlez focul s-a încheiat cu niște arsuri la degete despre care puteam să jur că sunt de gradul doi.

El a venit la mine cu niște lumânări albe și eu trebuia să le aprind pe toate deodată prin concentrare. Mi-a dat voie să le ating, și după mai multe ore de privit fix la ele, care îmi goliseră stomacul, am reușit să aprind una, imaginându-mi flacăra și concentrându-mă pe imaginea ei.

După ce am reușit asta, nu am mai avut voie să mă ating de lumânări. Trebuia să creez focul doar uitându-mă la ele. Blake și-a fluturat mâna peste ele, și toate deodată au făcut o mică flacăra.

— Floare la ureche, a spus el, după care și-a trecut din nou mâna pe deasupra lor și flăcărilor s-au stins.

— Cum ai făcut asta? Cum le-ai stins? Pot și luxenii să facă asta?

El mi-a zâmbit.

— Ei pot să controleze doar lucrurile care au o oarecare legătură cu lumina, da? Așa că mutarea, oprirea lucrurilor și focul sunt pe domeniul lor. Ei pot genera suficientă energie pentru a crea electricitate și pentru a face să izbucnească o furtună.

Am dat din cap, amintindu-mi de furtuna din ziua în care mă întorceam cu Daemon de la lac și ne aștepta domnul Garrison.

— Și e ca și cum ar trage atomii din aerul din jur, așa că, da, pot să stârnească și vânturi. Dar noi suntem mai puternici decât ei.

— Mi-ai mai spus asta, dar tot nu înțeleg cum.

El a ridicat din umeri.

— Ei au un sigur tip de ADN. A făcut o pauză și s-a încruntat. Dacă au ADN. Dar să zicem că au, de dragul discuției. Noi avem două tipuri de ADN în noi. Adică ce e mai bun din ambele lumi.

Nu mi se părea prea științific.

— Oricum, încearcă.

M-a lovit ușor cu genunchiul.

Am făcut exact la fel ca atunci când ținusem lumânarea în mână, dar ceva a mers prost.

Degetele mele s-au aprins ca artificiile de 4 iulie.

— Fir-ar al naibii!

Blake a sărit în sus și m-a tras după el. Eu eram șocată de-a dreptul

când el m-a târât în bucătărie și mi-a băgat mâinile sub jetul de apă rece. Era prima dată când îl auzeam pe Blake înjurând.

— Katy, ți-am zis să aprinzi lumânările, nu degetele. Nu e chiar așa de greu. Dumnezeule.

— Scuze, am mormăit eu, uitându-mă la degetele care prinseseră o oribilă nuanță roz, și apoi roșu.

N-a trecut mult și au început să se umfle și să facă bășici.

— Poate că n-o să reușești totuși să controlezi focul sau să-l pornești, a comentat el, în timp ce îmi înfășură cu atenție degetele într-un prosop. Dacă ai fi putut, n-ar fi trebuit să te ardă. Focul ar fi fost *o parte* din tine. Dar asta? Țsta a fost un foc în toată puterea cuvântului.

Degetele mă dureau, și eu m-am încruntat.

— Stai nițel. Era posibil să nu pot controla focul și tu totuși m-ai lăsat să încerc?

— Altfel cum aş putea să știi care îți sunt limitele?

— Ce dracu! Mi-am tras furioasă mâinile. Asta nu e în regulă, Blake. Ce mai urmează? N-ai vrea să încerc să opresc un vehicul în mișcare așezându-mă în fața lui, dar, ups! nu pot să fac asta și sunt moartă?

Blake și-a dat ochii peste cap.

— Ar trebui să poți face asta. Cel puțin, așa sper.

Total dezamăgită de el, m-am întors la lumânările mele. Simțeam nevoia să-mi demonstrez mie, și am încercat, o dată, și încă o dată. Nu am putut să aprind lumânările fără să le ating, oricât de mult am încercat.

A doua zi dimineață a trebuit să inventez o scuză pentru mama. Am zis ceva stupid, de genul că am pus mâinile pe un aprinzător la școală, dar ea m-a crezut, ba chiar m-am căpătat și cu niște pastile pentru durere.

Mai târziu în seara aceea, Blake mi-a spus că nu reușise niciodată să vindece pe cineva. Când l-am întrebat când și unde avusese ocazia asta, n-a mai apucat să-mi răspundă. Am simțit pe ceafă gădilătura caldă și după câteva secunde am auzit un ciocănit la ușă.

Am țâșnit de pe scaun.

— Daemon.

— Iu-huu, a făcut Blake cu atâta fals entuziasm, încât ar fi putut să se facă actor.

Fără să-l iau în seamă, m-am dus repede la ușă.

— Hei, am găfâit eu, simțindu-mă amețită și înfierbântată de cum l-

am văzut.

De fiecare dată mă uimea înfățișarea lui izbitoare.

— Vrei să mă ajuți în seara asta?

Privirea lui Daemon a alunecat la mâna mea bandajată și a dat din cap.

— Daa. Unde e Bilbo?

— Blake, l-am corectat eu. E în sufragerie.

A închis ușa după el.

— Deci ce-i cu mâna ta?

Dimineată, când Daemon m-a întrebat la școală ce s-a întâmplat, am evitat să-i răspund, fiindcă mă îndoiam că o să creadă că ce s-a întâmplat a fost un accident banal. Ultimul lucru de care avea nevoie toată lumea era să-l omoare pe Blake din cauza neputinței mele.

— M-am ars aseară la cuptor.

Am ridicat din umeri, uitându-mă în jos, la ghetele lui negre care își așteptau botul de sub blugi.

— Asta... e cam..

Am oftat.

— Penibil?

— Da, chiar penibil, Kat. Poate ar trebui să nu te mai apropii o vreme de cuptor.

A trecut pe lângă mine și s-a dus spre sufragerie. L-am urmat imediat, fiindcă știam că nu pot să-l las prea mult singur cu Blake.

Blake i-a făcut semn cu mâna fără prea mare convingere.

— Frumos din partea ta că ai venit iar alături de noi.

Rânjind, Daemon s-a trântit pe canapea alături de Blake și și-a întins brațul pe spătarul canapelei, înghesuindu-l.

— Știi că v-am lipsit. E în regulă, acum sunt aici.

— Daa, a făcut Blake, cu o voce care părea sinceră.

Am început iar cu mutatul lucrurilor și, un timp, Daemon nu a spus chiar nimic, nici măcar un „uau” sau „felicități”, dar se uita la mine. Non-stop.

— Chestia cu mutatul e o șmecherie simplă, a spus Blake, cu mâinile încrucișate pe piept.

— Uau. Daemon și-a înclinat capul într-o parte. Acum ți-ai dat seama?

Blake nu l-a mai băgat în seamă.

— Vestea bună este că acum poți să faci asta la comandă, dar asta nu

înseamnă că ai control. Sper să ai, dar chiar nu-mi dau seama.

Fir-ar să fie. Blake era așa de pesimist câteodată.

— Am o idee. Trebuie să ai încredere deplină în mine. Dacă îți cer să faci ceva, să nu începi să pui o mie de întrebări. A făcut o pauză, iar Daemon și-a îngustat ochii. Trebuie să vedem ceva uimitor.

Uimitor? Mișcam lucrurile fără să le ating! Pentru mine, asta-i ceva destul de uimitor. Dar, iarăși, mai fusese și scamatoria cu focul.

— Fac tot ce pot.

— Nu e suficient să faci ce poți. A expirat zgomotos. OK. Stai aici.

M-am uitat la Daemon în timp ce Blake dispărea pe hol.

— N-am idee ce vrea să facă.

Daemon a ridicat o sprânceană.

— Presupun că ceva care n-o să-mi placă.

Ca și cum erau multe chestii pe care ar fi putut Blake să le facă astfel încât să-i placă și lui Daemon. Ceea ce nu știa el, sau nu pricepea, era că Blake nu încercase deloc să se dea la mine. Absolut deloc din ziua aceea când a vrut să mă îmbrățișeze la restaurant. Dar poate era pură antipatie.

În timp ce așteptam, am auzit sertarele din bucătărie deschizându-se. S-a mai auzit și un zăngănit de veselă. O, ce bine, altă sticlărie de distrus.

Blake s-a întors și s-a oprit în ușă, cu o mână la spate.

— Ești gata?

— Sigur.

A zâmbit și a scos mâna de la spate. Lumina s-a reflectat într-o margine subțire de metal. Un cuțit? Și apoi *cuțitul de carne* a zburat fix spre pieptul meu.

Strigătul mi-a înghețat în gât. Am ridicat mâna, oripilată și panicată. Cuțitul s-a oprit în aer. A înghețat la câțiva centimetri de pieptul meu, cu vârful spre mine. Stătea pur și simplu acolo, suspendat.

Blake și-a plesnit palmele.

— Știam eu!

M-am uitat fix la el, iar gândirea mea critică a intrat din nou în acțiune.

— Ce dracu' a fost asta, Blake?

S-au întâmplat mai multe deodată. Acum, că nu mai eram concentrată, cuțitul a căzut din aer, lovindu-se inofensiv de podea. Blake încă mai plesnea din palme. Mi-au scăpat niște înjurături care ar fi făcut-o pe mama să plângă, iar Daemon, care părea să fi intrat într-o

stare de stupefacție după ce făcuse Blake, a explodat.

A sărit de pe canapea ca o rachetă, alunecând în zbor în forma lui reală. O clipă mai târziu, îl lipise de perete pe Blake, scaldat în lumina aia intensă roșu-albă, care lumina toată camera.

Mi-am întins gâtul spre ei și am murmurat *Doamne, Dumnezeu!*

— Hei, hei, țipa Blake, cu mâinile fluturând în lumină. Trebuie să te stăpânești. Katy n-a fost în niciun pericol.

Din partea lui Daemon n-a venit niciun răspuns, cel puțin nu unul pe care Blake să-l poată auzi, dar eu l-am auzit. Tare și clar. *Asta e. Îl omor.*

Geamurile au început să se zgâlțâie și pereții să se cutremure. Ecranul televizorului se mișca. Peste tot zburau fragmente de tencuială. Lumina lui Daemon a izbucnit mai tare, înghițindu-l cu totul pe Blake, și, pentru o clipă oribilă, chiar am crezut că l-a omorât.

— Daemon! am țipat eu și m-am repezit pe lângă măsuță. Oprește-te!

Dar apoi s-a auzit un pârâit, ca și cum aerul s-ar fi încins și s-ar fi încărcat după un fulger. Păstrându-și încă forma de luxen, Daemon a sărit înapoi și i-a dat drumul lui Blake. Băiatul a aterizat pe picioare și s-a clătinat într-o parte.

Daemon zumzăia și voia să se ducă din nou spre Blake, dar m-am așezat între ei.

— OK. Amândoi trebuie să vă opriți dracului odată.

Blake și-a trecut mâinile peste tricou, netezindu-l.

— Eu nu fac nimic.

— Ai aruncat un cuțit în mine, idiotule, am răbufnit eu.

Nu trebuia să spun asta, fiindcă l-am auzit pe Daemon cum promite *O să-l rup în două.*

— Oprește-te.

Din lumină a apărut un braț și degetele mi-au mângâiat ușor obrazul. Atingerea a fost așa de fină și de scurtă, cred că a durat o jumătate de secundă, și s-a petrecut așa de rapid, încât Blake nu cred că a văzut ceva. Apoi lumina a început să pâlpâie. Stătea acolo în forma lui umană, tremurând de furia pe care și-o stăpânea cu greu, cu ochii albi și pătrunzători ca niște țurțuri.

— Ce dracu ai vrut să faci?

— Nu a fost nicio clipă în pericol! Dacă aș fi avut vreo îndoială că nu poate s-o facă, nu l-aș fi aruncat spre ea!

Daemon a trecut pe lângă mine, cu mâna lui mare strânsă în pumn. În

formă umană sau extraterestră, Daemon tot putea să facă victime.

— Dar era imposibil să știi că poate s-o facă! Nu puteai să fii sigurută la sută!

Blake a clătinat din cap, întorcând spre mine niște ochi mari și rugători.

— Jur că n-ai fost nicio clipă în pericol, Katy. Dacă aș fi crezut că nu poți să-l oprești, n-aș fi făcut asta.

Daemon a înjurat iar, și eu i-am luat-o înainte, blocându-l.

— Cine face așa ceva? a strigat Daemon.

Din trupul lui ieșeau valuri fierbinți.

— De fapt, Kiefer Sutherland a făcut asta. În varianta originală de la *Buffy*, a explicat Blake. Când a văzut că mă uit la el cu gura căscată, s-a strâmbat. A fost la televizor acum câteva seri. A aruncat un cuțit în Buffy și ea l-a prins.

— Ăla era Donald Sutherland, taică-său, l-a corectat Daemon, spre uimirea mea.

Blake a ridicat din umeri.

— Același lucru.

— Eu nu sunt Buffy! am țipat eu.

A început să zâmbească ușor.

— Tu ești mult mai drăguță decât Buffy.

Și nu era cel mai bun lucru pe care putea să-l spună. Daemon a scos un fel de mârâit din gât.

— Tu vrei să mori? Fiindcă o cauți cam tare în seara asta, puiule. Vorbesc foarte serios. Chiar o cauți. Pot să te lipesc de perete și să te țin acolo până nu mai ai niciun strop de viață în tine. Crezi că ai putea să mă ții departe de tine? Nu? Așa ziceam și eu.

Blake și-a umflat fălcile.

— OK. Îmi pare rău. Dar dacă n-ar fi putut să-l prindă, l-aș fi oprit eu. Cum de altfel ai fi putut să-l oprești și tu. Nu se întâmpla nimic. Nu era nimic rău.

Valul de furie îl năpădea iar pe Daemon și de data asta mă îndoiam că o să-l mai pot opri dacă s-ar fi repezit la Blake. M-am încordat.

— Cred că ajunge pentru azi.

— Dar...

— Blake, *chiar* cred că ar trebui să pleci, am spus eu cu înțeles. OK? Cred că e mai bine să pleci.

Blake s-a uitat peste umărul meu și a părut că înțelege, fiindcă a dat

din cap.

— Bine. A plecat spre ușă și s-a oprit. Dar te-ai descurcat foarte bine, Katy. Nu cred că-ți dai seama ce grozavă ai fost.

Podeaua a început să tremure surd și Blake și-a terminat replica ieșind din casă. Abia când am auzit motorul mașinii m-am relaxat.

— Gata, a spus Daemon cu voce joasă. Nu mai faci nimic.

M-am întors încet spre el. Ochii lui aveau lumina aia ciudată.

De aproape, erau cumva frumoși, ciudați, dar chiar siniștri.

— Putea să te omoare, Kat. Nu pot să mă împac cu asta. Niciodată n-am să pot.

— Daemon, n-a vrut să mă omoare.

Părea că nu-i vine să creadă.

— Ești nebună?

— Nu.

Obosită, am luat de jos cuțitul de criminal în serie. După ce l-am luat în mână, mi-am amintit iar că a trebuit să opresc un cuțit care zbura spre pieptul meu. M-am uitat la Daemon, înghițind în sec.

El era tot furios.

— Nu vreau să mai faci niciun antrenament cu el. Nici măcar să nu te mai apropii de el. Băiatul ăsta are o doagă lipsă.

Să îngheți ceva era o chestie. Era una dintre cele mai tari chestii pe care le puteai face folosindu-te de Sursă, amândoi, și Blake, și Daemon spuneau asta, dar nu puteai să folosești acest lucru ca pe o armă.

— O să-l prind eu odată și o să-i fac operație estetică. Nu...

— Daemon, am șoptit eu.

— ... pot să cred că a făcut asta.

Pe neașteptate, m-am trezit în brațele lui, strângându-mă la piept. Doar printr-un miracol nu l-am înjunghiat.

— Doamne, Kat, putea să-ți faci rău.

Cumva șocată din cauza contactului strâns de acum, după ce mă evitase tot timpul din ziua când îmi făcuse un sandwich, la început nici nu m-am mișcat. Tot corpul lui zumzăia. Mâna pe care mi-a pus-o pe cap, strângându-mă la piept, tremura ușor.

— Uite, e clar că ai dobândit un pic de control. O să te ajut eu să mai exersezi, a spus el, cu bărbia sprijinită pe creștetul meu și, Dumnezeule, brațele și corpul lui erau așa de calde și era perfect.

— Asta nu se mai poate întâmpla.

— Daemon.

Vocea mea era înăbușită la pieptul lui.

— Ce?

M-am împins puțin și a aplecat capul spre mine.

— L-am înghețat.

S-a încruntat.

— Ce?

— *Am înghețat* cuțitul. M-am eliberat din brațele lui și am fluturat cuțitul. Nu doar că l-am oprit, l-am înghețat. Chestia asta rămăsese așa, în aer.

Abia acum părea să realizeze și el.

— Doamne...

Am râs.

— Doamne, asta e o chestie, nu?

Daemon a dat din cap.

— Este. E... e o mare chestie.

Eram plină de încântare.

— Nu putem să oprim antrenamentele.

— Kat...

— Nu se poate! Uite, nu e normal să arunce un cuțit spre mine. Și numai Dumnezeu știe că nu sunt deloc încântată de asta, dar a funcționat. Chiar a funcționat. Începe să se vadă ceva...

— Care parte din „putea să te ucidă” n-o înțelegeți?

Daemon s-a tras în spate, ceea ce de obicei însemna că este foarte, foarte furios.

— Nu vreau să te mai antrenezi cu el. Nu în condițiile în care îți pune viața în pericol.

— Nu îmi pune viața în pericol.

În afară de episodul în care mi-au luat foc degetele și de asta cu cuțitul – dar, oricum, tot merita. Dacă aș putea să-mi controlez aceste abilități și chiar aș reuși să le folosesc pentru a-i proteja pe Daemon și Dee, atunci n-aș mai fi doar o ființă umană – sau un mutant care e la un pas de a-i expune.

— Nu putem să ne oprim, am încercat eu să-i explic. O să pot să controlez și să folosesc Sursa, așa cum puteți și voi. Te-aș putea ajuta...

— Cu ce să mă ajuți? Daemon s-a uitat fix la mine, apoi a râs. Vrei să mă ajuți să mă lupt cu arumii?

OK. Nu aveam chiar asta în vedere, dar acum, dacă tot a adus vorba, de ce nu? După cum spunea Blake, aveam potențialul să fiu mai

puternică decât Daemon. Mi-am încrucișat brațele la piept, cu cuțitul în mână.

— Ei, da, și dacă aș face asta?

El a râs din nou, și îmi venea să-i dau o palmă.

— Kitten, n-o să mă ajuți să mă lupt cu arumii.

— De ce nu? Dacă pot controla Sursa și pot să ajut, de ce să n-o fac? Aș putea să mă lupt.

— Cred că sunt o groază de motive, a țipat el, și veselia îi pierise cu totul. Mai întâi, ești om.

— Nu chiar.

El și-a îngustat ochii.

— Bine, ești un om care a suferit o mutație, dar un om care este cu mult mai slab și mai vulnerabil decât un luxen.

Am expirat încet.

— Nu ai cum să știi cât de slabă și vulnerabilă sunt dacă nu sunt pregătită.

— N-are importanță. În al doilea rând, nu e treaba ta cu arumii. Asta nu se va întâmpla niciodată.

— Daemon...

— Nu se va întâmpla atâta timp cât trăiesc eu. Ai înțeles? Niciodată n-o să te lupți cu arumii. Nu-mi pasă nici dacă poți să oprești și rotația pământului.

Am încercat să-mi reprim furia. Faza asta când Daemon începea să-mi spună ce să fac mă enerva mai mult decât atunci când se purta ca un nesimțit.

— Nu sunt proprietatea ta, Daemon.

— Nu se pune problema de proprietate, nebună mică ce ești.

— Nebună? M-am uitat urât la el. N-ar trebui să mă faci în toate felurile când am un cuțit în mână.

N-a băgat de seamă ce i-am spus.

— În al treilea rând, e ceva aiurea la Blake ăsta. Nu poți să-mi spui că n-ai văzut sau că n-ai simțit asta.

— A, nu...

— Nu știi nimic despre el – nimic mai mult decât că-i place să facă surf și că are un blog. Mare chestie.

— Astea nu sunt argumente.

— Fiindcă nu vreau să fii în pericol – ce zici de argumentul ăsta? Nici ăsta nu e destul de bun pentru tine? a țipat el și eu am sărit în sus.

S-a uitat în altă parte, respirând adânc de mai multe ori.

Nu îmi dădusem seama că ăsta ar putea să fie adevăratul motiv pentru tot comportamentul lui. Fiecare fibră din corpul meu s-a înmuiat și nervii mei s-au topit ca un fulg de zăpadă.

— Daemon, nu poți să mă oprești doar fiindcă vrei să mă protejezi.

El a întors capul spre mine.

— *Am nevoie* să te protejez.

Am nevoie era o expresie așa de puternică, încât mi s-au oprit și respirația, și inima.

— Daemon, sunt flatată – chiar sunt, dar nu e treaba ta să mă protejezi pe mine. Eu nu sunt Dee. Nu sunt o altă responsabilitate pentru tine.

— La naiba, normal că nu ești Dee! Dar ești responsabilitatea mea. Eu te-am băgat în rahatul ăsta. Și n-o să te trag după mine și mai mult de-atât!

Mi se învârtea capul. Motivele lui pentru care voia să nu mă mai antrenez cu Blake erau bune și nu erau. Eu simțeam nevoia să-i arăt că nu eram o slăbiciune pentru el sau cineva de care trebuie să-ți faci griji în permanență. Fiindcă dacă ajungea să mă considere așa și risca prea mult pentru mine, putea să pună în pericol viața lui și a lui Dee din cauza mea.

— Nu mă opresc, am spus.

Daemon m-a privit fix.

— Nu contează niciun pic pentru tine că nu vreau să te știu în niciun fel de pericol? Că nu vreau să încurajez ceva așa de idiot ca pregătirea ta pentru lupta cu arumii?

Am tresărit. Au, ce m-a înțepat.

— Faptul că vreau să te ajut pe tine și pe cei din specia ta ți se pare idiot?

Și-a încleștat fălcile.

— Da, este.

— Daemon, am șoptit eu. Înțeleg că ții...

— Nu înțelegi. Asta-i problema! S-a oprit și a inspirat adânc, de parcă a luat tot aerul din cameră. Nu vreau să particip la așa ceva. Vorbesc serios, Katy. Dacă te încăpățânezi să faci asta, atunci... nu știu. Dar eu nu vreau să mai trăiesc și cu asta pe conștiință, așa cum trăiesc fiecare zi nenorocită gândindu-mă la Dawson. Nu o să mai fac a doua oară aceeași greșeală permițând asta.

Am tras adânc aer în piept. Mă durea inima la gândul că trăiește cu sentimentul ăsta de vinovăție – pentru o vină care nu era nici măcar a lui.

— Daemon...

— Ce alegi, Katy? S-a uitat la mine ferm. Spune-mi acum.

— Nu știu ce să-ți spun, am șoptit eu cu lacrimi în ochi.

Chiar nu-și dădea seama? Dacă făceam asta, aveam mai multe șanse să nu sfârșesc ca Bethany și Dawson, puteam să am singură grijă de mine și puteam să am grijă și de el, fiindcă într-o zi sigur va avea nevoie de ajutor.

Daemon a făcut un pas înapoi, de parcă l-aș fi lovit.

— Nu trebuia să spui asta.

Chipul lui a căpătat o expresie dură, iar ochii îi erau ca niște ghețari. Răceala care venea dinspre el m-a înghețat până la oase. Niciodată nu l-am văzut mai străin.

— Eu am terminat aici.

Capitolul 21

Aș fi vrut să nu mă duc la școală a doua zi, dar oricum nu puteam să mă ascund la nesfârșit. Pe neașteptate, Daemon n-a mai apărut nicăieri. Nu l-am mai văzut pe coridoare, nici când mă duceam la dulap să-mi pun cărțile înaintea de prânz. N-a mai apărut deloc.

Îl gonisem până și din școala asta afurisită.

— Hei, a făcut Blake, venind spre mine. Nici azi nu arăți prea bine.

În timpul orei de bio, stătusem mai mult cu nasul în caiet. Am oftat și am închis ușa dulapului.

— Mda, nu mă simt prea bine.

— Ți-e foame?

Am clătinat din cap și el m-a bătut ușor pe rucsac.

— Nici mie. Știu eu un loc, fără mâncare și fără prea mulți oameni.

Suna bine, fiindcă ultimii pe care aș fi vrut să-i văd acum erau Adam și Ash uitându-se urât la mine la cantină. Locul la care se gândise Blake era amfiteatrul, care acum era gol. Perfect.

Ne-am așezat în fundul sălii, punându-ne picioarele pe scaunele din față. Blake a scos un măr din geantă.

— Până la urmă, Daemon s-a calmat aseară?

Am gemut în sinea mea.

— Mda... nu chiar.

— Mi-a fost teamă că așa se va întâmpla. A tăcut și a mușcat din mărul lui roșu și lucios. Să știi că nu ai fost nicio secundă în pericol. Dacă nu l-ai fi oprit tu, unul dintre noi ar fi făcut-o.

— Știu. M-am lăsat mai adânc în scaun și mi-am rezemat capul de spătar. Îi e teamă să nu fiu rănită, atâta tot.

Și mă durea să spun asta, fiindcă știam că în spatele cuvintelor pe care mi le spusese aseară erau numai intenții bune, numai că el trebuia să mă vadă ca pe un egal. Nu ca pe cineva slab care are nevoie să fie salvat.

— E admirabil, a zâmbit Blake pe deasupra mărului său. Tu știi că nu-mi place deloc individul, dar ține la tine. Și îmi pare rău. N-am vrut să vă creez probleme.

— Nu e vina ta. L-am bătut ușor pe genunchi, fără să fiu surprinsă de micul șoc de electricitate, și am adăugat: O să se rezolve.

Blake a dat din cap.

— Pot să te întreb ceva?

— Sigur.

A mai mușcat o dată din măr și apoi a continuat.

— Daemon te-a vindecat? întreb, fiindcă poate așa așa înțelege mai bine puterile tale, dacă așa ști cine te-a schimbat.

M-a cuprins neliniștea.

— De ce crezi că ar fi fost el?

Blake s-a uitat la mine cu o privire atentă.

— Asta ar explica apropierea dintre voi. Și eu eram foarte apropiat de prietenul meu după aceea. Știam aproape tot timpul când se afla prin preajmă. Eram ca două jumătăți ale unui întreg după ce m-a vindecat. Era o legătură puternică.

Chestia cu vindecarea era tabu pentru mine, așa încât nici măcar o armată de arumi n-ar fi putut să mă facă să recunosc că a fost Daemon.

— E bine că mi-ai spus, dar nu e cazul.

Curiozitatea însă mă făcea să fiu perspicace.

— Spui că erați apropiați. Asta te făcea să fii... atras de el?

— Ce? A râs. Nu. Eram ca niște frați, dar conexiunea – sau ce-o fi asta – nu te obligă să simți ceva. Doar te apropie de cel care te-a vindecat. E mai puternică decât o legătură de familie, dar nu are vreo conotație sexuală sau emoțională.

Am închis ochii înainte ca el să vadă lacrimile care îmi apăruseră. Perfect. Eram cea mai mare tâmpită în viață. Tot timpul asta i-am aruncat lui Daemon în față conexiunea asta extraterestră, și de fapt n-avea nicio legătură.

— E bine de știut.

Vocea mea suna ciudat.

— În fine... de ce e așa de important cine m-a vindecat?

El s-a uitat la mine de parcă s-ar fi întrebat care o fi nivelul IQ-ului meu, și și-a terminat mărul.

— Fiindcă am auzit că nivelul de putere al celui care te-a vindecat este un indicator pentru forța pe care o vei avea tu. Cel puțin, așa am înțeles eu de la Liz. Puterile și limitele ei erau strâns legate de cele ale luxenului care o vindecase. Și la mine a fost la fel.

— A.

Acum înțelegeam cum am putut să fac praf satelitul ăla. Orgoliul lui Daemon ar ajunge până la cer dacă ar ști. Am zâmbit, dar gândul la el mi-a trezit iar durerea din inimă.

— De-aia am crezut că a fost Daemon, dar el e al naibii de puternic. Nu vreau să te jignesc, dar tu n-ai făcut nimic extraordinar până acum, așa că...

— Da, mersi, am zis și am râs când i-am văzut expresia încurcată. În fine, e cineva la care nu te-ai fi gândit niciodată, și mai mult de atât nu vreau să spun, OK?

— Bine. Stătea cu cotorul în mână, încruntat. Nu ai încredere în mine, este?

Eram gata să-i spun că da, dar m-am oprit. Măcar o dată puteam să fiu și eu sinceră.

— Nu are nicio legătură cu tine, dar acum, în situația asta, am impresia că încrederea trebuie acordată cu mari precauții.

Blake s-a uitat la mine dintr-o parte și a zâmbit.

— Te-ai gândit bine.

*

Dacă mai vedeam un cuțit în următorii zece ani, intram în tratament psihiatric de lungă durată. Să-mi petrec timpul oprind cuțite aruncate în mine nu era, din punctul meu de vedere, cea mai bună distracție.

Din fericire, am putut să le opresc pe toate. Și Blake, nemaifiind Daemon acolo, a scăpat întreg.

După aceea, spre sfârșitul săptămânii, a trecut la aruncarea unor chestii non-mortale spre mine, cum ar fi perne și cărți. După multe ore, am ajuns să stăpânesc arta de a nu mânca textile. Dar n-am lăsat niciodată o carte să mă lovească sau să cadă pe podea, totuși. Asta mi s-ar fi părut un sacrilegiu.

Mi se părea puțin de-a-ndăratelea să începem cu cuțite și să terminăm cu perne, dar am înțeles strategia lui. Abilitatea mea era strâns legată de emoții – cum ar fi frica. Trebuia să accesez emoții puternice și să le folosesc și atunci când nu eram speriată. Și de altfel trebuia să le pot controla și când eram înnebunită de frică.

Am gemut în timp ce adunam pernele de pe jos și cărțile de pe măsută și le-am pus înapoi la locul lor.

— Obosită? m-a întrebat Blake, rezemat de perete.

— Da, am scâncit eu.

— Ți-am zis că și luxenii obosesc după ce își folosesc puterile?

Blake a luat ultima carte de pe masă și a așezat-o în locul de unde o luase mai înainte: lângă televizor.

— Da, și îmi amintesc că ai zis că noi obosim și mai repede decât ei.

— Noi suntem la fel ca luxenii în privința asta. Ei își folosesc energia ca să facă anumite lucruri – știi, punând o bucățică din ei în tot ce fac. Și noi facem la fel, dar la ei energia durează mai mult decât la noi. Nu știi de ce. Ceva în legătură cu faptul că noi avem doar jumătate ADN extraterestru, dar trebuie să fii atentă, Katy. Cu cât ne folosim mai mult abilitățile, cu atât devenim mai slabi. Și mai repede.

— Perfect, am mormăit eu. Deci Daemon ar fi putut să te țină atunci lipit de perete toată noaptea?

— Dap. S-a oprit lângă mine. Zahărul te ajută. Dar și piatra Melody.

— Piatra ce?

Mi-am frecat ceafa, așezându-mă pe canapea.

— E un tip de cristal – un opal foarte rar.

S-a așezat lângă mine, atât de aproape, încât coapsele noastre se atingeau. M-am tras mai departe.

— Dar ce poate să facă?

El și-a rezemat capul pe pernă și a ridicat așa din umeri.

— Din ce am auzit eu, poate să-ți sporească puterile. Poate chiar să le stabilizeze cumva, și nu mai obosești ca luxenii.

Toată chestia asta cu cristalul mi se părea cam aiurea. Suna ca o aiureală de tip New Age, dar, în fine, ce știam eu?

— Și tu ai cristal de-ăsta?

Blake a râs.

— Nu. Sunt greu de găsit.

Am luat o pernă care suferise abuzuri, mi-am pus-o sub cap și am închis ochii, rezemându-mă de brațul canapelei.

— Atunci o să rămân doar la zahăr.

A urmat o pauză.

— Te-ai descurcat bine, să știi. Înveți repede.

— Ha! Nu spuneai așa în prima săptămână, am căscat eu. Poate n-o să fie așa de greu, până la urmă. O să ajung să-mi controlez abilitățile... și totul o să revină la normal.

— Nimic nu va mai fi normal, Katy. În momentul în care vei pași afară din raza de acțiune a beta-cuarțului, arumii te vor găsi.

Canapeaua s-a lăsat ușor spre mine, dar eram prea obosită ca să deschid ochii.

— Dar dacă ajungi să-ți controlezi cu adevărat puterile, o să poți să te aperi singură.

Asta voiam și eu. Să pot să stau lângă Daemon, nu în spatele lui.

— Ești un extraordinar mesager de vești bune. Știi?

— Nu-mi propusesem asta.

Perna canapelei s-a lăsat și mai mult, și am simțit degetele lui Blake dându-mi părul într-o parte. Am deschis repede ochii și am sărit în sus, răsucindu-mă spre el.

— Blake.

El s-a tras înapoi și și-a pus mâna pe coapsă.

— Scuză-mă. N-am vrut să te sperii. Doar voiam să văd dacă ești bine.

Sigur era asta? Sau ceva mai mult? Frate, era așa de aiurea.

— Situația mea e foarte complicată acum.

— De înțeles, a spus el, lăsându-se pe spate. Ți place de el, nu-i așa?

Mi-am strâns perna la piept, neștiind ce să-i răspund.

— Nu minți. A râs când a văzut că mă încrunt. De fiecare dată când minți, roșești.

— Nu înțeleg de ce îmi spune toată lumea așa. Obrajii mei nu sunt un detector de minciuni umane. Mă jucam cu un ciucure de la pernă, știind că ar trebui să discutăm despre *asta*, mai ales că trebuia să lucrăm împreună. Îmi pare rău. Numai că acum...

— Katy, e OK. Și-a pus mâna pe mâna mea și m-a strâns liniștitor. Pe bune. Îmi placi. Serios. Evident. Dar tu ai acum multe probleme, și probabil că unele le aveai dinainte de a apărea eu. Așa că e OK. Serios.

Am zâmbit sincer pentru prima dată în ultimele două zile.

— Ți mulțumesc pentru... înțelegere.

Blake s-a ridicat de pe canapea și și-a trecut mâna prin păr.

— Ei, cred că am timp să fiu răbdător. Nu mă duc nicăieri.

*

Stăteam în bancă, încercând să mă concentrez la ce povesteau Lesa și Carissa. Pielea mea era când fierbinte, când rece.

— Deci, Katy, îți petreci o groază de timp cu surferul, a zis Lesa și a ridicat o sprânceană. Nu vrei să ne povestești nimic?

M-am chircit în scaunul meu.

— Nu. Ne petrecem timpul împreună, atât.

— Petreceți timp împreună, a repetat Lesa șmecher, asta e un fel de a spune că faceți sex.

Carissa a rămas cu gura căscată.

— Nu e adevărat!

— Tu nu ai avut prea multe întâlniri pe aici. Lesa s-a rezemat de spătar, trăgând-o ușor de o buclă. De fapt, cam toate expresiile pe care le folosesc tipii de aici sunt un cod pentru sex.

— Trebuie să fiu de acord cu Carissa de data asta. Să stai cu cineva nu înseamnă să faci sex, cel puțin până acum...

Ceafa a început să mă furnice și bătăile inimii mele s-au întetit. L-am văzut cu coada ochiului pe Daemon în ușă și m-am concentrat pe fața Lesei de parcă ar fi fost salvarea mea.

Daemon a trecut pe lângă mine și și-a luat locul în spatele meu. Mi-am încleștat degetele pe marginea caietului, sperând din tot sufletul că drăguțul profesor nu va întârzia ca de obicei.

Am simțit un pix împungându-mă în spate.

O senzație amețitoare incredibilă m-a cuprins. M-am întors încet. Nu puteam să citesc nimic în expresia lui neutră.

— Văd că ai fost... ocupată, a spus el, lăsându-și genele în jos.

Partea cea mai nasoală din faptul că locuiam alături de Daemon era că putea să vadă orice mișcare. Asta însemna că știa că mă antrenez în continuare cu Blake.

— Da, oarecum.

Daemon și-a pus coatele pe bancă și și-a sprijinit obrazii în palme.

— Și ce mai face Bobo?

— E *Blake*, am spus eu încet. Și știi foarte bine ce facem. Ești doar...

— Nu prea cred.

Apoi a râs încet, dar nu era nicio urmă de veselie în râsul lui, și s-a apropiat puțin mai mult. Irisul lui era mai profund.

— Chiar aș fi vrut să te mai gândești la asta.

— Și eu aș fi vrut să te mai gândești la asta *tu*.

Daemon nu a răspuns. Și-a luat coatele de pe bancă și și-a încrucișat brațele la piept. Conversația noastră era evident încheiată. M-am întors la banca mea, cu o senzație de rău.

Orele de dimineață mi s-au părut foarte lungi. Lesa m-a așteptat în fața cabinetului de bio, oprindu-mă la ușă.

— Pot să te întreb ceva? a spus ea, uitându-se în jur.

Am oftat.

— Normal.

M-a tras lângă un dulap liber.

— Ce se întâmplă aici? Înainte de Halloween l-ai sărutat pe Daemon,

ai ieșit o dată cu Blake și acum ieși iar cu el, dar între tine și Daemon este evident ceva.

M-am strâmbat.

— Uau, sună ca și cum aș fi grozav de ușuratică.

Și Lesa a făcut o grimasă.

— N-o să fiu eu cea care să te acuze de așa ceva. Crede-mă. Sunt doar curioasă. Tu ai idee ce vrei să faci?

Unul dintre motivele pentru care o plăceam pe Lesa? Nu se ascundea după deget. Spunea exact ceea ce gândea și din acest motiv eram mai sinceră cu ea decât cu oricine altcineva.

— Eu sincer nu știu. Adică, știu. Blake nu e iubitul meu. Și nici Daemon nu e.

— Nu e?

M-am sprijinit de marginea rece de metal a dulapului și am oftat.

— E foarte complicat.

— Nu poate fi prea complicat, a spus ea. Pe care dintre ei îl plăci?

Am închis ochii și am recunoscut în sfârșit:

— Pe Daemon.

— A-ha. M-a împins ușor cu șoldul. Stai. Și de ce e complicat? Daemon e mort după tine. Toată lumea a văzut asta, chiar dacă vă certați mereu. Și tu îl plăci. Deci care e problema?

Cum aș fi putut eu să-i explic în ce porcărie eram băgată?

— Pur și simplu e complicat. Crede-mă.

Lesa s-a încruntat.

— N-am încotro și te cred pe cuvânt, fiindcă vine Blake.

S-a întors așa de repede, de parcă ar fi prins-o cineva uitându-se în decolteul meu.

Ora de bio a trecut fără să se întâmple nimic special, fiindcă Blake și cu mine ne purtam ca de obicei, ca niște persoane normale, nu ca niște mutanți sau ceva, atunci când eram la școală, și îl apreciam foarte mult pentru asta. Oricât de ciudată era situația mea, aici puteam să mă comport normal.

Am descoperit că la prânz se servește lasagna rece și o salată cu un miros ciudat. Miam-miam. Mi-am pus și eu o porție pe tavă și tânjeam după un smoothie de căpșuni. Mă îndoiam că voi putea să primesc azi. Daemon nu îmi mai aducea bunătăți cam de când începusem antrenamentele. Mi-era dor de perioada aceea. Mi-era dor de el.

Dee și Adam erau gură în gură când m-am așezat eu la masă. M-am

uitat la Carissa. Ea și-a dat ochii peste cap, dar eu am zâmbit. Chiar dacă viața mea amoroasă era un dezastru, susțineam în continuare echipa Dragostea E Cea Mai Tare. Singura chestie pe care n-o înghițeam prea bine era giugiuleala mamei cu Will, din care am văzut ceva ieri, înainte de a pleca ea la serviciu. Căh.

— Nu-ți mănânci salata? m-a întrebat Dee.

— E haios că te-ai oprit din sărutat ca să mănânci. Am râs și am împins salata spre ea. Salut, Adam.

Obrajii lui se îmbujoraseră.

— Salut, Katy.

— Scuze. Mi-e foame, a zâmbit Dee.

— Iar eu mi-am pierdut pofta de mâncare, a mormăit Carissa.

Blake n-a venit la cantină, a venit Daemon, în schimb. S-a așezat ca de obicei lângă Ash și Andrew. L-am privit fără să vreau. Daemon s-a uitat spre mine, cu un smoothie în mână. A rânjit.

Nemernicul.

Mi-am mutat privirea spre Dee.

— Cum poți să mănânci chestia aia? Pot să jur că marginea frunzelor de salată e uscată. E greșos.

Adam a râs.

— Dee poate să mănânce orice.

— Și tu la fel, a zis ea și i-a oferit o roșie cu furculița ei. Vrei?

— OK. M-am rezemat de spătarul scaunului. Dacă te apuci să-l hrănești, va trebui să mă mut la altă masă.

— Și eu la fel, a spus Carissa.

Dee și-a dat ochii peste cap, dar a renunțat.

— Îmi place să împart cu alții. Ce e rău în asta? Apoi s-a uitat la mine, cu o expresie plină de speranță. Mă bucur că mănânci cu noi azi... singură.

Stânjenită, am dat din cap și mi-am concentrat atenția pe desfacerea lasagnei din farfurie. Detestam mâncarea în straturi, mai puțin dacă erau straturi de ciocolată și unt de arahide.

Și prânzul, și orele de după-amiază s-au terminat în sfârșit și am plecat spre oficiul poștal să ridic corespondența înainte să ajungă Blake.

Când îmi așezam toate plicurile pline cu porcării și pachetele pe bancheta din spate, am zărit cu coada ochiului un Ford Expedition negru la marginea parcurii, ca și cum ar fi oprit în pripă, iar motorul încă mai mergea.

Ar putea fi orice Ford Expedition, mi-am spus eu și am închis portiera, dar am simțit un fior pe ceafă și toate firisoarele de păr mi s-au ridicat pe mâini. Poate am căpătat un soi de al șaselea simț odată cu aiureala aia extraterestră?

M-am îndreptat spre portiera din față, cu ochii la mașină. Fumul ieșea prin țeava de eșapament, umplând aerul de miros.

Brusc, portiera din spate s-a deschis larg și am văzut doi oameni. Brian Vaughn, ofițerul de la MA care avea cel mai sinistru râs pe care îl auzisem vreodată, se aplecase peste pasager, apucând clanța portierei. Gura lui era o dungă subțire și furioasă în timp ce se întindea spre portieră, ținând cu cealaltă mână o fată pe banchetă.

M-am uitat iar cu ochii îngustați spre fată, în loc să urc naibii în mașină și să o tai repede de acolo. Ultimul lucru care îmi mai trebuia era ca Vaughn să mă vadă uitându-mă așa la el, dar... o *cunoșteam* pe fata asta.

Îi văzusem chipul pe un afiș lipit pe vitrina de la FOOLAND. Părul ei șaten era strâns la spate și îi descoperea fața palidă și delicată. Ochii nu îi râdeau când s-a întors spre portieră, privindu-l pe Vaughn cum o închide înăuntru... departe de mine.

Ochii ei erau goi.

Dar ea era.

Era Bethany.

Capitolul 22

Bethany – iubita lui Dawson – era în viață. Și era cu MA-ul. Părea o nebunie, și am trecut prin toate etapele de negare până am ajuns acasă, dar era *ea*. Figura ei mi se întipărise în memorie. M-am plimbat prin casă până a apărut Blake, înmărmurită, încercând să-mi dau seama ce însemna asta.

El mi-a aruncat o singură privire și s-a încruntat.

— Arăți de parcă ai fi văzut o fantomă.

— Cred că asta am și văzut. Îmi strângeam mâinile și le desfăceam întruna. Cred că azi am văzut-o pe Bethany cu tipul ăla de la MA.

Blake s-a încruntat.

— Care Bethany?

Nu mi se părea normal să-i spun lui Blake despre asta, dar trebuia să spun cuiva.

— Bethany a fost iubita lui Dawson. Iar Dawson a fost fratele lui Daemon și al lui Dee. Până acum se credea că au fost atacați și omorâți de arumi, dar trupurile lor au fost luate de MA înainte ca Daemon și Dee să apuce să le vadă.

Am văzut din ochii lui că începe să înțeleagă.

— Frate, chiar eram curios. Toți luxenii sunt câte trei.

Am dat din cap..

— Dar dacă era chiar ea – și sunt aproape sigură că ea era – ce înseamnă asta?

Blake s-a așezat pe brațul fotoliului, învârtind întruna telecomanda deasupra mâinilor... fără s-o atingă.

— Cât de apropiați erau Dawson și Bethany?

Atunci am avut revelația. Mi se părea totul așa de clar. Pereții s-au cutremurat ușor când mi-am simțit pieptul cuprins de panică.

— O, Doamne, Dawson a vindecat-o pe Bethany. Toată lumea e sigură de asta. Că a fost rănită cumva și că el a vindecat-o. Și atunci ea s-ar fi schimbat, ar fi devenit mutant, nu?

Blake a dat din cap.

— Mamă, frate...

— Și pun pariu că Bethany e o prescurtare de la Elizabeth și... Cum arăta tipa aia – aia care ți-a povestit despre MA, pe care spuneai că o cheamă Liz?

El a ridicat sprâncenele.

— Avea părul șaten, puțin mai închis la culoare decât al tău. Niște trăsături cam ascuțite, dar era drăguță.

Începeau să se lege niște lucruri.

— E o nebunie. Cum ar fi putut MA-ul să afle de existența ei? Ea și Dawson au dispărut la vreo două zile după ce s-a întâmplat ce s-o fi întâmplat cu ei, asta dacă nu... dacă nu cumva cineva bănuia deja că Bethany fusese vindecată de Dawson și le-a spus celor de la MA.

Mi-am răsucit părul la spate, simțind cum mi se strânge stomacul.

— Cine ar fi putut să le spună? Unul dintre luxeni?

— Nu știu. N-aș băga mâna în foc că MA-ul n-ar putea să aibă și niște luxeni care să lucreze pentru ei, a spus el, frecându-și fruntea. Frate, ce nasol.

Nasol era puțin spus. Asta ar fi însemnat că cineva apropiat de frații Black i-ar fi trădat în modul cel mai josnic posibil. Eram plină de furie. M-am întors exact când perdelele se umflaseră din cauza unui suflu de aer rece care umpluse camera. Un mic ciclon de cărți și reviste se învârtea în vârtejuri prin sufragerie.

— Ooo, calmează-te, Furtună.

Am clipit și ciclonul s-a prăbușit la pământ. Oftând, am început să adun de pe jos cărțile și revistele împrăștiate peste tot. Pulsul îmi bubuia în urechi și creierul meu tot încerca să proceseze ce descoperisem.

— Dacă MA-ul o are pe Beth, atunci ce au făcut cu Dawson? Crezi că o mai fi în viață?

Ideea asta mă umplea de speranță. Dacă Dawson ar fi încă în viață, atunci... Ar fi ca și cum tatăl meu ar mai trăi. Viața lui Dee și Daemon s-ar schimba în bine. Ar fi din nou o familie...

Blake mi-a prins cu blândețe brațul și m-a întors cu fața la el.

— Știi la ce te gândești. Ce minunat ar fi să fie încă în viață, dar, Katy, MA-ul nu îl vrea pe Dawson. Ei o voiau pe Bethany. Și ar fi în stare de *orice* să pună mâna pe oamenii care au suferit mutații. Dacă MA-ul i-a spus familiei lui că a murit...

— Dar nu ai cum să știi că le-a spus adevărul, am protestat eu.

— De ce l-ar ține în viață, Katy? Dacă într-adevăr este Liz – Beth – atunci au deja ce vor. Cred că Dawson e mort.

Nu-mi venea să cred. Exista o mică șansă să fie în viață și în niciun caz n-aș fi putut să nu le spun lui Dee și lui Daemon.

— Katy, e imposibil să trăiască. Ei nu au scrupule, a insistat el și m-a

strâns mai tare de mână. Sper că înțelegi asta, nu? Blake mi-a scuturat mâna. Înțelegi?

Surprinsă de insistența lui, am ridicat capul spre el. I-am întâlnit privirea, și am văzut ceva ciudat în ochii lui, ceva aiurea și puțin cam înfricoșător, la fel ca atunci când zâmbise și aruncase cuțitul în mine. Am simțit că-mi îngheață sângele în vene.

— Da, am înțeles. Poate că nici măcar n-a fost ea, am înghițit eu în sec, silindu-mă să zâmbesc. Blake, vrei să-mi dai drumul la mână? Mă doare.

El a clipit repede și abia atunci a părut că-și dă seama cât de tare mă strângea. Mi-a dat drumul și a râs gătuțit.

— Scuză-mă. Dar nu vreau să-ți faci iluzii și apoi să fii dezamăgită. Sau să faci vreo prostie.

— Nu-mi fac iluzii, am răspuns, frecându-mi brațul, și m-am tras înapoi. Și, oricum, ce-aș putea să fac eu? N-aș putea să le spun lui Dee și lui Daemon dacă n-aș fi sigură.

El a zâmbit cu ușurare.

— Bine. Hai să începem antrenamentul.

Am dat din cap și am abandonat subiectul, sperând ca Blake să uite de el. Antrenamentul nostru consta în înghețarea unor lucruri, și imediat cum a plecat m-am repezit la telefon. Era aproape miezul nopții, dar i-am trimis oricum mesaj lui Daemon.

Poți să vii pe la mine?

Am așteptat zece minute și i-am trimis iar mesaj.

E ceva important!!!

Au mai trecut zece minute și începeam deja să mă simt ca iubitele alea nevrotice care îi sufocă cu mesaje pe băieți până când răspund. Să-l ia naiba. I-am mai trimis un SMS.

E vb despre Dawson.

N-a trecut un minut și am simțit furnicăturile în ceafa. Cu stomacul strâns și răsucit, am deschis ușa.

— Daemon...

Am rămas fără cuvinte și ochii mi s-au lărgit de uimire. Probabil că îl trezisem din somn, fiindcă...

Nu avea tricou pe el. Iar.

Cred că erau 0° afară, dar el stătea în fața mea îmbrăcat cu o pereche de pantaloni de pijama de flanel și altceva nimic în afară de pielea lui superbă și perfect întinsă peste mușchii bine definiți. Uitasem cum arată

fără tricou, dar în amintirile mele nu arăta nici pe departe așa de bine.

Daemon a intrat în casă, cu ochii mari și luminoși.

— Ce e cu Dawson?

Am închis ușa cu inima bubuind. Dacă n-ar fi trebuit să-i spun? Dacă Dawson era totuși mort? N-aș face decât să-i dau viața peste cap și mai mult lui Daemon. Poate ar fi trebuit să-l ascult pe Blake.

— Kat, a ridicat Daemon tonul, nerăbdător.

— Scuză-mă.

Am trecut pe lângă el, atentă să nu îi ating pielea dezgolită, și am intrat în sufragerie.

A apărut brusc în fața mea, cu mâinile în șolduri. Am respirat adânc.

— Azi am văzut-o pe Bethany.

Daemon și-a tras capul brusc într-o parte, a clipit o dată, și încă o dată.

— *Ce?*

— Iubita lui Dawson...

— Am înțeles ce-ai spus, m-a întrerupt el, trecându-și amândouă mâinile prin păr.

O clipă, atenția mea a fost distrasă de felul în care i se mișcau mușchii de la brațe și de la umeri. *Concentrează-te.*

— Cum poți să fii sigură că era ea, Kat? N-ai văzut-o niciodată.

— Am văzut afișul cu poza ei, în care se spunea că a dispărut. Nu e o figură ușor de uitat. M-am așezat, frecându-mi genunchii cu palmele. Ea era.

— Doamne, Dumnezeu...

Daemon s-a așezat pe canapea lângă mine și și-a lăsat mâinile între picioare.

— Unde ai văzut-o?

Am văzut tulburarea de pe chipul lui și nu voiam altceva decât să-l liniștesc cumva.

— La poștă, după ce am venit de la școală.

— Și ai așteptat până acum ca să-mi spui asta? Până să răspund, el a râs încet. Fiindcă ai fost ocupată să te antrenezi cu Bilbo Baggins și a trebuit să aștepti până pleacă el ca să-mi spui?

Mi-am strâns genunchii și am ridicat capul. La Daemon trebuia să mă duc prima dată. Faptul că am fost șocată de ce văzusem și că aveam ședință de pregătire nu era nici important, nicio scuză prea bună.

— Îmi pare rău, dar îți spun acum.

El a dat din cap scurt și și-a întors ochii spre bradul de Crăciun. Parcă trecuse o veșnicie de când îl împodobiserăm.

— Frate... nici măcar nu știu ce să spun. Beth trăiește?

Am dat din cap, cu buzele strânse.

— Daemon, am văzut-o cu Brian Vaughn. Este cu cei de la MA. Parcaseră mașina pe marginea drumului și s-a deschis portiera. Așa i-am văzut. El a închis portiera la loc și părea foarte furios.

Daemon a întors încet capul spre mine și privirile ni s-au încrucișat. Timpul părea că se lungea la nesfârșit. Prin ochii lui am văzut trecând tot felul de emoții, care îi schimbau culoarea de la verde strălucitor la verde întunecat și tulbure. Am văzut în ochii lui momentul când a înțeles ce vreau să spun – fracțiunea aia de secundă în care tot universul lui s-a prăbușit și apoi s-a reconstruit la loc.

Nu era prea greu să pui cap la cap faptele, că Dawson o vindecase pe Bethany, apoi dispariția celor doi din cauza MA-ului, și nu a arumilor. Nu era greu, mai ales după ce văzuse și el că mă schimbasesse după ce mă vindecase. Apoi mai intra și Blake în toată încurcătura asta, cu tot ce ne spusese el despre MA și despre cum îi caută ei pe mutații.

Daemon era deștept.

A sărit în picioare și într-o secundă renunțase la înfățișarea lui umană, orbindu-mă cu lumina lui. Se mișca prin cameră și lumina lui roșu-albă pâlpâia. S-a stârnit vântul, iar globurile din brad se clătinau. *Era cu cei de la MA? Vocea lui îmi șoptea, strangulată de furie. MA-ul a făcut toate astea?*

Întotdeauna îmi trebuia ceva timp să mă obișnuiesc cu vocea lui Daemon răsunând în capul meu, și din obișnuință i-am răspuns cu glas tare.

— Nu știu, Daemon, dar asta nu e cea mai urâtă fază. Cum ar fi putut să afle MA-ul ce s-a întâmplat între Bethany și Dawson dacă nu...

— Dacă nu le-ar fi spus cineva?

Lumina lui a pulsat și o explozie de căldură a umplut camera.

Dar Dawson nu mi-a spus nici măcar mie că a vindecat-o pe Bethany sau că s-ar fi întâmplat ceva. Cum ar fi putut să știe altcineva? Numai dacă i-a văzut altcineva, dacă altcineva a bănuit că s-a întâmplat așa, și ne-a trădat...

Am dat din cap, fără să-mi dau seama dacă se uită sau nu la mine. Nu vedeam decât silueta lui, nicio trăsătură, nu-i vedeam nici ochii.

— La asta m-am gândit și eu. Trebuia să fie cineva care știa, iar asta

probabil că micșorează destul lista suspectilor.

Au trecut mai multe clipe, iar temperatura din cameră a continuat să crească. *Trebuie să știi cine ne-a trădat. Apoi o să-l fac să-și dorească să nu fi aterizat niciodată pe această planetă.*

Cu ochii mari, m-am ridicat și mi-am ridicat mânecile puloverului. Am înghițit în sec și am făcut o încercare.

Daemon?

Lumina lui a pâlpâit.

Te aud.

Încă o dovadă că legătura aia dintre noi nu dispăruse.

Știi că ești preocupat acum de răzbunare, dar mai important decât asta – ce-ar fi dacă Dawson ar fi încă în viață?

Daemon a plutit spre mine, iar pe fruntea mea au apărut broboane mici de transpirație.

Atunci nici nu aș ști dacă să fiu fericit sau trist. Să fie în viață, dar unde? Ar fi în mâinile MA-ului, iar dacă ar fi acolo, ce fel de viață ar avea? De doi ani?

Ultimele lui cuvinte păreau sugrumate, chiar și în mintea mea. *Ce i-au făcut de atunci?*

Ochii mi s-au umplut de lacrimi și acum vedeam prin ceață lumina lui.

Îmi pare rău, Daemon. Dar dacă ar fi în viață, ar fi în viață.

Am întins mâna spre el și am pus-o în lumină, atingându-i pieptul. Lumina a început să pulseze haotic și apoi s-a liniștit. Degetele mele zumzăiau.

Asta trebuie să însemne ceva, nu?

Da, da, înseamnă.

Apoi s-a tras înapoi și o secundă mai târziu a revenit la forma umană.

— Trebuie să aflu dacă fratele meu trăiește – iar dacă nu trăiește... S-a uitat într-o parte, cu mușchii fălcii tresărind. Trebuie să aflu cum și de ce a murit. Este clar de ce au vrut-o pe Beth, dar pe fratele meu?

M-am așezat din nou pe canapea și mi-am șters fruntea cu palma.

— Nu știu...

Daemon mi-a luat mâna așa de repede, încât am tresărit.

— Ce faci?

El mi-a întors mâna cu palma în sus, încruntat.

— Ce e asta?

— Ce?

M-am uitat și eu spre mână și mi-a sărit inima. În jurul încheieturii era o vânătaie violacee bine pronunțată, exact în locul de unde mă ținuse Blake de mână.

— Nimic, am zis eu repede. M-am lovit de dulap mai devreme.

El și-a ridicat ochii spre mine, cu privirea pătrunzătoare.

— Ești sigură că asta s-a întâmplat? Fiindcă dacă nu e așa, nu trebuie decât să-mi spui și *problema* se rezolvă.

M-am forțat să râd și am mai dat și ochii peste cap pentru mai multă credibilitate. Nu mă îndoiam că Daemon i-ar face ceva groaznic lui Blake, chiar dacă nu a fost decât un simplu accident. El nu cunoștea prea multe nuanțe.

— Da, Daemon, asta s-a întâmplat. Doamne.

S-a dat înapoi și s-a așezat pe canapea studiindu-mă. Au trecut mai multe clipe.

— Să nu-i spui lui Dee despre asta, OK? Cel puțin până mai aflu câte ceva. Nu vreau să știe nimic până nu e ceva sigur.

Perfect. Încă o minciună, dar înțelegeam de ce vrea asta.

— Și cum o să afli ceva?

— Ai spus că Bethany era cu Vaughn, nu?

Am dat din cap.

— Ei, din întâmplare știu unde stă. Iar el știe probabil unde e Bethany și ce s-a întâmplat cu Dawson.

— De unde știi unde stă?

A zâmbit, ușor răutăcios.

— Am eu metodele mele.

Panica m-a prins iar cu ghearele ei de gheață.

— Stai. Nu, nu poți să te duci după el. E o nebunie, și e așa de periculos!

Daemon a ridicat o sprânceană neagră ca un cărbune.

— Ca și cum ți-ar păsa ce se întâmplă cu mine, Kitten.

Am rămas cu gura căscată.

— Chiar îmi pasă, idiotule! Promite-mi că n-o să faci vreo prostie.

S-a uitat la mine câteva secunde, apoi a zâmbit trist.

— Nu fac promisiuni pe care știu că nu le pot ține.

— Uf! Ești așa de enervant! Nu ți-am povestit toate astea ca să te duci și să faci prostii.

— N-am de gând să fac prostii. Și chiar dacă planul meu e riscant și nebunesc, nivelul de prostie e destul de scăzut, fiindcă e bine gândit.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Asta mă liniștește foarte tare. Totuși, cum ai aflat unde stă?

— De când suntem înconjurați de oameni care ar putea să vrea răul familiei mele, am început să îi supraveghez și eu, așa cum mă supraveghează și ei pe mine.

S-a lăsat pe spate și s-a întins, arcuindu-și spatele. Doamne Dumnezeule, a trebuit să mă uit în altă parte. Dar nu înainte de a vedea sclipirea de satisfacție din ochii lui.

— Stă într-un apartament închiriat din Moorefield, dar nu știu sigur în care.

M-am fosit pe canapea, căscând.

— Și ce ai de gând să faci? Să-i supraveghezi blocul?

— Da.

— Poftim? Ai un fetiș cu James Bond?

— Posibil, a replicat el. Am nevoie doar de o mașină pe care să n-o recunoască. Mama ta lucrează mâine?

Am ridicat sprâncenele.

— Nu, seara e liberă și probabil o să doarmă, dar...

— Mașina ei ar fi perfectă. Și-a schimbat poziția pe canapea și acum era atât de aproape de mine, încât brațul lui gol se lipise de al meu. Chiar dacă Vaughn i-a mai văzut până acum mașina, n-o să se gândească la ea.

M-am tras mai departe de el.

— Nu te las să iei mașina mamei.

— De ce nu?

S-a apropiat iar de mine, zâmbind. Un zâmbet fermecător – același zâmbet pe care l-a folosit prima dată când a vorbit cu mama.

— Conduc bine.

— Nu de asta, am răspuns și m-am mutat spre brațul canapelei. Dar nu pot să-ți dau mașina dacă nu mă iei și pe mine.

El s-a încruntat.

— Tu n-o să te implici în asta.

Dar eu voiam să mă implic în asta, fiindcă mă privea și pe mine. Am clătinat din cap.

— Vrei mașina mamei, mă iei și pe mine odată cu ea. E o ofertă specială doi în unu.

Daemon și-a bătut bărbia cu degetul, privindu-mă printre gene.

— Să te iau? Atunci pare o ofertă mult mai interesantă. Obrajii mi-au

roșit. Daemon mă luase deja, numai că nu-și dădea seama.

— Ca partener, Daemon.

— Hmm. Daemon s-a îndreptat spre ușă. Să fii gata mâine după ore. Dă-i papucii lui Bartholomew, oricum vrei tu. Și să nu-i suflă o vorbă despre asta. Noi doi o să facem singuri pe spionii.

Capitolul 23

După ce i-am trântit bietului Blake o scuză jalnică despre cum sunt nevoită să stau cu mama, am reușit să scap de el, chiar dacă s-a îmbufnat.

Nu a fost prea greu nici să iau cheile de la mașina mamei. După ce lucrase două schimburi, a picat moartă imediat cum a ajuns acasă, și știam că n-o să se trezească prea curând ca să observe că mașina ei lipsește. Am așteptat până la lăsarea întinericului, adică în jur de cinci și jumătate.

M-am întâlnit afară cu Daemon, iar el a vrut să-mi ia cheile.

— Nup. Mașina mamei înseamnă că eu conduc.

El s-a uitat urât la mine, dar a urcat pe scaunul din dreapta. Picioarele lui lungi nu se potriveau deloc cu spațiul mic al mașinii. Ziceai că era prea mare pentru mașina aia. Am râs. Daemon s-a strâmbat.

Am deschis aparatul de radio pe un post cu muzică rock, după care am schimbat pe unul cu muzică veche. Moorefield era la numai cincisprezece minute distanță, dar mi se părea că avea să fie cel mai lung drum din viața mea.

— Deci ai scăpat de Față-de-unt? m-a întrebat el când nici măcar nu ajunsesem să ies cu mașina de pe alee.

M-am uitat la el urât.

— I-am spus că am planuri cu mama. Și nu e ca și cum mi-aș petrece toată ziua cu Blake.

Daemon a pufnit.

— Ce? am făcut eu și m-am uitat la el.

Privea pe fereastră, cu o mână pe mânerul portierei. Ca și cum aș fi condus *atât* de prost.

— Ce? am întrebat iar. Știi foarte bine ce fac cu el. Nu e ca și cum am sta de vorbă sau ne-am uita la filme.

— Chiar știi ce faci tu cu el? a întrebat el încet.

Mi-am încleștat mâinile pe volan.

— Da.

Mușchii fălcilor i-au tresărit, apoi s-a întors spre mine, atât cât îi permitea spațiul limitat.

— Știi, nu e nevoie ca toată viața ta să fie ocupată de antrenamentele cu Bradley. Ai putea să mai faci și o pauză.

— Iar tu ai putea să participi. Îmi plăcea când... mă ajutai și tu, când erai de față, am recunoscut eu, simțind cum îmi ard obrajii.

A urmat o pauză.

— Știi foarte bine ce cred eu despre asta, dar ai putea măcar să nu o mai eviți pe Dee. Îi este dor de tine. Și asta e o mare porcărie.

Sentimentul de vinovăție mă rodea cu niște dinți mici și ascuțiți.

— Îmi pare rău.

— Îți pare rău? a făcut el. Pentru ce? Pentru că ești o prietenă așa de jalnică?

În secunda următoare m-a cuprins furia, sălbatică și fierbinte ca o minge de foc.

— Nu vreau să fiu o prietenă *jalnică*, Daemon. Tu știi foarte bine ce fac. *Tu* mi-ai spus să n-o implic în asta. Așa că spune-i lui Dee că îmi pare rău, OK?

Vocea lui avea tonul ăla provocator pe care îl cunoșteam așa de bine.

— Nu.

— Putem să nu mai vorbim?

— Și la asta va trebui să spun tot nu.

Dar nu a mai spus nimic altceva, mi-a dat doar indicații cum să ajung în cartierul unde locuia Vaughn. Am parcat mașina la jumătatea distanței dintre cele șase blocuri, bucuroasă că mama avea geamuri fumurii la mașină.

Apoi Daemon a început iar.

— Și cum au mers antrenamentele?

— Dacă ai putea să-ți ții nervii în frâu, ai afla.

El a rânjit.

— Tot mai reușești să oprești chestii? Să le muți de colo-colo?

Când am dat din cap, și-a îngustat ochii.

— Ai mai avut explozii neașteptate de putere?

În afară de miniclonul din sufragerie, după ce am văzut-o pe Bethany, nu mai avusesem.

— Nu.

— Atunci de ce te mai antrenezi? Parcă scopul era să dobândești controlul. Și acum l-ai dobândit.

Am gemut; îmi venea să mă dau cu capul de volan.

— Nu ăsta era singurul scop, Daemon. Și tu știi asta.

— Se pare că nu, a replicat el, împingându-se în scaun.

— Doamne, îmi place la nebunie când te bagi așa în treburile mele

personale, dar de fapt nu vrei să te bagi.

— Îmi place să discut despre treburile tale personale. De obicei e amuzant și întotdeauna mă face să râd.

— Ei bine, mie nu-mi place.

Daemon a oftat și s-a foit în scaun, încercând să-și găsească o poziție mai confortabilă.

— Mașina asta e nașpa.

— A fost ideea ta. Dacă mă întrebi pe mine, însă, eu cred că are dimensiuni foarte potrivite. Dar asta poate fiindcă eu nu sunt mare cât un munte.

A chicotit.

— Tu ești cât o păpușică mică-mică.

— Dacă spui păpușă cu ochii goi, te bat. Mi-am înfășurat lăntșorul în jurul degetelor. Ai înțeles?

— Da, doamnă.

M-am uitat la parbriz, pe jumătate furioasă – fiindcă era foarte ușor să mă înfurii pe el – și pe jumătate încercând să mă explic. Dar erau atâtea chestii care îmi umpleau creierul, încât n-am reușit să spun nimic.

El a oftat.

— Tu ești terminată. Dee e îngrijorată. Mă bate mereu la cap să vorbesc cu tine ca să văd ce ai, fiindcă nu mai stai deloc cu ea.

— A, deci te-ai apucat iar să faci chestii care o fac pe sora ta fericită? Primești puncte bonus pentru că mă întrebi? am zis eu, fără să mă pot abține.

— Nu.

S-a întins spre mine și mi-a apucat delicat bărbia, obligându-mă să mă uit la el. Și când m-am uitat, mi s-a oprit respirația. Ochii lui ardeau.

— Sunt îngrijorat. Sunt îngrijorat dintr-o mie de motive și detest chestia asta – detest sentimentul că nu pot să fac nimic. Istoria asta se repetă, și cu toate că pentru mine e limpede ca lumina zilei, nu pot să fac nimic.

Cuvintele lui parcă mi-au deschis o prăpastie în suflet și m-am gândit deodată la tata. Când eram mică și mă supăram, de obicei din cauza vreunei jucării stupide pe care mi-o doream, niciodată nu puteam să-mi exprim în cuvinte frustrarea. Nu făceam decât să mă îmbufnez. Iar tata... spunea întotdeauna același lucru.

Folosește cuvinte, Kitty-pisicuțo. Folosește cuvinte.

Cuvintele erau cel mai puternic instrument. Simplu și atât de

subestimată. Ele puteau să vindece răni. Puteau să distrugă. Iar acum era cazul să folosesc cuvinte. I-am strâns încheietura mâinii și am simțit cu plăcere fiorul provocat de atingerea lui.

— Îmi pare rău, am șoptit.

Daemon părea nedumerit.

— Pentru ce?

— Pentru toate – că nu mai stau așa de mult cu Dee și că sunt o prietenă așa de groaznică pentru Lesa și Carissa. Am respirat adânc și i-am îndepărtat ușor mâna. M-am uitat iar pe geam, clipind ca să mi se ducă lacrimile. Și îmi pare rău că nu pot să opresc antrenamentele. Înțeleg de ce nu vrei să le fac. Chiar înțeleg. Înțeleg că nu vrei să fiu în pericol și că nu ai încredere în Blake.

Daemon s-a lăsat din nou pe spate, iar eu m-am forțat să continui.

— Și mai mult decât toate, înțeleg că nu vrei să sfârșesc ca Bethany și Dawson – indiferent ce s-a întâmplat cu ei – și că vrei să mă protejezi. Și asta... mă omoară să știu că te rănesc, dar trebuie să înțelegi și tu de ce simt nevoia să-mi controlez abilitățile astea.

— Kat...

— Lasă-mă să termin, OK? M-am uitat la el și când am văzut că dă din cap, am respirat iar adânc și am continuat. Asta nu e doar despre tine și despre ce vrei tu. Sau de ce te temi tu. Este și despre mine – despre viitorul și viața mea. E clar că până acum nu aveam idee ce vreau să fac cu viața mea, nici la ce facultate aș vrea să merg, dar acum am în față un viitor în care ieșirea din raza de acțiune a beta-cuartului înseamnă hărțuirea mea. La fel ca la tine. *Mama* mea ar fi în pericol dacă un arum m-ar vedea sau m-ar urmări până acasă. Și mai e și toată porcăria asta cu MA-ul... Am strâns obsidianul în mână. Trebuie să pot să mă apăr singură, pe mine și pe oamenii la care țin. Fiindcă nu pot să aștept să fii întotdeauna lângă mine să mă aperi tu. Nu e corect pentru niciunul dintre noi. De-asta mă antrenez cu Blake. Nu ca să te enervez pe tine. Nu ca să fiu cu el. O fac ca să pot sta alături de tine, ca un egal, nu ca cineva care are nevoie de protecția ta. Și fac asta și pentru mine, ca să nu trebuiască să cer ajutorul cuiva pentru a mă salva.

Ochii lui Daemon erau pe jumătate ascunși de genele lui coborâte. Au trecut câteva secunde în tăcere și apoi a spus:

— Știu. Știu de ce faci asta. Și te respect pentru asta. Pe bune.

Simțeam că vine și un „dar”, eram absolut sigură.

— Dar e greu să stai deoparte și să lași toate astea să se întâmple.

— Nu știi ce o să se întâmple, Daemon.

El a dat din cap și apoi și-a întors fața spre geam. A ridicat o mână și și-a frecat falca.

— E greu. Asta e tot ce pot să spun. Te respect pentru asta, dar e foarte greu.

Am dat drumul aerului pe care nu îmi dădusem seama că îl țineam în mine, și a ieșit un oftat ușor, apoi am încuviințat din cap. Știam că n-o să mai spună nimic despre asta. Respectarea deciziei mele era mai bună decât o scuză. Cel puțin acum. Știam amândoi care e situația, și asta era foarte important.

M-am uitat pe furiș la el.

— În fine, ce-o să facem dacă îl vedem pe Vaughn?

— Nu m-am gândit încă la asta.

— Uau. Ți-ai făcut un plan bun, am remarcat, apoi, după o pauză, am spus: Mă îndoiesc că Bethany ar putea să fie într-una din casele astea. Ar fi prea riscant pentru ei.

— Sunt de acord, dar de ce au ieșit cu ea în public așa?

Asta era întrebarea de un milion de dolari.

— Dacă nu ieșeau, n-ar fi putut s-o vadă nimeni.

Am clătinat din cap.

— Am avut impresia clară că Vaughn nu era deloc fericit. Poate ea evadase.

S-a uitat la mine.

— Ar avea o logică. Dar Vaughn, mă rog, a fost mereu o javră.

— Îl cunoști?

— Nu foarte bine, dar începuse să lucreze cu Lane cu câteva luni înainte de *disparația* lui Dawson.

Ultimele lui cuvinte parcă i se lipiseră de limbă, ca și cum abia acum ar fi luat în considerare posibilitatea ca Dawson să nu fie mort.

— Lane era responsabilul nostru de nici nu mai știu când, apoi a apărut și Vaughn cu el. Era acolo când ne-au spus ce s-a întâmplat cu Dawson și cu Bethany. Daemon a înghițit în sec. Lane părea sincer supărat. Ca și cum Dawson nu era pentru el doar o *chestie* care a murit, ci o persoană adevărată. Poate că se atașase de el în atâția ani. Vezi tu – și-a dres vocea – Dawson avea efectul ăsta asupra oamenilor. Chiar și atunci când făcea pe deșteptul, oamenii tot îl simpatizau. Oricum, lui Vaughn nu i-a păsat deloc.

Nu știam ce să spun. Așa că m-am întins în spațiul ăla mic dintre noi

și i-am strâns brațul. El s-a uitat la mine cu ochi luminoși. În spatele lui se vedeau fulgi mari de zăpadă care cădeau cu o grabă tăcută.

Daemon și-a pus mâna pe mâna mea o fracțiune de secundă. Ceva infinit a izbucnit între noi – mai mult decât o senzație fizică – ceea ce era ciudat, fiindcă alimenta în același timp și senzațiile mele fizice. Apoi s-a retras și a început să privească zăpada.

— Știi la ce mă gândeam?

De ce nu am sărit peste consola din mijloc ca să stau în poala lui? Fiindcă, la naiba, asta mă întrebam și eu, dar mașina era mult prea mică pentru acrobații de genul ăsta. Mi-am dres vocea.

— Ce?

Daemon s-a lăsat pe spătar, uitându-se ca și până atunci la zăpadă.

— Dacă MA-ul știe ce putem face, atunci niciunul dintre noi nu e în siguranță cu adevărat. Nu că până acum am fi fost, dar asta ar schimba totul... A întors capul spre mine. Nu știu dacă ți-am mulțumit.

— Pentru ce?

— Pentru că mi-ai spus de Bethany,
A făcut o pauză și a zâmbit încordat.

— Trebuia să știi. Eu aș... *stai*.

Am văzut două faruri de mașină intrând pe stradă. Era cel puțin a cincea mașină care intra, dar astea erau faruri de SUV.

— Avem o mașină.

Ochii lui Daemon s-au îngustat.

— E un Ford Expedition.

Ne-am uitat cum mașina neagră încetinește și parchează pe alea unei clădiri cu un singur etaj, unde erau două apartamente. Chiar dacă ferestrele noastre erau fumurii, tot îmi venea să mă bag sub scaun și să-mi ascund fața. Portiera de la șofer s-a deschis și Vaughn s-a dat jos din mașină, uitându-se încruntat la cer, de parcă i-ar fi reproșat că îndrăznise să-l enerveze cu zăpada asta. S-a mai auzit o portieră închizându-se și o siluetă s-a apropiat de zona luminoasă.

— Fir-ar să fie, a spus Daemon. E și Nancy cu el.

— Păi, oricum, nu aveai de gând să te duci să vorbești cu el, nu?

— Ba cam aveam.

Am clătinat din cap șocată.

— Asta-i o nebunie. Ce voiai să faci? Să dai buzna în casa lui și să-i ceri să-ți spună adevărul?

A dat din cap că da și eu am scos un icnet înăbușit.

— Și după aia?

— Nici la asta nu m-am gândit.

— Doamne, am mormăit eu. Nu te pricepi deloc la treaba asta cu spionatul.

Daemon a chicotit.

— Ei, deci în seara asta nu putem face nimic. Dacă ar dispărea unul dintre ei, probabil că n-ar fi o chestie prea suspectă, dar dacă ar dispărea doi deodată s-ar ridica prea multe întrebări.

Mă ardea stomacul uitându-mă după cei doi, care au intrat într-unul dintre apartamente. S-a aprins o lumină într-una dintre camere și pe fereastră s-a văzut o siluetă subțire care a tras draperiile.

— Ha. Întâlnire privată, ce zici?

— Poate că au de gând să se distreze nițel.

M-am uitat la el.

— Căh.

El și-a dezvelit dinții.

— Cu siguranță ea nu e genul meu.

Privirea i-a alunecat pe buzele mele, iar eu am început să tremur când i-am văzut fierbințeala din ochi.

— Dar acum nu pot să scap de imaginea asta.

Mi se tăiase respirația.

— Ce câine ești.

— Dacă mă mângâi, o să...

— Nici să nu îndrăznești să termini propoziția asta, am zis eu, chinându-mă să nu zâmbesc.

Un zâmbet n-ar fi făcut decât să-l încurajeze, și nu avea nevoie de alte motive ca să fie o teroare pentru mine.

— Și șterge-ți expresia aia inocentă de pe față. Știu așa de bine...

Obsidianul a pâlpat scurt, încălzindu-mi puloverul și pieptul de parcă mi-ar fi pus cineva acolo un cărbune fierbinte. Am sărit și m-am răsucit pe scaun, lovindu-mă cu capul de tavanul mașinii.

— Ce e?

— Un arum, am găfăit eu. E un arum pe aici! Tu nu ai nicio bucată de obsidian la tine?

Atent și încordat, el a început să măsoare cu grijă strada întunecată.

— Nu. L-am lăsat în mașină.

M-am uitat la el șocată.

— Serios? Ai lăsat în *mașină* unicul obiect care poate să-ți ucidă

dușmanul?

— Nu am neapărată nevoie de el ca să-lucid. Stai aici, mi-a zis și a vrut să deschidă portiera, dar eu l-am prins de mână. Ce?

— Nu poți să cobori din mașină. Suntem chiar în fața casei lor! O să te vadă! Am încercat să ignor groaza aia care mă cuprindea de fiecare dată când era vorba de arumi și l-am întrebat: Încă mai suntem aproape de stânci?

— Da, a mârâit el. Stâncile ne protejează pe o rază de optzeci de kilometri în toate direcțiile.

— Atunci stai aici.

El s-a uitat ia mine de parcă nu înțelegea ce vreau să spun, dar a luat mâna de pe portieră și s-a așezat în scaun. Peste câteva secunde, am văzut o umbră mișcându-se pe stradă, mai neagră decât noaptea însăși. A alunecat după colț, a plutit peste grădinițele acoperite cu un strat subțire de zăpadă, după care s-a oprit în fața casei lui Vaughn.

— Ce dracu e asta?

Daemon și-a așezat mâinile pe bord.

Arumul a luat forma umană chiar acolo, în fața casei. Era îmbrăcat ca toți ceilalți pe care îi văzusem până atunci, pantaloni negri, jachetă neagră, dar nu avea ochelari de soare. Părul blond-deschis s-a unduit ușor când a urcat în fața ușii de la intrare și și-a pus degetul pe butonul soneriei.

Vaughn a deschis ușa și s-a strâmbat. A mișcat buzele, dar nu mi-am putut da seama ce spune. Apoi s-a dat la o parte, ca să-i facă loc arumului să intre.

— Doamne, Dumnezeule mare, am spus eu cu ochii holbați. Nu s-a întâmplat așa ceva.

Daemon stătea rezemat de scaun, iar vocea lui era gătuită de furie.

— Ba da. Și cred că am aflat acum de unde știe MA-ul ce putem să facem.

Cu mintea învârtindu-mi-se nebunește, mă uitam fix la el.

— MA-ul și arumii lucrează împreună? Doamne, Dumnezeule extraterestru... De ce?

Daemon și-a arcuit sprâncenele și a scuturat din cap.

— Vaughn a spus un nume – Residon. I-am citit pe buze.

Nu era bună descoperirea asta.

— Și ce facem acum?

— Acum aș vrea să le arunc în aer casa, dar asta ar atrage prea mult

atenția.

Am strâns buzele.

— Fără îndoială.

— Trebuie să vorbim cu Matthew. Acum.

*

Matthew locuia prin niște coclauri, mult mai departe decât noi, iar dacă zăpada continua să cadă în stilul ăsta, nu aveam idee cum o să reușesc să aduc mașina mamei înapoi acasă. Casa lui era o cabană uriașă construită chiar la poalele muntelui. Am mers cu grijă până la ușa lui, pe aleea pietruită și în pantă pe care Priusul mamei nu ar fi îndrăznit să se aventureze.

— Dacă o să cazi și-o să-ți rupi ceva, o să mă superi.

Daemon m-a apucat de mână când a văzut că alunec și m-a luat în brațe. A zburat așa cu mine în brațe pe alee, cu vântul și cu zăpada izbindu-ne în față. M-a lăsat jos și eu m-am clătinat puțin, amețită.

— Data viitoare poate mă avertizezi.

A zâmbit și a bătut la ușă.

— Și să pierd expresia aia extraordinară de pe fața ta? Niciodată.

Uneori chiar simțeam nevoia să-l pocnesc peste ochi, dar faptul că văzusem iar partea asta a lui mă încălzise de tot.

— Ești un nesuferit.

— Îți place genul meu de nesuferire.

Înainte să răspund, domnul Garrison a deschis ușa. Ochii lui s-au îngustat când m-a văzut alături de Daemon, tremurând.

— Asta e ceva... neașteptat.

— Trebuie să vorbim, i-a spus Daemon.

Cu ochii la mine, domnul Garrison ne-a condus într-o sufragerie sumar mobilată. Pereții erau din bușteni goi și în șemineu pârlăia un foc care împrăștia căldură și un miros de pin. Nu era nici măcar o decorațiune de Crăciun. Simțind nevoia să mă dezgheț, m-am apropiat de foc.

— Ce se întâmplă? a întrebat domnul Garrison, luând în mână un păhăruș în care avea un lichid roșu. Presupun că e ceva ce n-aș vrea să știu, dat fiind că e și ea cu tine.

M-am stăpânit înainte de a apuca să spun ceva. Tipul ăsta era extraterestru, dar tot cu el dădeam și examenul la bio.

Daemon s-a așezat lângă mine. Pe drumul înapoi, stabiliserăm să

nu-i spunem domnului Garrison că mă vindecase, spre ușurarea mea.

— Cred că ar trebui să încep cu începutul, așa că probabil o să vrei să stai jos.

Și-a mișcat ușor mâna, clătinând lichidul rubiniu din pahar.

— Hai că începe bine.

— Katy a văzut-o pe Bethany ieri cu Vaughn.

Sprânceană domnului Garrison s-a ridicat brusc în sus. A rămas un timp nemișcat, după care a luat o înghițitură din pahar.

— Nu mă așteptam să spui așa ceva. Katy, ești sigură că ai văzut-o pe Bethany?

Am dat din cap.

— Ea era, domnule Garrison.

— Matthew, spune-mi Matthew.

A făcut un pas înapoi, scuturând din cap. Mă simțeam de parcă trecusem un mare examen ca să ajung să-i spun pe nume. Matthew și-a dres vocea.

— Chiar nu știu ce să spun.

— Stai, că e mai rău de atât, am spus eu, frecându-mi mâinile.

— Știi unde locuiește unul din tipii de la MA și în seara asta ne-am dus amândoi acolo, a spus Daemon.

— Ce? Matthew a lăsat paharul jos. Ești nebun?

Daemon a ridicat din umeri.

— În timp ce îi supravegheam casa, a apărut Nancy Husher și ghici încă mai cine?

— Moș Crăciun? a făcut Matthew sec.

Am râs tare. Uau, chiar avea simțul umorului.

Daemon i-a ignorat întrebarea.

— A apărut un arum, iar ei i-au dat drumul în casă. Chiar i-au spus pe *nume* – Residon.

Matthew a dat peste cap toată băutura și a așezat paharul pe polița de deasupra șemineului.

— Asta nu e bine deloc, Daemon. Știi că tu vrei să fugi acolo și să afli cum de Bethany este încă în viață, dar nu poți să faci asta. Este mult prea periculos.

— Tu înțelegi ce înseamnă asta? a spus Daemon și a făcut un pas spre el, cu brațele depărtate de corp și cu palmele în sus. MA-ul o are pe Bethany. Vaughn a fost unul dintre ofițerii care a venit să ne spună că au murit amândoi. Deci a mințit în legătură cu ea. Iar asta ar putea să

însemne că a mințit și în legătură cu Dawson.

— De ce l-ar fi ținut captiv pe Dawson? Ne-au spus că a murit. Acum e clar că Bethany nu e moartă, dar asta nu înseamnă că și Dawson trăiește. Așa că scoate-ți asta din cap, Daemon.

Ochii verzi și adânci ai lui Daemon s-au umplut de furie.

— Dacă ar fi fost fratele tău, tu ți-ai fi scos-o din cap?

— Toți frații mei sunt morți. Matthew a traversat camera și s-a oprit în fața noastră. Voi sunteți tot ce mi-a mai rămas, și n-o să stau să mă uit cum iluziile tale deșarte o să te omoare, sau mai rău!

Daemon s-a așezat lângă mine, respirând adânc.

— Și tu ești pentru noi un membru de familie. Și Dawson te considera un membru al familiei.

Ochii ultra-albaștri ai lui Matthew s-au umplut de durere și el s-a uitat în altă parte.

— Știu. Știu. S-a dus la fotoliu și s-a așezat greoi, clătănând din cap. Sincer, ar fi mai bine să nu fie în viață, iar tu știi asta. Nici măcar nu pot să-mi imaginez...

— Dar dacă este, trebuie să facem ceva. Daemon a tăcut o clipă, apoi: Iar dacă e într-adevăr mort, atunci...

Atunci ce fel de final ar fi ăsta? Deja crezuseră că e mort, iar acum aflau că nu arumii îl omorâseră și asta nu făcea decât să redeschidă rana cea veche și să-i dea cu sare.

— Tu nu înțelegi, Daemon. MA-ul nu ar fi interesat deloc de Bethany decât dacă... dacă Dawson ar fi vindecat-o.

Asta spusese și Blake. Confirmarea mă liniștea oarecum.

— Ce spui tu, Matthew? a întrebat Daemon, care continua să nu priceapă.

Matthew și-a frecat fruntea și a clipit des.

— Bătrânii... nu spun de ce nu avem voie să vindecăm oameni, și au dreptate să n-o facă. Este interzis, nu numai pentru că există riscul expunerii din partea noastră, ci și pentru efectele pe care le are vindecarea asupra ființei umane. Ei știu. Și eu știu.

— Ce? Daemon s-a uitat la mine, apoi s-a întors iar către Matthew. Tu știi ce se întâmplă?

El a dat din cap.

— Ființa umană este alterată și își amestecă ADN-ul cu al nostru. Trebuie însă să existe o *vointă* sinceră pentru vindecare ca să se întâmple așa ceva. Persoana respectivă preia abilitățile noastre, dar nu

întotdeauna le și păstrează. Uneori acestea dispar. Alteori oamenii mor din cauza lor, din cauza reacțiilor pe care le pot avea ca urmare a schimbării. Dar dacă trăiesc, atunci se formează o conexiune între cei doi.

În timp ce Matthew vorbea, Daemon devenea tot mai agitat, și era normal să fie așa.

— Conexiunea dintre o ființă umană și un luxen după o vindecare masivă este imposibil de desfăcut la nivel celular. Face din cei doi un cuplu. Unul nu poate să supraviețuiască dacă celălalt piere.

Am rămas cu gura căscată. Blake nu-mi spusese nimic din toate astea, dar asta însemna că...

Daemon sărise în picioare, și pieptul i se ridica cu putere la fiecare respirație grea și dureroasă.

— Deci dacă Bethany trăiește...

— Atunci și Dawson trebuie să fie în viață, a completat Matthew cu o voce obosită. Dacă într-adevăr a vindecat-o.

Trebuie s-o fi vindecat. Altfel MA-ul nu avea de ce să fie interesat de Bethany.

Daemon rămăsese cu ochii la foc, la flăcările care se răsuceau și se încolăceau. Din nou, aș fi vrut să fac ceva să-i alin puțin chinul, dar nu puteam să fac nimic să-l ajut cu adevărat.

Am scuturat capul.

— Dar tocmai ai spus că e imposibil să fie în viață.

— A fost o tentativă jalnică de a-l opri pe băiatul ăsta să se omoare.

— Dar tu... ai știut tot timpul lucrurile astea?

Vocea lui Daemon era îngroșată de emoția lui puternică. Silueta lui începuse să se estompeze, ca și cum și-ar fi pierdut controlul.

— Ai știut?

Matthew a clătinat din cap.

— Nu. Nu! Am crezut și eu că amândoi sunt morți, dar dacă el a vindecat-o – a schimbat-o – iar ea trăiește, atunci și el trebuie să fie în viață. Țsta e un mare semn de întrebare – iar întrebarea asta se bazează numai pe faptul că Katy a recunoscut sau nu o persoană pe care nu a mai văzut-o niciodată.

Daemon s-a așezat, privind focul cu ochii scânteietori.

— Fratele meu trăiește. Este în viață... în viață.

Părea amorțit, pierdut, placid.

Îmi venea să plâng de mila lui și, respirând întretăiat, am întrebat:

— Ce crezi că îi fac?

— Nu știu. Matthew stătea nesigur pe picioare, iar eu m-am întrebat cât de mult băuse înainte de a ajunge noi aici. Indiferent ce este, nu poate să fie...

Să fie bine. Iar eu aveam o bănuială groaznică. După cum spunea Blake, MA-ul era interesat să obțină cât mai multe ființe umane mutante. Ce altă metodă mai bună ar fi găsit decât să ia un luxen și să-l oblige să facă asta? Mi se făcea rău. Dar dacă era nevoie de o voință adevărată pentru a schimba cu succes un om, cum puteau să-l oblige pe Dawson să facă asta? Și dacă nu îi schimba pe oameni, atunci ce se întâmpla cu ei? Matthew o spusese deja. Dacă schimbarea nu era completă, ei ori sufereau mutații oribile, ori mureau. Dumnezeu, ce ar simți cineva care ar face asta – ce ar simți Dawson?

— MA-ul știe, Matthew. Știe ce putem face, a spus în cele din urmă Daemon. Probabil că au știut de la bun început.

Pleoapele lui Matthew s-au ridicat repede și a întâlnit privirea fixă a lui Daemon.

— Eu, sincer, n-am crezut niciodată că nu știu Singurul motiv pentru care n-am spus nimic a fost să nu vă sperii.

— Și bătrânii – știu și ei?

— Bătrânii sunt doar mulțumiți că au un loc unde să trăiască în pace, unde să fie în linii mari separați de specia umană. Chestia aia cu politica struțului, Daemon. Dacă ar fi ceva, probabil ar refuza să creadă că secretele noastre nu mai sunt secrete. Matthew s-a uitat spre paharul lui gol și a adăugat: Pentru ei e mai simplu așa.

Asta mi se părea incredibil de stupid, și am și spus-o. Matthew mi-a zâmbit ironic drept răspuns.

— Fată dragă, tu nu știi cum e să fii doar un musafir, nu e așa? Imaginează-ți că trăiești tot timpul cu teama că locul în care stai și toate celelalte pot să-ți fie luate în orice moment. Dar trebuie să mai și conduci niște oameni, să-i ții calmi și fericiți – în siguranță. Cel mai rău lucru ar fi să spui tuturor cu glas tare cele mai sumbre temeri ale tale. Matthew a făcut o pauză, iar cu ochii la pahar. Spune-mi, ce ar face oamenii dacă ar afla că printre ei se află niște extraterestri?

Obrajii mi-au luat foc.

— Uf, probabil că ar ieși în stradă și ar lua-o razna.

— Exact, a murmurat el. Specia noastră nu e prea diferită de a noastră.

După asta nu s-au mai spus prea multe lucruri. Am stat acolo toți trei, pierduți în gândurile noastre. Inima mea se spârgea în milioane de fărâme știind că Daemon voia să se ducă peste Vaughn și Nancy chiar în clipa asta, dar nu era chiar atât de nesăbuit. Mai era și Dee, iar ceea ce făcea el o afecta și pe ea.

Și se pare că și pe mine. Dacă el ar muri, atunci aș muri și eu. Nici măcar nu puteam să procesez ca lumea chestia asta. Am decis să abandonez problema până mai târziu, ca să nu mă apuce groaza.

— Dar chestia cu arumii? am întrebat eu.

— Nu știu, a spus Matthew și și-a umplut iar paharul. Nu-mi dau seama deloc de ce MA-ul ar lucra cu ei – ce ar avea de câștigat. Arumii ne absorb puterile, dar nu vindecă niciodată – cel puțin nimic de mare importanță. Au o amprență calorică diferită de a noastră, așa că, dacă au instrumentele necesare, cei de la MA nu ar putea să-i confunde cu noi, dar dacă întâlnești pe stradă un arum sau un luxen, n-ai cum să-ți dai seama ce e.

— Stai puțin. Mi-am dat părul pe spate, uitându-mă puțin la Daemon, care nu mai spunea nimic. Dacă MA-ul a capturat un arum, crezând că e luxen, iar voi ați fost studiați, nu? Ați fost forțați să vă integrați în lumea noastră? Nu știu în ce constă integrarea asta, dar sunt sigură că presupune și un fel de observare, deci până la urmă nu și-ar fi dat seama de chestia asta cu amprența calorică?

Matthew s-a ridicat și s-a dus la un dulap din colțul îndepărtat al camerei. L-a deschis și a scos de acolo o sticlă pătrată din care și-a turnat în pahar.

— Când am fost integrați, n-au avut ocazia să ne vadă abilitățile. Așa că dacă stă în picioare teoria asta, că ei știu mai de mult de abilitățile noastre, înseamnă că au aflat de ele de la luxeni care nu au putut să ne spună niciodată că MA-ul știe ce putem face.

Începea să mi se facă greață.

— Din ceea ce spui tu, se înțelege că acei luxeni ar trebui să fie...

— Morți, a spus el, întorcându-se și luând o înghițitură din pahar. Nu prea știu cât de multe ți-a spus Daemon, dar au existat luxeni care nu s-au putut integra. Ei au fost eliminați... ca niște animale sălbatice. Nu-ți trebuie prea multă imaginație să-ți dai seama că au folosit unii luxeni ca să le studieze abilitățile, să afle lucruri despre noi, după care au scăpat de ei.

Sau i-au trimis înapoi ca spioni – unii care ar fi putut să-i

supravegheze îndeaproape pe ceilalți și care ar fi raportat MA-ului orice activitate dubioasă. Părea cam paranoic, dar despre guvernul *ăsta* era vorba.

— Dar asta nu explică de ce arumii ar lucra cu MA-ul.

— Nu explică. Matthew s-a mutat spre șemineu și și-a sprijinit cotul de poliță, învărtind în mână paharul cu lichid rubiniu. Mi-e teamă să fac teorii în legătură cu ce ar putea să însemne asta.

— Pe de o parte, nici nu-mi pasă de asta acum, a vorbit și Daemon, într-un târziu, și vocea lui părea obosită. Cineva l-a trădat pe Dawson. Cineva le-a spus celor de la MA.

— Putea să fie oricine, a spus Matthew obosit. Dawson n-a încercat deloc să ascundă relația pe care o avea cu Bethany. Iar dacă cineva îi supraveghea îndeaproape, ar fi putut să-și dea seama că s-a întâmplat ceva. Toți eram cu ochii pe ei când s-au afixat prima oară împreună. Sunt convins că unii dintre noi nu s-au mulțumit doar cu atât.

Cuvintele lui nu l-au calmat deloc pe Daemon. Nici nu mă așteptam. Am plecat de la Matthew la puțin timp după asta, tăcuți, prinși undeva între speranță și disperare.

Când am ajuns lângă mașina mamei, i-am dat cheile atunci când mi le-a cerut. Am pornit spre ușa din dreapta, dar apoi m-am oprit. M-am întors și m-am dus iar ia el, strecurându-mi brațul în jurul mijlocului său.

— Îmi pare rău, am șoptit eu și l-am strâns cu putere. O să găsim noi ceva. O să-l aducem înapoi.

După o clipă de ezitare, și-a pus brațele în jurul meu și m-a strâns și el. Puteam să mă modelez exact după trupul lui.

— Știu, a spus el deasupra capului meu, cu o voce sigură și puternică. O să-l aduc înapoi chiar dacă ar fi ultimul lucru pe care să-l fac.

Și o parte din mine deja știa și se temea de ce era dispus să sacrifice Daemon pentru fratele lui.

Capitolul 24

Daemon nu voia ca sora lui să afle că Dawson era mai mult ca sigur în viață. I-am promis că n-o să-i spun, mai mult fiindcă am înțeles că era mai rău să-ți imaginezi ce i-au făcut lui Dawson decât să te gândești că e mort. Daemon nu voia ca și sora lui să se simtă așa de neajutorată ca și el.

Așa era felul lui, iar eu îl respectam pentru asta.

Dar simțeam valul ăla de tristețe care îl copleșea și aș fi vrut să pot să-l îndepărtez.

În următoarele două zile, mi-am făcut antrenamentele cu Blake, și după ce pleca el, eu și cu Daemon mergeam la Moorefield. Brian nu mai venise acasă din seara aceea când îl văzusem cu Nancy și cu arumul. Nu aveam nicio idee ce voia Daemon să facă, dar indiferent ce era, nu aveam de gând să-l las singur, și voiam ca o dată în viață să nu mai trebuiască să facă totul.

În joia de dinaintea vacanței de Crăciun, Blake și cu mine am lucrat la manipularea luminii. Era mai greu decât înghețarea obiectelor. Trebuia să mă concentrez foarte tare, să accesez o abilitate pe care nici nu o înțelegeam prea bine.

Frustrată după ore în șir în care nu reușisem să fac nici măcar o scânteie din lumina aia mortală, Blake arăta de parcă voia să se dea cu capul de pereți.

— Nu e așa de greu, Katy. O ai în tine.

Piciorul meu bocănea în podea.

— Încerc.

Blake s-a așezat pe brațul fotoliului, frecându-și fruntea.

— Acum poți să muți lucruri cu ușurință. Asta n-ar trebui să ți se pară mult prea greu.

Făcea adevărate minuni pentru încrederea de sine!

— Gândește-te așa. Fiecare celulă din corpul tău este înfășurată în lumină. Imaginează-ți că aduni toate celulele alea laolaltă și simți lumina din ele. Este caldă. Ar trebui să vibreze și să zumzăie. Este ca un fulger care trece prin venele tale. Gândește-te la ceva care îți dă senzația asta.

Am căscat.

— Am încercat...

A sărit din scaun, mișcându-se mai repede ca niciodată. Mi-a prins încheietura mâinii până când degetul mare și arătătorul i s-au unit, și m-a privit în ochii mei plini de spaimă.

— Nu te străduiești destul de mult, Katy. Dacă nu poți manipula lumina, atunci...

— Atunci, ce? l-am întrebat eu.

Blake a tras adânc aer în piept.

— Atâta că... dacă n-ai să poți controla cea mai puternică parte din tine, s-ar putea să nu poți avea niciodată control. Și n-o să poți să te aperi singură.

Mă întrebam dacă tot așa de greu o fi fost și pentru Bethany.

— Încerc. Promit.

Mi-a dat drumul la mână și și-a trecut mâna prin părul lui țepos. Apoi a zâmbit.

— Am o idee.

— A, nu. Am clătinat din cap. Nu-mi plac deloc ideile tale. El mi-a aruncat un zâmbet peste umăr și și-a scos cheile din buzunar.

— Zici că ai încredere în mine, da?

— Mda, dar asta am spus înainte să începi să arunci în mine cu cuțite și să-mi arzi degetele.

Blake a râs și eu m-am strâmbat. Nu era nimic amuzant aici.

— N-o să fac nimic de genul ăsta. Cred doar că trebuie să ieșim puțin. Să mergem să mâncăm ceva.

Obosită, mă mutam de pe un picior pe celălalt.

— Serios? Asta... nu sună prea rău.

— Da, ia-ți jacheta și hai să mâncăm ceva.

În ultima vreme mi-era mereu foame, așa că gândul la o mâncare grasă m-a făcut să mă hotărâsc. Mi-am luat puloverul gros, l-am pus repede pe mine și l-am urmat pe Blake la camioneta lui. Nu era așa uriașă ca cele pe care le conduceau băieții de pe aici, dar era frumoasă și strălucitoare fiindcă era nou-nouță.

— Ce-ți pofteste inima?

Și-a lovit palmele ca să le încălzească, în timp ce motorul se trezea la viață.

— Orice mă poate îngrășa cu patru kilograme, am spus eu, prinzându-mi centura.

Blake a râs.

— Știu exact locul potrivit.

Lăsându-mă pe scaun, m-am hotărât să-i pun întrebarea care mă sâcâise de când eu și Daemon am vorbit cu Matthew.

— Ce s-a întâmplat cu luxenul care te-a vindecat?

Măinile lui s-au strâns mai tare pe volan, până i s-au albit încheieturile.

— Nu... nu știu. Și mă ucide că nu știu, Katy. Aș da orice să aflu.

M-am uitat la el și m-a cuprins tristețea. Din moment ce Blake era acolo, înseamnă că prietenul lui trăia. Cel mai probabil se afla în mâinile MA-ului. Am vrut să spun ceva de genul acesta, dar m-am oprit.

În ultima vreme mă simțeam tot mai ciudat în preajma lui Blake. Nu puteam să spun exact de ce, și poate asta se întâmpla numai fiindcă Daemon îmi repeta asta de câte ori avea ocazia, dar era clar că nu mai aveam încredere în el ca înainte.

— De ce mă întrebi?

S-a uitat la mine încordat.

Am ridicat din umeri.

— Eram curioasă. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat.

El a dat din cap și niciunul din noi n-a mai spus nimic o vreme. Abia când am trecut de intersecția cu Moorefield am început să devin nervoasă.

— Suntem în siguranță așa departe? Stâncile nu bat decât pe o rază de optzeci de kilometri, nu?

— Asta e doar o estimare. O să fie bine.

Am dat din cap, fără să pot să-mi potolesc stomacul care mi se zvârcolea. Cu fiecare kilometru care trecea, începeam să mă simt din ce în ce mai agitată. Arumii erau evident pe acolo, poate chiar știau cine suntem, din moment ce păreau să fie mână în mână cu MA-ul. Era o chestie nesăbuită, ba chiar prostească. Mi-am trecut mâinile peste blugi și m-am uitat pe geam, în timp ce Blake fredona o melodie rock.

Am băgat mâna în geantă și mi-am scos telefonul. Dacă într-adevăr eram la adăpostul beta-cuarțului, Blake nu avea de ce să se supere că îi spun lui Daemon.

— Nu ești și tu una din fetele alea care nu fac nicio mișcare fără să-i spună iubitelui, nu-i așa, Katy? Blake a arătat cu capul spre telefonul meu și a zâmbit, dar veselia nu a ajuns deloc până în ochii lui. Și pe urmă, am și ajuns.

Nu eram una din fetele alea, dar...

A tras într-o parcare din fața unei taverne care se lăuda cu cele mai bune aripioare din Virginia de Vest. Instalațiile de Crăciun luminau ferestrele negre ca noaptea. La intrare era statuia uriașă a unui alpinist.

Părea incredibil de normal.

L-am bombănit în sinea mea pe Daemon fiindcă m-a făcut să mă îndoiesc de Blake, mi-am băgat telefonul în geantă și ne-am îndreptat împreună spre restaurant.

Cina a fost ciudat de tensionată. Nu se compara deloc cu primele două întâlniri ale noastre. Am încercat să-l fac să vorbească despre surfing, dar era ca și cum aș fi încercat să storc o sticlă – dureros și inutil. Am vorbit eu despre cât de mult îmi lipsesc blogul și lectura, în timp ce el continua să scrie un mesaj pe mobil. Sau se juca, nu știu exact ce făcea. La un moment dat mi s-a părut că aud un guițat de porc. Până la urmă nu am mai zis nici eu nimic și mi-am concentrat atenția pe jupuirea aripioarelor de piele.

Era trecut de șase, și noi tot stăteam la masă, cu a treia porție de suc în față, când mi-am pierdut răbdarea.

— Ești gata?

— Doar câteva minute.

Era a doua oară când îmi spunea să mai stăm doar câteva minute. M-am lăsat pe spătarul scaunului și am expirat adânc, după care am început să număr pătratele roșii de pe geaca unui tip. Deja învățasem pe dinafară cântecul de Crăciun pe care îl puneau întruna.

M-am uitat la Blake.

— Eu *chiar* sunt gata să plecăm.

Am văzut cum iritarea îi colorează ochii căprui cu nuanțe de maro-închis.

— Credeam că o să-ți placă să ieși și să te relaxezi.

— Îmi place, dar stăm aici, fără să vorbim măcar, în timp ce tu te joci pe telefon nu știu ce joculeț cu porci care guiță. Serios, asta nu e foarte amuzant pentru mine.

Și-a pus coatele pe masă și și-a rezemat obrazii în palme.

— Despre ce vrei să vorbim, Katy?

Când i-am auzit tonul, am devenit și mai iritată.

— O oră întreagă am încercat să vorbesc cu tine despre tot felul de chestii.

— Deci, ai ceva planuri pentru Crăciun? a întrebat el.

Am respirat adânc și am reușit să îmi stăpânesc furia.

— Da, de data asta mama o să fie liberă ca niciodată. Așa că o să facem ceva împreună cu Will.

— Doctorul? Se pare că e ceva destul de serios.

— Da, e. Mi-am tras mai bine puloverul pe mine, tremurând de la aerul rece care intrase pe ușa deschisă. Sunt sigură că ăsta-i singurul motiv pentru care...

Telefonul lui Blake a scos un clinchet, iar el s-a uitat repede la el. Enervată, am închis gura și am început să mă uit la masa goală din spatele lui.

— Ești gata? m-a întrebat el.

Slavă Domnului.

Mi-am luat geanta, m-am ridicat și am plecat înainte, fără să mai aștept să achite nota. Ghetele mele scârțâiau pe stratul gros de zăpadă. De cum se terminase luna noiembrie, nu trecea nicio zi fără să mai ningă puțin, la fiecare câteva zile se mai depuneau vreo doi centimetri de zăpadă. Era ca un preludiu gigantic al unui viscol serios.

Blake m-a ajuns din urmă peste vreo două minute, încrunțat.

— N-ai răbdare să mă aștepți.

Mi-am dat ochii peste cap dar nu am spus nimic și m-am urcat în mașină. Ne-am înscris pe autostradă în tăcere.

Stând așa cu brațele încrucișate la piept, mă simțeam ca o iubită supărată, ceea ce nu era deloc în regulă. Nu eram iubiți, dar era ca și cum aș fi venit de la o întâlnire de rahat.

Și ca să fie și mai rău, el conducea ca o bunicuță. Îmi legănam picioarele de enervare și plictiseală. Voiam doar să ajung acasă. În seara asta nu mai făceam niciun antrenament. Aveam să iau o carte oarecare și să citesc de *plăcere*. Apoi aș putea să intru pe blog. Și o să uit de Blake și de puterile astea idioate, tâmpite de extraterestru. Privirea mi-a alunecat spre ghete. Pe podeaua mașinii era ceva, tare și subțire, după cum simțeam sub talpă. Mi-am mișcat piciorul într-o parte, iar luminile de pe autostradă s-au reflectat în ceva auriu și strălucitor. Curioasă, m-am aplecat.

Sub pulover, obsidianul a început să ardă brusc exact în momentul în care Blake a scos mașina de pe șosea și a băgat-o într-un șanț. M-am întors spre el, și inima îmi bubuia, în timp ce obsidianul îmi ardea pielea.

— E un aram în apropiere.

— Știu. A oprit motorul, cu fălcile încheștate. Dă-te jos din mașină,

Katy.

— Ce? am țipat eu.

— Dă-te jos din mașină! S-a întins spre mine și mi-a desfăcut centura de siguranță. Ne antrenăm.

Am înțeles cu greu, și m-am speriat. Am respirat întretăiat, în timp ce obsidianul ardea tot mai tare.

— Special m-ai scos de sub protecția beta-cuarțului!

— Dacă abilitățile tale cele mai puternice sunt legate de emoții, atunci trebuie să vedem cum putem să ajungem la ele când ești copleșită de emoții, și să vedem ce poți să faci, după care o să încercăm să facem asta și fără emoții. Așa cum am făcut cu cuțitul și cu pernele. S-a întins peste mine și a deschis portiera. Arumii ne simt mai repede pe noi decât pe luxeni. E o chestie care ține de ADN. Luxenii au un ADN cumva mascat. Noi nu.

Pieptul meu se ridică și se lăsa repede.

— Nu mi-ai spus niciodată asta.

— În raza de acțiune a beta-cuarțului erai în siguranță. N-avea niciun rost să-ți spun.

M-am holbat la el, îngrozită. Dacă aș fi plecat cu mama la cumpărături în afara zonei protejate, iar eu habar n-aveam de asta? Am fi fost atacate. Oare lui Blake chiar îi păsa de siguranța mea?

— Acum ieși afară, a spus el.

Clar nu.

— Nu! În niciun caz n-o să ies când acolo e un arum! Ești nebun...

— O să fie bine, a spus, cu aerul că mă încurajează să țin un discurs în fața clasei, nu să înfrunt un arum criminal. N-o să las să ți se întâmple nimic.

Apoi s-a dat jos din mașină și a dispărut printre copacii deși, lăsându-mă singură în mașină. Prea șocată ca să mă mai pot mișca, mă uitam în întunericul din jurul meu. Nu-mi venea să cred că a putut să facă așa ceva.

Dacă scap cu viață din chestia asta, o să-l omor pe Blake.

Pe drum am văzut alunecând o umbră de cerneală, ducându-se pe urma lui Blake. A urmat o explozie de lumină care a umplut cerul, dar s-a stins repede și apoi am auzit țipătul îndurerat al lui Blake.

Am coborât clătînându-mă din mașină, am trântit portiera și am început să scrutez întunericul.

— Blake?

După câteva clipe fără răspuns, panica începuse să mă strângă de gât.
— Blake!

M-am oprit la marginea pădurii, fiindcă îmi era prea frică să intru acolo. Tremuram toată și mi-am strâns puloverul mai bine, iar în jurul meu domnea o tăcere nefirească. M-am întors și m-am îndreptat spre mașină. O s-o sun pe mama. Sau aș putea să-l sun pe Daemon. Nu era nicio...

Până să mai fac un pas, am văzut o umbră chiar în fața portierei. Întunecată și uleioasă, se ridica din ea însăși până când în fața mea a apărut silueta unui bărbat.

— Rahat, am șoptit eu.

Luase acum înfățișarea unui bărbat care semăna izbitor cu cel pe care îl văzusem la reședința lui Vaughn.

— Bună, micuțo. Dar ce... specială ești tu!

M-am întors repede și am luat-o la fugă cu puloverul fluturând pe lângă mine ca niște aripi. Am fugit repede – mai repede decât am alergat vreodată în viața mea. Așa de repede încât micii fulgi de zăpadă pe care vântul rece îi sufla în obrajii mei se simțeau ca niște pietricele. Nici măcar nu eram sigură că picioarele mele mai ating pământul.

Dar oricât de rapidă aș fi fost eu, arumul era și mai rapid.

Am văzut lângă mine o umbră întunecată și lipicioasă, apoi a trecut în fața mea. Am alunecat pe zăpadă și pe gheață și mi-am strâns obsidianul în mână. Eram gata să înfig capătul lui ascuțit oriunde s-ar fi nimerit.

Anticipându-mi mișcarea, s-a format un braț care s-a întins spre mine. M-a lovit în stomac. Am sărit în aer, după care am aterizat într-o parte. Oasele mele au fost străbătute de o durere atroce. M-am rostogolit pe spate, clipind des să scap de zăpada care îmi intrase în ochi.

Acum știam de ce Daemon se împotrivise cu atâta încăpățănare să mă duc și să mă bat cu arumii. Eram deja praf și nici măcar nu începuse lupta.

În fața mea a prins contur o umbră întunecată. Fără forma umană, vocea lui era acum un murmur amenințător care se strecura printre gândurile mele. *Nu ești un luxen, dar ești ssspecială. Ce puteri ai tu?*

Puteri? Aveam puterile pe care mi le dăduse Daemon când mă transformase în mutant. Arumul putea să le ia după ce mă omora. Dar mai omorâsem un arum înainte, când am apelat la puterile lui Daemon și ale lui Dee. Blake credea că abilitatea asta – Sursa aceea – încă mai

există în mine. Era musai să existe, fiindcă dacă nu exista, muream.

Și îmi doream să fiu capabilă să mă apăr singură. Nu să zac acolo. Nu să aștept să vină cineva să mă salveze.

Ce zicea Blake să-mi imaginez? Un fulger prin vene și celule înfășurate în lumină?

Arumul s-a aplecat deasupra mea; tentaculele de întuneric erau mai groase și mai reci decât pământul înghețat. Am văzut și un zâmbet fumegos. *Mai sssimplu decât credeam.*

Am strâns tare din ochi și mi-am imaginat toate celulele ciudate pe care le-am văzut la biologie înconjurate de lumină, și m-am gândit la momentul acela – prima oară când am simțit fulgerul trecându-mi prin vene. Am păstrat imaginea aceea, în timp ce prima atingere a arumului m-a făcut să-i simt degetele reci pe obraz. M-am agățat cu mintea de lava groasă și incandescentă care îmi curgea prin vene.

La început a fost un pârâit – o mică lumină ardea în spatele pleoapelor mele strânse. O senzație ciudată care mi se întindea de-a lungul brațelor, extraordinar de fierbinte. Lumina din spatele pleoapelor era roșu-albă; sursa puterii mele era esențial distructivă, complexă și nimicitoare.

O simțeam cum arde în venele mele, șoptindu-mi parcă mii de promisiuni. Mă chema, îmi ura bun venit. Mă așteptase, întrebându-se când îi voi auzi chemarea.

Când m-am ridicat, vântul a zburat zăpada de sub mine. Când am deschis ochii, arumul se trăgea înapoi, când în formă umană, când în forma lui adevărată.

Acum eram în picioare și aproape nu respiram. O simțeam și asta era minunat și înfricoșător. Fiecare nerv din corpul meu se trezise la viață și fremăta de energie. Voia să fie folosită, puterea asta. Părea cel mai firesc lucru dintre toate. Degetele mele s-au strâns. Lumea din jurul meu era roșu-albă.

Distruge.

Arumul a trecut iar în forma lui adevărată, întinzându-se la nesfârșit ca și cerul nopții.

S-a auzit un plesnet din interiorul meu, iar Sursa s-a repezit din degetele mele, lovindu-l pe arum cu o viteză uluitoare.

El s-a rotit în aer, dar Sursa l-a urmat. Sau eu am făcut-o să-l urmeze. Dar el își schimba tot timpul forma, mă amețea. Apoi a înghețat și s-a spart în milioane de particule de umbră sticloasă.

Obsidianul s-a răcit pe pielea mea.

— Perfect, a spus Blake, bătând din palme. Asta a fost o chestie al dracului de incredibilă. Ai ucis un arum dintr-o singură lovitură!

Valurile de electricitate s-au întors la mine, iar lumina roșu-albă a început să pălească. Când Sursa a dispărut, dispăruse aproape toată energia mea. M-am întors spre Blake, simțind că Sursa a fost înlocuită de altceva.

— Tu... m-ai lăsat singură cu un arum.

— Da, dar uite ce ai făcut.

S-a apropiat de mine, zâmbindu-mi ca unui copil care luase premiu.

— Ai ucis un arum, Katy. Și ai făcut asta singură.

Am tras aer în piept și m-a *durut*. Toate mă dureau.

— Și dacă n-aș fi putut să-l omor?

Expresia lui era confuză.

— Dar l-ai ucis.

Am făcut un pas înapoi, am clipit și mi-am dat seama că pantalonii mei sunt uzi și că atârnă pe mine, iritându-mi pielea înghețată.

— Și dacă n-aș fi putut s-o fac?

Blake a clătinat din cap.

— Atunci...

— Atunci aș fi fost moartă.

Mi-am pus mâna în șold, și simțeam cum tremură. Tot spatele mă dureau de la căzătură.

— Îți pasă măcar?

— Bineînțeles că îmi pasă!

A venit spre mine și mi-a pus mâna pe umăr.

Am țipat fiindcă durerea mi-a săgetat tot brațul.

— Nu... nu pune mâna pe mine.

Într-o clipă, toată tulburarea lui a fost înlocuită de furie.

— Tu exagerezi așa când ar trebui să te bucuri. Ai făcut ceva... uluitor. Înțelegi asta? Nimeni nu ucide un arum dintr-o singură lovitură.

— Nu mă interesează. Am început să șchiopătez spre mașină. Vreau acasă.

— Katy, nu te mai purta așa. Totul e în regulă. Ai făcut...

— Du-mă acasă și taci! am țipat eu, gata să izbucnesc în lacrimi, gata să mă închid în mine complet.

Fiindcă era clar ceva în neregulă cu el.

— Vreau doar să merg acasă.

Capitolul 25

Era ultima oră de trigo de dinainte de vacanță și întârziaseam, așa că m-am strecurat în banca mea și am clipit des. Cred că era foarte posibil să-mi fi rupt fundul noaptea trecută. Mă durea foarte tare când stăteam pe scaun. Lessa s-a uitat la mine cum mă chinuiesc să-mi găsesc o poziție confortabilă și a ridicat din sprâncene.

— Te simți bine? m-a întrebat Daemon, făcându-mă să tresar.

— Mdaa. Am respirat cu mare grijă și m-am întors pe jumătate spre el, surprinsă că nu m-a împuns întâi cu pixul. Doar că nu am dormit bine.

Ochii lui mă priveau atent.

— Ai dormit pe podea sau ce?

Am râs sec.

— Cam așa ceva.

Daemon nu m-a lăsat să mă întorc la bancă.

— Kat...

— Ce?

M-a cuprins neliniștea. Când se uita la mine, parcă mă vedea până în măduva oaselor.

— Nimic. S-a rezemat de scaunul lui, cu ochii îngustați, după ce și-a încrucișat mâinile la piept. Rămâne stabilit pentru diseară?

Mi-am mușcat buzele și am dat din cap, făcându-mi o notă mentală să-mi cumpăr niște băuturi energizante în drum spre casă. Aseară, după ce am ajuns acasă, am dat iama prin rezerva secretă de ciocolată a mamei. Dar nu m-a ajutat deloc să-mi recapăt energia. M-am întors încet cu spatele la el, cu dinții încleștați, încercând să ignor durerea. Putea să fie și mai rău. Puteam să fiu moartă acum.

Statul la ore a fost cea mai nașpa chestie posibilă. Corpul mă durea de la izbitura puternică de pământul înghețat și rece de azi-noapte. Singura mea mulțumire a fost că Blake a lipsit de la ora de bio, dar nu prea știam ce să cred despre asta. Azi-noapte am stat trează, rememorând tot ce se întâmplase. Oare Blake m-ar fi lăsat să fiu rănită grav sau ucisă de arum dacă n-aș fi putut să folosesc Sursa ca să-l omor? Nu aveam niciun răspuns, iar asta mă tulbura.

După ce s-a terminat ora de bio, m-a strigat Matthew. A așteptat până au ieșit toți copiii din clasă înainte să-mi vorbească.

— Cum te simți, Katy?

— Bine, am răspuns eu, surprinsă. Tu?

Matthew a zâmbit strâmb și s-a rezemat de catedră.

— Mi s-a părut în timpul orei că ai dureri. Sper că nu din cauza lecției mele.

Am roșit.

— Nu, nu din cauza lecției. Am dormit prost azi-noapte. Și acum mă doare tot corpul.

El s-a uitat în altă parte.

— Nu vreau să te țin prea mult, dar cum e...

Acum înțelegeam adevăratul motiv pentru care mă abordase. M-am uitat spre ușa deschisă.

— Daemon e OK. Adică, e atât de OK cât se poate în situația asta, presupun.

Matthew a închis o clipă ochii.

— Băiatul ăla îmi e ca un fiu – la fel și Dee. N-aș vrea să-l văd că face vreo prostie.

— N-o să facă, i-am spus eu, cu intenția de a-l liniști.

Și nici nu voiam ca Matthew să afle că Daemon îl urmărea pe Vaughn. Mă îndoiam că ar fi fost de acord cu asta.

— Sper.

Matthew s-a uitat la mine cu ochii injectați.

— Unele lucruri e mai bine să rămână... necunoscute, știi? Oamenii caută răspunsuri și nu întotdeauna se bucură de ceea ce află. Uneori, adevărul e mai rău decât o minciună... S-a întors la catedră și și-a făcut de lucru cu un teanc de lucrări. Sper să dormi mai bine, Katy.

Dându-mi seama că m-a eliberat, am plecat din clasă uluită la maximum. Oare Matthew obișnuia să bea și la școală? Fiindcă asta a fost cea mai ciudată conversație pe care am avut-o vreodată cu el. Și era și cea mai lungă conversație pe care o avuseserăm noi doi.

La prânz, m-am dus lângă prietenii mei și am încercat să uit ce se întâmplase noaptea trecută. Acum mi se părea o distracție foarte bună să mă uit la Dee și Adam cum se pupă. În rarele momente în care gura ei nu era lipită de a lui, ea mi-a povestit despre weekendul care urma și despre Crăciun. De câte ori se uita la mine, însă, în ochii ei apărea o tristețe. Între noi era acum o prăpastie, și îmi era dor de ea. Îmi era dor de toți prietenii mei.

După ce s-au terminat orele, m-am dus la dulapul meu să-mi iau

cartea de engleză, fiindcă după vacanță dădeam lucrare. Exact când o băgăm în rucsac, am auzit că mă strigă cineva.

Am ridicat capul și m-am încordat toată când l-am văzut pe Blake.

— Hei... n-ai fost la bio.

— Am întârziat azi, a spus el, rezemându-se de dulapul de alături. N-o să pot să vin la antrenamente în seara asta și nici în vacanță. Mă duc cu unchiul meu în vizită la niște rude.

O dulce ușurare m-a cuprins, aproape amețindu-mă. După noaptea trecută, nici nu eram sigură că mai vreau să continui antrenamentele cu Blake, în ciuda nevoii mele de a mă apăra singură. Acum nici nu mai era cazul să vorbesc despre asta.

— E OK. Sper să te distrezi în vacanță.

El a dat din cap, dar în ochii lui era ceva distant și rece. Mi-am dres vocea.

— Ei, eu plec. Ne vedem când...

— Stai. A venit mai aproape de mine. Voiam să vorbim despre noaptea trecută.

Am închis ușor ușa de la dulap, în condițiile în care aș fi vrut s-o trântesc.

— Ce-i cu noaptea trecută?

— Știu că ești supărată.

— Dap, sunt.

M-am uitat la el. Oare chiar nu putea să-și dea seama de ce sunt furioasă?

— Mi-ai riscat viața azi-noapte. Și dacă n-aș fi folosit Sursa? Acum eram moartă.

— Nu i-aș fi permis să te rănească.

Ochii și cuvintele lui păreau pline de sinceritate.

— Ai fost în siguranță.

— Vânățiile de pe tot corpul meu mă fac să cred că am fost rănită.

El a expirat cu exasperare.

— Tot nu înțeleg cum de nu ești bucuroasă pentru ce s-a întâmplat. Puterea pe care ai demonstrat-o a fost uluitoare.

Mi-am ridicat rucsacul pe spatele învinețit.

— Uite, nu vrei să vorbim mai bine despre antrenamente după ce te întorci?

El părea că vrea să mă contrazică, fiindcă steluțele verzi din ochii lui păreau că ard, dar a întors capul și a respirat greu. Voiam să ies din

școala asta, să stau acasă în patul meu, să fiu departe de el. Departe de băiatul ăsta despre care odinioară crezusem că e normal, despre care odinioară crezusem că m-ar putea ajuta fiindcă suntem la fel, iar acum nu mai eram așa de sigură că i-ar păsa vreun pic dacă supraviețuiesc sau nu tehnicilor lui de antrenament.

*

Când am ajuns acasă, primul lucru pe care l-am făcut a fost să-mi pun o pereche de pantaloni largi și un tricou cu mânecă lungă, m-am băgat în pat și am dormit până seara. Mama plecase deja când m-am trezit, așa că mi-am făcut un sandwich și mi-am adunat pe lângă mine toate cărțile pe care mi le luasem luna trecută.

Mi le-am pus teanc lângă laptop și tocmai încercam să-mi fixez webcamul, ca să nu mai stea exact pe nasul meu, când am simțit gâdilătura ca o respirație caldă pe ceafă. M-am uitat la ceas. Nu era nici zece.

Am oftat, m-am ridicat din pat, m-am dus la ușă și am deschis-o înainte ca Daemon să apuce să bată. El era la ușă, cu mâna în aer.

— Cam începe să-mi displacă faptul că tu știi când vin, a spus el, încruntându-se.

— Credeam că-ți place. Credeam că te face să te simți un urmăritor așa de grozav.

— Ți-am mai spus o dată. Nu te urmăresc. A venit după mine în sufragerie. Doar te supraveghez.

— E diferență?

M-am așezat pe canapea.

— E o diferență.

Daemon s-a așezat chiar lângă mine, cu coapsele lipite de ale mele.

— Uneori logica ta mă sperie.

Mi-aș fi dorit să mă fi îmbrăcat altfel. Daemon era doar în blugi și pulover, dar arăta foarte bine. Iar tricoul meu avea pe el niște căpșuni. Jenant.

— Și cum de ai venit așa devreme?

S-a rezemat de perne, iar în felul ăsta era și mai aproape ca înainte, mirosind ca o dimineață proaspătă de toamnă. De ce, of, de ce trebuia să ajungem mereu așa de aproape unul de celălalt?

— Bill n-a venit în seara asta?

Mi-am dat părul după urechi, încercând să ignor dorința nebună de a

mă sui în brațele lui.

— Nu. Are program cu familia.

Ochii lui s-au îngustat când a văzut laptopul.

— Ce făceai? Tot un videoclip?

— Așa aveam de gând. N-am mai făcut de mult, dar ai venit tu.

Planul a fost distrus.

El a zâmbit.

— Dar poți să filmezi acum. Promit să fiu cuminte.

— Mda, nu prea cred.

— De ce nu?

A ridicat mâna, și prima carte din teanc a venit spre el.

— Hei, am o idee. Aș putea să mă prefac că sunt el.

— Poftim?

M-am încruntat când mi l-a arătat pe blondul de pe copertă.

— Stai. N-ai de gând să...

Daemon a început să se estompeze și în locul lui a apărut copia perfectă a băiatului de pe copertă, cu zuluși blonzi, ochi albastru-deschis și privire gravă.

Uau, ce băiat frumușel.

— Salut...

— O, Doamne.

L-am plesnit ușor peste obrajii bronzăți. Perfect adevărat. Am râs.

— Nu poți să faci asta. Îngrozești oamenii.

— Dar sigur e ceva care atrage atenția. A făcut cu ochiul. Ar fi distractiv.

— Dar modelul ăsta de pe copertă – i-am luat cartea din mână și am legănat-o ușor – e o persoană în carne și oase care există undeva. Probabil ar fi curios să știe cum a ajuns în filmul meu de Mailbox.

Și-a strâmbat buzele.

— Ai dreptate.

Băiatul de pe copertă s-a estompat și a apărut din nou Daemon.

— Dar nu te opri din cauza asta. Dă-i drumul și fă-ți filmulețul. Eu o să te asist.

Mă uitam la el, încercând să-mi dau seama dacă vorbește serios sau nu.

— Nu știi ce să zic.

— O să tac ca un șoricel. Doar îți țin cărțile.

— Nu cred că ai abilitatea să taci ca un șoricel. Nu cred că o s-o ai

vreodată.

— Promit, a spus el, zâmbind.

Eram sigură că o să se termine dezastruos, dar ideea ca el să fie în filmul meu mi se părea amuzantă și caraghioasă. Am potrivit camera astfel încât să fie și el în imagine și am apăsat butonul de înregistrare.

Am respirat adânc și mi-am început vlogul.

— Salut, sunt Katy, de la *Katy's Krazy Obsession*. Îmi cer scuze pentru absența îndelungată. Școala și... – privirea mi-a fugit o clipă către Daemon – alte chestii m-au împiedicat să mai apar, dar, în sfârșit, acum am și un invitat. El este...

— Daemon Black, a completat el în locul meu. Eu sunt tipul din cauza căruia nu poate să doarmă noaptea și cu care are fantezii.

Obraji mi s-au înroșit și l-am împins în spate cu cotul.

— Iar asta nu e absolut deloc adevărat. El este vecinul meu...

— Și tipul de care este complet obsedat.

M-am străduit să-mi compun un zâmbet.

— Este foarte plin de el și îi place să-și audă vocea, dar mi-a promis că o să tacă. Nu-i așa?

El a dat din cap și a zâmbit angelic la cameră, dar ochii erau plini de veselie. Dap, fusese o idee proastă.

— Eu cred că cititul e sexy.

Daemon a zâmbit cu ochii la cameră.

Am ridicat din sprâncene.

— Așa crezi tu?

— O, da, și știi ce mai cred eu că e sexy?

S-a aplecat înainte, astfel încât fața lui umplea toată imaginea, și a făcut un semn din cap spre mine.

— Bloggerii ca ea. Supersexy.

Mi-am dat ochii peste cap și l-am plesnit peste mână.

— Dă-te înapoi, i-am spus eu în șoaptă.

Daemon s-a tras înapoi și a încercat să tacă vreo cinci minute. Îmi dădea în mână fiecare carte, fără să se abțină să facă și câte un comentariu, acaparându-mi tot filmul. Zicea, de exemplu, „Tipul ăsta arată penibil” sau „Ce-i obsesia asta cu îngerii căzuți?”. Iar faza cea mai tare a fost când a ținut cartea în fața mea, acoperindu-mă, și a spus „Tipul ăsta, criminalul, e genul meu. Omoară ca să trăiască.”

La sfârșitul înregistrării, n-am mai putut să-mi ascund zâmbetul prostesc care mi se lipise pe față.

— Și asta a fost tot pentru azi! Mulțumim că ne-ați urmărit!

Daemon m-a desființat practic cu ultimul lui comentariu:

— Și nu uitați. Sunt chestii mult mai tari decât îngerii căzuți și morți.

Păreerea mea.

A făcut cu ochiul

Mi-am imaginat o armată întreagă de fete care oftau. L-am împins, am clipit și am închis camera de filmat.

— Îți place să te vezi pe cameră.

A ridicat din umeri.

— A fost distractiv. Când mai faci alt film?

— Săptămâna viitoare, dacă mai primesc cărți.

— Alte cărți?

A făcut ochii mari.

— Ai aici cam zece cărți pe care zici că n-ai apucat să le citești.

— Asta nu înseamnă că n-o să mai cumpăr și altele.

Am zâmbit când i-am văzut expresia mirată.

— În ultimul timp nu am mai putut să citesc prea mult, dar o să citesc, și nu vreau să rămân în pană de cărți.

— N-ai avut timp din cauza lui, iar asta e ridicol. S-a uitat în altă parte, strângând din fălci, apoi a spus: M-am uitat pe blogul tău. În ultima lună ai făcut doar cinci postări.

Mi-a căzut fața.

— Mă urmărești și pe blog?

— Așa cum ți-am mai spus, nu te urmăresc. Doar te supraveghez.

— Și așa cum am mai spus, logica ta dă erori. M-am aplecat și am închis laptopul. Știi ce am făcut în ultima vreme. Asta mi-a ocupat cam tot timpul...

— Ce naiba e asta? a explodat el, apucându-mă de tricou și ridicându-l.

— Hei. M-am întors, încercând să nu bag de seamă junghiurile proaspete de durere. Ce faci? Ia mâinile de pe mine, băiete.

El s-a uitat în sus, cu ochii plini de un fel de disperare și furie.

— Explică-mi de ce spatele tău arată de parcă ai fi căzut pe geam de la etajul doi.

Rahat. M-am ridicat în picioare și m-am dus la bucătărie să câștig ceva timp. Daemon era fix în spatele meu când am scos din frigider o cutie de cola.

— Am... căzut, când mă antrenam cu Blake. Dar nu e așa mare

chestie.

Părea destul de credibil, și oricum adevărul i-ar fi stârnit o furie criminală de care n-avea nimeni nevoie în clipa asta. Iar lui Daemon nu-i mai trebuia încă o problemă care să-l preocupe.

— Ți-am spus că am dormit prost, fiindcă mi-am imaginat că o să faci mișto de mine.

— Da, aș fi făcut mișto de tine un pic... dar, Kat, ești sigură că nu ți-ai rupt ceva?

Nu chiar.

— N-am nimic.

M-a urmat spre masă cu o figură îngrijorată, iar ochii lui nici nu mai clipeau.

— În ultima vreme ai avut o grămadă de accidente.

— Nu chiar o grămadă.

— Tu nu ești o împiedicăță, Katy. Deci cum de se tot întâmplă cheștiile astea?

Venea spre mine ca un animal de pradă pregătit să sară. În momentul ăla nu știam cum e mai rău: să se miște cu viteza luminii, sau cu pașii ăia lenți și calculați care îmi dădeau fiori pe șira spinării.

— Și în noaptea aia când am aflat adevărul despre tine m-am împiedicat și am căzut în pădure, i-am amintit eu.

— Bună încercare. A clătinat din cap. Alergai zăpăcită în mijlocul unei păduri scufundate în beznă. Chiar și eu aș fi... Mi-a făcut cu ochiul. Ei, poate eu nu, dar orice om *normal* s-ar fi împiedicat atunci. Eu sunt mult prea grozav.

— Asta e.

Doamne, ce plin era de el.

— Pare dureros.

— Doare un pic.

— Atunci dă-mi voie să te ajut.

A întins mâna și degetele au început să se estompeze.

— Stai.

M-am dat un pas înapoi.

— Ești sigur că e bine să faci asta?

— Vindecarea nu îți face nimic. Acum nu mai contează.

A încercat din nou să mă atingă, dar l-am plesnit peste mână.

— Încerc să te ajut doar!

Mă retrăsesem într-un colț.

— Nu am nevoie de ajutorul tău.

A strâns din fălci și a întors capul. Părea că a renunțat, dar apoi mi-a înconjurat șoldurile cu brațul și o clipă mai târziu el stătea pe canapeaua din sufragerie, iar eu eram în brațele lui. M-am uitat înmărmurită la el.

— Nu e corect!

— Nici n-aș fi făcut-o, dar mă obligi fiindcă ești al naibii de încăpățânată și nu mă lași să te ajut.

Daemon mă ținea strâns, ignorând protestele mele, apoi mi-a băgat mâna pe sub pulover, pe mijloc și a ținut-o așa apăsată. Am tresărit din cauza șocului produs de atingerea lui.

— Pot să te ajut să te simți mai bine. E chiar ridicol să nu mă lași.

— Avem treabă, trebuie să urmărim niște oameni, Daemon. Dă-mi drumul.

M-am răsucit în brațele lui, încercând să mă eliberez și am gemut de durere. Nu-mi dau seama de ce nu voiam să mă vindece; văzusem deja că nu mai căpătam urme din cauza apropierii dintre noi. Dar deja erau parcă prea mulți care se bazau pe el.

— Nu, a spus el.

Spatele meu s-a înfierbântat de o căldură plăcută și constantă, care simțeam că începe să mă cuprindă cu totul. A zâmbit cu un colț al gurii când a auzit respirația mea care începea să se liniștească.

— Nu pot să stau cu mâinile în sân când știi că te doare, OK?

Am deschis gura, dar n-am spus nimic. Daemon și-a mutat privirea de la mine, uitându-se fix într-un punct de pe perete.

— Te deranjează așa de mult că mă doare? l-am întrebat eu.

— Nu simt durerea ta, dacă asta m-ai întrebat. A făcut o pauză și a expirat ușor. Dar e destul să știi că te doare ca să mă deranjeze.

Am lăsat ochii în jos și nu m-am mai împotrivit. Doar o mână era pe mine, însă o simțeam în fiecare celulă. Când Blake mi-a spus să mă gândesc la ceva care seamănă cu fierbințeala unui fulger, mă gândisem la atingerea lui Daemon – la sărutul lui. La fel am simțit când am accesat Sursa și am distrus arumul.

Toată treaba asta cu vindecarea avea un efect adormitor. Mi s-a părea că stau la soare sau că mă ghemuiesc sub niște pături calde. Lipsa somnului din ultimul timp și atingerea lui îmi aduceau valuri de bine și de relaxare. M-am abandonat în îmbrățișarea lui ușoară, mi-am pus capul pe umărul lui și am închis ochii. Atingerea lui – căldura vindecătoare intra adânc în mine, prin piele, prin mușchii răniți, până la

oase.

După un timp, mi-am dat seama că nu mă mai doare nimic, dar el încă mă mai ținea în brațe. Apoi Daemon s-a ridicat cu mine în brațe.

— Ce faci?

— Te duc în pat.

Trupul meu s-a încordat la aceste cuvinte.

— Pot să merg și singură.

— Dar eu pot să duc mai repede.

Și m-a dus. Dacă acum eram în sufragerie, în lumina becuțelilor din bradul de Crăciun, în secunda următoare eram în dormitor.

— Vezi?

Eram aproape copleșită de fascinație, iar el m-a așezat pe pat, dând așternutul la o parte fără să-l atingă. O abilitate foarte utilă când ai mâinile ocupate.

Daemon m-a acoperit cu pătura și m-a privit puțin nesigur.

— Te simți mai bine?

— Da, am șoptit eu, fără să pot să-mi iau ochii de la el.

Așa cum stătea deasupra mea, cu ochii ăia așa de pătrunzători în întuneric, părea un personaj desprins dintr-un vis... sau din cărțile pe care le citeam eu.

El a înghițit încet în sec.

— Pot să... A făcut o pauză și inima mea s-a oprit. Pot să te țin în brațe? Atât... nu vreau altceva.

Am simțit un nod în gât și pieptul mi s-a strâns. Nu voiam să plece, așa că am dat din cap.

Pe fața lui încordată s-a văzut o ușurare care i-a îndulcit trăsăturile dure, apoi s-a dus pe *partea lui* de pat, și-a scos tenișii și s-a strecurat în pat lângă mine. A venit mai aproape, a întins brațul și eu m-am apropiat de el, ghemuindu-mă la pieptul lui, cu capul între umăr și piept.

— Îmi place să fiu perna ta, a recunoscut el, și simțeam din vocea lui că zâmbește. Chiar dacă îți curg balele pe mine.

— Nu îmi curg balele, am zâmbit eu și mi-am pus mâna pe inima lui. Cum rămâne cu urmărirea lui Vaughn?

— Poate să mai aștepte până mâine. Și-a înclinat capul și a șoptit cu buzele în părul meu: Odihnește-te puțin, Kitten. O să plec în zori.

Simțeam sub mâna mea bătaile inimii lui, aceleași cu ale mele, ușor accelerate. Erau așa din cauza vindecării sau fiindcă eram așa de aproape? Nu știam. Dar pe nesimțite am alunecat în cel mai calm și mai

profund somn pe care l-am avut după multe săptămâni.

Capitolul 26

M-a scos din ceața plăcută a somnului o voce iritată care striga KATY ANN SWARTZ! și un râs răgușit de bărbat. Am deschis ochii încet și am încercat să-mi amintesc când mă strigase mama ultima dată cu numele complet. O, da, asta fusese cu mulți ani în urmă, când voiam să mângâi un pui de oposum care nu se știe cum ajunsese pe terasa noastră.

Mama stătea în ușa dormitorului meu, îmbrăcată în uniformă și cu gura căscată. În spatele ei stătea Will, cu un zâmbet ciudat și mulțumit întins pe toată fața.

— Ce? am bolborosit eu.

Perna mea tare s-a mișcat. M-am uitat spre ea și am simțit că obrajii îmi iau foc. Daemon era tot în patul meu. Iar eu eram pe jumătate cățărata pe el. Mă ținea de o mână, pe care o strângea la pieptul lui. *Băga-mi-aș...*

Rușinată la culme, mi-am eliberat mâna.

— Să știi că nu e ce pare a fi.

— Nu e?

Mama și-a încrucișat brațele la piept.

— Sunt copii, a spus Will, zâmbind. Măcar sunt îmbrăcați.

— Asta nu-i ajută cu nimic, a replicat mama.

Am început să mă ridic, dar brațul lui Daemon s-a strâns pe mijlocul meu și el s-a rostogolit spre mine, băgându-și fața în părul meu. Am simțit că mor de o mie de ori, și l-am împins. El nici măcar nu s-a clintit.

A deschis ochii pe jumătate.

— Mmm, ce-ai pățit?

M-am uitat spre ușă cu înțeles. Încrunțat, el a întors capul și a înghețat.

— O, uau, ce penibil. Și-a luat brațul de pe mine și și-a dres vocea. Bună dimineața, doamnă Swartz.

Mama a zâmbit strâmb.

— Bună dimineața, Daemon. Cred că e timpul să te duci acasă.

După asta, Daemon a plecat cât de repede posibil pleacă un om. Mama a coborât fără să mai spună o vorbă. Eram sigură că am intrat în belea; pe hol m-am încrucișat cu Will. Era în picioarele goale. Se pare

că nu eram singura persoană de sex feminin care a avut un bărbat în pat.
Am găsit-o punând cafea în filtru.
— Mamă, nu e ceea ce crezi. Jur.
Ea s-a întors spre mine cu mâinile în șolduri.
— Era un băiat în dormitorul tău, în patul tău. Ce-ar trebui să cred?
— Mi se pare că și la tine a dormit cineva.
Am așezat mai bine cana de la filtru, fiindcă stătea pe jumătate afară.
— Eu sunt adultul în casa asta. Pot să am pe cine vreau eu în pat, domnișoară.
Will a început să râdă din ușă.
— Mă simt obligat să te contrazic. Sper să fiu singurul care doarme în patul tău.
— Îh, am gemut eu, și m-am dus la frigider să-mi iau un suc.
Mama s-a uitat la prietenul ei cu ochii îngustați.
— Asta faci tu când lucrez eu în schimbul de noapte, Katy?
Am oftat.
— Nu, mamă, jur că nu. Doar că... am învățat împreună și am adormit.
— Învățați în dormitor? Și-a dat părul ciufulit pe spate. Până acum n-a fost nevoie să institui niște reguli, dar se pare că ar trebui s-o fac.
— Mamă..., am mormăit eu, uitându-mă la Will, hai, te rog...
— Să nu mai găsec vreun băiat în dormitorul tău. Niciodată! A scos tubul de frișcă. Să nu mai găsec vreun băiat noaptea *nicăieri* în casă.
M-am așezat și am început să-mi beau sucul.
— Vrei să nu mai vorbești așa ca și cum ar fi o groază de băieți? Doamne.
Ea și-a turnat niște cafea în ceașcă.
— Blake e aici tot timpul. Și apoi mai e și Daemon. Deci, da, sunt mai mulți băieți.
M-am zbârlit.
— Niciunul nu e iubitul meu.
— Asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine după ce l-am găsit pe unul în patul *tău*? A luat o gură de cafea și a strămbat dezgustată din nas. Scumpo, până acum nu mi-am făcut griji că o să faci vreo prostie.
M-am ridicat și i-am dat zahărul, pe care uitase să-l pună în cafea.
— Nu fac nicio prostie. N-am făcut nimic cu niciunul dintre ei. Suntem doar prieteni.
Nu a luat în seamă replica mea.

— Nu pot să fiu prea mult pe aici, așa că trebuie să am încredere în tine. Te rog, spune-mi că... ai grijă.

— O, Doamne. Mamă, nu fac sex.

Nu părea prea convinsă de ce spun.

— Doar te rog să ai grijă. Nu cred că vrei să fii mamă la vârsta asta.

— Doamne, Dumnezeule, am șoptit eu, acoperindu-mi fața cu mâinile.

— Și să știi că sunt îngrijorată, a continuat ea. Mai întâi a fost Daemon, pe urmă păreai că preferi să ieși cu Blake, iar acum...

— Nu mă întâlnesc cu niciunul, am spus eu parcă pentru a suta oară.

— Păreați destul de apropiați, a remarcat Will și s-a rezemat de chiuvetă, uitându-se la noi. Tu și Daemon.

— Asta chiar nu e treaba ta, am spus eu, furioasă că asista la o discuție așa de neplăcută și de jenantă pentru mine.

— Katy, s-a răstit mama.

Will a început să râdă.

— Nu. E OK, Kell. Are dreptate. Nu e treaba mea. Doar că pare să fie ceva între voi.

O secundă, mi s-a părut că zâmbetul lui îmi amintește de cineva. Fals. De plastic. Nancy Husher. M-am cutremurat. Doamne, deveneam paranoică.

— Suntem doar prieteni.

— Prieteni care se țin de mână când dorm?

M-am uitat spre mama, dar ea era ocupată să-și studieze cana ei ciobită de cafea. Mă simțeam groaznic de expusă, și mi-am încrucișat brațele la piept.

— Mamă, îmi pare rău că te-am supărat. Nu se va mai întâmpla.

— Sper și eu. Și-a spălat ceașca de cafea, ușor încruntată. Ultimul lucru pe care mi-l doresc acum e să am un nepot.

Considerând discuția încheiată, m-am strecurat pe lângă Will și m-am dus în sufragerie. Doamne, maică-mea credea că m-am pus pe făcut copii. Până și gândul ăsta mă cutremura.

Mi-am luat rucsacul de pe jos și l-am târât pe canapea. Când am ridicat capul, i-am văzut pe mama și pe Will în hol. El îi șoptea ceva, iar ea râdea încetișor. Până să întorc capul, el a sărutat-o... dar privirile noastre s-au încrucișat.

Câteva ore mai târziu, Will era tot acasă – în casa mea. Nu a lui. Oare așa aveau să fie de acum toate zilele de sâmbătă când mama va fi liberă? Să mă uit la ei cum dezleagă cuvinte încrucișate între două reprize de giugiuleli? Aș fi vrut să-mi lipesc ochii ca să nu-i mai văd.

Felul în care se uita el la mine mă făcea să mă simt de parcă mi se plimbau pe piele mii de carcalaci jegoși. Probabil era paranoia mea, dar nu puteam să ignor factorul „îh”.

Mi-am verificat blogul și am descoperit că am peste douăzeci de comentarii pe IMM. Curioasă de preocuparea asta subită pentru comentarii, am început să le citesc. Unele băteau câmpii despre cărțile pe care le prezentasem. Altele însă băteau câmpii despre băiatul care fusese lângă mine.

Fir-ar. Îmi capturase și blogul.

Mi-am pus căștile în urechi și am ascultat muzică în timp ce îmi făceam tema la engleză. Ceva mai târziu a apărut mama, care mi-a scos căștile, și eu speram să nu înceapă iar o conversație despre sex. Mai ales când știam că Will e la bucătărie, simțindu-se ca acasă.

— Scumpo, a venit Dee să te vadă, a spus și mi-a închis manualul. Și înainte să spui că ești ocupată sau ai planuri cu un băiat, trebuie să te duci și să vorbești cu ea.

Am luat ultima bucățică de plăcintă rece și m-am încruntat.

— OK.

Și-a aranjat bretonul.

— Nu poți să-ți petreci tot timpul doar cu nasul în carte sau cu Blake sau cine o mai fi.

Sau cine o mai fi? Ca și cum așa avea o listă lungă de băieți. M-am ridicat și am oftat. Până să ies din cameră, am văzut-o uitându-se lung la bradul de Crăciun și m-am întrebat la ce s-o fi gândind.

Dee mă aștepta afară, ca o arătare albă din poveste. Mi-au trebuit câteva secunde să-mi dau seama că puloverul ei alb se confunda cu peisajul. Ninge abundent, așa de tare încât abia se mai vedea linia pădurii, care era la doar câțiva metri.

— Hei, am spus eu jenată.

Ea a clipit și și-a schimbat imediat privirea.

— Hei, a răspuns cu un entuziasm forțat. Sper că nu te deranjez.

M-am rezemat de ușă.

— Ei, mă apucasem de lucrarea la engleză. Voiam să scap de ea.

— A.

Buzele ei roz au zâmbit.

— Păi, atunci va trebui să mai aștepte. O să mergem la un film.

M-am tras înapoi. Cu toate problemele mele și cu toate minciunile, mi-era greu să stau cu Dee.

— Poate altă dată, acum sunt chiar ocupată. Ce zici de weekendul viitor?

N-am așteptat să-mi răspundă. Am dat să închid ușa.

Dee a făcut porcăria aia ultra-rapidă și a deschis iar ușa. Arăta ca o fetiță furioasă.

— Asta a fost extrem de nepoliticos, Katy.

Am roșit. Nu puteam să neg, și cu toate astea comportamentul meu nu o îndepărtase.

— Îmi pare rău. Dar sunt înecată în teme.

— Asta pot să înțeleg, a răspuns și a deschis și mai larg ușa. Dar tot o să vii la film cu Adam și cu mine.

— Dee...

— Nu-ți dau voie să refuzi.

Privirile ni s-au întâlnit și în ochii ei am văzut că suferea. Am înghițit în sec și m-am uitat în altă parte.

— Știi că tu și Daemon sunteți... mă rog, nu știu ce e între voi, iar tu faci nu știu ce cu Blake și eu am petrecut foarte mult timp cu Adam, dar asta nu înseamnă că nu putem fi prietene. S-a legănat pe tocuri și și-a împreunat mâinile sub bărbie. Hai, Katy, încălță-te și hai cu mine la film. Te rog. Mi-e dor de tine. *Te rog.*

Cum puteam să spun nu? M-am uitat pe furis în spate și am văzut-o pe mama spionând din ușa bucătăriei. Expresia de pe fața ei părea că nu îmi sprijină refuzul. Eram prinsă la mijloc, și niciuna dintre ele nu știa că eu mă țineam departe de Dee pentru binele ei.

— Te rog, a șoptit Dee.

Mi-am amintit ce-mi spusese Daemon, că eram o prietenă de rahat. Nu voiam să fiu, iar Dee nu merita asta. Am dat din cap.

— Stai să-mi iau hanoracul și să mă încălț.

Ea a sărit pe mine și m-a îmbrățișat repede și strâns.

— Te aștept aici.

Ca să nu fug, presupun. M-am uitat în treacăt la mama, mi-am luat hanoracul de pe spătarul fotoliului și mi-am pus o pereche de cizme înalte până la genunchi din imitație de piele de oaie. Mi-am băgat niște bani în buzunar și am ieșit în după-amiaza friguroasă de decembrie.

Zăpada acoperise totul, iar cizmele mele alunecau. Dee a mers puțin pe lângă mine, dar apoi a luat-o la fugă înainte și a aterizat în brațele lui Adam. Chicotind, l-a sărutat în creștetul capului blond și apoi s-a eliberat din brațele lui.

Am rămas în spate, cu mâinile băgate în buzunarul de la hanorac.

— Hei, Adam.

El părea surprins că mă vede.

— Hei, chiar vii la noi?

Am dat din cap.

— Mișto. S-a uitat spre Dee. Dar...

Dee a trecut repede prin fața mașinii lui Adam și l-a săgetat cu privirea.

Am urcat pe bancheta din spate.

— Ai mai invitat... și pe altcineva?

Ea și-a pus centura de siguranță, după care s-a răsucit spre mine.

— A, da, o să fie mișto. O să vezi.

Adam a întors mașina, iar eu am simțit gâdilătura caldă pe ceafa. Nu am putut să mă abțin și m-am întors, dornică să-l văd.

Daemon stătea pe verandă, doar cu blugii pe el, cu toate că era mult prea frig pentru asta. Avea aruncat un prosop pe un umăr. Părea imposibil, dar privirile noastre s-au găsit. M-am uitat la el până când casa nu s-a mai văzut, și sunt sigură că și el a rămas acolo până când mașina a dispărut.

*

M-am enervat la culme când am văzut pe cine mai invitase Dee la film. Ash Thompson ne aștepta în fața cinematografului. S-a uitat la mine cu privirea aia obișnuită de scorpie și a luat-o înaintea noastră, reușind cumva să meargă pe gheață legănându-și șoldurile în blugii care plesneau pe ea, și pe tocuri de zece.

Eu mi-aș fi rupt gâtul.

Fericita de mine, am nimerit la mijloc între Ash și Dee. M-am scufundat în fotoliul meu, ignorând-o pe Ash, în timp ce așteptam să se stingă luminile și să înceapă filmul.

— Cine a avut ideea să aleagă un film cu zombi? a întrebat enervată Ash, cu o găleată de popcorn mai mare decât capul ei în brațe. Katy l-a ales? Poate fiindcă seamănă puțin cu ea.

— Ha, ha, am bolborosit eu, cu ochii la punga ei de popcorn.

Pun pariu că din ce era între urechile ei nu prea putea supraviețui un zombi.

De partea cealaltă, Dee și Adam goliseră rafturile de dulciuri. Dee a înmuiat un baton de ciocolată în sos de brânză, iar eu m-am strâmbat cu mâna la gură.

— Asta-i prea grețos.

— Nu mai spune așa, a zis Dee, umplându-și gura cu o bucată uriașă. Ciocolată și brânză sunt motivul pentru care literele *b* și *c* sunt preferatele mele din tot alfabetul.

— Știi ceva, a zis Ash, încrețindu-și nasul, e incredibil, dar va trebui să fiu de acord cu moarta asta vie de aici. Chiar e dezgustător.

M-am încruntat.

— Adică arăt groaznic, sau ce?

Ash a spus da în același timp cu Dee care a spus nu. Mi-am încrucișat brațele la piept și am pus picioarele pe scaunul liber din fața mea.

— În fine, am mormăit eu.

— Deci, a încercat Adam să facă conversație, merge bine relația ta cu Blake?

M-am înfundat și mai mult în fotoliul meu și mi-am înghițit o tonă de înjurături.

— Da, merge extraordinar.

Ash a pufnit.

— Păi, petreci foarte mult timp cu el, a remarcat Dee și s-a uitat la mine, în timp ce înmuia în brânză un alt baton de ciocolată. Probabil că aveți o relație grozavă.

— Uite, va trebui să fiu sinceră aici, a spus Ash, îndesându-și în gură un pumn de floricele uleioase. Tu l-ai avut pe Daemon – pe *Daemon*. Iar eu știu ce bun e. Crede-mă.

Gelozia m-a cuprins imediat, îmi venea să-i îndes cutia de popcorn pe gât.

— Sunt convinsă.

A chicotit.

— În orice caz, nu pot să pricep cum de ai renunțat la el pentru *Blake*. E drăguțel și restul, dar nu poate fi așa de bun ca...

— Îh! s-a strâmbat Dee. Am putea să nu mai vorbim despre cât de bun e el la orice care m-ar trimite la psiholog? Mulțumesc.

Ash a chicotit, scuturând cutia de popcorn.

— N-am spus decât...

— Nu mă interesează ce ai vrut să spui, i-am tăiat-o eu și am luat un pumn de floricele din cutia ei, mai mult ca să văd cum se uită la mine. Nu vreau să vorbesc despre Daemon. Iar Blake nu e iubitul meu.

— Prieteni cu beneficii? a întrebat Adam.

Am scos un geamăt. Cum am ajuns ca toată ziua de azi să vorbească toată lumea despre viața mea sexuală inexistentă?

— Nu există niciun beneficiu.

După asta au terminat cu întrebările despre Daemon și Blake. Pe la jumătatea filmului, cei trei extratereștri au plecat și s-au întors cu altă mâncare. Am încercat și eu ciocolata cu sos de brânză și era la fel de grețoasă pe cât mi-am imaginat. Și cu toate că a trebuit să stau lângă Ash, m-am distrat bine. În timpul în care m-am uitat cum o grămadă de zombi mâncau diverse părți din corpul uman, am uitat de toate. Mă simțeam din nou normală. Am plecat zâmbind de la cinema, glumind cu Dee. Apusese deja soarele, iar parcarea era acum luminată difuz de felinare și de instalațiile de Crăciun.

Mergeam amândouă în spatele lui Ash și a lui Adam, braț la braț.

— Mă bucur că ai venit, mi-a spus ea în șoaptă. M-am simțit foarte bine.

— Și eu la fel. Îmi... pare rău că am fost cam retrasă în ultimul timp. Vântul se juca în bucelele ei, aruncându-i-le în față.

— E totul în regulă cu tine? Adică, știu că s-au întâmplat atâtea chestii de când te-ai mutat aici. Și mi-e tare teamă că n-o să mai vrei să fii prietenă cu mine din cauza a ceea ce sunt și toate chestiile care derivă de aici.

— Nu. În niciun caz, m-am grăbit s-o liniștesc. Nu mi-ar păsa nici dacă ai fi o vârcolamă. Tot prietena mea cea mai bună ești, Dee.

— Nu m-am mai simțit de mult așa. A zâmbit slab. Apropo, ce înseamnă vârcolamă?

Am râs.

— E o lamă și o ființă umană în același timp, ca un vârcolac.

Și-a încrețit nasul.

— Cam bizar.

— Da, este.

Ne-am oprit lângă mașina lui Adam. Ash se juca cu cheile și își studia unghiile. Deja începuse să ningă din nou, și fiecare fulg care cădea era mai mare decât cel de dinainte. Am închis o clipă ochii, și

când i-am deschis, ninsoarea se oprise. Exact așa, într-o clipită.

Capitolul 27

Iubeam la nebunie Crăciunul când trăia tata. Amândoi eram genul ăla de oameni care visează tot timpul la sărbătorile de Crăciun. În dimineața de Crăciun alergam la brad din zorii zilei și stăteam așa, așteptându-i pe ai mei să se trezească. Era un ritual care a fost întrerupt numai de moartea tatii.

În ultimii trei ani, am făcut singură iepurașii de turtă dulce cu scorțișoară, care umpleau casa cu mirosul lor dulceag, iar când mama venea de la serviciu făceam schimb de cadouri.

Anul ăsta era altfel.

Când m-am trezit, mirosul de scorțișoară deja plutea în aer, iar Will era jos, îmbrăcat cu un halat de casă în carouri și bând cafea cu mama din aceeași ceașcă. Rămăsese peste noapte la noi. Din nou. Când m-a văzut stând în ușă, s-a ridicat și m-a îmbrățișat.

Am înghețat, cu mâinile spânzurate ciudat pe lângă corp.

— Crăciun fericit, a spus el și m-a bătut ușor pe spate.

Am bolborosit și eu ceva asemănător, observând strălucirea din ochii mamei, care stătea pe canapea. Am deschis cadourile, așa cum făceam și cu tata. Poate asta mi-a creat și starea ciudată care m-a bântuit toată dimineața, la tot pasul, și care amenința să-mi strice toată sărbătoarea.

Mama urcase la etaj să facă un duș, după ce ne-a însărcinat pe mine și pe Will să pregătim masa. El a scos din cuptor o friptură frumos rumenită. I-am ignorat în mare parte tentativele de conversație, până când a abordat subiectul *ăla*.

— Ai mai avut vizitatori de noapte? a întrebat el cu un zâmbet viclean și conspirativ.

Am început să strivesc cartofii pentru piure cu și mai multă forță, întrebându-mă dacă încearcă să facă pe simpaticul numai ca să n-o bat eu la cap pe mama.

— Nu.

— Nici nu cred că mi-ai spune, nu?

Și-a lăsat mânușile cu care scosese tava din cuptor pe dulap și s-a întors spre mine.

De fapt, de sâmbătă dimineața nici nu-l mai văzusem pe Daemon. Trecuseră două zile și nu mai primisem nicio veste de la el.

— Băiatul ăla pare chiar de treabă, a continuat Will, scoțând din

sertar unul dintre cuțitele cu care Blake aruncase în mine. E puțin cam pasional, totuși. A făcut o pauză, cu cuțitul în mână, și sprâncenele i se uniseră într-o linie. Apoi a adăugat: Ei, așa era și fratele lui.

Aproape că am scăpat spatula din mână.

— Vorbești despre Dawson?

Will a dat din cap.

— Era mai sociabil decât ăsta, dar la fel de pasional. Se purta de parcă ziceai că lumea se va sfârși din clipă în clipă și fiecare secundă trebuie să fie trăită la maximum. Daemon nu mi-a făcut impresia asta. E mai rezervat un pic, nu?

Rezervat? La început am vrut să-l contrazic, dar într-adevăr Daemon fusese întotdeauna... retras. Ca și cum ar fi păstrat pentru el ce e mai important.

Will s-a apucat să taie friptura aburindă și a chicotit.

— Erau foarte apropiați unul de altul. Presupun că asta se datora faptului că sunt tripleți. Ca și copiii Thompson.

Pulsul meu o luase razna fără niciun motiv. M-am întors iar la cartofii mei.

— Se pare că-i cunoști destul de bine.

A ridicat din umeri, transferând feliile groase de friptură pe unul dintre platourile elegante de porțelan ale mamei, care nu mai fusese folosit de câțiva ani.

— E un oraș mic. Îi cunosc aproape pe toți.

— Niciunul nu mi-a spus că te cunoaște.

Am lăsat castronul pe dulap și am luat laptele.

— Nu știu de ce ar fi făcut-o. S-a uitat la mine dintr-o parte, zâmbind. Nici măcar nu cred că știu că Bethany era nepoata mea.

Cutia cu lapte mi-a alunecat din mână, s-a lovit de dulap și a căzut pe podea. Lichidul alb și spumos a început să gâlgâie pe gresie. Dar eu rămăsesem înțepenită. Bethany era nepoata lui?

Will a lăsat cuțitul și a luat mai multe șervețele.

— Alunecos carton, nu?

Am reușit să mă adun și am luat cutia de jos.

— Bethany era nepoata ta?

— Da, o poveste așa de tristă, probabil ai auzit-o.

— Da.

Am pus cutia înapoi pe dulap și l-am ajutat să ștergă mizeria pe care o făcusem.

— Îmi pare rău de... ce s-a întâmplat.

— Și mie... A aruncat șervețelele la gunoi. Sora mea și soțul ei au fost distruși. S-au mutat de aici acum vreo lună. Cred că n-au mai putut suporta să stea într-un loc unde erau prea multe lucruri care le aminteau de ea. Apoi a mai dispărut și băiatul ăla, Cutters, la fel ca Dawson și Bethany. E trist că dispar așa de mulți tineri.

Daemon sau Dee nu mi-au spus nici măcar în treacăt că Will ar fi rudă cu Bethany, dar e adevărat că nici nu vorbeau prea des despre ea. Tulburată de relația de rudenie a lui Will și de faptul că îl mai amintise și pe Simon, mi-am terminat piureul în tăcere. Îi plăcea piureul în stil country, cu coajă cu tot. Căh.

— Aș vrea să te fac să înțelegi ceva, Katy. Will a făcut un gest cu mâna spre sine. Nu încerc să-i iau locul tatălui tău.

M-am uitat fix la el, surprinsă de schimbarea bruscă a subiectului.

S-a uitat și el la mine, cu ochii lui deschiși la culoare nemișcați, ațintiți asupra mea.

— Știi că e greu când un părinte își reface viața, dar eu nu sunt aici ca să-i iau locul.

Până să apuc să-i răspund, el m-a bătut ușor pe umăr și a ieșit din bucătărie. Friptura se răcea pe dulap. Piureul era terminat, la fel și macaroanele cu brânză. Până acum muream de foame, dar după ce îl adusese pe tata în discuție, mi-a pierit pofta.

În adâncul sufletului știam că Will nu încearcă să-i ia locul. Nimeni nu i-ar fi putut lua locul, dar două lacrimi mari mi s-au rostogolit pe obraji. În primul an fără el de Crăciun am plâns, dar în anii care au urmat, n-am mai plâns. Poate plângeam acum fiindcă era prima dată când de sărbători apăruse un alt bărbat în viața mamei.

Când m-am întors, am atins cu cotul din greșeală castronul de piure, iar el a alunecat de pe dulap. Fără să mă gândesc, am înghețat castronul, ca să nu ajungă pe podea toată munca mea. L-am luat din aer și l-am pus iar pe dulap. M-am întors și am apucat să văd o umbră mișcându-se pe hol, chiar lângă bucătărie. Mi s-a oprit respirația în gât când am auzit niște pași mai grei decât ai mamei traversând holul și pornind pe scări.
Will.

Oare mă văzuse?

Iar dacă mă văzuse, de ce n-a dat buzna peste mine să mă întrebe cum am putut să opresc un castron în aer?

A doua zi de Crăciun, când m-am trezit, Will despodobise deja bradul. Numai chestia asta i-a adus în ochii mei niște puncte negative. Nu era bradul lui, ca să îl desfacă. Iar eu voisem să păstrez globul verde, și acum el era băgat undeva cu toate celelalte și depozitat în mansarda în care eu nu îndrăzneam să mă aventurez. Asta s-a adăugat la antipatia mea din ce în ce mai mare pentru tipul ăsta și am început să întrevăd în viitor probleme serioase.

Oare mă văzuse oprind castronul? Nu știam. Era oare o coincidență că unchiul fetei care fusese transformată în mutant, exact ca mine, îi făcea acum avansuri mamei? Mi se părea puțin probabil. Dar nu aveam nicio dovadă, și apoi, cui puteam să-i spun toate astea? Ei, exista *cineva*.

Trecuseră ore bune după ce mama plecase la serviciu și după ce am urcat sus au mai trecut câteva momente până când am simțit gădilăturile calde din ceafă. M-am oprit puțin pe hol și am așteptat cu respirația tăiată. Am auzit o bătaie în ușă.

Daemon aștepta pe verandă, cu mâinile în buzunare și cu o șapcă neagră de baseball trasă bine pe ochi, care îi ascundea jumătatea de sus a feței. Asta nu făcea decât să-i scoată și mai mult în evidență buzele senzuale, întinse acum într-un zâmbet strâmb.

— Ești ocupată?

Am clătinat din cap.

— Vrei să mergem la o plimbare?

— Sigur. Stai să-mi pun ceva gros pe mine. Mi-am căutat la repezeală cizmele și hanoracul, apoi am ieșit afară la el. Mergem să vedem ce face Vaughn?

— Nu chiar. Am descoperit altceva.

M-a condus spre SUV-ul lui și a așteptat până când ne-am urcat amândoi în mașină.

— Dar, mai întâi, ai petrecut frumos de Crăciun? Am vrut să trec pe la tine, dar am văzut că mama ta e acasă.

— A fost bine. A fost și Will la noi. Mi s-a părut cam ciudat. Dar tu?

— A fost OK. Dee era gata să dea foc casei când a încercat să facă friptură de curcan. În afară de asta, nimic interesant. A scos mașina de pe alee și m-a întrebat: Și ai avut probleme mari după ziua aia de sâmbătă?

Am roșit, fericită că era întuneric.

— Am primit o predică despre cum nu trebuie s-o fac pe mama

bunică.

Daemon a râs, iar eu am oftat.

— Acum mi-a făcut și reguli, dar nimic grav.

— Îmi pare rău pentru asta. A zâmbit și s-a uitat la mine dintr-o parte. N-am vrut să adorm.

— Nu-i nimic. Deci, unde mergem? Ce-ai descoperit?

— Vaughn a trecut duminică pe acasă pentru vreo zece minute. L-am urmărit până a ieșit din Petersburg, unde s-a dus la un depozit dintr-un parc industrial care n-a mai fost folosit de ani de zile. A stat acolo vreo câteva ore și apoi a plecat, dar au rămas doi ofițeri la depozit. A încetinit mașina, fiindcă trecea o câprioară pe șosea, apoi a adăugat: Au ei ceva acolo.

M-a cuprins agitația.

— Crezi că o țin acolo pe Bethany... sau pe Dawson?

El s-a uitat la mine cu buzele strânse.

— Nu știu, dar trebuie să găsec un mod de a intra acolo, și am nevoie de cineva care să supravegheze locul cât sunt eu înăuntru.

Am dat din cap, simțindu-mă foarte utilă.

— Și dacă mai sunt acolo paznicii?

— Atunci nu facem nimic până când nu apare Vaughn. Acum e acasă. Cu Nancy. A zâmbit. Cred că e ceva între ei.

La fel ca între Will și mama. Grețos. M-am gândit la el și mi-am adus aminte că trebuie să-l întreb ceva pe Daemon.

— Știi că iubitul mamei mele e unchiul lui Bethany?

— Nu. A ridicat din sprâncene cu ochii la drum. Nici nu prea am încercat s-o cunosc, de fapt. La naiba, n-am încercat niciodată să cunosc vreo fată din specia umană.

Am simțit o fluturare ciudată în stomac.

— Deci, n-ai mai avut niciodată... o prietenă pământeană?

— Prietenă? Nu. S-a uitat repede la mine, și părea că se gândește ce să-mi spună. Am mai ieșit cu fete. Da.

Fluturarea se transformase într-un șarpe roșu și fierbinte care se mișca în mine. A ieșit cu fete – adică *a ieșit* așa cum crede toată lumea despre mine și Blake? Îmi venea să dau cu pumnul în ceva.

— În fine, nu știam că sunt rude.

Am încercat să-mi reprim gelozia. Nu era momentul acum.

— Nu ți se pare ciudat? Adică, el e rudă cu Bethany, care acum, într-un fel, e ca mine, și tot el e încurcat cu mama mea. Noi știm că cineva i-

a trădat pe Dawson și Bethany.

— E ciudat, dar cum ar putea el să știe ce s-a întâmplat? Ar fi trebuit să-i spună cineva despre toată povestea asta cu vindecarea, ca să știe despre ce e vorba.

— Poate lucrează sub acoperire.

Daemon s-a uitat repede la mine, dar nu a spus nimic. Posibilitatea asta era tulburătoare. Will ar fi putut să se folosească de mama ca să mă supravegheze pe mine. Să-i câștige încrederea, să doarmă în patul ei... aș fi fost în stare să-l omor.

După câteva clipe, Daemon și-a dres vocea.

— M-am mai gândit la ce ne-a spus Matthew, la chestia aia cu contopirea ADN-urilor.

Mi s-au încordat toți mușchii din corp, și m-am uitat drept în față.

— Da?

— Am mai vorbit cu el după aia și l-am întrebat despre conexiune, dacă ea ar putea face pe cineva să simtă într-un anumit fel. A spus că nu. Eu știam asta dinainte. Credeam că trebuie să afli și tu.

Am închis ochii și am dat din cap. Evident, aflasem și eu asta. Mi-am încleștat pumnii strâns. Eram gata să-i spun că știam, dar nu am vrut să îl aduc pe Blake în discuție, ca să nu stric momentul.

— Și cu chestia aia, că dacă mori tu, mor și eu, ce e?

— Ce-i cu ea? a întrebat el, cu ochii pe șosea. Nu avem altceva de făcut decât să avem grijă să nu moară niciunul dintre noi.

— E mai mult de atât, am spus eu, uitându-mă la dealurile albe pe lângă care treceam. Suntem chiar legați unul de celălalt, știi. Cum ar veni, pentru totdeauna...

— Știu, a zis el încet.

Nu mai aveam ce să mai adaug la asta.

Am ajuns în parcul industrial abandonat pe la miezul nopții, și mai întâi am trecut pe lângă el ca să vedem dacă nu e vreo mașină pe acolo. Erau trei clădiri una lângă alta, pe un câmp acoperit cu zăpadă. Una dintre clădiri era micuță, alta era o construcție de cărămidă cu un singur nivel, iar cea de-a treia, din mijloc, era o clădire înaltă de câteva etaje, suficient de mare încât să intre acolo și un avion.

Daemon a parcat mașina între două hangare mari, așezate cu fața spre singura intrare în depozit. A oprit motorul și s-a întors spre mine.

— Trebuie să intru acolo. A făcut semn cu mâna spre clădirea înaltă. Dar tu trebuie să stai în mașină în timpul ăsta. Trebuie să supraveghezi

șoseaua, și nici nu știu ce poate să fie acolo.

Frica mi-a strâns stomacul.

— Dacă e cineva înăuntru? Vreau să merg și eu cu tine.

— Pot să am singur grijă de mine. Tu trebuie să stai aici, e mai sigur.

— Dar...

— Nu, Kat, rămâi aici. Dă-mi mesaj dacă apare cineva. A pus mâna pe portieră. Te rog.

Neavând încotro, l-am lăsat pe Daemon să coboare din mașină. M-am răsucit în scaun și l-am văzut cum dispare după colțul clădirii. Am dat drumul aerului pe care nici nu-mi dădusem seama că-l ținusem în piept și m-am întors în față, cu ochii la șoseaua principală.

Ce-ar fi dacă Bethany ar fi fost acolo? La naiba, ce-ar fi să fie Dawson acolo? Nici măcar nu puteam să mă gândesc ce-ar fi însemnat asta. Totul s-ar schimba. Mi-am frecat încet mâinile și m-am aplecat în față, ca să văd mai bine șoseaua. Gândurile mele se întorceau întruna spre Will. Dacă era un spion, atunci dădusem de naiba. Aproape sigur mă văzuse folosindu-mi abilitățile, dar atunci de ce n-a anunțat imediat MA-ul?

Ceva nu se lega în teoria mea.

Respirația mea a început să facă aburi în mașina care se răcea repede. Nu trecuseră decât zece minute, dar mie mi se părea că fusese o veșnicie. Ce făcea Daemon acolo? Admira priveliștea?

M-am foit pe scaun, încercând să păstrez căldura. În depărtare am văzut niște faruri care străpungeau întunericul. Mi s-a oprit respirația.

Te rog, pleacă. Te rog, treci pe lângă mine.

Mașina a încetinit, apropiindu-se de intrarea în parcul industrial. Inima mea a început să bubuie când mi-am dat seama că este un Ford Expedition.

— Rahat.

Am scos telefonul din buzunar și i-am trimis lui Daemon un mesaj scurt.

Musafiri.

Când am văzut că nu răspunde și nici nu iese din depozit, am început să mă neliniștesc. Fordul dispăruse din raza mea, probabil parcând în fața depozitului. M-am răsucit pe scaun, strângându-l cu putere până au început să mă doară degetele.

Nici urmă de Daemon.

N-aveam de gând să stau fără să fac nimic ca să-l ajut pe Daemon, de

frică sau din cauza încercării lui nerezonabile de a mă ține pe mine la loc sigur.

Am tras în piept o gură de aer rece, am deschis portiera și am închis-o fără zgomot. Mergând numai prin zonele întunecate, am ajuns la colțul clădirii, după ce am trecut pe lângă ușile mari, închise cu lacăt. Nu era nicio fereastră, doar o ușă de oțel încuiată, pe care am încercat s-o deschid, dar fără nicio șansă. Deasupra ușii era ceva zidit în cărămidă, ceva rotund care strălucea în lumina lunii, dar era prea întuneric să-mi dau seama ce culoare este. M-am uitat iar la porțile alea mari, pe unde probabil se descărca marfa, și am văzut că deasupra lor era același obiect rotund zidit în cărămidă.

Am mers cât am putut de încet până la marginea clădirii și mi-am lungit gâtul să mă uit după colț. Drumul era liber. Nu foarte liniștită, am dat colțul, mergând chiar pe lângă perete. Departe în fața mea se vedea o altă ușă. Oare pe acolo intrase Daemon? Mi-am mușcat buzele și m-am apropiat tiptil de intrare. Cu coada ochiului, am văzut ceva mișcându-se. Mi-am ținut respirația și m-am lipit de zidul clădirii și am văzut doi bărbați, îmbrăcați în negru din cap până în picioare, care veneau exact spre intrare, stând liniștiți de vorbă. Jarul portocaliu al unei țigări s-a intensificat, apoi a zburat prin aer și s-a stins după ce a căzut în zăpadă.

Eram prinsă în capcană. Groaza imensă mi-a scos tot aerul din plămâni, lăsându-mă amețită. Am întors capul într-o parte și mi-a înțepenit gâtul. Bărbatul mai înalt – fumătorul – a ridicat capul. Am știut că m-a văzut.

— Hei! a strigat fumătorul. Stai pe loc!

Vezi să nu. M-am desprins de perete și am luat-o la fugă. După vreo doi pași am auzit că strigă din nou.

— Stai, sau trag!

M-am oprit și am ridicat mâinile în sus. Fiecare gură de aer trecea dureros prin plămânii mei. *Rahat. Rahat. Rahat.*

— Întoarce-te la mine cu mâinile sus, a ordonat fumătorul. Acum.

Am făcut ce mi-a spus și m-am întors. Erau la câțiva pași de mine, cu niște pistoale negre și lucioase în mână, pe care le îndreptau fix spre mine. Erau îmbrăcați ca niște soldați din trupele paramilitare, sau ceva de genul ăsta, și erau înarmați până în dinți. Dumnezeuule, ce descoperise Daemon aici?

— Stai pe loc, a spus celălalt bărbat, ceva mai mic de înălțime, apoi

s-a apropiat prudent de mine.

— Ce faci aici?

Mi-am încleștat buzele și am simțit forța năvalnică a Sursei gonind prin venele mele, din cauza fricii. Sub haine se acumula energie statică, ridicându-mi firele subțiri de păr de pe corp. Cerea să fie chemată, folosită. Dar dacă accesam Sursa, m-aș fi dat de gol și ar fi văzut ce sunt.

— Ce faci aici? a întrebat iar bărbatul mai scund, care acum era la doar un metru de mine.

— M-am rătăcit... căutam autostrada.

Fumătorul i-a aruncat o privire scurtă ofițerului mai scund.

— Prostii.

Inima mea bătea așa de tare, că mi se părea că o să sară din piept, dar am ținut Sursa blocată în mine.

— Vorbesc serios. Speram să fie aici un fel de centru pentru vizitatori, sau ceva. Am ieșit greșit din autostradă.

Bărbatul care era mai aproape de mine a lăsat pistolul puțin mai jos.

— Autostrada e la mulți kilometri distanță de aici. Ai încurcat drumul cam tare.

Am dat din cap docilă.

— Nu sunt de aici. Și toate drumurile și semnele mi se par la fel. Nici denumirile orașelor nu-mi spun nimic, am cotcodăcit eu, făcând pe proasta. Vreau să ajung la Moorefield.

— Minte, a scuipat fumătorul.

Toate speranțele mele s-au prăbușit brusc. Fumătorul s-a apropiat, cu arma îndreptată spre mine. A întins mâna și m-a atins pe obraz. Mâna lui mirosea a țigară și a dezinfectant.

— Vezi, a spus scundul și și-a băgat pistolul în hamul de la centură. S-a pierdut. Ai devenit paranoic. Hai, dragă, pleacă de aici.

Fumătorul a mârâit și m-a apucat de celălalt obraz, fără să-l ia în seamă pe celălalt. Am simțit că are în mână ceva cald și ascuțit. Frica mi-a accelerat iar bătăile inimii. Era un cuțit?

— M-am rătăcit. Jur...

O durere ascuțită și fierbinte mi-a tăiat obrazul, coborându-mi pe gât și în umăr. Am deschis gura să țip, dar nu a ieșit niciun sunet. Durerea mă izbea în valuri. Privirea mi s-a întunecat și m-am încovoiat, fără să văd ce avea în mână.

— Dumnezeule, a spus scundul. Ai avut dreptate. Este una dintre *ei*.

Am căzut în genunchi din cauza durerii care începea să se mai estompeze, devenind mai surdă. Am tras lacom aer în piept și mi-am pus mâna pe obraz, așteptându-mă să găsesc acolo o tăietură, dar nu era decât cald.

— Ți-am zis eu.

Fumătorul m-a apucat de braț și m-a tras în sus. Când am ridicat capul, am văzut în fața ochilor țeava pistolului.

— Ce am în butoiașul ăsta o să-ți faci și mai rău. Așa că ai face mai bine să ai grijă ce răspunzi la următoarea întrebare. Cine ești?

Nu puteam să vorbesc, eram paralizată de frică.

El m-a zgâlțâit.

— Răspunde.

— Eu... eu...

— Ce se întâmplă aici? s-a auzit o altă voce care venea din spatele celor doi.

Fumătorul s-a dat la o parte. Era Vaughn.

— Am găsit-o furișându-se pe aici, a spus fumătorul, cu un ton de parcă ar fi zis că a prins cel mai mare pește la o partidă de pescuit.

Vaughn s-a apropiat și s-a încruntat când m-a văzut, mustața lui stufoasă se înfoia de parcă ar fi respirat precipitat.

— Ai făcut treabă bună. O iau eu.

Nu puteam să mai respir. Vaughn fusese înăuntru, acolo unde era și Daemon. Oare îl prinsese pe Daemon, îi făcuse ceva? Dacă se întâmplase așa, era numai vina mea. Eu am început toate astea, atunci când i-am spus de Bethany. Poate nu am dirijat eu bulgărele care s-a rostogolit, dar eu l-am împins de pe deal.

— Ești sigur? a întrebat ofițerul cel scund.

Vaughn a dat din cap și m-a apucat de celălalt braț, trăgându-mă în sus.

— Sunt cu ochii pe ea de mai multă vreme.

— Cuștile ar trebui să fie pregătite, a spus fumătorul, dându-mi drumul cam fără voie. Mi-a luat ceva timp să mă ocup de ea. Cred că ar fi cazul să dublezi suma.

Cuști? Mi se uscaseră gura.

Scundul s-a uitat la mine cu ochii îngustați.

— Dacă am prins-o pe asta, n-ar trebui să primim o recompensă?

— Recompensă? a făcut Vaughn încet.

Fumătorul a început să râdă.

— Păi, da, cum a fost și cu cealaltă. La aia am primit o recompensă ca lumea. Pe Husher nici n-o interesează, dacă nu stricăm fata.

Până când creierul meu a realizat ce vor să spună, Vaughn m-a împins tare într-o parte și mi-am pierdut echilibrul și am căzut. El a ridicat mâna. Pe brațul lui a trecut un fulger pârâind, strălucind alb-roșu până când i-a cuprins tot corpul și s-a transformat complet în lumină.

Am rămas cu gura căscată, dându-mi seama că Vaughn era de fapt... Daemon.

— La naiba! a urlat fumătorul, ducându-și mâna spre pistol.

— Ne-a păcălit!

Pulsând lumină și putere, Daemon a eliberat energia. Mai întâi l-a lovit pe fumător, aruncându-l câțiva metri mai departe. Lumina s-a arcurit și l-a lovit și pe ofițerul cel scund. A zburat și el în peretele clădirii. S-a auzit o izbitură urâtă și a căzut la pământ, cu hainele și cu pielea fumegânde. Omul s-a cutremurat o dată, apoi fața lui s-a transformat în... *cenușă*.

— Doamne Dumnezeule, am șoptit eu.

Pe lângă peretele clădirii s-a stârnit un vânt ușor, care a împrăștiat cenușa celui căzut. Cenușa s-a rotit în aer, plutind până când nu a mai rămas nimic. Același lucru se întâmplase și cu fumătorul. Nu mai rămăsese nimic din ei.

Lumina lui Daemon a început să pălească și, când m-am uitat la el, revenise la forma umană. Mă așteptam să facă scandal că nu am stat în mașină, dar el doar s-a întins spre mine, m-a apucat de mână și m-a ridicat ușor în picioare. Șapca de baseball îi ascundea ochii, dar îi vedeam gura cu buzele strânse într-o linie subțire.

— Trebuie să plecăm de aici, a spus el.

Eram de acord.

Capitolul 28

Când am ajuns la mine acasă, ne-am așezat pe canapea, stând față în față cu picioarele încrucișate. Aveam în mână o cană de ciocolată caldă pe care el mi-o dăduse, dar nu reușeam să mă încălzesc. Îmi tot veneau în minte toate chestiile care se întâmplaseră, culminând cu faza în care cei doi se transformau în cenușă. Îmi amintea de un film despre bomba de la Hiroshima, pe care îl văzusem la televizor. Suflul exploziei fusese așa de puternic, încât transformase oamenii pe loc în cenușă, iar conturul corpurilor rămăsese imprimat în ziduri.

Dusesem mașinile lor în pădure, unde Daemon le-a aprins și au ars până n-a mai rămas nimic din ele. Îndepărtasem orice urmă a prezenței noastre acolo, dar era evident că până la urmă cineva avea să observe lipsa celor doi și lumea va începe să-și pună niște întrebări, în primul rând familia lor. Fiindcă aveau și familie...

Șapca de baseball fusese aruncată pe măsuta de cafea, dar nici acum nu puteam să citesc nimic în ochii lui Daemon. Tot drumul spre casă nu scosese un cuvânt.

Am strâns în palme cana fierbinte.

— Daemon... ești bine?

El a dat din cap.

— Mda.

Am luat o gură de ciocolată și m-am uitat la el printre gene.

— Ce era în clădire?

El a închis o clipă ochii și apoi și-a frecat ceafa.

— În primele două încăperi nu era nimic. Numai spații goale, dar era evident că locul e folosit frecvent. Am găsit acolo pahare goale de cafea, scrumiere pline de țigări împrăștiate peste tot. Unde am intrat mai departe erau... cuști. Vreo zece cuști; una părea că ar fi fost folosită recent.

Simțeam că mi se face greață.

— Chiar crezi că țin oameni acolo?

— Luxeni? Da. Și poate și pe alții ca tine. Și-a pus mâinile pe genunchi și, după o pauză, a continuat: în una dintre cuști erau urme uscate de sânge. Toate aveau lanțuri și cătușe prinse într-o rocă neagră-roșiatică, cum n-am mai văzut până acum.

— Am văzut ceva pe exteriorul clădirii, deasupra ușilor. Era ceva

lucios, mie mi se părea negru, fiindcă era întuneric, am spus eu și mi-am pus cana deoparte. Iar omul ăla mi-a pus ceva pe obraz, care, Dumnezeuule, durea ca naiba. Mă întreb dacă ai văzut același lucru și tu.

Buzele lui frumoase și-au lăsat colțurile în jos.

— Cum te simți acum?

— Acum mă simt perfect. Am făcut un gest cu mâna, adică nu contează asta. Ce-ai mai văzut acolo?

— N-am avut timp să urc la etaj, dar am avut senzația că ceva... că era ceva acolo. S-a ridicat cu grație fluidă și și-a prins mâinile la ceafa. Trebuie să mă întorc acolo, a spus.

Îl urmăream cu privirea.

— Daemon, e mult prea periculos. Lumea o să-și dea seama de dispariția celor doi ofițeri. Nu ai cum să te întorci acolo.

El s-a răsucit pe călcâie cu fața spre mine.

— Fratele meu ar putea să fie acolo sau aș putea să găsesc acolo niște indicii care să mă ducă la el. Nu pot să abandonez numai fiindcă e prea periculos.

— Asta înțeleg, am răspuns și m-am ridicat și eu, cu pumnii strânși. Dar cum i-ai fi de folos lui Dawson – sau lui Dee – dacă ai fi prins?

Daemon s-a uitat fix la mine câteva clipe lungi.

— Trebuie să fac ceva.

— Știu, dar trebuie să gândești planul ăsta mai atent decât până acum. M-am făcut că nu văd sclipirea de furie din ochii lui luminoși și am continuat: Fiindcă în noaptea asta puteau să pună mâna pe tine.

— Nu de mine mi-e teamă, Kat.

— Atunci e o problemă!

Ochii lui s-au îngustat.

— Nu te-aș mai fi băgat în chestia asta dacă aș fi știut că o să te sperii.

— Să mă sperii?

Toate întâmplările din noaptea aia mă copleșiseră și eram pe punctul de a claca, îmi venea să mă bag undeva într-un colț. Poate chiar să mă legăn în colțul ăla.

— *Eu* te-am băgat în chestia asta pe tine. Eu am văzut-o pe Bethany.

— Iar eu am acceptat să vii cu mine de la început. Și-a trecut mâinile prin părul ciufulit, respirând greu, și a adăugat: Dacă ai fi rămas în mașină, poate aș fi avut timp să văd și ce e la etaj.

Am rămas cu gura căscată.

— Și ai fi fost prins acolo. Am coborât din mașină fiindcă tu nu mi-ai răspuns la mesaj! Dacă rămâneam acolo, acum eram amândoi în cușcă.

S-a uitat în altă parte și obrajii i s-au înroșit ușor.

— OK. Suntem amândoi nervoși acum. Ar trebui să o lăsăm baltă în seara asta. Să ne odihnim. În fine.

Nu voiam s-o las baltă, dar avea dreptate. Mi-am încrucișat brațele.

— Bine.

Mi-a mai aruncat o privire, apoi și-a luat șapca de pe masă și s-a întors să plece, dar s-a oprit la marginea canapelei. Umerii i se încordaseră și vocea i se transformase într-o șoaptă.

— N-am mai ucis niciodată un om până acum.

Dintr-odată, iritarea lui căpăta un alt sens. Nu era numai senzația de neajutorare că nu putea să facă nimic. Nevoia mea de a-l alina, de a-l atinge, devenise fizică. Am întins mâna și i-am atins brațul.

— E OK.

Daemon și-a tras brațul de sub mâna mea și s-a strâmbat.

— Nu e deloc OK, *Katy*. Am omorât doi oameni. Și nu mai face... nu mai încerca să faci ceva.

Am tresărit, mai mult din cauză că a folosit numele meu adevărat, decât din cauza gestului său. Daemon a dispărut într-o clipă, apoi am auzit ușa de la intrare trântindu-se. Mi-am trecut mâinile peste cap, mi-am mușcat buzele cu putere, până când am simțit un gust metalic în gură.

Daemon n-o să se mai ducă vreodată la depozitul ăla. Nici într-un milion de ani.

Nici măcar eu nu puteam să fiu convinsă de asta.

*

Nu m-a luat somnul deloc în noaptea aia, și a doua zi eram ca o coardă întinsă prea tare. Mă uitam mereu pe alee, să văd dacă mașina lui Daemon era tot acolo. Ar fi putut să se ducă la depozit și fără SUV-ul lui, dar văzând mașina acolo, parcă eram mai liniștită.

Următoarele două zile de vacanță au trecut greu. Mai tot timpul așteptam să dea buzna în casă o trupă antitero care să mă întrebe ce s-a întâmplat cu cei doi ofițeri. Dar nu s-a întâmplat nimic. În ajun de Anul Nou, a trecut Dee pe la mine.

— Îți plac cizmele mele?

Și-a întins spre mine piciorul ei subțire. Cizmele lungi de piele neagră se terminau chiar sub genunchi. Tocul era mortal.

— Daemon mi le-a luat.

— Sunt mișto tare. Ce număr porți?

Ea a chicotit, apoi și-a băgat iar în gură acadeaua.

— Bine, înainte să mă refuzi, să știi că am clarificat deja cu Ash.

M-am încruntat.

— Ce ai clarificat?

— Ash dă o mică petrecere de Revelion acasă la ea. O să fim doar câțiva. Vine și Daemon.

— A, nici nu mă îndoiesc că Ash n-are nicio problemă să vin și eu la petrecere.

— N-are.

Dee se plimba prin sufragerie ca un fluture prins într-un borcan.

— Mi-a promis că o să se poarte frumos. Cred că i te-ai lipit de suflet.

— Ca mucegaiul, am mormăit eu.

Mă lua amețea tot uitându-mă după Dee.

— Nu știu ce să zic.

— Hai, Katy, poți să-l inviți și pe Blake, dacă vrei.

M-am strâmbat.

— N-am de gând să-l invit.

Ea s-a oprit brusc, legănându-și acadeaua în mână.

— Aveți probleme? a întrebat ea plină de speranță.

— Știi, dacă într-adevăr ar fi iubitul meu, chiar aș avea o problemă văzând cât ești de fericită, dar din moment ce nu e, n-am nimic.

Ea și-a îngustat ochii, suspicioasă.

— Atunci ce e cu voi?

— Nimic, am oftat eu.

A mai supt câteva clipe din acadea, cu ochii la mine.

— Și nici cu fratele meu nu e nimic, nu? Dă târcoale pe aici fără niciun motiv.

Mi-am strâns buzele.

— Dee...

— E fratele meu, Katy. Îl iubesc. Iar tu ești cea mai bună prietenă a mea, chiar dacă în ultimul timp nu prea te-ai purtat ca atare. A zâmbit repede și apoi a continuat. Așa că mă simt de parcă sunt prinsă între voi doi. Și știu că niciunul dintre voi nu vrea asta, dar vreau... eu vreau să

fiți amândoi fericiți.

M-am așezat cu un oftat, întrebându-mă cum am ajuns la discuția asta.

— Dee, e o chestie foarte complicată.

— Nu poate să fie chiar așa de complicată, a replicat ea, așa cum vorbea Lesa. Vă plăceți, și știu că Daemon ar risca foarte mult dacă ar vrea să aibă o relație cu tine, dar asta e un risc pe care merită să ți-l asumi.

Dee s-a așezat lângă mine, și trupul ei zumzăia de atâta energie.

— Oricum, eu cred că voi ar trebui să stați de vorbă... nu știu. Să vă abandonați pasiunii.

Am izbucnit în râs.

— O, Doamne, tu vorbești serios?

A zâmbit.

— Deci vii mâine-seară cu noi?

Oricât de curioasă eram să văd casa Thompsonilor, fiindcă eram convinsă că e elegantă și modernă, nu eram prea hotărâtă.

— O să mă mai gândesc.

— Promiți? M-a înghiontit cu cotul. Aș fi foarte fericită dacă ai veni.

Petrecerea lor suna mai bine decât planurile pe care le aveam eu, adică să stau degeaba. Dee a mai stat puțin, a împrumutat vreo două cărți de la mine și pe urmă a plecat. Apoi, pe la prânz, a apărut Will cu niște cutii de mâncare chinezească. Nu am refuzat mâncarea, dar prea mult n-am vorbit cu el. Mama parcă plutea prin bucătărie, într-o stare euforică.

După ce au plecat, mi-am petrecut tot restul serii citind, am terminat o carte pentru un tur de blog și am început alta, pe care nu o aveam în plan. Faptul că aveam timp să citesc mi se părea plăcut și relaxant. Începeam să mă simt puțin cam cum eram eu înainte. Nu Katy cea timidă, ci fata care făcea ce-i place.

Aproape de ora zece, am lăsat jos cartea și m-am gândit să văd ce face Daemon. Avea de gând să se ducă la depozit fără mine? Era foarte posibil să facă asta. Am încercat să-mi distrag atenția de la asta și am intrat pe un site local de știri, să văd dacă scrie ceva despre cei doi ofițeri dispăruți. Căutasem în fiecare seară de atunci, dar nu scria nimic.

Dar în seara asta era ceva.

Pe prima pagină a ziarului *Charleston Gazette* era titlul DOI OFIȚERI DE LA MINISTERUL APĂRĂRII DISPĂRUȚI DUPĂ CE AU FOST

VĂZUȚI ULTIMA DATĂ ÎN APROPIERE DE PETERSBURG.

Am citit articolul cu respirația tăiată. *Ofițerii Robert McConnell și James Richardson au fost văzuți ultima dată în apropiere de Petersburg în ziua de 26 decembrie și de atunci nu se mai știe nimic despre ei. Autoritățile nu au dezvăluit care era natura activității lor în comitatul Grant, dar au rugăminte ca oricine i-ar fi văzut sau oricine ar avea informații despre ei să sune la numărul lor de urgență.*

Sub articol erau două fotografii. I-am recunoscut imediat. Am închis pagina web și am început să caut iar pe net. Mai întâi am căutat-o pe Google pe Nancy Husher și nu am găsit nimic. Fumătorul îi pomenise numele și spunea că n-o să se supere atâta timp cât eu nu eram... stricată.

M-au trecut fiorii.

Credeam că o să găsesc ceva legat de MA, dar pe internet femeia asta nici nu exista. Următoarea mea țintă a fost iubitul mamei mele. Erau multe linkuri care trimiteau spre o grămadă de premii câștigate în lumea medicală, dar nimic care să indice relația de rudenie cu Bethany.

Dar era ceva care mă punea pe gânduri.

Era un titlu de articol care spunea **MEDIC LOCAL ÎNVINGE LEUCEMIA, FONDURI DE CERCETARE PENTRU NOUL TRATAMENT ÎMPOTRIVA CANCERULUI VIN ÎN COMITATUL GRANT.** Am citit repede articolul. Despre Will era vorba. Era și o fotografie cu el, făcută probabil în timpul tratamentului, fiindcă am recunoscut aspectul ăla scheletic.

Nu-mi venea să cred. Oare mama știa de chestia asta? Vreau să spun, cancerul nu e un motiv să nu te întâlnești cu cineva, dar după toate lucrurile prin care trecuse cu tata? Ar fi putut să mai treacă o dată prin asta dacă acel cancer ar fi recidivat?

Și dacă eu aș ajunge să-l simpatizez, și nu ar fi un agent sub acoperire, aș mai putea să trec o dată prin asta? M-am întors iar la pagina mea, incapabilă să procesez noua descoperire.

M-am oprit să-mi fac o ceașcă de ciocolată și m-am întors la investigația mea amatoristică.

Degetele mele au ezitat puțin deasupra tastaturii, și parcă m-a cuprins un sentiment de vinovăție. M-am chircit puțin, dar apoi am tastat *Blake Saunders*, spunându-mi că nu voiam decât să-i găsesc blogul pe care îl avea înainte, fiindcă nu-mi spusese niciodată cum se numea.

Primele rezultate m-au direcționat către un sportiv de la o facultate,

dar spre capătul primei pagini am văzut o știre despre uciderea părinților lui. Am intrat pe site și am citit relatarea extrem de tristă a morții părinților și surorii lui. Uciderea lor era considerată urmarea unui jaf violent.

Mai erau vreo două articole despre același lucru, apoi am găsit necrologul părinților, care m-a dus pe un site de pompe funebre din Santa Monica. *Sunny Acres*.² Cine naiba s-a gândit să boteze un cimitir Sunny Acres? Am clătinat din cap, am luat o gură de ciocolată și am dat click pe poza cu familia lui. Blake era dulce când era mic, la fel era și sora lui. Mi s-a strâns stomacul uitându-mă la o fotografie care îi înfățișa dându-se amândoi în leagăn, fetița aia era așa de mică, iar moartea ei a fost probabil înfiorătoare. Am clipit cu lacrimi în ochi, impresionată de o fetiță pe care n-o văzusem niciodată. Nu era nici corect, nici normal. Moartea în general nu era nici corectă, nici normală, dar... asta era chiar urâtă.

Am continuat să mă uit pe fotografii, oprindu-mă la una mai veche în care era tatăl lui Blake. Se vedea bine asemănarea dintre ei, în expresia aceea zâmbitoare și în ochii căprui. Omul de lângă tatăl lui mi se părea ciudat de cunoscut. Semăna puțin cu tatăl lui Blake, dar avea fața mai rotundă. Unele fotografii aveau și explicații, dar asta nu avea. M-am uitat curioasă la următoarele două fotografii, și apoi m-am oprit la una care părea să fi fost făcută la o reuniune de familie din preajma sărbătorilor.

M-am apropiat să mă uit mai bine, și am pus cana jos ca să n-o scap. O gheară ascuțită mi-a tăiat respirația când am putut să-l văd bine pe tipul care fusese lângă tatăl lui Blake și în fotografia cealaltă.

Bărbatul îl ținea pe după umeri pe micul Blake și zâmbea la aparat sub o mustață blondă, stufoasă. Sub fotografie era și numele lui, Brian Vaughn.

Gândurile mi se învălmășeau în cap și am deschis din nou necrologul, căutând să aflu dacă se spune ceva despre membrii familiei. Brian Vaughn figura acolo ca frate vitreg al decedatului – al tatălui lui Blake.

Râsul meu surprins suna cam strangulat și m-am ridicat, uitându-mă atent prin cameră, deși nu știam ce caut. Eram încă șocată și mă luptam cu furia care mă cuprindea.

² Pământuri însorite.

Blake era rudă cu un ofițer din MA.

Ce... coincidență.

Am început să mă plimb prin sufragerie, respirând precipitat și greu. Partea illogică din creierul meu încerca să mă convingă că era numai o coincidență, că era un alt Brian Vaughn care arăta la fel ca ofițerul MA. Dar realitatea crudă că fusesem așa de tare prostită... că am permis să fiu păcălită chiar de MA, m-a copleșit. Relația lui cu MA-ul era explicația faptului că Blake știa așa de multe despre luxeni și despre oamenii cu mutații. De-aia mă întreba el mereu cine m-a vindecat. Așa se explica și nesăbuinta și pericolozitatea antrenamentelor lui. Nici măcar nu știam unde stă Blake.

Dar știam unde stă Vaughn.

M-am oprit puțin înainte de a lua cheile de la mașină. Nu puteam să mă duc acasă la Vaughn. Ce puteam să fac? Să dau buzna peste el? Era un plan și mai prost decât planurile pe care le făcea Daemon de obicei.

Nu știam deloc ce să fac, pe de o parte aș fi vrut să-i spun lui Daemon, dar pe de altă parte mă gândeam să nu-i spun nimic până când nu mi-era și mie clar despre ce e vorba. M-am așezat pe canapea și mi-am strâns genunchii la piept. Așa de rău fusesem prostită? Tot timpul asta am lucrat cu cineva care era în legătură cu MA-ul?

Eram când furioasă, când speriată, fiecare emoție mă copleșea câteva minute, apoi făcea loc celeilalte emoții.

Am dat cu ochii de cheile de la mașină. Vaughn nu mai trecuse pe acasă, iar Blake *pretindea* că pleacă din oraș până la începutul școlii, în vizită la rude cu... *unchiul* lui. Iar asta ar fi fost șansa ideală să aflu sigur dacă Blake e într-adevăr mână în mână cu MA-ul.

— Fir-ar să fie! am explodat eu, sărind în picioare.

Furia parcă era un animal viu în mine, care colora totul într-o lumină roșu-albă. O parte din furie se îndrepta împotriva mea, dar cea mai mare parte avea acum o țintă. Blake fusese în *casa mea*, vorbise cu *mama mea*, profitase de *încrederea mea* și mă *sărutase*. O trădare de genul asta era așa de profundă, încât lăsa o urmă permanentă în sufletul meu.

Daemon era ultima persoană la care trebuia să mă duc acum. Dacă Blake chiar lucra pentru MA, trebuia să-l țin pe Daemon la distanță de povestea asta. Cel puțin până o să fiu sigură că nu se repede să facă ceva chiar mai stupid decât ce aveam eu de gând să fac.

După ce am terminat de analizat, mi-am luat hanoracul și l-am tras peste cap. Mi-am luat cheile și telefonul și am ieșit din casă.

Am făcut o grămadă de tâmpenii în viața mea. O dată când am mângâiat puiul de oposum, altă dată când am ajuns în fața camionului. La un moment dat eram foarte supărată în legătură cu piratarea cărților și am postat pe blogul meu un manifest care nu avea prea mult sens.

Dar asta probabil că trebuia să fie așezată în fruntea listei.

Totuși, când am ajuns pe autostradă, cu mâinile încleștate pe volan, simțeam că acum sunt o cu totul altă persoană. Acum eram în stare să bat pe cineva să-i sune apa-n cap dacă era nevoie, iar Blake n-o să scape cu bine din asta.

Am parcat mașina la două străzi mai departe de locul unde stătea Vaughn și am ieșit în aerul înghețat care mirosea a zăpadă. Mi-am pus gluga pe cap, mi-am înfundat mâinile în buzunarul hanoracului și m-am întors spre casa lui Vaughn. Nu am putut să nu observ ironia sorții când mi-am amintit cum îi reproșam lui Daemon că n-are niciun plan pregătit, dar acum înțelegeam că pot exista anumite situații când e nevoie de un anumit nivel de prostie bine gândită.

Asta era una din acele situații.

Casa lui Vaughn părea pustie când m-am apropiat de ea prin spate. Din fericire, cele două case din vecinătate se aflau la o distanță apreciabilă. Una dintre ele avea un panou în față care anunța că este de vânzare, iar cealaltă era la fel de întunecată ca prima. Au început iar să cadă niște fulgi micuți de zăpadă când am ajuns în fața ușii. Răsuflarea mea făcea aburi care pluteau în aer ca niște norișori.

Alea era pustie.

Știam că asta nu înseamnă neapărat că în casă nu e nimeni și m-am gândit ce să fac. Nu bătusem atâta drum până aici doar ca să mă uit la casa lui de afară. Eu voiam să intru. Voiam să găsesc o dovadă care să-mi confirme legătura lui Blake cu Vaughn, și voiam să văd dacă nu găsesc vreun indiciu despre locul unde ar fi putut să fie Dawson și Bethany.

M-am dus în spatele casei și am încercat ușa. Era încuiată, după cum era și de așteptat, dar mi-am amintit că și Blake, și Daemon mi-au spus că încuietorile erau foarte simplu de manipulat. Ar fi trebuit să fie floare la ureche.

Un sistem de alarmă ar fi fost însă altă poveste.

M-am lipit de ușă, am închis ochii și am încercat să văd încuietorea cu ochii minții. Energia statică mi s-a adunat în brațe, trecând din degetele mele în lemnul ușii. Declicul pe care l-a făcut ușa care s-a

deschis a sunat în capul meu ca o bombă nucleară.

M-am oprit o clipă, să mă pregătesc sufletește pentru ce ar fi putut să mă aștepte dincolo de ușă. Dacă era cineva acolo, trebuia să mă apăr. Gândul că aş putea răni pe cineva, sau posibilitatea de a-l omorî, pe el sau pe ea, îmi făcea rău, dar ştiam că indiferent cine ar fi acolo nu ar ezita nicio secundă să mă arunce în cuşcă.

Am deschis uşa spunându-mi că pot să fac asta, şi am păşit uşor în bucătărie. Deasupra aragazului era o mică lampă, care împrăştia în toată camera o lumină difuză. Am închis uşa în urma mea şi am respirat adânc. *E o nebunie*. Am înaintat spre hol, recunoscătoare pentru tălpile subţiri ale cizmelor pe care le aveam.

Nu mai eram timida Katy... trecusem deja la minunata pătrundere prin efracţie.

Cu mâinile strânse în mânecile hanoracului, am înaintat pe coridor. Sufrageria era goală, cu excepţia unui sac de dormit care era strâns sul pe podea. În cealaltă cameră erau două canapele lipite de perete. Nu era niciun televizor. Îmi sugera o cameră pregătită ca model, în care toate erau false.

Îmi dădea fiori.

Cu respiraţia tăiată, am urcat încet la etaj. Nimic nu părea real în casa asta. Nu avea niciun miros domestic, de mâncare sau de parfum. Mirosea a pustiu. La capătul scării, era o baie care se vedea clar că e folosită. Erau acolo nişte cosmetice de păr aşezate pe chiuveţă, un tub de pastă de dinţi şi două periuţe.

Când am ieşit din baie, mi s-a strâns stomacul. Toate uşile de la dormitoare erau deschise. Toate dormitoarele aveau numai câte un pat şi un şifonier. Toate erau goale.

Ultima cameră din capătul holului era un fel de cameră de lucru. În mijlocul camerei goale era un birou. Pe birou era un monitor, dar nu exista şi un hard drive. Am trecut în spatele biroului şi am deschis sertarul din mijloc. Nimic. Am verificat şi sertarele din lateral, din ce în ce mai frustrată când nu găseam nimic. L-am deschis şi pe ultimul.

— Jackpot, am şoptit eu.

Am scos de acolo un dosar gros care atârna greu. L-am ridicat cu grijă, l-am pus pe birou şi l-am deschis. Erau fotografiile, sute de fotografii.

Au început să-mi tremure mâinile în timp ce le priveam. Urechile îmi văjâiau întorcând fotografiile una după alta.

Era una cu mine, mergând de la mașină spre școală în pantaloni scurți. Mai multe fotografii făcute din afara restaurantului Smoke Hole, în care mă aflam eu cu Dee, la o masă de lângă geam, apoi una cu noi două îndreptându-ne spre ușă, eu cu mâna în gips și Dee râzând. Mai multe fotografii ne surprinseseră împreună la școală, *pe veranda casei mele*, în mașina ei. Una era cu noi două îmbrățișate în fața magazinului FOOLAND, în ziua în care ne întâlнисerăm prima oară.

Apoi erau fotografii cu Daemon, cu ochii îngustați și chipul încordat, mergând spre SUV-ul lui cu cheile în mână. Alta cu el pe verandă, fără cămașă, doar în blugi, iar eu pe scări, uitându-mă urât la el.

Am luat o fotografie și m-am dus spre puțina lumină care intra pe fereastră. Eram eu, în costumul meu de baie roșu din două piese, stând în picioare pe malul lacului. Mă uitam într-o parte, iar Daemon se uita la mine zâmbind – zâmbind cu adevărat – ceva ce n-am știut niciodată. Nu știam că zâmbise vreodată la vremea aceea.

Am dat drumul fotografiei de parcă m-ar fi ars la degete. Și chiar mă ardea, la modul suprealist.

Erau o mulțime, fotografii care alcătuiau o adevărată cronică a vieții mele din clipa în care venisem aici și până acum câteva zile. Erau fotografii și cu mama, ducându-se la serviciu, unele cu ea și cu Will. Dar nu erau fotografii cu mine și cu Blake.

Dar cea mai greu de suportat, fotografia care m-a făcut aproape să cad jos era cea în care Daemon mă ducea în brațe de la lac în noaptea aceea când am fost bolnavă. Fotografia era întunecată și neclară, dar distingeam bine cămașa mea albă de noapte, brațul care îmi atârna flasc pe lângă corp și aerul concentrat al lui Daemon când pășea pe prima treaptă a scărilor verandei.

La naiba, poate că mă supraveghează și în clipa asta? Nu puteam să mă gândesc la așa ceva.

Aveam o senzație de viol până în măduva oaselor. M-au supravegheat de la bun început. Aș fi vrut să iau toate fotografiile astea. Voiam să le dau foc. Dacă ar fi trebuit să fiu plină de spaimă, eu eram în schimb plină de furie. Cine le dădea dreptul să facă asta? Cu o furie așa de puternică încât parcă îi simțeam și gustul, am adunat fotografiile și le-am așezat din nou în dosar. Știam. Nu puteam să le iau. Am băgat dosarul înapoi în sertar și am rămas acolo în picioare, cu mâinile tremurând. Fundul sertarului era puțin ridicat într-un colț. Am împins mai în spate dosarul, am băgat mâna înăuntru și am pipăit până când am

putut să apuc marginea aceea. Am tras hârtia de deasupra și am văzut o grămadă de coli. Multe erau chitanțe, și mi se părea ciudat locul în care fuseseră ascunse, dacă mă gândeam la situația asta. Erau și chitanțe de la bancă, în care se înregistraseră niște transferuri de bani. Mi-au ieșit ochii din orbite când am văzut ce sume erau. Una dintre chitanțe avea o adresă și inițialele DB scrise sub ea.

Dawson Black? Dee Black? Daemon Black?

Am băgat chitanța în buzunar, am apăsat la loc hârtia care era lipită de fundul sertarului și am pus dosarul la locul lui. Am închis ușa, și m-am ridicat amorțită.

— Ce faci acolo? s-a auzit o voce.

Capitolul 29

Mi-a sărit inima în gât când am auzit întrebarea. Am tresărit, iar energia statică mi-a alergat pe piele, dar în momentul în care am văzut cine stătea în ușă, am rămas cu gura căscată.

Lumina palidă a lunii scâldea fața palidă a lui Bethany în timp ce intra în cameră. O pereche de blugi și un tricou atârnavu largi pe corpul ei subțire. Părul murdar îi cădea în șuvițe încâlcite.

— Ce faci aici?

— Bethany? am hârâit eu.

Ea și-a lăsat capul pe umăr.

— Katy?

Vocea ei o imita pe a mea. Uluită că știe cine sunt, am rămas uitându-mă la ea.

— De unde știi cine sunt?

Un zâmbet slab, aerian, i-a apărut pe buze.

— Toată lumea știe cine ești, a spus ea cu o voce așa de melodioasă, încât te făcea să te gândești la un copil. Și eu știu.

Am înghițit în sec.

— Te referi la cei din MA?

— Mă refer la cine or fi ăștia care ne supraveghează mereu. Ei știu întotdeauna. Și speră întotdeauna. De câte ori ne apropiem. A făcut o pauză, a închis ochii și a oftat. Ei speră să ne apropiem, a adăugat.

Doamne, fata asta era sonată ca Humpty Dumpty.

— Beth, MA-ul te ține aici?

— Să mă țină? A chicotit. Eu nu mai pot fi ținută. El știe asta. Dar mereu mă prinde. E aproape ca un joc. Un joc care nu se termină niciodată și în care nimeni nu câștigă cu adevărat. Am venit aici... familia mea. Familia mea nu mai e aici... A oftat. Tu chiar n-ar trebui să fii aici, a zis. O să te vadă. O să te ia.

— Știu. Mi-am șters palmele transpirate de blugi. Beth, putem să...

— Să nu ai încredere în el, a șoptit ea, uitându-se prin cameră. Eu am avut încredere deplină în el, și uite ce s-a întâmplat.

— În cine? În Blake?

Ca și cum mai era nevoie să-mi spună.

— Uite, ai putea să vii cu mine, i-am spus. Noi putem să te ducem undeva în siguranță.

Ea și-a îndreptat spatele și a clătinat din cap.

— Voi nu puteți face nimic pentru mine acum.

— Ba putem. Am făcut un pas în față și am întins mâna spre ea. Putem să te ajutăm, să te protejăm. Putem să-l aducem înapoi pe Dawson.

— Pe Dawson? a zis ea, făcând ochii mari.

Am dat din cap, cu speranța că i-am captat atenția.

— Da, pe Dawson! Știm că trăiește...

Bethany a aruncat brusc mâna în față și un vânt de intensitatea unui uragan m-a izbit în piept, luându-mă pe sus. M-am lovit de perete așa de tare, încât pot să jur că am auzit tencuiala crăpându-se. Și am rămas acolo, înțepenită la câțiva metri de podea, cu mâinile și picioarele lipite de perete.

Se pare că n-am făcut bine pomenind numele lui Dawson.

Ea s-a mișcat așa de repede, încât n-am văzut-o decât când a venit în fața mea. Șuvițele lungi și groase de păr s-au ridicat de pe umerii ei, răsfirându-se în jurul capului ca la o Meduza modernă. S-a desprins de pe podea, iar silueta ei s-a estompat, scăldată într-o lumină albăstruie. În câteva secunde, se ridicase la nivelul meu.

Băga-mi-aș... Pe Blake nu l-am văzut niciodată făcând așa ceva.

— Pentru mine nu mai e nicio speranță, a spus ea încet, cu vocea aia de copil. Nu sunt prea sigură nici dacă mai e vreo speranță *pentru tine*. Așa că pleacă de aici, încearcă-ți norocul cu arumii, altfel o să sfârșești ca mine.

Fiori de gheață îmi treceau pe șira spinării.

— Bethany...

— Ascultă-mă, și ascultă-mă bine.

Acum o vedeam deasupra mea, uitându-se în jos la mine, iar capul ei aproape că atinge tavanul boltit.

— *Toți* mint. MA-ul? A râs cu un chicotit ascuțit. Ei habar n-au ce plănuiesc. Vin încoace.

— Despre cine vorbești? Am încercat să mă desprind de perete, dar nu mă lăsa să mă mișc. Beth, cine vine?

Lumina albăstruie o învăluisse complet.

— Trebuie să pleci ACUM!

M-am desprins brusc de la perete și am căzut cu o bușitură zgomotoasă pe podea, în fața ușii. M-am ridicat cu greu în picioare și m-am întors spre ea.

Bethany arăta exact ca un luxen, numai că lumina ei era albastră și mai puțin intensă. Plutea aproape de tavan și vocea ei îmi răsuna în cap. *Pleacă. Pleacă până nu e prea târziu. PLEACĂ!*

Un impuls de energie m-a îmbrâncit pe ușă și apoi pe coridor. Nu-mi lăsa prea multe opțiuni. În capătul scârilor, m-am întors spre ea și am mai încercat o dată.

— Bethany, noi am putea...

A alunecat pe lângă perete și a ridicat amândouă mâinile. N-am apucat să țip, m-am împiedicat de prima treaptă și m-am dus până jos pe scările abrupte. M-am oprit la vreun metru de podea, pendulând în aer de parcă aș fi fost agățată de o coardă.

Tălpile mi-au coborât pe palier și m-am trezit în picioare.

Pleacă, mi-a poruncit vocea ei. Pleacă departe de-aici.

Am plecat.

*

Când am ajuns în mașină și am băgat cheia în contact, mâinile mele erau reci și tremurau. Ninsoarea cădea întruna, acoperind străzile. Trebuia să plec cât mai repede ca să nu rămân înzăpezită. Aveam cauciucuri proaste, care nu făceau față la mai mult de vreo doi centimetri de zăpadă. Și chiar nu-mi doream să rămân înțepenită în locul ăsta. Cam asta mă preocupa în momentul ăla. Trebuia să las toate celelalte deoparte ca să pot ajunge acasă și abia acolo îmi puteam permite să fiu îngrozită cum se cuvine. Acum trebuia doar să ajung acasă fără să derapez de pe șosea și să intru în copaci.

Pe la jumătatea drumului spre casă, am văzut farurile unei mașini care venea în viteză pe sensul opus, ducându-se spre locul de unde veneam eu. Când mașina s-a apropiat, a început să mă gâdile ceafa. Cauciucurile SUV-ului au scheunat, iar mașina s-a întors și a pornit în viteză după mine.

— Fir-ar, am șoptit eu, uitându-mă la ceasul de la bord.

Era aproape miezul nopții.

Daemon m-a urmărit până acasă, sunându-mă întruna la telefon. Nu i-am răspuns, eram atentă la drum, pentru că vizibilitatea scăzuse considerabil din cauza ninsorii. În clipa în care am parcat pe aleea din fața casei, el îmi deschidea portiera.

— De unde dracu' vii? m-a întrebat el.

M-am dat jos din mașină.

— Dar tu unde te duceai?

S-a uitat urât la mine.

— Am senzația că în același loc din care vii tu, dar îmi tot spun că n-ai fi chiar atât de proastă.

M-am uitat la el cu aceeași expresie ca a lui și am început să merg spre casă.

— Păi, din moment ce și tu te duceai acolo, înseamnă că ești la fel de prost.

— Chiar ai fost acolo pe bune, nu? A intrat după mine în casă și părea că nu-i vine să creadă. Te rog, spune-mi că n-ai fost acolo. Spune-mi că ai fost doar la o plimbare cu mașina în miezul nopții.

M-am uita la el peste umăr fără nicio expresie.

— Am fost acasă la Vaughn.

El a rămas uitându-se la mine câteva clipe. Fulgii de zăpadă se topiseră în părul lui, iar acum șuvițele ude îi atârnav pe obraz.

— Ești neună.

Mi-am scos hanoracul ud și l-am aruncat pe fotoliu. Nu aveam pe dedesubt decât un tricou, așa că imediat mi s-a făcut pielea de găină.

— Și tu la fel.

Buzele lui pline au făcut o grimasă.

— Eu pot să am grijă de mine, Kitten.

— Și eu pot. Mi-am dat părul pe spate. Nu sunt o neajutorată, Daemon.

El a rămas o clipă nemișcat, apoi s-a cutremurat. În clipa următoare era în fața mea, ținându-mă de obrajii înghețați.

— Nu ești neajutorată, dar sunt niște lucruri pe care eu pot să le fac și tu nu. Lucruri cu care nu cred că ai putea să te împaci vreodată, dar eu pot. Ce te făceai dacă te vedea cineva? Ce mă făceam *eu* dacă ei te-ar fi prins sau...

Daemon n-a mai terminat propoziția, dar știam ce vrea să spună. În seara asta aș fi putut să fiu prinsă și chiar mai rău, iar el nu era îngrijorat de faptul că acea conexiune dintre noi l-ar fi omorât și pe el. Era îngrijorat pentru mine.

Nu știu de ce am făcut ce am făcut în clipa următoare. Poate din cauza celor întâmplate în noaptea aceea. Sau poate din cauza tonului vocii lui – din frica pe care o simțisem în spatele cuvintelor lui. Prea multe emoții se adunaseră în mine. Simțeam că alunec dintr-o emoție în alta.

I-am apucat obrajii în palme. Erau calzi, ca întotdeauna – o atingere

solară. Pielea lui era fină și zumzăia sub mâinile mele. M-am apropiat de el și el nu s-a mișcat... nici n-a respirat. Adică, deloc. Faptul că pot să-i fac asta m-a umplut de un sentiment de putere. Am închis ochii și l-am sărutat ușor.

— Kitten, a spus el răgușit.

L-am sărutat delicat, strecurându-mi mâinile prin părul lui mătăsos, lăsând șuvițele să-mi treacă printre degete. Am simțit în el aceeași dorință, aceeași nevoie și același fior în inimă. Pasionant. Înfricoșător. M-am tras înapoi.

— Kitten, a spus el iar, cu vocea sugrumată. Nu poți să faci asta și apoi să te oprești. Nu se face așa.

M-am uitat lung la el, cu respirația blocată în plămâni.

— Nu atunci când ești a mea. Daemon s-a desprins de zid și m-a tras spre el. Iar tu ești a mea.

Mi-am pus mâinile pe umerii lui iar el mi-a tras capul spre gura lui. A fost un sărut lent, ca o explorare... și senzual. Pentru prima dată nu mă mai împotriveam sentimentelor pe care le aveam în adâncul meu. L-am primit cu brațele deschise, pierdută în căldura care îmi cuprinsese tot corpul. *Eu* l-am sărutat mai profund. El a scos un geamăt și m-a strâns mai tare în brațe, la pieptul lui.

Degetele mele i-au întâlnit părul de pe ceafă și l-am strâns în mână. Nu mă mai săturam de el – niciodată nu mă săturam de el. Nu-mi aminteam să fi simțit vreodată ceva asemănător pentru vreun băiat. Nu-mi aminteam să fi fost sărutată așa de altcineva. Nu știu cât a durat sărutul acela, dar mie mi s-a părut o eternitate, deși, în același timp, mi se părea prea puțin.

— Stai. Stai. Am respirat și l-am împins ușor. Am închis ochii și am tras adânc aer în piept. E ceva important.

El și-a pus mâinile pe șoldurile mele și m-a tras din nou spre el.

— *Asta* e important.

— Știu, am suspinat eu când mâinile lui s-au strecurat pe sub tricoul meu, atingându-mi ușor coastele. Dar asta e o chestie chiar importantă. Am descoperit ceva în casa lui Vaughn.

Daemon a înlemnit și a deschis ochii. Erau luminoși. Superbi. Erau ai mei.

— Ai fost *în* casa lui Vaughn?

Am dat din cap.

— Da, am intrat în casă.

— Ești infractor de profesie? m-a întrebat el încet.
Când am clătinat din cap, colțurile gurii lui s-au dus în jos.

— Sunt curios cum ai reușit să intri în casă, Kitten.

Mi-am mușcat buzele, pregătindu-mă.

— Am descuiat ușa.

— Cu ce...?

— Așa cum ai fi descuiat-o și tu.

Mușchii obrazului i-au tresărit.

— N-ar trebui să faci chestii de-astea.

Nu mă simțeam în largul meu și am vrut să mă îndepărtez de el. M-a strâns mai tare. Dacă începeam acum să ne certăm despre ce eram eu și ce ar trebui sau nu să fac, nu ajungeam nicăieri.

— Am găsit niște chestii. Și am întâlnit și pe cineva.

Am încercat să mă ridic, dar mâinile lui s-au strâns mai tare.

— N-ai de gând să-mi dai drumul?

El mi-a zâmbit strâmb.

— Nup.

Am oftat și mi-am strâns mâinile în spațiul îngust dintre noi.

— Ne-au supravegheat, Daemon. Din clipa în care m-am mutat aici.

Din felul în care i-au sclipit ochii, mi-am dat seama că o să suporte bine ce aveam să-i spun. I-am povestit despre fotografiile, despre chitanțe și despre transferurile de bani.

— Dar nu e tot. A apărut acolo și Bethany.

— Ce?

Brusc, amândoi eram în picioare. El s-a dat un pas înapoi, simțea nevoia de spațiu.

— Ți-a spus ceva despre Dawson?

— Aăă, păi, știi... nu a reacționat prea bine când i-am pomenit numele.

El s-a uitat la mine cu o privire rece, calculată.

— Explică-te.

— S-a repezit la mine ca un ninja extraterestru.

Mi-era foarte cald, așa că am luat un elastic și mi-am prins părul.

— M-a înghesuit la perete.

El a ridicat sprâncenele curios.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu în felul ăla, perversule. E tunată ca o mutantă sinistră. Face chiar și chestia aia cu lumina.

Daemon și-a frecat bărbia.

— Ți-a spus ceva util?

I-am povestit tot ce îmi spusese ea, insistând pe faptul că nu prea avea logică.

— Cred că e cam razna. Iar când i-am pomenit de Dawson, și-a ieșit din minți. N-am avut șanse să-i pun prea multe întrebări. M-a dat afară din casă.

— Fir-ar să fie, a spus el încet, întorcându-se. Sperasem că de la ea o să aflu unde e Dawson, era singura mea speranță, în afară de capturarea vreunui de la MA.

— Am mai găsit ceva. M-am scotocit în buzunar și am scos chitanța. Am găsit asta.

Daemon a luat-o și a făcut ochii mari.

— Crezi că DB vine de la Dawson Black?

— S-ar putea. A strâns hârtia în pumn. Pot să intru pe laptopul tău? Aș vrea să văd unde e adresa asta.

— Normal.

Am trecut la măsura, am deschis laptopul și am închis repede site-ul pe care intrasem mai devreme. Nu voiam să-i spun despre posibila implicare a lui Blake în toată povestea asta. Nu când Daemon arăta așa de fioros iar eu nici măcar nu știam cât de implicat este Blake.

Daemon s-a așezat lângă mine și a tastat repede adresa pe Google Maps. Tehnologia asta modernă era ceva de speriat. Nu numai că ne-a dat indicații până în fața casei, dar puteai să vezi și imaginea din satelit, iar de acolo ne-am dat seama că era o clădire de birouri din Moorefield.

Mi-am ros unghiile în timp ce el își nota indicațiile.

— Te duci?

— M-aș duce chiar acum, dar mai întâi trebuie să explorez puțin zona. O să verific mâine, și mă duc mai târziu.

A băgat foaia de hârtie pe care scrisese în buzunar și s-a întors spre mine. În ochii lui licărea speranța.

— Îți mulțumesc, Kat.

— Într-un fel îți eram datoare, nu? Mi-am frecat brațele tremurând. Mi-ai salvat fundul de mai multe ori.

— Și ce fund drăgălaș, dar ai riscat mult prea mult cu asta. S-a întins în spatele meu, a luat cuvertura și mi-a pus-o pe umeri. A strâns capetele cuverturii în mâinile lui și m-a privit atent. De ce ai făcut asta? m-a întrebat.

Am lăsat ochii în jos.

— Așa, mă gândeam la toate astea și am vrut să văd ce era acolo.

— Ai riscat nebunește, Kitten. Să nu mai faci niciodată așa ceva.

Promite-mi.

— OK.

M-a prins cu mâna de bărbie și mi-a ridicat capul spre el.

— Promite-mi.

Am lăsat umerii în jos.

— Nu mai fac. OK. Promit. Dar și tu trebuie să-mi promiți același lucru. Știu că nu poți să o lași baltă. Înțeleg asta, dar trebuie să ai grijă și să nu te mai furișezi acolo fără mine.

Daemon s-a strâmbat.

— Asta nu trebuie să fie treaba ta.

— Dar este, am insistat eu. Și să știi că nu sunt o ființă umană fragilă, Daemon. Și apoi, amândoi suntem băgați într-asta.

— Amândoi? A părut că reflectează asupra acestui cuvânt, apoi a început să zâmbească. OK.

I-am zâmbit ușor.

— Deci asta înseamnă că merg și eu cu tine când te duci să verifici.

A dat din cap cu un zâmbet resemnat. Am vorbit despre fotografiile și despre cât știu probabil cei de la MA. Nu era așa afectat ca mine de violarea intimității, dar mi-am dat seama apoi că el era obișnuit ca alții să-și bage nasul în treburile lui.

— Ce crezi că a vrut să spună Bethany când mi-a zis „Ei vin încoace”? l-am întrebat eu.

El stătea rezemat pe canapea, imaginea perfectă a aroganței leneșe și indiferente, dar știam că e încordat ca un arc.

— Nu știu.

— Poate nici nu înseamnă ceva. Adică, ți-am zis, părea cam sonată.

Daemon a dat din cap, uitându-se drept în față. A trecut ceva timp până să vorbească iar.

— Nu pot să nu mă gândesc cum o fi acum fratele meu. O fi și el așa? Cu mințile rătăcite? Nu cred că așa putea... să suport așa ceva.

Mă durea inima de disperarea pe care o simțeam în vocea lui. Ziua de mâine ar fi putut aduce orice, iar între noi lucrurile rămâneau tot în aer, dar... avea nevoie de mine. M-am apropiat puțin de el. Încrederea mea s-a spulberat când i-am văzut privirea sălbatică. M-am apropiat și mai mult, m-am lipit de el și mi-am pus capul pe umărul lui. El a inspirat

adânc, iar eu am strâns ochii.

— O să te descurci, chiar dacă e... rătăcit. O să te descurci cu toate. Eu nu mă îndoiesc de asta.

— Nu?

— Nu.

Cu mișcări foarte lente, mi-a înconjurat umerii cu brațele. I-am simțit bărbia rezemată pe creștetul meu.

— Ce-o să ne facem, Kitten?

Mi s-au strâns degetele de la picioare când i-am auzit vocea profundă.

— Nu știu.

— Eu am câteva idei.

Am zâmbit.

— Sunt sigură că ai.

— Vrei să ți le împărtășesc? Deși aș putea mai degrabă să-ți arăt decât să-ți spun.

— Nu știu de ce, dar te cred.

— Dacă nu m-ai fi crezut, aș fi putut să te seduc. A făcut o pauză, și simțeam din vocea lui că zâmbește. Vouă, amatorilor de cărți, vă plac seducătorii, nu?

Am râs.

— Ai intrat iar pe blogul meu ca să studiezi problema?

— Poate, a răspuns el. Ți-am mai spus, trebuie să te supraveghez, Kitten.

Capitolul 30

În dimineța următoare am fost împreună cu Daemon să căutăm clădirea de birouri din Moorefield. Credeam că o să fie pustie, având în vedere că era cam vacanță, dar parcare era plină de mașini.

Daemon și-a tras șapca pe ochi și a sărit din mașină, ducându-se să se uite mai de aproape la clădire. Când s-a întors, mi-a zâmbit și a pornit imediat mașina.

— Seamănă cu un birou de avocatură. Are cel puțin trei etaje. Este închis de Anul Nou și duminică, evident. Partea proastă e că au sistem de alarmă.

— Rahat. Și ai vreo metodă să treci peste el?

— Pot să-l ard. Și dacă o fac destul de repede, ar trebui să nu se declanșeze. Dar asta nu e tot. Deasupra intrării și a ferestrelor e aceeași piatră rotundă roșie-neagră. A zâmbit: Dar e bine, totuși. Indiferent ce pietre ar fi alea, trebuie să aibă o semnificație.

Sigur aveau. Dawson putea să fie acolo chiar acum.

— Și dacă au și paznici?

Nu a răspuns.

Știam ce înseamnă asta. Ar fi fost în stare de orice să-și recupereze fratele. Poate unii oameni ar spune că asta nu e bine, dar eu îl înțelegeam. Dacă ar fi fost vorba despre mama, nimeni n-ar fi fost în siguranță cu mine.

— Când vrei să te întorci?

Iar a tăcut. Și știam ce înseamnă și asta, însemna că voia să se ducă singur. Am insistat tot drumul, dar nu a cedat deloc.

— Deci vii la petrecerea lui Ash? m-a întrebat el în cele din urmă, ca să schimbe subiectul.

— Nu știu. Mă jucam cu nasturele de la pulover. Nu pot să-mi imaginez că ar vrea să fiu și eu acolo, dar să ne întoarcem la...

— Eu vreau să fii acolo.

M-am uitat la el, și pieptul parcă era gata să-mi plesnească. Știa cum să-mi distragă atenția într-un fel minunat de tandru.

Ochii lui Daemon s-au întors spre mine.

— Kitten?

— OK. O să vin.

Măcar acolo puteam să-l am sub ochi, fiindcă știam că n-o să aibă

răbdare să treacă noaptea asta fără să se ducă să cerceteze clădirea. Sau cel puțin așa îmi spuneam eu. Faptul că el își dorea să fiu acolo nu era mai important decât nevoia mea de a-l supraveghea.

Petrecerea începea abia la nouă, dar el se ducea acolo mai devreme, să-l ajute pe Adam la ceva. Stabilisem să mă duc acolo cu Dee și apoi, mi-a făcut el cu ochiul șmecherește, aveam să mă întorc cu el.

După ce am ajuns acasă, am mai stat puțin de vorbă cu mama, înainte să plece la serviciu. Când a auzit că fac Revelionul cu Dee, mi s-a părut bucuroasă. Evident că nu i-am mai spus că Daemon urma să mă aducă acasă.

Am luat o carte de pe dulap și am urcat în camera mea să mă relaxez. Surprinzător, după vreo douăzeci și cinci de pagini din romanul ăla fantasy am adormit.

După un timp, am fost trezită de zgomotul ușii de la dormitorul meu. M-am rostogolit pe o parte, m-am uitat spre ușă încruntată, apoi spre ușa de la garderob, după care spre șifonier până am ajuns la silueta țepănă și tăcută a lui Blake.

Blake?

Am sărit în sus, dar el s-a repezit la mine cu o viteză uimitoare și m-a apucat de braț. Groaza mușca din mine cu colți ascuțiți. M-am tras înapoi și i-am aruncat mâna de pe mine, m-am răsucit și m-am dat jos din pat.

— Hei, hei, calmează-te, Katy. Blake a trecut pe partea cealaltă a patului, cu mâinile ridicate într-un gest care voia să-mi arate că e inofensiv. N-am vrut să te sperii.

Pulsul meu o luase razna și m-am tras înapoi spre biroul meu, cu inima bubuind. Eram șocată și îngrozită să-l văd în dormitor la mine.

— Cum... cum ai intrat aici?

El a clipit și și-a trecut mâna prin părul țepos.

— Am ciocănit la ușă vreo două minute, și n-ai răspuns. Am... intrat singur în casă.

Așa cum intrasem și eu în casă la Vaughn. Stăteam cu ochii la ușa din spatele lui și nu puteam să-mi scot din cap cine era unchiul lui, că era mână în mână cu MA-ul... și cât de periculos putea să fie.

— Katy, îmi pare rău, a spus și s-a apropiat de mine.

Am simțit energia statică plimbându-mi-se de-a lungul brațelor ca reacție la frica resimțită. Și-a dat seama cumva de asta și a pălit.

— OK. Ce ai? Nu-ți fac nimic.

— Mi-ai făcut deja, am spus eu, înghițind în sec.

Și-a lăsat mâinile în jos, cu un aer rănit.

— De-asta am și venit la tine imediat ce m-am întors în oraș. Am avut o săptămână întreagă la dispoziție să mă gândesc la ce s-a întâmplat atunci cu arumul, și îmi pare rău. Înțeleg de ce ești supărată. A făcut o pauză, și părea că se simte prost. Apoi a zis: De-asta am venit. Voiam să vorbesc cu tine.

Oare spunea adevărul? Pumnii mei se încleștau și se desfăceau spasmodic pe lângă corp. Mă simțeam ca un animal prins într-o cușcă, fără șanse de scăpare.

— E clar că nu a fost o idee prea bună să intru așa în casă, a zâmbit Blake. Dar voiam neapărat să vorbesc cu tine.

M-am chinuit să mă liniștesc.

— OK. Ăăă, acum poți să mă lași singură câteva clipe?

Blake a dat din cap și a ieșit cu spatele din cameră, iar eu m-am lăsat pe marginea biroului, amețită de atâta adrenalină. Nu știa că aflasem de relația lui cu Vaughn, iar asta însemna că am un avantaj asupra lui. Iar dacă într-adevăr lucra pentru MA, trebuia să fiu al dracului de calmă. Dacă el credea în continuare că nu știu mai nimic despre toate astea, nu ar trebui să fie periculos.

M-am schimbat repede cu niște blugi și un pulover pe gât. Cât am coborât scările, am respirat adânc și egal. Blake mă aștepta în sufragerie, așezat pe canapea. I-am zâmbit forțat.

— Scuză-mă. M-ai luat prin surprindere. Nu-mi place ca cineva... să apară așa în dormitorul meu.

— E de înțeles. S-a ridicat încet și abia atunci am observat paloarea feței lui, care îi accentua cearcănele. Nu o să mai fac așa ceva.

Ochii mi-au fugit spre laptop și am regretat că nu am șters arhiva căutărilor. Am intrat în cameră cu senzația că mergeam pe nisipuri mișcătoare. Nu știam ce aș putea să vorbesc cu el, nici nu știam cum să mă uit la el. Acum pentru mine era un străin. Cineva în care nu puteam să am încredere, chiar dacă în clipa asta părea așa de inofensiv. Pe de o parte voiam să mă reped la el, iar pe de altă parte voiam să fug.

— Trebuie să stăm de vorbă, a spus el cu un ton ciudat. Poate ar fi mai bine dacă am ieși undeva să mâncăm?

M-a cuprins neîncrederea.

El a râs amar.

— Mă gândeam la restaurantul Smoke Hole.

Am avut o ezitare, nu voiam să mă duc cu el nicăieri, dar nici nu voiam să stau singură cu el în casă, parcă în public ar fi fost mai bine. M-am uitat spre ceasul din perete. Era aproape șapte.

— Trebuie să mă întorc într-o oră.

— Se face.

A zâmbit.

Mi-am pus cizmele și mi-am luat telefonul. Afară tot mai ninge, așa că am decis să mergem cu mașina lui. Am aruncat o privire spre casa lui Daemon când am urcat în mașină. SUV-ul lui nu era acolo, și nici mașina lui Dee. Parcă mi-a zis ceva despre niște cumpărături pentru petrecere.

— Ai avut un Crăciun frumos? m-a întrebat el, băgând cheile în contact.

— Da, tu?

Centura de siguranță era blocată, ca de obicei, și a trebuit să trag de ea.

— Ai făcut ceva interesant?

Cum ar fi o misiune sub acoperire pentru MA?

— Am stat cu unchiul meu. Plictisitor.

Am înghețat când a pomenit de Vaughn și centura mi-a zburat din mână, izbindu-se de suport.

— Te simți bine, Katy?

— Da, am spus eu și am respirat adânc. S-a înțepenit centura asta nenorocită. Nu știu de ce am întotdeauna probleme cu centurile astea, mereu mă enervează.

Am tras iar de ea, înjurând încet. Am reușit în sfârșit s-o deblochez, am închis-o și m-am întors în scaun.

Privirea mi-a alunecat peste bord, și apoi în jos. Sub colțul mochetei se vedea ceva care lucea în lumină. Am scos centura și m-am aplecat, luând în mână o brățară de metal rece, în timp ce Blake se chinuia să curețe cu ștergătoarele zăpada depusă pe parbriz.

Am rămas cu ochii la fâșia aceea de metal albastru aurit, fiindcă mi se părea foarte cunoscută. O mai văzusem undeva, la cineva. Am întors-o și am văzut că pe spatele ei era gravat conturul statului. Niște urme roșcate de substanță, asemănătoare cu rugina, acopereau jumătate din desen și literele care erau gravate acolo. Mi-am trecut degetul peste pată și a ieșit la iveală numele scris pe tăbliță. Mi s-a părut că înțeleg foarte greu, poate din cauza faptului că nu-mi venea să cred, fiindcă știam a

cui fusese jumătatea asta de ceas.

Simon... Simon Cutters...

L-am văzut la mâna lui, ceasul ăsta. Iar petele alea... nu erau de rugină. Stomacul mi s-a strâns brusc și m-a străbătut un cutremur violent. Era sânge. Sângele lui Simon, după toate probabilitățile. Inima mi se urcase în gât și am strâns brățara de metal în mână, sperând din tot sufletul că Blake nu m-a văzut când am ridicat-o.

Când m-am uitat la el, mi s-a tăiat respirația.

Blake se uita fix la mine. S-a uitat în jos spre mâna mea, apoi din nou în ochii mei. Ne-am uitat unul la altul. Eram cuprinsă de o adevărată groază.

— Rahat, am șoptit eu.

A zâmbit slab, nesigur.

— Fir-ar să fie, Katy...

M-am întors în scaun și am întins mâna spre mânerul portierei. Am dat-o de perete și apucasem să ies pe jumătate afară din mașină când m-a prins strâns de mână.

— Katy! Stai! Pot să-ți explic.

Nu era nimic de explicat. Ceasul plin de sânge era al lui Simon – Simon care era dat dispărut. Dacă mai adăugam și asta la toate celelalte, era clar că trebuia să plec naibii de acolo. M-am tras cu toată puterea și mi-am eliberat brațul din strânsoarea lui. Am sărit în picioare și am ajuns în fața mașinii.

Blake a fost mai rapid decât mine și m-a ajuns din urmă înainte să apuc să urc treptele verandei. M-a prins de umeri și m-a răsucit spre el. Am început să-l lovesc. El s-a ferit, mi-a prins mâinile și mi le-a strâns pe lângă corp, într-o strânsoare brutală ca de urs.

— Dă-mi drumul! am țipat eu, știind că nu e nimeni care să mă audă.

Nu mă puteam baza decât pe mine ca să ies din mizeria asta.

— Dă-mi drumul, Blake!

— Pot să-ți explic. A icnit când am reușit să-i trag un cot în stomac, dar nu mi-a dat drumul. Nu l-am omorât pe Simon!

Mă luptam cu el, zbatându-mă cu toată puterea. Normal că n-ar recunoaște.

— Dă-mi drumul!

— Tu nu înțelegi.

Energia statică a reacționat imediat la această amenințare, în colțul ochilor vedeam lumina roșu-albă. Ochii lui Blake s-au lărgit ușor.

— Nu face asta, Katy.

— Dă-mi drumul, am mârâit eu, simțind explozia fulgerului zăngănindu-mi prin vene.

— Nu vreau să te rănesc, dar o s-o fac, m-a avertizat el.

— Și eu ia fel.

Și așa fi făcut-o – *puteam* s-o fac.

Blake mi-a dat drumul și m-a împins. Cizmele mi-au alunecat pe zăpadă și pe gheață, și brațele mi-au zburat în aer. Apoi m-a atacat. O lumină albastră intensă m-a orbit. Am simțit cum durerea îmi reverberează în cap, apoi coboară în tot corpul, tăindu-mi contactul cu Sursa. Am țipat, simțind cum mi se înmoaie picioarele.

El s-a repezit la mine și m-a prins înainte de a cădea, târându-mă pe scări.

— Ți-am spus să n-o faci. N-ai vrut să mă ascuți.

Se întâmplase ceva cu capacitatea mea motrică. Am deschis gura, dar nu a ieșit decât un fel de suspin. Nu puteam să-mi mișc picioarele. Nici nu mi le mai simțeam. În gură aveam un gust metalic, îmi curgea sânge din nas și am impresia că și din urechi.

Ușa s-a dat de perete în fața noastră și el m-a târât înăuntru. Apoi s-a trântit puternic, iar tablourile de pe pereți au început să se clatine. Tot încercam să vorbesc, dar nu ieșea decât o bolboroseală. Ce îmi făcuse oare?

— O să treacă, mi-a spus el, de parcă mi-ar fi citit gândurile. Doare, nu? Una din primele chestii pe care ne învață e cum să putem controla o explozie concentrată a Sursei, așa că e ca și cum ai fi fost lovită de o armă cu electroșocuri supraîncărcată. Toți am primit lovitura asta, numai ca să ne dăm seama cum e.

M-a lăsat pe canapea, mâna mea atârna moale într-o parte, iar eu doar clipeam. Fața lui dispărea și apărea din nou, apoi s-a stabilizat. Părea trist când s-a aplecat deasupra mea și mi-a dat părul de pe față. Am vrut să-l împing la o parte, dar mâna mea nu coopera.

— Știi că mă auzi. Mai ai răbdare vreo două minute, și o să treacă.

S-a așezat lângă mine, mi-a tras cu mâna piciorul care nu era pe canapea, și l-a așezat lângă celălalt. Inima îmi bubuia și am început să plâng.

El a clătinat din cap, a băgat mâna în buzunarul de la hanorac și mi-a luat telefonul. L-a ținut puțin între noi, iar Sursa a strălucit în mâna lui, distrugând pe loc micul aparat electronic. A aruncat resturile telefonului

pe jos.

— Acum ascultă-mă, Katy.

Am închis ochii și i-am strâns cu putere, fiindcă simțeam că mă năpădesc lacrimile. Așa de repede mă doborâse. Iar eu îmi făceam planuri să mă lupt cu arumii – și cu MA-ul? Eram așa de ridicolă.

— Nu l-am omorât pe Simon. Nu știu ce s-a întâmplat cu el, dar tu – tu nu mi-ai dat nicio alternativă, a spus el cu voce gravă. A trebuit să curăț de pe urma ta, să mă asigur că nu te expui înaintea ca ei măcar să-și dea seama ce să facă cu tine. Dacă n-ai fi aruncat în aer ferestrele alea în fața lui, acum ar fi bântuit în continuare pe aici, visând la facultate. Nu mi-ai dat de ales.

— Nu, am hârâit eu, îngrozită de cuvintele lui.

— Ba da! Ar fi spus la toată lumea.

— Ești... ești nebun. Tu... nu trebuia să-l omori.

— Ascultă-mă! a țipăt el, trecându-și degetele prin păr, cu ochii ieșiți din orbite. După ce am plecat de la petrecere, am rămas acolo și l-am văzut cum pleacă după ce ai spart geamurile. L-am urmărit până acasă, era așa de beat încât s-a oprit cu mașina pe marginea drumului. O luase razna și a trebuit să-l predau. Nu știu ce i-au făcut.

— Era... sânge pe ceasul lui.

— Simon a ripostat, dar era în viață când l-am văzut eu ultima oară.

Dar cei care aflau adevărul despre luxeni *dispăreau*. Simon... Simon nu se va mai întoarce vreodată. Și în cameră nu era destul aer. Pieptul meu se ridica și cobora, dar simțeam că nu pot să respir. Mă uitam fix la el și lacrimile mi se adunau în ochi.

— Ascultă-mă, Katy. Asta e o chestie mai mare decât îți imaginezi tu. Mi-a cuprins fața în palme, obligându-mă să mă uit la el. Tu n-ai idee cine e implicat în asta, câte minciuni și alte lucruri ar face oamenii pentru putere. *Nu* am avut încotro.

Simțeam că încep să-mi recapăt puterile. Doar câteva clipe...

— M-ai mințit.

— Nu tot ce ți-am spus a fost minciună! A început să mă strângă mai tare, până când pielea a început să mă doară și am scăpat un țipăt sugrumat. El a respirat greu. Știi, nu trebuia să se întâmple așa. Trebuia doar să te pregătesc, să mă asigur că ești un subiect viabil. Și apoi trebuia să te predau. Dacă nu aș fi făcut asta, l-ar fi ucis pe Chris. Iar eu nu pot – n-o să permit să se întâmple asta.

Chris? Cred că neuronii mei erau oarecum afectați fiindcă mi-a luat

câteva secunde bune să-mi amintesc cine era Chris.

— Prietenul tău – cel care te-a vindecat?

Blake a închis ochii și a dat din cap.

— Îl au pe Chris. Și dacă eu nu dau rezultate, îi fac rău. O să-l omoare. Iar eu nu pot să permit asta. Nu pentru ce ar însemna asta pentru mine, fiindcă știu – *știu* că dacă îl omoară o să mor și eu, dar lucrurile alea pe care le fac ei...

Ei știau... Nu putea să supraviețuiască unul dacă celălalt murea. Dumnezeu, ei știau. Puterea pe care o aveau ei știind asta era groaznică.

— Știi că înțelegi cât de puternică este legătura asta, a spus Blake și a deschis ochii. Nu vrei să-mi spui cine te-a vindecat, dar ai face orice să-l protejezi pe luxenul ăla, nu-i așa? Orice. Chris... Este singura familie adevărată pe care o mai am. Și nu-mi pasă ce îmi vor face mie, dar lui?

Mă uitam în ochii lui Blake și am simțit un firicel subțire de simpatie care își făcea loc în mine. Dacă MA-ul îl ținea prizonier pe Chris, folosindu-se de el ca să-l forțeze pe Blake să facă tot felul de chestii pentru ei, atunci el era într-o situație fără ieșire. Am avut un moment de claritate perfectă. Înseamnă că Dawson și Bethany erau în aceeași situație?

Dar mai era ceva. Blake și cu mine mai aveam ceva în comun. El ar fi făcut orice pentru Chris. Iar eu aș fi făcut orice pentru Daemon.

Adunându-mi puterile, m-am împins în el, încercând să-l dau la o parte. Mi-a prins mâinile și m-a aruncat de pe canapea. Am căzut pe podea într-o parte și am rămas fără aer. El m-a rostogolit și a încălecat peste șoldurile mele, ridicându-mi mâinile deasupra capului.

S-a lăsat greu peste mine.

— N-am vrut să fac asta. N-am vrut să fac nimic din toate astea.

M-am străduit din răputeri să-mi păstrez furia care fierbea în mine, știind că dacă mă abandonez spaimei – sau chiar mai rău, compasiunii – aș fi absolut inutilă.

— Să faci ce, mai precis? Să mă minți? Să lucrezi pentru MA – pentru unchiul tău?

Blake a clipit repede.

— Ai aflat de Brian? De când?

Nu l-am onorat cu un răspuns.

Mă strângea din ce în ce mai tare de încheieturi, ajunseseam să simt

cum mi se freacă oasele unul de altul.

— Spune-mi!

— Am văzut necrologul părinților tăi! N-a fost greu să pun lucrurile cap la cap.

— Când? M-a scuturat, aruncându-mi capul pe spate. De cât timp știi asta? Cui i-ai mai spus?

— Nimănui! am țipat eu slab, amețită. Nu i-am spus nimănui.

S-a uitat la mine lung vreo câteva secunde, apoi a slăbit strânsoarea.

— Sper să fie așa, pentru binele lor. Lucrurile astea sunt mai mari decât poți să-ți dai tu seama. Nu tot ce ți-am spus a fost o minciună. MA-ul chiar vrea oameni ca noi. Țsta-i planul lor suprem.

Deși se mai relaxase puțin, tot aveam senzația că o să mă strivească sub greutatea lui.

— Știi ce faci, Katy. Nu chema Sursa. Sunt mai puternic decât tine. Data viitoare n-o să-ți mai revii așa de repede. O să-ți fac rău.

— Asta știam deja, am scuipat eu.

— Îmi plac. Chiar îmi plac. Și mi-aș dori ca situația să fie altfel. Nici nu-ți imaginezi cât de mult aș vrea ca situația să fie alta, Katy. Blake a închis o clipă ochii și când i-a deschis, străluceau de lacrimi. Tot ce ți-am spus despre prietenul meu este adevărat, dar știam despre luxeni de când eram copil. Tatăl meu lucra cu MA-ul ca genetician. Și, în fine, mai era și unchiul meu. Nici măcar nu sunt sigur că accidentul ăla al meu n-a fost cumva înscenat. A râs cu amărăciune. Ei știau că eu și Chris suntem foarte apropiați, așa că probabil se așteptau să mă vindece. Iar arumii chiar mi-au găsit familia. Nimic din astea nu a fost minciună.

— Dar în afară de asta? Toate au fost minciuni.

— Familia mea nu mai era, Katy. Nu mai era decât unchiul meu. Ei m-au antrenat și, pentru că sunt tânăr, m-au trimis în zone în care presupuneau că există tineri de vârsta mea care au suferit mutații.

— Dumnezeule... Îmi era rău și voiam să se dea jos de pe mine. Voiam să plece. Deci cu asta te ocupi tu? Te duci în diferite locuri și pretinzi că ești prieten cu cineva? Să-i pregătești pe alții?

— Treaba mea e să-mi dau seama dacă pot fi salvați.

— Salvați? am șoptit eu, știind prea bine la ce se referă. Iar dacă nu pot fi salvați, sunt eliminați.

A dat din cap.

— Sau mai rău, Katy... Există lucruri și mai rele decât moartea.

M-am cutremurat. Avea logică ce spunea, obsesia lui de a mă face să pot controla Sursa, nesăbuița lui tot mai mare.

— Am venit aici ca să văd dacă poți controla Sursa. Dacă o să fii un câștig pentru MA sau o pierdere, dar te verificasem deja înainte să ajung aici, te-am urmărit, am văzut cât ești de apropiată de cei doi Black. Am auzit chiar că ți-au înscenat și un atac al arumilor, sperând că va interveni unul dintre ei ca să te vindece.

Am rămas cu gura căscată. Deci tot ce mi se întâmplase până acum era un soi de *experiment*? Dacă muream?

— Și dacă nu supraviețuia niciunul atacului arumilor ca să mă vindece?

Blake a râs.

— Crezi că pentru oamenii ăștia contează foarte mult încă un luxen mort? Dar atunci când au bănuț că ai fost vindecată, au pus mâna pe telefon și au sunat unde trebuia, și am fost adus eu. A lăsat capul în jos și a spus cu voce scăzută: Mai voiau să afle și cine te-a vindecat. Fără bănuțeli. Fără presupuneri. Va trebui să le spui.

Inima mea bătea nebunește.

— N-o să spun niciodată.

Pe buzele lui a apărut un zâmbet trist.

— O, ba o să spui. Au ei metode să te facă să vorbești. Deja au niște suspiciuni. Părerea mea e că a fost Daemon. E atât de evident, dar ei vor dovedi. Iar dacă nu le faci jocul, o să găsească o metodă să faci cum vor ei.

Zâmbetul îi dispăruse de pe buze, iar ochii erau acum întunecați și bântuiți.

— Așa cum au făcut și cu mine.

Am înghițit în sec, speriată de durerea din ochii lui.

— Așa a fost cu Bethany și Dawson?

Blake a lăsat genele în jos și a dat din cap.

— Sunt foarte mulți, Katy. Tu... n-ai cum să știi... dar nu contează. Probabil că o să-l vezi curând. Nu trebuie decât să mai dau un telefon, iar unchiul Brian și Nancy vin imediat. Nancy va fi extaziată. A râs urât, hârâit. Unchiul Brian a ținut-o departe de desfășurarea evenimentelor. Nici nu știe ce bine te descurci. Și o să te ia. O să aibă grijă de tine... dacă te porți frumos. Trebuie doar să te porți frumos.

O clipă mi s-a golit creierul, iar panica a luat locul calmului pe care abia îl câștigasem. M-am zvârcolit cu putere, încercând să ies de sub el,

dar el mă ținea cu mare ușurință.

— Îmi pare rău, a șoptit el răgușit, și, Doamne, chiar credeam că îi pare rău. Dar dacă nu fac asta, îi vor face rău lui Chris, iar eu nu pot...

A înghițit cu greu.

În momentul acela, frica mea nu mai avea limite. Blake într-adevăr nu avea de ales. Era viața lui și a prietenului lui sau a mea. Nu. Nu, nu era drept. Avea de ales, fiindcă eu nu aș trăda niciodată pe cineva ca să supraviețuiesc.

Dar oare aș face-o pentru Daemon?

Inima mea s-a oprit o secundă, apoi a început să bată mai tare și știam răspunsul la întrebarea asta. Nuanțe de gri... o uriașă suprafață gri la care nu mă puteam gândi chiar acum.

— Nu. Ai de ales, am insistat eu. Poți să lupți împotriva lor. Fugi! O să găsim noi un mod de a-l elibera...

— Noi? A râs din nou. Care *noi*, Katy? Daemon? Dee? Tu și cu mine? La naiba, ar putea să încerce oricare dintre noi să se lupte cu MA-ul, și niciunul n-ar reuși. Iar cei din familia Black ar fi dispuși să mă ajute pe mine? Știind că lucrez pentru cei care le-au luat fratele?

Stomacul mi s-a strâns.

— Tot mai ai o șansă. Nu trebuie să faci asta. Te rog, Blake, nu trebuie să faci asta.

S-a uitat în altă parte, cu fălcile încleștate.

— Ba da. Și ai să vezi că într-o zi o să fii și tu în aceeași situație ca și mine. Atunci o să înțelegi.

— Nu. Am clătinat din cap. Eu n-aș face niciodată cuiva așa ceva. Aș găsi o scăpare.

Ochii lui s-au întâlnit cu ai mei. Erau goi și nesfârșiți.

— O să vezi.

— Blake...

O bătaie în ușă m-a întrerupt. Inima mea și-a triplat ritmul, iar Blake a înghețat deasupra mea, cu ochii îngustați și suflând greu. Mi-a apăsat mâna pe gură.

— Katy? a strigat Dee. E timpul să petreceem. Grăbește-te! Adam ne așteaptă în mașină.

— Ce caută ea aici? a întrebat el în șoaptă.

Am început să tremur, uitându-mă la el cu ochii lărgiți de groază. Cum aș fi putut să răspund când îmi astupa gura cu mâna?

Dee a bătut iar la ușă.

— Katy, știu că ești acolo. Deschide ușa.

— Spune-i că te-ai răzgândit.

Mâna lui mă apăsa și mai tare pe gură.

— Spune-i sau mă jur pe Dumnezeu că o trimit direct în Calea Lactee. Nu vreau s-o fac, dar am s-o fac.

Am dat din cap și Blake și-a luat mâna de pe gura mea și m-a tras în picioare. M-a împins din sufragerie spre ușa de la intrare.

— Haide, se lamenta Dee. Nu răspunzi nici măcar la telefon. Spune-i lui Blake că trebuie să plecăm. Știu că e și el acolo. Mașina lui e în fața casei. A chicotit ușor: Deci, da, salut, Blake!

Am strâns ochii ca să-mi îndepărtez lacrimile.

— M-am răzgândit.

— *Poftim?*

— M-am răzgândit, am repetat eu prin ușă. Nu vreau să mai ies în seara asta. Vreau să stau acasă.

Te rog, am implorat-o eu în gând. Te rog, pleacă. Nu vreau să te bag și pe tine în chestia asta. Te rog.

A urmat o pauză grea, apoi Dee a început să bată și mai tare în ușă.

— Nu fi fraieră, Katy, vii cu mine în seara asta. Așa că deschide naibii ușa!

Blake s-a uitat urât la mine, iar eu am știut că ea o să intre pe ușă. Am respirat adânc și m-am înecat cu un plâns sec.

— Nu vreau să vin cu tine! Nici nu vreau să mai stau cu tine, Dee. Pleacă și lasă-mă naibii în pace.

— Fir-ar, a șoptit Blake.

— Katy? a întrebat Dee cu voce aspră. Ce se întâmplă acolo? Tu... nu vorbești deloc așa.

Mi-am rezemat fruntea de ușă. Lacrimile mi se scurgeau pe obraji.

— Ba eu sunt. De-asta n-am mai vrut să mai ies cu tine. OK? Nu mai vreau să fiu prietenă cu tine. Așa că, te rog, lasă-mă. Du-te și deranjează pe altcineva. Eu n-am timp pentru asta.

Nu s-a mai auzit altceva decât tropăitul tocurilor ei pe scări. Blake s-a apropiat de fereastră și s-a uitat după ei cum urcă în mașina lui Adam. Când s-a auzit zgomotul cauciucurilor pe alee, a venit la mine și m-a prins de braț. M-a tras înapoi în sufragerie, obligându-mă să mă așez pe canapea.

— O să-i treacă, a spus el, scoțându-și telefonul din buzunar.

— Nu, am șoptit eu, uitându-mă cum formează un număr pe telefon.

N-o să-i treacă.

Acum că Blake era așa atent la telefon, mi-am dat seama că era singura mea șansă. Nu era nicio părțică din mine care să nu știe măcar o secundă care o să fie următorul meu pas, când am accesat Sursa. Furia îmi întunecase orice cod moral. Acum totul era dat peste cap. Nu mai exista nici bine, nici rău.

Un vânt fioros a început să urle prin casă. Tablourile de pe hol s-au clătinat și au căzut pe jos, spărgându-se. Dulapurile se cutremurau, ușile s-au dat de perete, iar cărțile au căzut grămadă.

Blake s-a răscuit spre mine, lăsând telefonul jos, cu ochii plini de uimire.

— Tu mă uimești de-a dreptul.

Șuvițele de păr zburau în jurul capului meu, iar degetele mă dureau de atâta energie câtă trecea prin mine. Am simțit că vârfurile picioarele se ridică de la podea.

El a închis telefonul și a aruncat mâna spre mine. Vântul pe care îl provocasem s-a întors spre mine, izbindu-mă de perete. Uimită, am încercat să mă lupt cu forța care mă ținea ținută de perete, dar, la fel cum mi se întâmplase și cu Bethany, nu puteam s-o dobor.

— Nu ești complet pregătită. Blake înainta spre mine, zâmbind viclean. Ai o groază de potențial, să nu mă înțelegi greșit, dar nu poți să te lupți cu mine.

— Du-te dracului, am scuipat eu.

— Ai vrea tu.

Și-a retras mâna spre el, și parcă mă legase cu o sfoară invizibilă de ea. Fără să vreau, corpul meu s-a dus direct spre el și am rămas suspendată în fața lui, dând din mâini și din picioare în aer.

— N-ai decât să obosești. Oricum nu mai contează.

— O să te omor, i-am promis eu, simțind cu bucurie că iar se acumulează în mine furia.

— N-ai puterea asta. A făcut o pauză, lăsându-și capul pe umăr, apoi a adăugat: Cel puțin deocamdată.

Telefonul lui a sunat, iar el l-a deschis, zâmbind.

— Vine unchiul Brian. Aproape s-a terminat.

Am țipat, simțind energia pulsând în jurul meu. Viziunea mi s-a încetșat iar și am simțit fiecare celulă din trupul meu cum se încălzește. Furia alimenta latura mea extraterestră, dându-i putere. Am concentrat-o asupra lui Blake.

El s-a dat înapoi, cu sprâncenele ridicate.

— Hai, dă ce ai mai bun. O să ți-o arunc înapoi în față.

Sus s-a auzit o fereastră spărgându-se, ca o explozie stridentă.

Blake s-a răsucit, iar eu am ridicat capul. Două fulgere de lumină au țâșnit de sus pe scări, s-au împrăștiat și s-au dus spre Blake. Una mai mică și mai slabă a început să capete contur.

Lumina a pâlپâit și a apărut Dee, care se uita la mine cu gura căscată.

— Tu... strălucești.

Cealaltă lumină s-a izbit în Blake, trimitându-l la vreo câțiva metri în spate. M-am întors, dându-mi seama că încep să cobor pe podea. Blake a urlat și a împins lumina de la el, începând și el să strălucească, la fel ca Bethany. O lumină albastră intensă l-a înconjurat, iar el s-a retras și a trimis un impuls de lumină.

Dee s-a repezit înainte, estompându-se în timp ce încerca să-l ridice pe Adam. Impulsul de lumină i-a lovit pe amândoi și au înghețat. Pentru o fracțiune de secundă, amândoi și-au reluat înfățișarea umană. Din nasul și din gura lui Dee curgea un șuvoi de lumină.

Am înaintat spre ea clătînându-mă și am strigat-o. Blake m-a apucat din spate și m-a trântit pe jos.

Ea a cedat prima. Cu lumina sclipind intermitent, s-a prăbușit la pământ, cu ochii închiși. Mă zbăteam sub Blake și reușisem să mă ridic în coate. Am țipat iar, dar vocea părea că nu e a mea.

Adam... Adam era mult mai rău. Din gura lui, din ochi și din urechi ieșea un râu de lumină. Forma lui umană s-a dezintegrat. Pe podea s-a împrăștiat un lichid strălucitor. Era scaldat în lumină, dar sclipirea lui era haotică. A făcut un pas înainte, cu mâna ridicată.

— Nu! am țipat eu.

Blake s-a îndepărtat de mine și l-a lovit pe Adam cu un alt fulger.

Adam a căzut la pământ.

Blake mă apăsa cu mâna pe cap, ca să mă oblige să țin fața în pământ, iar cu genunchiul îmi fixase spatele.

— Fir-ar să fie, a făcut el răgușit. Fir-ar să fie!

Nu puteam să respir.

— Nu am... nu am vrut să se întâmple asta, a spus el, aplecându-se peste mine. Își pusese capul pe umărul meu și corpul îi tremura. O, Doamne, n-am vrut să fac rău nimănui. S-a cutremurat și a ridicat capul și a început să râdă spart și răgușit. Ei, cel puțin acum știu că nu ei te-au vindecat. Sunt sigur că sunt amândoi morți.

Capitolul 31

Ultima oară când am mai plâns așa de tare a fost când un angajat al spitalului m-a obligat să plec de lângă tata în ultimele lui clipe. Nu era prea plăcut să mă uit la el cum își trage ultima suflare.

— Ea n-a murit, mi-a spus Blake, părând ușurat. Încă mai trăiește.

Pe fața mea se amestecau sângele și lacrimile. Suspinele mi se adunau în gât și nu mai puteam să vorbesc. Dee trăia. Aproape. Lumina ei continua să pâlpâie ușor, dar Adam... O, Doamne. Lumina lui Adam scăzuse de tot și era acum ca lumina slabă a unui bec. Puteam să-i văd forma picioarelor și a mâinilor. Fața lui nu avea formă, și nici restul corpului. Era ca o carcasă palidă și translucidă de om. O rețea de vene argintii se vedea sub carcasa transparentă. Semăna cu o meduză.

Adam era mort.

Sughiturile mute de plâns erau așa de puternice și dureroase, încât abia puteam să respir. Era vina mea. Eu avusesem încredere în Blake atunci când Daemon practic mă implora să nu am. Mă împrietenisem cu Dee, și ea ajunsese să-și dea seama că ceva nu e în regulă, fiindcă *mă cunoștea*. Nu îl omorâsem eu pe Adam, dar din cauza mea se ajunsese aici. A murit încercând să mă protejeze pe mine.

— Ssst, a făcut Blake și m-a ridicat de jos, întorcându-mă cu fața în sus. Trebuie să te liniștești. Și-a trecut mâna pe obrazul meu. O să ți se facă rău.

— Nu mă atinge, am hârâit eu, îndepărtându-mă de el. Nu... te apropii de mine.

El s-a lăsat pe vine și s-a uitat la mine cum mă târâm lângă Dee. Voiam s-o ajut, dar nu știam cum. Privirea mi-a alunecat spre Adam și m-am înecat de plâns. Neștiind ce altceva să fac, m-am așezat în fața ei, ca să nu-l mai vadă pe Adam. Doar atât puteam să fac.

N-au trecut mai mult de cinci minute și s-a auzit afară o portieră. Blake s-a ridicat ușor în picioare și a pășit spre mine. Și-a pus mâna pe umărul meu, apoi telefonul a scos un bip. M-am cutremurat, știind cine era în spatele ușii.

Dar ce nu mă așteptam era fierbințeala care începuse să radieze din obsidianul meu. Am ridicat capul.

— Arum...

El mi-a strâns umerii.

— Nu te mișca.

O, Doamne... m-am uitat jos la Dee. Era așa de vulnerabilă, o pradă așa de ușoară. Ușa din față s-a deschis. Zgomotul unor pași grei a umplut holul, iar obsidianul îmi ardea pielea. L-am apucat cu mâinile tremurânde și am scos piatra.

Primul a intrat Vaughn. A ridicat mirat sprâncenele și privirea i-a alunecat pe lângă mine.

— Blake, ce s-a întâmplat aici?

Am simțit cum Blake înțepenește, dar stăteam cu ochii pe cei doi arumi din spatele lui Brian. Unul era Residon, iar celălalt semăna foarte bine cu el. Ochii lor lacomi nu erau acoperiți de ochelari și s-au îndreptat direct spre Dee. M-am întors, simțind cum mi se ridică părul de pe ceafă.

— M-au surprins. A trebuit să mă lupt cu ei, altfel m-ar fi doborât. Nu am avut de ales. Blake și-a dres vocea, și când a vorbit din nou, părea confuz. Unde e Nancy?

— N-are nicio treabă Nancy cu asta. Vaughn și-a frecat fruntea cu degetul lui lung. Și tu, Blake, spui prea des asta. Întotdeauna ai de ales. În fine, văd că nu te pricepi așa bine să-i distrugi. S-a întors spre arum: Ia-l pe ăla care a murit. Vezi dacă poți să mai scoți ceva de la el.

— De la mort? s-a strâmbat Residon. Noi îl vrem pe ăla viu.

— Nu.

Vocea mea a sunat hodorogită și groasă.

— Nu! Nu au voie să ia pe niciunul. Nu au voie nici să-i atingă.

Residon a râs.

Vaughn a îngenuncheat în fața mea, și acum, că eram așa de aproape, vedeam foarte bine asemănarea.

— Aici nu sunt decât două variante. Ori vii cu noi de bunăvoie, ori îi dau pe cei doi pe mâna ăstora. Înțelegi?

Ochii mei au fugit spre arumi.

— Vreau să plece ei mai întâi.

— Negociezi cu mine? Vaughn a râs și s-a uitat în sus la nepotul lui. Vezi, asta se întâmplă când te lași luat prin surprindere.

Blake s-a uitat în altă parte, strângând din fălci.

— Cum adică Nancy n-are nicio treabă cu asta? a întrebat.

— Exact așa cum ai auzit.

Corpul tensionat al lui Blake s-a cutremurat.

— Dacă nu o predăm, o să-l omoare...

— Ți se pare că mă interesează asta? Pe bune? Vaughn a început să râdă, s-a ridicat și s-a uitat spre mine. Și-a tras haina și și-a scos pistolul. Residon, ia-l pe mort. Faci ce vrei cu el.

Să-i ia trupul, iar Ash și Andrew să treacă prin ce trecuseră Dee și Daemon? Niciun corp. Nicio încheiere. Creierul meu parcă s-a blocat. Ceea ce începea să crească în mine, dând la o parte tristețea și neputința, era ceva primitiv și străvechi. Nu numai extraterestru, ci o combinație de străin și organic. Am tras aer în piept, dar era ceva... *mai mult*.

Toate particulele din jur – atomi minusculi, dar puternici, prea mici ca să poată fi văzuți cu ochiul liber – s-au aprins plutind prin aer și apoi au înghețat. Erau de un alb orbitor, ca milioane de stelute strălucitoare.

Am tras aer în piept, și ele au venit spre mine în grabă, alunecau ca niște stele căzătoare. Se lipeau unele de altele și se învârteau, în jurul corpului meu și al celor de pe podea. M-am ridicat, în timp ce ele se formau, se așezau pe pielea mea, scufundându-se în ea până când se contopeau cu celulele mele. Tot corpul mi s-a încălzit, iar un val de emoții se aduna în mine.

Nu era numai Katy acum. Ceva – altcineva – se mișca în mine. O altă parte din mine, care fusese separată de mine cu luni în urmă, de Halloween, acum se întorsese.

Primii care au simțit au fost arumii. Ei și-au luat forma adevărată, niște umbre înalte și masive, groase și uleioase ca o noapte mlăștinoasă. Aveau să moară.

— Nu o omorâți, a strigat Vaughn, cu pistolul îndreptat spre mine. Măi, fetiță, nu cred că vrei să faci vreo prostie. Gândește-te bine.

Și el va muri.

Blake s-a tras înapoi, uitându-se când la unchiul lui, când la mine.

— Dumnezeu...

Undeva în fundul creierului știam că era altceva care îmi alimenta această putere – *altcineva*, din afară. Era ca în noaptea aceea din luminis. Ceea ce exista în mine se completa perfect cu cealaltă jumătate. M-am ridicat în aer, și nu-i mai vedeam în culori, ci numai în alb, cu un ușor contur roșu.

— Rahat, a bolborosit Vaughn.

Degetul lui a tresărit pe trăgaci.

— Nu mă obliga să fac asta, Katy. Faci o grămadă de bani.

Bani? Ce legătură aveau toate astea cu banii? Dar nu mă mai interesa. Am primit cu bucurie senzația care mă cuprinsese. Vederea

mea s-a schimbat, s-a încetoșat și am simțit furnicăturile. Am lăsat capul pe umăr. Energia statică umpluse aerul și devora oxigenul. Blake s-a lăsat în genunchi, înecat.

Arumii s-au ridicat învârtindu-se și s-au repezit la ușă. Tentaculele lor negre zburau în toate părțile, lovindu-se de mobilă și dărâmând tablourile de pe pereți. N-au reușit să fugă.

— Plecați așa de repede? s-a auzit din ușă o voce joasă și plină de furie. Mă simt jignit.

Daemon a trecut în forma lui adevărată și l-a doborât dintr-o lovitură pe primul arum, apoi a urmat încă un fulger, și încă unul... S-au desprins din el bucățele, care au început să plutească tot mai sus, dezintegrându-se în particule minuscule până să ajungă la tavan. Eu l-am tras spre mine pe Residon, cel care ar fi vrut-o pe Dee. Era prins între mine și Daemon, și plutea ca o minge de ping-pong. Lumina mea pulsa. A lui Daemon ardea.

Residon a urlat.

Spune-mi ce s-a întâmplat, mi-a șoptit vocea lui Daemon printre gânduri.

I-am spus totul despre Blake și Vaughn în timp ce îl lichidam pe Residon, făcându-l bucăți. Dar mi-a atras atenția o mișcare. Vaughn încerca să deschidă geamul. Dacă a văzut că nu reușește, a apucat lampadarul și s-a repezit cu el spre geam.

Am înghețat lampadarul și apoi i l-am smuls din mâini. Vaughn s-a răsucit, repezindu-se în spatele lui Daemon. În haosul creat, Blake reușise să iasă cumva afară. Tot afară erau Daemon cu Residon. Trei forme s-au strecurat în casă. Am auzit un vaier, care mi-a pătruns până în adâncul inimii, întunecând o parte din mine. S-a auzit un pârâit și un stejar mare a căzut la pământ, aterizând lângă alee.

Ash era în forma ei umană, strângând la piept corpul lipsit de viață al fratelui ei. Avea capul dat pe spate și gura deschisă, plânga și se jelea. Dee începuse să se miște alături de ea, devenind tot mai puternică. Și știam că va începe și ea să plângă alături de Ash.

Vaughn? Blake? Nu aveau cum să scape. Am alunecat din sufragerie, cu picioarele pe pământ, deși nu simțeam nimic sub ele. Am trecut pe lângă Matthew, care se repezise în sufragerie; țipătul lui speriat mi-a frânt inima.

Daemon ardea mai tare decât îl văzusem vreodată. S-a repezit spre alee, acolo unde se adunau umbrele, ca o lumină albă pură și

concentrată, tivită cu roșu. Lumina lui ardea intens, iar eu am ridicat mâna și mi-am acoperit ochii. Am crezut că cei de la MA s-au făcut cenușă... și iar m-am gândit la o bombă atomică.

Așa de intensă devenise lumina.

Dinspre Daemon a țâșnit un fulger care l-a lovit pe Residon, învârtindu-l în aer. Suspendat, arumul își schimba intermitent forma, după care a înghețat, partea de sus a corpului era umană, iar partea de jos nu era decât fum.

Apoi a explodat în mii de fărâme, cu un bubuit puternic ca un tunet.

Ningea din ce în ce mai tare.

Cu coada ochiului l-am văzut pe Vaughn strecurându-se prin spatele mașinii mele – locul în care se *ascunsesese*. Cu pistolul în mână, s-a repezit spre Fordul lui exact în clipa în care Blake a dispărut în pădure.

Până să apuc să fac o mișcare, Daemon a aruncat un braț incandescent spre mașină iar Fordul a sărit în aer din fața lui Vaughn, descoperindu-l. Capota s-a turtit. Cioburile geamurilor explodate au zburat în toate direcțiile, odată cu bucățile de metal.

Am înghețat, uluită de atâta putere. Daemon s-a repezit după Blake și l-a prins de gât. O fracțiune de secundă mai târziu îl trântise pe capota mașinii mele, și acum, în forma lui umană, era la fel de înfricoșător și de puternic.

— Nici nu poți să-ți imaginezi câtă durere te așteaptă, a spus Daemon, cu ochii ca niște globuri de lumină albă. Pentru fiecare vânătaie pe care i-ai făcut-o lui Kat, am să-ți plătesc de zece ori mai mult.

L-a ridicat pe Blake de pe capotă. Picioarele lui atârnavă în aer.

— Și o să-mi placă mult să fac asta.

Atunci a intrat și Vaughn în acțiune. S-a repezit înainte și a ridicat pistolul

— Daemon!

M-am repezit spre el.

Vaughn a apăsat pe trăgaci. O dată. De două ori. De trei ori.

Daemon și-a tras rapid capul într-o parte și a zâmbit – chiar a zâmbit. Iar gloanțele... se opriseră la câțiva centimetri de el. Pluteau acolo, în aer, de parcă apăsase cineva butonul de pauză.

— N-ar fi trebuit să faci asta, a mârâit Daemon.

Pe fața palidă a lui Vaughn s-a văzut că începe să înțeleagă.

— Nu... nu!

Gloanțele s-au dat peste cap și s-au întors la expeditor cu o viteză uluitoare. L-au lovit în piept pe Vaughn și asta a fost tot. Nu a mai avut nicio reacție. Picioarele i s-au înmuiat și a căzut ca un manechin fără viață lângă fiarele contorsionate ale Fordului.

Pe zăpadă s-a ivit un șuvoi roșu de sânge.

Blake reușise să scape, căzuse pe portbagajul mașinii mele, dar apoi se ridicase în picioare și fugise spre pădure. Era rapid. Dar nu așa de rapid ca Daemon și nu așa de rapid ca mine. Când am pornit în urmărirea lui, vântul și zăpada mă izbeau în față. Nu sângele pompa în vene – lumina.

L-am prins pe Blake lângă un pin. El s-a întors și a trimis un fulger de lumină spre mine. M-a lovit în piept, aruncându-mă câțiva pași în spate. Durerea mi se împrăștia prin corp, dar m-am îndreptat... și am continuat urmărirea.

A mai aruncat un fulger de lumină.

A ricoșat din umărul meu. Am simțit un lichid cald curgând în valuri pe braț în jos, dar am continuat să îl presezi, să-l urmăresc, să-l persiflez. Un alt fulger mi-a îngenuncheat piciorul, dar m-am ridicat iar.

Îi tremurau mâinile.

— Îmi pare rău... a spus el. Katy, îmi pare rău. N-am avut de ales.

Întotdeauna ai de ales. Și eu făcusem o grămadă de alegeri proaste. Dar măcar puteam să recunosc. Într-un fel, îmi părea rău de el. Era produsul familiei sale, dar avusese de ales. Doar că alesese greșit.

Ca mine.

Ca mine?...

O lumină frumoasă se apropia din spate și a venit în dreapta mea. Revenise la forma lui adevărată. *Ce vrei să faci cu el?* m-a întrebat Daemon calm.

El... el l-a ucis pe Adam. Puterea mea a început să pălească atunci când am spus asta, acum pielea mea devenise vizibilă. Mâinile mele erau pline de sânge. Parcă s-a răsucit un buton în mine. Toată energia a dispărut și am aterizat la pământ, iar cizmele mi s-au înfundat în zăpadă. Nu mai puteam să fac asta.

— L-a omorât. Și a rănit-o pe Dee.

Silueta lui Daemon ardea ca soarele și o clipă am crezut că se repede la Blake, dar el a pălit ușor și a trecut în formă umană. Mutant sau nu, Daemon ar fi avut probleme dacă ar mai fi ucis un om, mai ales după Vaughn. Știam asta. Rana lăsată de doborârea celor doi ofițeri încă mai

durea. Dacă se mai adăuga și Blake la lista asta, poate nu și-ar mai fi revenit vreodată. Rana ar fi rămas acolo pentru totdeauna.

Am luat o gură de aer și am spus:

— Au murit așa de mulți în noaptea asta.

Ochii lui Blake s-au îndreptat repede spre mine.

— Îmi pare rău... îmi pare așa de rău. N-am vrut nicio clipă să se întâmple toate astea. Eu am vrut doar să-l protejez pe Chris. A respirat greu și și-a șters sângele de sub nas. Îmi...

— Taci din gură, a mârâit Daemon. Pleacă. Pleacă până nu-ți mai dau de ales.

Se vedea pe fața lui Blake cât e de șocat.

— Mă lași să plec?

Daemon s-a uitat la mine, iar eu am lăsat capul în jos, epuizată și rușinată. Dacă l-aș fi ascultat de la bun început pe Daemon, dacă aș fi avut încredere în instinctul lui în privința lui Blake... Dar nu o făcusem.

— Du-te și să nu te mai întorci aici vreodată, a spus Daemon, iar vorbele lui au zburat pe vânt. Dacă te mai văd vreodată, o să te omor.

Blake nu a avut decât o secundă de ezitare, apoi s-a răsucit și a luat-o la fugă. Mă îndoiam că avea să ajungă prea departe, fiindcă imediat ce Nancy – cine o fi fost ea în realitate – și cei de la MA aflau că ratase misiunea, aveau să-l ucidă pe Chris, așa cum se temea și Blake. Iar acest lucru însemna și sfârșitul lui. Poate de-asta îl și lăsase Daemon să plece. Blake era oricum ca și mort.

Sau niciunul dintre noi nu mai putea să mai omoare. Eu eram terminată. Daemon era terminat. Prea mulți muriseră în noaptea asta. Mi s-au înmuiaț picioarele și am îngenuncheat în zăpadă. Folosirea Sursei mă epuizase, iar lupta cu Blake, rănile pe care le căpătasem îmi răvășeau gândurile și îmi provocau un șuvoi nesfârșit de confuzie și regret. Mă îndoiam că o să-mi mai revin vreodată.

Îmi pierdeam cunoștința intermitent, dar îmi dădeam seama totuși că mă țin cineva în brațe. Era o căldură incredibilă care îmi alerga prin vene ca o cascadă. Când am deschis din nou ochii, eram scaldată în lumină.

Daemon?

Am auzit zumzăitul conexiunii noastre și apoi... *Ți-am spus eu că nu trebuie să avem încredere în el.*

Durerea pe care o simțeam nu putea fi vindecată de atingerea lui, nu putea fi ștersă de lumina lui. Am strâns tare din ochi, dar lacrimile tot

și-au făcut loc. *Îmi pare rău... Am crezut că dacă învăț cum să lupt, o să pot să te protejez, să vă protejez pe toți.*

Lumina lui s-a retras și era iar același Daemon care se uita în jos spre mine, iar ochii lui aveau o urmă strălucitoare de diamant. Trupul lui se scutura de forța furiei pe care o simțea, ceea ce era absolut contrastant cu îmbrățișarea lui tandră.

— Daemon, eu...

— Nu te mai scuza. Te rog, nu te mai scuza. Daemon m-a ridicat din poala lui și m-a așezat pe pământul rece. S-a sculat în picioare și a respirat greu. Ai știut tot timpul că el lucra cu cei de la MA?

— Nu.

M-am ridicat și eu în picioare, clătînându-mă, de parcă picioarele mele învățau abia acum să meargă. El a întins mâna spre mine, m-a prins de cot și m-a oprit, apoi mi-a dat drumul.

— N-am știut până acum câteva seri. Și nici atunci nu eram sigură.

— Fir-ar, a scuiat el și a făcut un pas înapoi. Nu cumva în noaptea aia când te-ai dus singură acasă la Vaughn?

— Ba da, dar nu eram sigură.

Am ridicat mâinile și am fost uimită să le văd pline de sânge. Era al meu? Al altcuiva?

— Trebuia să-ți fi spus atunci, dar nu eram sigură și nu voiam să-ți mai dau încă un motiv de îngrijorare.

Vocea mi-a hârâit.

— Nu știam.

El s-a uitat departe, cu fălcile încleștate.

— Adam e mort. Sora mea aproape și-a pierdut viața.

Am tras o gură dureroasă de aer.

— Îmi pare așa...

— Nu! Să nu îndrăznești să te scuzi! a țipat el, întorcând privirea cu ochii care străluceau în întuneric. Moartea lui Adam o va *distruge* pe sora mea. Ți-am spus că nu putem avea încredere în Blake, că dacă vrei să înveți să te lupți, pot să îți arăt eu! Dar tu n-ai ascultat. Și ai băgat MA-ul în viața ta, Kat! Cine știe câte au aflat ei acum.

— Dar eu nu i-am spus nimic!

Pieptul mi se ridica repede. Respirația se scurtase.

— Nu i-am spus niciodată că tu m-ai vindecat.

Ochii lui Daemon s-au îngustat.

— Și crezi că el n-a avut nicio bănuială?

Am clipit repede, neștiind ce să spun.

— Îmi pare rău, am șoptit.

El a tresărit.

— Și atunci când erai plină de vânătași? El era de vină, nu-i așa? El te rănea la antrenamente, nu-i așa? Și nu ți-a trecut niciodată prin minte că s-ar putea să fie ceva în neregulă cu el? La naiba, Kat! M-ai mințit. N-ai avut încredere în mine!

— Ba am încredere...

— Pe naiba! Daemon era în fața mea. Să nu spui că ai încredere când este evident că nu ai avut vreodată!

Nu mai puteam să spun nimic.

O explozie de energie a ieșit din el și s-a izbit de un stejar bătrân. S-a crăpat cu un zgomot puternic și apoi a căzut peste un alt copac de sub el. Am sărit speriată, respirând precipitat.

— Toate astea ar fi putut să fie prevenite. De ce n-ai putut să ai încredere în mine?

Vocea lui era acum stridentă, iar sunetul acela a reverberat prin mine ca plesnitura unui bici cu sârmă ghimpată.

Aș fi vrut să fi avut încredere în el. Trebuia să-i acord încrederea mea singurei persoane în care am crezut vreodată cu adevărat. Fusesem păcălită. Mai rău, m-am lăsat păcălită. Lacrimile îmi șiroiau pe obraz, un râu nesfârșit de remușcări.

Daemon a mai respirat o dată greu și a pornit spre mine, dar s-a oprit brusc.

— Eu aș fi avut grijă de tine.

Apoi a dispărut, într-un fulger de lumină roșu-albă. Iar eu eram singură în noaptea înghețată, singură cu alegerile mele, cu greșelile mele... și cu vina mea.

Capitolul 32

Când am ajuns acasă, plecaseră toți, în afară de Matthew, care rămăsese să mă ajute la... curățenie. Cineva luase de acolo corpul lui Vaughn, plus mașina lui și a lui Blake. Peste tot erau tablouri sparte. Măsuța de cafea era zgâriată ca naiba. Nu aveam idee cum o să explic fereastra spartă de pe holul de la etaj.

Dar pata din locul unde zăcuse Adam era cea mai urâtă.

Lichidul strălucitor se adunase în două bălți mari. Matthew încerca să îl ștergă, dar mâinile și fălcile îi tremurau. Am luat niște prosoape din debara și am îngenuncheat alături de el.

— Mă ocup eu de asta, am șoptit.

Matthew s-a retras, a ridicat capul și a închis ochii. A respirat întretăiat.

— Asta n-ar fi trebuit să se întâmple.

Lacrimile mi se adunau iar în ochi în timp ce ștergeam ce mai rămăsese din Adam.

— Știu.

— Toți sunt ca și copiii mei. Acum am mai pierdut încă unul, și pentru ce? N-are niciun sens.

I s-au cutremurat umerii.

— Niciodată n-are sens.

— Îmi pare rău.

Obrajii îmi erau uzi, și mi i-am șters de umăr.

— Este vina mea. A vrut să mă protejeze pe mine.

Matthew n-a mai spus nimic minute lungi. Eu tot curățăm petele acelea, și murdărisem deja două prosoape, când Matthew și-a pus mâna pe mâna mea.

— Nu ești numai tu de vină, Katy. Este lumea asta în care ai nimerit tu, o lume plină de trădare și lăcomie. Nu erai pregătită pentru asta. Nici ei nu sunt pregătiți pentru asta.

Am ridicat capul, clipind printre lacrimi.

— Am avut încredere în Blake când ar fi trebuit să am încredere în Daemon. Eu am permis să se întâmple toate astea.

Matthew s-a răsucit spre mine și mi-a luat obrazii în mâini.

— Nu poți să-ți asumi responsabilitatea pentru toate. Nu ai făcut tu alegerile. Blake le-a făcut. Nu i-ai forțat tu mâna.

Suferința mă copleșea, iar sughițurile de plâns mă înecau. Cuvintele lui nu au reușit să mă facă să mă simt mai puțin vinovată, și el știa. Apoi s-a întâmplat un lucru ciudat. M-a tras în brațele lui, iar eu am izbucnit. Plânsul îmi zgâlțâia tot corpul. Mi-am înfundat capul în umărul lui și corpul lui se cutremura de zgâlțâielile corpului meu, sau poate își plângea și el durerea. A trecut un timp, și a venit Anul Nou. L-am întâmpinat cu șuvoaie de lacrimi pe obraz și cu inima sfâșiată. Când lacrimile s-au uscat în sfârșit, ochii mei erau umflați.

El s-a îndepărtat ușor și mi-a dat la o parte părul de pe față.

— Pentru tine... și pentru Daemon, ăsta nu e un final. Este doar începutul, iar acum știți cu adevărat ce aveți de înfruntat. Să nu sfârșiți ca Bethany și Dawson. Amândoi sunteți mai puternici decât au fost ei.

*

Tot restul nopții nu am făcut decât să încerc să-i ascund mamei ce s-a întâmplat. La un moment dat va trebui să-i spun. Nici nu mă îndoiam că sateliții înregistraseră toate evenimentele din noaptea aceea. Și mai era și chestia aia pe care o spusese Vaughn și care părea că are sens, și senzația de care nu puteam să scap, că ce e mai rău de-abia acum urma să vină. Probabil că peste câteva zile, sau săptămâni. Și vor mai fi și întrebări despre Adam.

Dar în momentul ăsta nu era cazul ca mama să știe.

Am reușit s-o conving că vântul aruncase o creangă în geam. Era credibil, mai ales că Daemon rupsesse o grămadă de copaci. Cu tablourile era ceva mai greu.

Apoi toată ziua din noul an am dormit, și m-am trezit duminică dimineată numai ca să mănânc o plăcintă, apoi m-am culcat la loc, ca să nu mai văd întunericul acela copleșitor. Chiar și în somn eram măcinată de sentimentul de vinovăție. I-am visat pe Blake și pe Adam, ba chiar și pe Vaughn. Erau toți deasupra mea, iar eu înotam în lac, și ei voiau să mă bage la fund.

Așa că a fost destul de ciudat că în seara aia, după ce m-am trezit, am făcut un duș, am strâns niște rufe din uscător și am pornit spre locul acela care îmi băntuia visele. Mama plecase la serviciu, și parcă îmi aminteam vag că îl auzisem și pe Will mai devreme.

Ninsoarea continua să cadă, dar fiindcă ieșise luna, lumina ei se reflecta pe întinderea imaculată, așa că am găsit ușor drumul spre lac. Am stat acolo lângă întinderea perfect netedă care era lacul înghețat,

înfofolită cu un pulover și cu fularul pe care mi-l cumpărase mama de Crăciun. Îmi luase chiar și niște mănuși care se asortau cu el.

Aici parcă lucrurile erau mai clare. La fel de dureroase, dar mai ușor de gestionat. Adam era mort, iar la un moment dat cei din MA vor veni să-l caute pe Vaughn. Și căutarea lor îi va conduce spre mine... și spre Daemon.

Iar eu am ucis. Nu cu mâna mea, dar eu i-am împins pe toți pe drumul ăsta. Au murit oameni – și inocenți, și mai puțin inocenți. Daemon avea dreptate – o viață e o viață. Aveam mâinile pătate de sânge, și asta nu se putea curăța, nu contează dacă e sânge de inamic sau nu, el intră adânc în piele și lasă urme întunecate.

Și de câte ori închideam ochii, vedeam cadavrul lui Adam. Simțeam o strângere de inimă care probabil nu va dispărea niciodată.

Nu eram sigură dacă aveam să mă duc mâine la școală. După toate câte se întâmplaseră, mi se părea lipsit de sens. Nici acum nu știam cine i-a trădat pe Bethany și pe Dawson, și erau o grămadă de persoane sub acoperire peste tot, urmărindu-mă – urmărindu-ne pe toți. Parcă apăruse un ceas invizibil, care ticăia apropiindu-se de apocalipsa mea personală, și nu puteam să învinovățesc pe nimeni, decât pe mine.

După vreun minut, am simțit gădilătura caldă de pe ceafa. Respirația parcă mi s-a oprit și nu puteam să îi comand corpului meu să se întoarcă. De ce era el aici? Eram sigură că mă urăște. Și Dee la fel.

Zăpada scârțâia sub pașii lui, ceea ce mi s-a părut ciudat. El putea să se miște așa de ușor când voia. Fierbințeala trupului său m-a încălzit ca o pătură când s-a oprit exact în spatele meu. Nu puteam să îl ignor la nesfârșit, și știam că el ar putea să stea așa cât de mult voia. Uimită și precaută, m-am întors cu fața la el.

— Știam că ești aici. Se uita în altă parte, și mușchiul obrazului îi tresărea. Aici vin eu când simt nevoia să gândească.

Am spus primul lucru care mi-a venit în minte:

— Dee cum e?

— O să supraviețuiască, a spus el, cu ochii întunecați. Trebuie să vorbim. Daemon s-a aplecat spre mine înainte ca eu să răspund. Ești ocupată acum? N-aș vrea să te întrerup. Privitul lacului poate presupune o groază de concentrare.

Nu puteam să-mi dau seama în ce stare e din cuvintele sau din expresia lui.

— Nu sunt ocupată.

Privirea lui ultra-luminoasă s-a fixat pe mine.

— Atunci ne întoarcem?

Eram copleșită de neliniște. Avea de gând să mă omoare și să mă facă să dispar? Cam drastic, dar perfect posibil după ceea ce făcusem. Am plecat împreună spre casa lui, în tăcere, iar gâtul meu era uscat. Am intrat după el în casă, cu mâinile moi și tremurătoare.

— Ți-e foame? m-a întrebat el. Eu n-am mâncat nimic toată ziua.

— Da, puțin.

S-a dus la bucătărie și a scos din frigider un pachet de șuncă. M-am așezat la masă, iar el a făcut două sandviciuri cu șuncă și cașcaval. A pus mai mult muștar la mine, știind că așa îmi place, și din cauza asta eram gata să izbucnesc iar în plâns. Am mâncat într-o tăcere tensionată.

În sfârșit, după ce a strâns masa, m-am ridicat.

— Daemon, eu...

— Nu încă, a spus el.

Și-a șters mâinile, apoi a ieșit din bucătărie fără să mai spună nimic. Am respirat adânc și mi-am târât picioarele după el. Când am văzut că urcă scările, pulsul meu a luat-o razna.

— De ce mergem sus?

Daemon s-a uitat la mine peste umăr, cu mâna pe balustrada de culoarea mahanului.

— De ce nu?

— Nu știu. Doar că mi se pare...

El a continuat să urce, așa că nu am avut ce să fac. Am trecut pe lângă dormitorul gol al lui Dee. Era un adevărat talmeș-balmeș acolo. Mai era un dormitor, la care ușa era închisă. Mi-am imaginat că era dormitorul lui Dawson, probabil neatins de când dispăruse. După ce a murit tata, au trecut luni de zile până ce eu și mama am început să strângem din casă lucrurile lui.

— Unde e Dee? am întrebat eu.

— E cu Ash și cu Andrew. Cred că se simte mai bine dacă stă cu ei...

Am dat din cap. Îmi doream mai mult decât orice să mă pot întoarce în timp, să pun mai multe întrebări și să nu mai fiu așa de idioată.

Daemon a deschis o ușă, iar inima mea a început să ticăie mai tare. S-a dat într-o parte ca să-mi facă loc să trec.

— Camera ta?

— Dap. Cel mai bun loc din toată casa.

Camera lui era spațioasă, uimitor de curată și ordonată. Pe pereții albaștri erau lipite niște postere cu formații. Jaluzelele erau trase, la fel și draperiile. Cu o fluturare a mâinii, a aprins o veioză de pe noptieră.

Erau acolo o mulțime de aparate electronice scumpe: un televizor cu ecran mare, un Mac care m-a umplut de invidie, un sistem stereo și un alt calculator. Privirea mi-a alunecat spre patul lui.

Era mare.

Iar cuvertura albastră de pe el părea moale și tentantă. O grămadă de loc să te rostogolești... sau doar să dormi. Nu semăna deloc cu patul meu de copil. Mi-am luat cu greu ochii de la patul lui și m-am uitat la Mac.

— Frumos computer.

— Este.

Daemon și-a scos tenișii din picioare.

Abia puteam să mai respir.

— Daemon...

Arcurile patului au scârțâit sub greutatea lui, iar eu mi-am trecut degetele peste capacul Macului.

— Îmi pare așa de rău pentru toate astea. Nu trebuia să am încredere în el – trebuia să te ascult. Nu am vrut să sufere nimeni.

— Adam nu a suferit. A murit, Kat.

M-am întors spre el cu un nod în gât. Ochii lui sclipeau.

— Eu... dacă aş putea să mă întorc în timp, aş schimba totul.

Daemon a clătinat din cap și și-a privit mâinile. Apoi a strâns pumnii.

— Știi că nu ne-am înțeles întotdeauna, și știu că toată faza asta cu conexiunea te-a speriat, dar știai că poți să ai mereu încredere în mine. În clipa în care ai început să bănuiești că Blake lucrează pentru MA, trebuia să vii la mine.

Vocea îi era gătuită de neputință.

— Aș fi putut împiedica toate astea.

— Am încredere în tine. Mi-aș pune și viața în mâinile tale, am spus eu, apropiindu-mă puțin. Dar când am bănuie că ar putea să lucreze pentru ei, nu am vrut să te implic pe tine. Blake știa și bănuia deja prea multe.

A clătinat din cap, ca și cum nici nu m-ar fi auzit.

— Trebuia să fac mai mult. Atunci când a aruncat cuțitul ăla nenorocit în tine, trebuia să pun piciorul în prag și să nu cedez, dar eram

mult prea furios.

Mi-au dat lacrimile. Cum de mai puteam oare să plâng și cum puteam să cred că plânsul ăsta o să mă facă să mă simt mai bine? Niște hârtii de pe biroul lui au început să fluture în spatele meu.

— N-am vrut decât să te protejez.

A ridicat ochii și parcă m-a străpuns cu privirea.

— Ai vrut să mă protejezi pe mine?

— Da. Am înghițit nodul din gât. Nu că în final am reușit, e adevărat, dar când am aflat că Blake și Vaughn sunt rude, n-am putut să mă gândesc decât la faptul că m-a păcălit – că m-am lăsat păcălită de el. Și el știa cât de apropiați suntem. Ți-ar fi făcut și ție același lucru pe care i l-au făcut lui Dawson. Și n-aș fi putut să suport asta.

A închis ochii și a întors capul.

— Când ai știut sigur că Blake lucrează pentru MA?

Era a doua oară când îi spunea pe nume. Așa de serioasă era situația.

— În noaptea de Revelion – vineri. Blake a intrat peste mine în dormitor, în timp ce dormeam, și în mașina lui am găsit ceasul lui Simon. El spunea că Simon trăiește, că a fost luat de cei din MA, dar... ceasul lui Simon era plin de sânge.

Daemon a înjurat și apoi m-a întrebat:

— Când dormeai? Făcea des chestia asta?

Am clătinat din cap.

— Din câte știi eu, nu.

— Niciodată n-ar fi trebuit să-ți faci griji pentru mine, a spus și s-a ridicat în picioare, apoi și-a trecut amândouă mâinile prin păr. Știi că pot să am grijă de mine. Știi că pot să mă descurc singur.

— Știu, am spus. Dar n-am vrut să te expun în mod conștient unui pericol. Însemni prea mult pentru mine.

A întors repede capul spre mine, privindu-mă foarte atent.

— Și ce înseamnă asta, mai exact?

— Eu... Am clătinat din cap. Nu mai contează acum.

— Cum să nu mai conteze? a spus el. Ai fost pe punctul de a-mi distruge familia, Kat. Era gata să murim amândoi, și încă nu s-a terminat. Cine știe cât mai avem până apare MA-ul? L-am lăsat să fugă pe nemernicul ăla. El încă mai bântuie pe undeva, și oricât de groaznic sună asta, sper să i se întâmple ceea ce oricum urmează să i se întâmple, înainte să apuce să mai raporteze la MA. Daemon a tras o înjurătură, apoi a continuat: M-ai mințit! Acum îmi spui că toate astea s-au

întâmpilat fiindcă însemn eu ceva pentru tine?

Obrajii mi-au luat foc. De ce mă obliga să fac asta? Nu mai conta acum ce simțeam eu pentru el.

— Daemon...

— Răspunde-mi!

— Bine! Am ridicat exasperată mâinile. Da, însemni ceva pentru mine. Ce ai făcut pentru mine de Ziua Recunoștinței... m-a făcut...

Vocea mi-a devenit brusc răgușită.

— M-a făcut *fericită*. Tu m-ai făcut *fericită*. Și încă mai țin la tine. OK? Însemni ceva pentru mine – ceva ce nu pot nici măcar să exprim prin cuvinte, fiindcă mi se par prea sărace. Te-am dorit întotdeauna, chiar și când te-am urât. Te-am dorit chiar dacă mă speriai ca naiba. Și știu că am stricat totul. Nu numai pentru mine și pentru tine, ci și pentru Dee.

M-am înecat de plâns. Cuvintele s-au îngrămădit să iasă, unul după altul.

— Și nu am simțit așa ceva pentru nimeni. Ca și cum mă îndrăgostesc de tine de fiecare dată când te văd, ca și cum nu pot să respir, și mă simt *vie* – nu mai simt că stau pur și simplu și viața trece pe lângă mine. N-am simțit niciodată toate astea pentru altcineva.

M-am tras înapoi și lacrimile au început iar să curgă. Pieptul mi se umfla așa de tare, încât mă durea.

— Dar astea nu mai contează acum, fiindcă știu că mă urăști cu adevărat. Și înțeleg asta. Aș vrea doar să mă pot întoarce în timp ca să pot schimba toate astea! Eu...

Daemon a apărut brusc în fața mea și mi-a cuprins obrazii în mâinile lui calde.

— Niciodată nu te-am urât.

Am clipit des, ca să-mi opresc lacrimile.

— Dar...

— Nu te urăsc, Kat. M-a privit cu intensitate. Sunt supărat pe tine – și sunt supărat pe mine. Sunt așa de furios, încât aproape că pot să simt gustul acestei furii. Aș vrea să-l găsesc pe Blake și să-l fac bucăți. Știi la ce m-am gândit ieri toată ziua? Și toată noaptea? Care a fost gândul de care n-am putut să scap, oricât de supărat sunt pe tine?

— Nu, am șoptit eu.

— M-am gândit că sunt norocos, că persoana pe care nu pot să mi-o scot din cap, persoana care înseamnă pentru mine mai mult decât pot eu

suporta, e în viață. Este încă acolo, undeva. Și persoana aia ești tu.

Alte lacrimi mi-au alunecat pe obraz. Speranța mă cuprindea așa de repede, încât amețisem și mi se tăiase respirația. Mi se părea că fac un pas pe marginea unei prăpăstii, fără să mă uit măcar cât de adâncă e. Periculos. Incitant.

— Ce... ce înseamnă asta?

— Chiar nu știu. A zâmbit slab și mi-a șters cu degetul o lacrimă. Nu știu ce o să aducă ziua de mâine, cum o să fie anul care a început. La naiba, s-ar putea să ajungem săptămâna viitoare să ne omorâm unul pe altul pentru ceva stupid. E o posibilitate. Dar singurul lucru pe care îl știu sigur e că ceea ce simt pentru tine nu se va schimba.

Ceea ce auzeam mă făcea să plâng și mai tare. El a aplecat capul, sărutându-mi lacrimile, până când ele s-au uscat sub respirația lui. Apoi buzele lui mi-au găsit gura și toată camera a început să se învârtă cu mine. Toată lumea a dispărut în clipele acelea minunate. Voiam să mă abandonez cu totul în sărutul acela, dar nu puteam. L-am împins ușor și am respirat întretăiat.

— Cum poți să mă mai vrei după toate astea? am întrebat eu.

Daemon și-a lipit fruntea de fruntea mea.

— O, tot mai vreau să te strâng de gât. Dar sunt nebun. Și tu ești nebună. Poate tocmai de-asta. Suntem amândoi nebuni.

— Asta n-are niciun sens.

— Într-un fel are, cel puțin pentru mine. M-a sărutat din nou. Poate are legătură cu faptul că ai recunoscut în sfârșit că ești îndrăgostită nebunește și iremediabil de mine.

Am râs încet, printre sughituri.

— Ba n-am recunoscut așa ceva.

— Nu ai spus cuvintele astea, dar știm amândoi că ăsta e adevărul. Și pentru mine e OK.

— Este?

Am închis ochii și am respirat de parcă era prima oară când respiram cu adevărat după mai multe luni. Sau ani.

— Dar tu ce simți?

Răspunsul lui a fost un sărut... și apoi un altul. Când a ridicat capul în cele din urmă, eram amândoi în pat, iar eu eram în brațele lui. Nu-mi aminteam să ne fi mișcat. Așa de bune erau săruturile lui. A trebuit să stau puțin ca să mi se liniștească bătăile inimii.

— Asta nu schimbă cu nimic ce am făcut. Toate astea s-au întâmplat

tot din vina mea.

Daemon era pe partea lui de pat, cu mâna pe stomacul meu.

— Nu e numai vina ta. E vina noastră, a tuturor. Și suntem implicați cu toții în asta, o să înfruntăm împreună tot ce o să avem de înfruntat.

Inima mea dansa de bucurie la cuvintele lui.

— Noi?

A dat din cap, în timp ce îmi descheia nasturii de la pulover, și a râs ușor când a ajuns la nasturii care erau încheiați greșit.

— Dacă există ceva cu adevărat, acest ceva e noi.

Am ridicat umerii și el m-a ajutat să-mi scot puloverul.

— Și ce înseamnă de fapt „noi”?

— Tu și eu. Daemon s-a lăsat mai jos și mi-a tras cizmele din picioare. Nimeni altcineva.

Mi-am scos șosetele cu inima bubuind și m-am întins iar în pat.

— Cred... că îmi cam place cum sună asta.

— Cam?

Mâna lui era pe stomacul meu, și apoi s-a strecurat pe sub tricou.

— Cam nu e de ajuns.

— OK. Am tresărit când degetele lui mi-au atins pielea și am șoptit: **Îmi place asta.**

— Și mie. A aplecat capul și m-a sărutat ușor. Pun pariu că-ți place și asta.

Am zâmbit cu gura pe gura lui.

— Îmi place.

Daemon a continuat să mă sărute pe obrajii încă uzi, și sărutul lui îmi încălzea pielea și aprindea în mine un foc, iar el gemea. Ne-am șoptit cuvinte, iar cuvintele acelea parcă închideau rana pe care o aveam în piept. Cred că și el simțea la fel. I-am povestit tot ce mi-a spus Blake și tot ce a făcut. El mi-a povestit cât de furios fusese fiindcă stăteam în preajma lui Blake, cât fusese de tulburat și chiar rănit. Momentele acestea de sinceritate se adunau direct în inimă.

Simțeam în atingerea ușoară și delicată a degetelor lui toată frica pe care o simțise atunci când îi văzuse în casa mea pe arumi și pe Blake. Poate cuvintele acelea minunate nu erau rostite, dar iubirea se simțea în fiecare atingere a lui, în fiecare geamăt ușor. Nu simțeam nevoia să rostească acele cuvinte, fiindcă eram înconjurată de iubirea lui pentru mine.

Timpul se oprise în loc pentru noi. Tot universul și tot ceea ce

trăisem exista doar în spatele ușilor închise de la dormitor, dar aici, înăuntru, eram numai noi. Și pentru prima oară nu mai stătea nimic între noi. Eram deschiși, vulnerabili unul în fața celuilalt. Hainele dispăreau pe rând. Tricoul lui. Al meu. Un nasture deschis la blugii lui... și un nasture deschis la blugii mei.

— Nici nu știi cât de mult îmi doresc asta.

Vocea lui șoptea răgușit pe obrazul meu. Sinceră.

— Cred că am și visat asta.

Degetele lui alunecau ușor pe pieptul meu, pe stomac.

— E o nebunie, nu?

Totul mi se părea o nebunie. Să fiu acum în brațele lui, când eu credeam că nu mă va ierta niciodată. Am ridicat mâna și i-am mângâiat obrazul. El a întors capul și mi-a sărutat palma. Iar când fața lui s-a aplecat din nou peste mine, am tresărit vie sub el, numai pentru el.

Săruturile noastre deveneau tot mai profunde și ne căutam tot mai mult, ne-am pierdut în mișcarea trupurilor noastre care se strângeau unul în altul, și parcă tot nu eram suficient de aproape. Hainele care mai rămăseseră pe mine le simțeam ca pe niște bariere de care voiam să scap, fiindcă eram gata să trec la pasul următor, și știam că și Daemon este gata. Ziua de mâine sau săptămâna următoare nu era deloc sigură. Nu că până acum ar fi fost, dar pentru noi, situația nu părea deloc roz. Exista cu adevărat numai clipa de acum și eu voiam să opresc clipa asta și s-o trăiesc. Voiam s-o împart cu Daemon – să împart totul cu el.

Măinile lui, săruturile lui... mă copleșeau. Și când mâinile lui au coborât mai jos de stomac, am deschis ochii și i-am șoptit numele de-abia auzit. Trupul lui avea un ușor contur luminos alb-roșu, care arunca umbre pe pereții dormitorului. Era ceva așa de frumos, îmi ardea sufletul starea asta în care eram pe punctul de a-mi pierde controlul, gata să mă prăvălesc în necunoscut, și voiam să cad și să nu mai ies niciodată la suprafață.

Dar Daemon s-a oprit.

M-am uitat la el, mângâindu-i mușchii fermi ai abdomenului.

— Ce?

— Tu... n-ai să mă crezi, a spus și a mai depus pe buzele mele un sărut dulce și tandru. Dar vreau să fac asta așa cum trebuie.

Am început să zâmbesc.

— Mă îndoiesc că n-ai putea s-o faci cum trebuie.

Daemon a zâmbit ușor, plin de el.

— Da, nu mă refer la *asta*. Asta pot s-o fac perfect, dar vreau să... vreau să avem ceea ce are orice cuplu normal.

Ale naibii lacrimi prostești, iar voiau să curgă din ochii mei, și am clipit des, ca să le opresc. Doamne, Dumnezeule, începeam să bocesc ca un copil.

El mi-a prins obrazii în palme și a gemut înăbușit.

— Și ultimul lucru pe care mi l-aș dori acum e să mă opresc, dar vreau mai întâi să te scot în oraș – să avem întâlniri, și așa mai departe. Nu vreau ca asta, ce eram noi gata să facem, să fie umbrită de nimic.

Daemon s-a ridicat de pe mine și s-a întors pe o parte, părând că face un mare efort. Mi-a strâns mijlocul cu brațul și m-a tras spre el. Buzele lui îmi mângâiau tâmpla.

— OK?

Mi-am dat capul pe spate și m-am uitat în ochii lui verzi ca smaraldul. Asta... era mai mult decât OK. Și a trebuit să fac mai multe încercări ca să pot vorbi în sfârșit, fiindcă gâtul îmi ardea de emoție.

— Cred că s-ar putea să te iubesc.

Brațul lui Daemon s-a strâns mai tare pe mijlocul meu și m-a sărutat pe obrazii roșii.

— Ți-am spus eu.

Nu mă așteptam chiar la răspunsul ăsta.

El a chicotit, mișcându-se puțin – peste mine, de fapt.

— Pariul meu – l-am câștigat. Ți-am spus că de Revelion o să-mi spui că mă iubești.

L-am apucat cu mâinile de gât și am scuturat din cap.

— Nu. Ai pierdut.

Daemon s-a încruntat.

— Cum adică?

— Uită-te la ceas. Am arătat cu bărbia spre ceas. E trecut de miezul nopții. E deja 2 ianuarie. Ai pierdut.

El s-a uitat câteva clipe la ceas, de parcă era un arum pe care voia să-l arunce dintr-o lovitură în alt district, apoi s-a uitat spre mine. A zâmbit.

— Nu. N-am pierdut. Tot eu am câștigat.

Capitolul 33

M-am strecurat înapoi în casa mea cu puțin înainte de ora șase dimineața, simțindu-mă aeriană și... fericită. Trebuia să fac un duș și să mă pregătesc de școală. Pe de o parte, mi se părea că nu e în regulă să am zâmbetul acela pe față. Puteam să fiu bucuroasă după toate cele întâmplate? Nu eram prea convinsă. Nu mi se părea corect.

Și trebuia s-o văd pe Dee.

După ce am ieșit din baia aburită, îmbrăcată în halat, nici măcar nu am tresărit când l-am văzut pe Daemon lungit în patul meu, spălat și schimbat. Îl simțisem mai devreme.

M-am apropiat de pat.

— Ce faci aici?

El a bătut cu palma în pat, lângă el, și eu m-am așezat acolo în genunchi.

— Vreo două săptămâni de acum încolo va trebui să ținem aproape unul de altul. Nu m-ar surprinde să-și facă apariția cei de la MA. E mai sigur să fim împreună.

— Ăsta-i singurul motiv?

Un zâmbet leneș și indulgent a început să-i joace pe buze în timp ce m-a apucat de cordonul halatului și m-a tras spre el.

— Nu e singurul motiv. Probabil e cel mai deștept, dar cu siguranță nu e și cel mai presant.

Relația noastră se schimbase doar în câteva ore. Stătuserăm mult de vorbă noaptea trecută... și ne sărutaserăm și mai mult, până am adormit unul în brațele celuilalt. Acum eram deschiși, eram ca doi parteneri. El făcea în continuare pe deșteptul. Și, da, zâmbetul lui arogant încă mă mai irita.

Dar îl iubeam.

Și ticălosul mă iubea și el.

Daemon s-a ridicat și m-a tras la pieptul lui. Mi-a sărutat fruntea.

— La ce te gândești?

Mi-am îngropat capul în spațiul dintre umărul și gâtul lui.

— La multe lucruri. Tu crezi că... nu e normal să fim fericiți în momentul ăsta?

Brațele lui s-au încordat.

— Ei, nu m-aș apuca acum să anunț asta în gura mare.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Și nici nu sunt total fericit. Nu cred că încă m-am împăcat cu toate câte s-au întâmplat. Adam era...

N-a mai continuat, a înghițit în sec.

— Îmi plăcea Adam, am șoptit eu. Nu mă aștept ca Dee să mă ierte vreodată, dar trebuie s-o văd. Trebuie să mă asigur că e OK.

— O să te ierte. Are nevoie de ceva timp. Vorbea cu buzele pe tâmpla mea, și inima mea s-a strâns ascultându-l. Dee știa că ai încercat s-o avertizezi. M-a sunat după ce i-ai spus tu să plece și i-am zis să aștepte acolo cu Adam, să nu facă nimic, dar ei au parcat mașina puțin mai departe și s-au întors. Ei au ales să facă asta, și știu că la fel ar face și acum.

Mă simțeam gătuită.

— Sunt așa de multe lucruri pe care eu nu le-aș mai face la fel.

— Știu. M-a apucat cu două degete de bărbie și mi-a dat capul pe spate. Nu e momentul să ne gândim acum la asta. Nu ne ajută cu nimic.

M-am întins spre el și l-am sărutat.

— Vreau s-o văd pe Dee după ore.

— Ce faci la prânz?

— Altceva decât să mănânc? Nimic.

— Bine. Atunci sărim peste prânz.

— Mergem s-o vedem pe Dee, da?

Zâmbetul lui a devenit ușor pervers.

— Mda, dar mai întâi aș mai avea niște chestii de făcut, iar acum n-avem suficient timp.

Am ridicat o sprânceană.

— Încerci să bagi în ora aia o cină și un film?

— Kitten, mintea ta este un loc groaznic și murdar. Mă gândeam să ne plimbăm, ceva de genul ăsta.

— Glumețele, am murmurat eu și am vrut să mă ridic, dar m-a ținut pe loc.

— Spune-o.

— Ce să spun? am întrebat eu.

— Spune-mi ce mi-ai spus mai devreme.

Inima mi-a sărit în gât. Îi spusese multe lucruri, dar știam ce vrea să audă.

— Te iubesc.

Ochii lui s-au întunecat o secundă, înainte de a mă săruta, și eram

gata să spun că de fapt nu mă interesează toată chestia aia cu s-o-facem-așa-cum-trebuie.

- Asta mi-am dorit întotdeauna să aud.
- Cuvintele astea două?
- Mereu cuvintele astea două.

*

Vestea despre moartea lui Adam nu ajunsese încă la școală, și nu am vorbit cu nimeni în afară de Lesa și de Carissa. Varianta oficială era că murise într-un accident de mașină. Varianta asta ar fi fost plauzibilă și în cazul în care ar fi venit poliția să pună întrebări. Prietenele mele s-au comportat exact cum mă așteptam. Au fost o grămadă de lacrimi, și am fost din nou surprinsă că ochii mei încă mai puteau să plângă.

Daemon m-a împuns o dată cu pixul în timpul orei, ca să-mi reamintească de planurile pentru prânz, și altă dată fiindcă așa a vrut. Valuri de sentimente de vinovăție m-au urmărit toată dimineața, alternând cu scurte momente de fericire. Știam că și dacă Dee m-ar ierta, tot nu s-ar schimba nimic. Trebuia să mă împac eu însămi cu rolul pe care îl jucasem în povestea asta.

Dar mai știam că nu pot nici să nu mai trăiesc.

Când am intrat la ora de bio, am întâlnit privirea lui Matthew. Buzele i-au tresărit ușor înainte de a deschide manualul. Lesa mi se părea exagerat de afectată de ceea ce îi spusese. Pe la jumătatea orei, s-a auzit difuzorul școlii.

Vocea secretarei a răsunat în clasă.

— Domnule Garrison, Katy Swartz este chemată în biroul directorului.

Un fior de neliniște mi-a înțepat stomacul în timp ce îmi luam rucsacul. Când s-a uitat Lesa la mine, am ridicat din umeri, dar lui Matthew i-am aruncat o privire aproape îngrozită în timp ce ieșeam pe ușă. I-am trimis lui Daemon un SMS de pe telefonul pe care mi-l dăduse mama în dimineața aceea și i-am spus că sunt chemată la director. Nu mă așteptam să-mi răspundă. Nici măcar nu știam dacă are la el telefonul.

Secretara cea căruntă avea o coafură gen Brigitte Bardot și un pulover de un roz strident. M-am sprijinit de biroul ei, așteptând să se uite la mine. Când s-a uitat, m-a privit foarte atent prin ochelari.

— Cu ce pot să te ajut?

— Eu sunt Katy. Am fost chemată la director?

— A! A, da, dragă, hai cu mine.

S-a ridicat și în tonul cu care îmi vorbea am simțit compasiune. S-a îndreptat spre biroul directorului Plummer.

— Pe aici.

Nu se vedea nimic prin gemulețele din ușă, așa că nu aveam idee ce mă aștepta acolo; secretara s-a împins în ușă cu toată puterea, ca s-o poată deschide. Am eliminat din viitorul meu eventualitatea oricărui serviciu în cadrul învățământului, dacă ea nu reușise să se pensioneze la vârsta asta.

Directorul Plummer stătea la birou, zâmbind cuiva care era așezat în fața lui. I-am urmărit privirea și am fost șocată să văd că era Will.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu, aranjându-mi cureaua rucsacului pe umăr.

Will s-a ridicat repede în picioare și s-a grăbit să vină spre mine. Mi-a prins mâna pe care o aveam liberă.

— Kellie a avut un accident.

— Nu, cred că am gemut. Mă uitam la el cuprinsă de panică. Ce înseamnă asta? Este bine?

A evitat să se uite la mine, cu o expresie îndurerată și obosită.

— Dimineață a plecat de la serviciu și se pare că a dat peste o porțiune cu gheață.

— Cât de grav e?

Vocea îmi tremura. Nu vedeam altceva în fața ochilor decât pe tata – tata într-un pat de spital, palid și slăbit, mirosul acela de moarte care atârna de pereți și vocile șoptite ale asistentelor... și apoi manechinul din sicriu, care aducea puțin cu tata, dar nu putea fi el. Și acum toate amintirile astea să fie despre mama. *E imposibil să se întâmple așa ceva.*

Will mi-a pus mâna pe după umeri și m-a întors delicat spre ușă. Am ieșit din birou, dar mi se părea că nu sunt conștientă de nimic.

— E la terapie intensivă. Asta-i tot ce știu.

— Trebuie să știi mai mult de atât. Nici eu nu-mi recunoșteam vocea. E conștientă? Vorbește? Are nevoie de operație?

El a clătinat din cap și a deschis ușa. Afară ninsoarea se oprise și în parcare plugurile curățau zăpada. Aerul era geros, dar nu îl simțeam. Eram amorțită. Will m-a condus spre un Yukon închis la culoare, pe care nu îl mai văzusem. M-a cuprins o neliniște și apoi mi-a trecut prin

minte un gând groaznic. M-am oprit la câțiva metri de portieră.

— Ți-ai luat mașină nouă? am întrebat eu.

El a deschis portiera și s-a încruntat.

— Nu, dar o folosesc numai iarna. E perfectă pentru drumurile acoperite de zăpadă. Am încercat s-o conving și pe mama ta să-și ia una ca asta, în loc de cutia aia afurisită de chibrituri pe care o conduce ea.

Am dat din cap, mă simțeam paranoică și idioată. Era plauzibil ce spunea el. Multă lumea avea o mașină „de iarnă” pe aici. Și cu toate căte se întâmplaseră în ultimul timp, uitasem ce descoperisem despre Will – boala lui.

Am urcat și după ce mi-am pus centura de siguranță mi-am strâns rucsacul la piept. Apoi mi-am amintit de Daemon. M-am uitat la telefon și am văzut că nu-mi răspunsese la mesaj. I-am mai trimis un mesaj scurt în care i-am spus că mama a avut un accident. Că o să-l sun și o să-i spun mai multe când o să aflu... cât de gravă e situația.

Gândul că aș putea s-o pierd îmi tăia respirația.

Will și-a frecat întâi mâinile, apoi a întors cheia în contact. Radioul a pornit imediat. Era o prognoză meteo. Vocea crainicului răsuna veselă din difuzoarele mașinii. Îl uram. Meteorologii urmăreau un front de aer care se forma în sud și avansa spre nord-est, și care era așteptat să intre în Virginia de Vest săptămâna viitoare.

— La ce spital e? am întrebat eu.

— Winchester, a spus el și s-a întors să ia ceva de pe bancheta din spate.

Mă uitam drept în față, încercând să nu intru în panică. *O să fie OK. Trebuie să fie. O să fie OK.* De ce naiba nu ajunseserăm nici acum pe șoseaua principală?

— Katy?

M-am întors spre el.

— Ce?

— Îmi pare tare rău pentru asta, a spus el, cu o figură lipsită de expresie.

— O să fie bine, nu?

Respirația mi se tăia din nou. Poate nu voia să-mi spună cât e de grav. Poate ea a...

— Mama ta o să fie bine.

Nu am avut timp să mă simt ușurată sau să pun la îndoială ce mi-a spus. S-a întins spre mine și am văzut un ac lung și sinistru. M-am tras

repede spre marginea scaunului, dar nu suficient de repede. Will reușise să-mi bage acul în gât. Am simțit înțepătura, apoi am simțit o răceală prin vene, după care o senzație de arsură.

I-am dat mâna la o parte, sau mi s-a părut că i-am dat-o. În orice caz, acul nu mai era în mâna lui, iar el se uita la mine plin de curiozitate. Am dus încet mâna la gât. Nu-mi simțeam pulsul, dar bătea nebunește în mine.

— Ce... ce-ai făcut?

Cu mâinile pe volan, el a ieșit din parcare a școlii fără să-mi răspundă. L-am întrebat încă o dată. Cel puțin așa cred, nu sunt sigură. Șoseaua o vedeam ca prin ceață, într-un fel de caleidoscop alb și cenușiu. Degetele mi-au alunecat de pe mânerul portierei. Nu puteam să le mai mișc, și nu mai puteam nici să-mi țin ochii deschiși.

Nici nu se punea problema să chem Sursa. Vederea a început să mi se întunece și mă luptam cu toate puterile pe care le mai aveam. Dacă îmi pierdeam cunoștința, știam că s-a terminat, dar capul îmi cădea mereu pe umăr.

Ultimul gând care mi-a trecut prin minte a fost *Sunt agenți peste tot.*

Capitolul 34

Când am început să-mi revin, mi se părea că am în cap un toboșar, iar gura mi se uscaser. Mai simțisem ceva asemănător o dată, când m-am dus să dorm la o prietenă de-a mea și am băut amândouă o sticlă întregă de vin ieftin. Numai că atunci eram înfierbântată și transpirată, iar acum înghețam.

Am ridicat capul de pe pătura aspră pe care stăteam culcată și am deschis puțin ochii. Câteva minute nu am putut să disting decât niște forme încetoșate. M-am sprijinit în mâini și m-am ridicat, dar un val de amețală m-a copleșit.

Mâinile și picioarele mele erau goale. Cineva îmi luase puloverul, cizmele și șosetele și mă lăsase doar în blugi și în tricou. Pielea mi se făcuse de găină fiindcă acolo unde mă aflam eu era o temperatură la limita înghețului. Îmi dădeam seama că sunt undeva înăuntru. Un fel de bâzâit al becurilor și niște voci îndepărtate mă făceau să-mi dau seama măcar de asta.

Într-un târziu mi s-au limpezit și ochii, și aproape că mi-am dorit să fi rămas în continuare tulburi.

Eram într-o cușcă, una care semăna cu un coteț din ăla mare unde se țin câinii. Barele groase de metal negru erau așa de dese, încât printre ele încăpea doar o mână. Poate. M-am uitat în sus, și mi-am dat seama că nu puteam nici să mă ridic în picioare, și nici să mă întind complet fără să ating gratiile. Din tavan atârnav cātușe și lanțuri. Două dintre ele erau prinse de gleznele mele amortite și înghețate.

Am simțit cum mă cuprinde panica, cu ghearele ei ascuțite, și am aruncat în jurul meu priviri disperate. Eram înconjurată de cuști. O substanță roșu-închis strălucitoare acoperea partea interioară a zăbrelelor și cātușele de la gleznele mele.

Tot încercam să îmi spun că trebuie să rămân calmă, dar nu prea avea efect. M-am tras în spate și m-am așezat în fund cât de departe am putut și am întins mâna, încercând să-mi scot cheștiile alea de la glezne. În clipa în care am atins metalul, prin brațe mi-a trecut un curent roșu de durere, care mi-a ajuns până în fundul capului. Am țipat și mi-am tras mâinile înapoi.

Groaza mă copleșise cu forța unui talaz. Am întins mâna spre gratii, și aceeași durere atroce mi-a străbătut tot corpul, aruncându-mă în spate.

M-am crispat și din gât mi-a ieșit un urlet, apoi mi-am strâns mâinile la piept. Recunoșteam durerea. Același lucru îl simțisem când fumătorul mă atinsese pe obraz cu obiectul ăla.

Am încercat să chem puterea pe care o aveam în mine. Aș fi putut să distrug cuștile astea fără să le ating măcar. Dar în mine nu era nimic. Parcă eram goală, sau desprinsă de Sursă. Neputincioasă. Prizonieră.

În cușca de lângă mine am văzut cum se răscolește și se ridică o grămadă de material. Nu era un material, era o persoană – o fată. Când s-a așezat în fund și și-a dat la o parte de pe fața palidă șuvițele lungi și murdare de păr blond, am crezut că inima o să-mi spargă pieptul.

S-a întors spre mine. Era cam de vârsta mea, poate mai mică sau mai mare cu un an. De la linia părului cobora o vânătaie roșu-albastră urâtă, care îi acoperea tot obrazul stâng. Ar fi fost drăguță dacă n-ar fi fost așa de slabă și de murdară.

A oftat și a lăsat fața în jos.

— Eram chiar drăguță odată.

Îmi citise gândurile?

— Eu...

— Da, îți pot citi gândurile.

Vocea ei era groasă și răgușită. S-a uitat în jur, la cuștile goale, apoi și-a fixat privirea pe ușile duble.

— Tu ești ca mine, presupun – în proprietatea lui Daedalus. Cunoști vreun extraterestru? Apoi a râs, lăsându-și bărbia ascuțită pe genunchii strânși la piept. Habar n-ai de ce ești aici.

Daedalus? Ce dracu' mai era și asta?

— Nu. Nici măcar nu știu unde sunt.

Ea a început să se legene ușor.

— Ești într-un depozit. E un fel de punct de livrare. Nu știu în ce stat e. Când m-au adus aici eram leșinată. A făcut un gest spre vânătaia de pe obraz cu degetele ei subțiri. Nu mă *integram*.

Am înghițit în sec.

— Ești o ființă umană, nu?

A hohotit iar, sec și fără veselie.

— Acum chiar nu mai sunt așa de sigură.

— MA-ul e băgat în chestia asta? am întrebat eu.

Să vorbesc mereu. Dacă vorbesc mereu, n-o să-mi pierd complet mințile.

A dat din cap.

— Da și nu. Ția de la Daedalus sunt băgați, dar și ei fac parte din MA. Iar ei se ocupă doar de mine, dar tu...

Ochii ei s-au îngustat. Erau căprui-închis, aproape negri.

— N-am prins decât câteva frânturi de gânduri de la ăia care te-au adus aici. Pe tine te-au adus cu un alt scop.

Asta era foarte reconfortant.

— Cum te cheamă?

— Mo, a hârâit ea, atingându-și buzele uscate. Toată lumea îmi spune Mo... sau îmi spunea. Pe tine?

— Katy.

M-am târât mai aproape de ea, cu grijă să nu ating gratiile.

— Și în ce trebuia să te integrezi?

— Nu cooperam. Mo a lăsat capul în jos, ascunzându-și fața în părul murdar. Ei nici măcar nu cred că fac ceva rău. Ca și cum ar fi într-o zonă gri. A ridicat bărbia și a adăugat: Au mai avut unul aici. Un băiat, dar el nu era ca noi. L-au mutat de aici imediat după ce te-au adus pe tine.

— Cum arăta? am întrebat eu, gândindu-mă că ar fi putut să fie Dawson.

Până să răspundă, s-a auzit o ușă închizându-se undeva în afara camerei mari și reci. Mo s-a tras înapoi și și-a strâns genunchii la piept cu brațele subțiri.

— Să te faci că dormi când vin ei aici. Cel care te-a adus nu e la fel de rău ca ceilalți. E mai bine să nu-i provoci.

M-am gândit la fumător și la partenerul lui. Mi s-a strâns stomacul.

— De...

— Ssst, a șuierat ea. Vin. Fă-te că dormi!

Neștiind ce altceva aș putea face, m-am întors la locul în care mă trezisem și m-am întins, după care mi-am așezat brațul peste față, ca să pot trage cu ochiul fără ca ei să mă vadă.

Ușa s-a deschis și am văzut două perechi de picioare în pantaloni negri. Au venit spre cele două cuști în care eram noi fără să spună un cuvânt. Inima începuse iar să-mi bată cu putere, iar durerea de cap mi se accentua. S-au oprit în fața cuștii lui Mo.

— Te porți frumos azi? a întrebat unul dintre ei.

În vocea lui se simțea râsul.

— Sau trebuie să te luăm tare?

— Tu ce zici? s-a stropșit Mo.

Bărbatul a râs și s-a aplecat. În mâinile lui se legănau niște cătușe negre.

— Nu vrem să-ți stricăm și partea ailaltă a feței, drăguț.

— Vorbește în numele tău, a spus pițigăiat celălalt. Javra asta era gata să mă facă să nu mai pot avea copii.

— Mai atinge-mă o dată, a spus Mo, și n-o să mai poți.

El a deschis cușca și ea s-a repezit imediat la el. Dar nu se putea pune cu ei. Au apucat-o de picioare, au tras-o din cușcă și au așezat-o pe podeaua rece de ciment. Cel care îi vorbise urât a rostogolit-o pe podea și a izbit-o cu fața de ciment. A icnit când el i-a pus genunchiul în spate și i-a tras brațele înapoi. Când i-a pus cătușele, ea a scos un țipăt slab.

Nu puteam să stau așa și să mă uit. M-am ridicat, încercând să ignor greața pe care o aveam.

— Oprește-te! Nu vezi c-o doare?

Cel care era în spatele ei s-a uitat spre mine și s-a încrunțat când m-a văzut.

— Ia uită-te, Ramirez. Aia s-a trezit.

— Iar aia trebuie să fie lăsată în pace, a replicat Ramirez. Ne dau destui bani ca să ne prefacem că nici nu e aici, Williams. Pune-i alea și hai să mergem.

Williams a lăsat-o pe Mo, s-a apropiat de cușca mea și a îngenuncheat ca să fie la același nivel cu mine. Era destul de tânăr – poate vreo douăzeci și ceva de ani. Expresia care se putea citi în ochii lui de un albastru spălăcit m-a îngrozit mai mult decât cuștile. Ce să-mi pună?

— Asta-i frumușică.

M-am tras înapoi și mi-am încrucișat mâinile la piept peste materialul subțire al tricoului meu.

— De ce sunt aici?

Vocea mi-a tremurat și mai tare când i-am văzut privirea.

Williams a râs și s-a uitat peste umăr.

— Ia uite la asta, pune întrebări.

— Las-o în pace.

Ramirez a ridicat-o de jos pe fata care nu mai zicea nimic. Capul îi atârna în jos, cu părul căzut peste față.

— Trebuie s-o ducem pe asta înapoi la centru. Hai.

— Dar am putea să-i curățăm nițel creierul. Să ne distrăm și noi puțin.

Am tresărit când am auzit ce a spus. Oare puteau face asta? Puteau să-mi șteargă memoria? Amintirile erau tot ce aveam eu mai de preț. Ochii mei treceau speriați de la unul la altul.

Ramirez a înjurat încet.

— Fă-o, Williams.

Când Williams a început să se ridice, m-am târât mai în spate.

— Stai! Stai! De ce sunt eu aici?

Williams a deschis ușa cuștii cu o cheie mică și a prins în mână lanțurile. A tras tare de ele, iar eu am căzut pe spate.

— Chiar nu știu ce vrea să facă el cu tine, și nici nu mă interesează. A început iar să tragă de lanț. Acum fii cuminte.

Am dat din picioare, ca să-i arăt cât de mult apreciam sfatul lui. Dacă aș fi putut să trec de el... l-am nimerit în bărbie cu piciorul, și lovitura i-a aruncat capul pe spate. Williams a răspuns cu un pumn în stomacul meu, care m-a făcut să mă încovoiez. Când m-a apucat de încheieturi abia mai respiram, iar el a tras în jos cătușele din tavanul cuștii, până au ajuns pe podea.

— Nu! a strigat Mo. Nu!

Frica din vocea ei m-a îngrozit și mai tare, și am început iar să mă zbat. Era inutil. Williams mi-a prins cătușele la mâini și tot universul meu a explodat de durere. Am început să țip.

Și nu m-am mai oprit.

*

Țipetele mele au încetat în momentul în care n-am mai putut să mai scot decât o șoptă hârâită. Îmi simțeam gâtul ca o rană vie. Acum nu mai ieșeau din mine decât suspine și gemete necontrolate.

Trecuseră ore bune de când cei doi bărbați o luaseră pe Mo. Ore în care nu am simțit altceva decât o durere fîroasă, vie, care îmi străbătea brațele și îmi reverbera în cap. Aveam impresia că pielea îmi era biciuită permanent, sfâșiată, pentru a ajunge la *ceva* de sub ea.

Din când în când îmi pierdeam cunoștința. Momentele acelea în care nu mai știam nimic erau o adevărată binefacere, o scurtă relaxare care lua sfârșit repede. Mă trezeam aruncată într-un univers în care durerea amenința să-mi ia mințile. De multe ori am crezut că o să mor. Că e imposibil să nu se sfârșească totul la un moment dat, dar valurile de durere veneau întruna, se rostogoleau peste mine, sufocându-mă.

Când au încetat țipetele, mi s-au oprit și lacrimile. Am încercat să nu

mă mai mișc și să nu tresar când durerea mă înjunghia. Dar era și mai rău. Nu mi se mai părea frig. Poate fiindcă nu mai puteam să simt nimic altceva în afară de suferința pe care mi-o provoca lucrul acela care se propaga prin intermediul cătușelor.

Dar cu toată durerea asta, nu voiam să mor. Voiam să supraviețuiesc.

La un moment dat, s-au deschis ușile. Prea sfârșită ca să mai pot ridica ochii, am privit în gol la grătiile de metal ale cuștii. Oare îmi vor scoate cătușele? Nu aveam prea mari speranțe.

— Katy...

Am ridicat încet privirea și am văzut părul grizonant, figura frumoasă și zâmbetul fermecător cu care își făcuse loc în viața mea și în patul mamei mele. Iubitul mamei mele – primul bărbat la care se uitase după moartea tatălui meu. Cred că îl iubea. Asta nu făcea decât să fie și mai rău. Nu îmi păsa ce însemna pentru mine. Avusesem bănuielile mele mai demult, și oricum îl antipatizam fiindcă îi luase locul tatălui meu, dar mama... Asta o s-o distrugă.

— Cum te simți tu atârnată acolo? a întrebat el, de parcă i-ar fi păsat cu adevărat. Am auzit că e dureros – materialul ăla – pentru luxeni și pentru cei ca tine. E cam singura chestie care poate incapacita complet atât un luxen, cât și un mutant. Onixul în amestec cu alte câteva pietre, cum ar fi rubinul, poate să provoace asemenea reacții stranii. Ca și cum doi fotoni s-ar respinge unul pe celălalt și ar vrea să iasă afară. Asta se întâmplă în celulele tale mutante.

L-am văzut cum își potrivește zâmbind cravata și îi slăbește ușor nodul.

— Eu sunt ceea ce MA-ul numește o cârțiță, dar sunt convins că ți-ai dat seama de asta până acum. Ești o păpușă isteată, dar probabil te întrebi cum mi-am dat seama. În noaptea aia când te-au adus la terapie intensivă după ce ai fost atacată, ți-ai revenit mult prea repede. Iar MA-ul deja era cu ochii pe tine fiindcă erai așa de aproape de cei doi Black.

Și doctor fiind – uau, și-ar da seama din prima când cineva se vindecă anormal de repede. Dezgustul mă cuprinsese ca o boală. A trebuit să mă chinui mult până când am putut să scot din gură niște cuvinte hârâite.

— Tu ai început... să te întâlnești cu mama... mea... ca să mă... supraveghezi? Când am văzut că face cu ochiul, am crezut că o să vomit. Nenorocitul... dracului.

— Ei, am avut și ceva avantaje din întâlnirile cu mama ta. Să nu mă

înțelegi greșit. Eu chiar țin la ea. E o femeie tare drăguță, dar...

Voiam să-l bat. Rău de tot.

— Tu... le-ai spus lor... de Dawson și de Bethany?

El a zâmbit larg, dând la iveală un șir de dinți perfecți.

— MA-ul îi monitoriza deja. De câte ori un luxen se apropie de o ființă umană, ei îi monitorizează, fiindcă speră ca luxenul să aducă mutații omului. Eu locuiam cu părinții ei atunci când s-a întors din excursia aia. Am avut o bănuială, iar bănuiala s-a confirmat.

— Tu ai fost... bolnav.

A trecut o umbră întunecată prin ochii lui.

— Hmm, ai făcut ceva cercetări. Când a văzut că nu spun nimic, a rânjit. Și nu voi mai fi niciodată bolnav.

Am clipit des din ochi. Își vânduse propria familie.

— Eu i-am adus aici inițial... și, în fine, mai departe știi și tu. A îngenuncheat, cu capul aplecat într-o parte. Dar cu tine e altceva. Ai făcut febră mai mare, ai răspuns miraculos la ser, și ești mai puternică decât Bethany.

— La ser?

— Da. Se numește Daedalus, e numit așa după o divizie din cadrul MA-ului care se ocupă de oamenii cu mutații. Au lucrat la el ani de zile – e un amestec de ADN uman și extraterestru. Ți l-am injectat prima oară când te-ai îmbolnăvit... Will a râs. Haide, doar nu credeai că ai fi putut să supraviețuiești unei mutații de o asemenea magnitudine fără un pic de ajutor?

Doamne, Dumnezeuule...

— Vezi tu, nu toți oamenii care suferă mutații supraviețuiesc schimbărilor sau infuziei de putere care le dezvoltă abilitățile. Asta încearcă și Daedalus să afle. De ce numai unii – ca tine, ca Bethany și Blake – reacționează pozitiv la mutație, și alții nu. Iar tu, am auzit că tu ești chiar uimitoare în privința asta.

Mi-a injectat ceva? Mă simțeam violată acum la un alt nivel. Furia continua să se acumuleze în mine, punând în umbră durerea.

— De ce? am hârâit eu.

Will părea încântat. Excitat.

— E chiar simplu. Daemon are ceva ce vreau eu, iar tu o să fii garanția că el o să se poarte frumos destul de mult timp astfel încât această întâlnire să aibă un sfârșit avantajos pentru toate părțile implicate. Și în afară de tine, mai am ceva pentru care ar face *orice*.

— El... o să te omoare, am spus eu răgușit, strângând din ochi.

— Mă îndoiesc. Iar tu chiar n-ar trebui să vorbești, a sporovăit el binedispus. Cred că ți-au fost afectate corzile vocale pentru totdeauna. Eu am fost jos un timp și am tot așteptat să te oprești din țipat.

Jos? Mi-am dat seama că e foarte probabil să ne aflăm în depozitul pe care Daemon încercase să-l inspecteze în noaptea aceea când dădusem peste cei doi ofițeri. El a fixat cătușele ca să facă mai bine contact cu pielea mea, în timp ce eu mă zbăteam fără odihnă și suspinam. Probabil că mi-am pierdut cunoștința câteva clipe, fiindcă atunci când am deschis ochii, Will se aplecase mai aproape de mine.

— Știi că luxenii pot să vindece mai bine atunci când persoana este rănită mai recent, și cu cât trece mai mult timp între momentul rănirii și cel al vindecării, cu atât efectul e mai slab? Așa că, după mine, el n-o să poată să-ți rezolve problema asta cu vocea.

Am respirat chinuit și dureros, și am simțit că mi se juipoaie gâtul.

— Du-te... dracului.

Will a râs.

— Nu fi supărată, Katy. Chiar nu vreau să-i fac niciun rău. Nici ție. Dar trebuie să fii docilă cât timp negociez eu cu Daemon. Iar dacă face cum spun eu, o să plecați amândoi teferi de aici.

Un curent neașteptat de durere m-a zguduit, tot corpul mi-a înțepenit și am rămas fără aer. Într-adevăr, mi se părea că celulele mele se izbesc una de alta, încercând să scape.

El s-a ridicat, cu pumnii strânși.

— Eram gata să cred că în weekendul ăsta am pierdut totul. Pot să-ți închipui ce m-am enervat când am auzit că Vaughn a murit. Trebuia să mi te aducă de atunci. Amărâțul ăla de băiat habar n-avea că exact unchiu-său îi sabota toată treaba pe care i-o dăduse Nancy. Will a râs și și-a trecut degetele peste gratii. Destul de încurcată situația, dacă stai să te gândești. Vaughn știa că Nancy se va enerva, și cel mai probabil îl va elimina pe micul prieten extraterestru al lui Blake. Deși nu ar fi cazul să vorbesc tocmai eu, când și eu i-am turnat pe Bethany și pe Dawson. Trebuia să fi încercat să fac și cu ei asta, dar nu m-am gândit. Dawson seamănă foarte bine cu frate-său. Ar fi făcut orice pentru Bethany.

Furia mea a izbucnit mai puternică decât durerea, și mă ardea la fel de tare.

— Tu...

El s-a oprit în fața cuștii.

— Din câte știu eu, deocamdată nu a mers.

Chiar nu aveam idee despre ce vorbește, dar lucrurile începeau să se lege. Will își trădase propria nepoată. Chitanțele de bancă pentru transferurile de bani erau acum clare. Will îl plătise pe Vaughn, dar pentru ce? Nu știam. Indiferent ce ar fi fost, se pare că fusese de ajuns ca să îl facă pe Vaughn să lucreze împotriva MA-ului, asta explica și faptul că Vaughn îl împiedicase pe Blake să îi spună lui Nancy despre progresele mele.

— Nu-ți face probleme. Daemon e deștept. Will răsucea în mână telefonul meu. O să-ți răspundă la mesaje. Și hai să spunem că răspunsul meu o să-l aducă aici.

Am încercat să mă concentrez, cu toată durerea, să înțeleg ce spune.

— Ce vrei... de la el?

Will a pus deoparte telefonul și s-a prins cu mâinile de gratiile care mă torturau. S-a uitat la mine și am văzut în ochii lui aceeași excitație, o încântare copilărească.

— Vreau să mă facă mutant.

Capitolul 35

M-aș fi așteptat la orice. Puteam să cred că vrea să-l pună pe Daemon să distrugă un oraș întreg sau să jefuiască o bancă pentru el, dar să-l facă mutant? Dacă durerea nu mi-ar fi sfâșiat trupul, aș fi răs la o asemenea absurditate.

Will probabil că mi-a intuit gândurile, fiindcă s-a strâmbat.

— Tu nici măcar n-ai idee ce chestii ai putea să faci. Dacă ai puterea să-i faci pe oameni să facă ce vrei tu, atunci banii și prestigiul nici nu mai contează. Când ai putea să nu te mai îmbolnăvești niciodată? Când niciun extraterestru și nicio ființă umană nu te-ar mai putea opri? Își încleștase mâinile așa de tare, încât i se albiseră încheieturile. Tu nu înțelegi, fetiço. Da, bine, l-ai văzut și tu pe taică-tău murind de cancer, și sunt convins că a fost groaznic pentru tine, dar tot nu-ți dai seama cum este când propriul tău corp se întoarce împotriva ta, când fiecare zi e o luptă pentru supraviețuire... S-a îndepărtat de cușcă și a continuat: Boala și apropierea de moarte schimbă omul, Katy. Aș face orice ca să nu mai fiu niciodată așa de slab și neajutorat cum am fost. Și cred că și tatăl tău, dacă ar fi avut ocazia, ar fi făcut la fel.

M-am cutremurat.

— Tatăl meu... niciodată... n-ar fi făcut rău cuiva...

Will a zâmbit.

— Naivitatea ta n-are limite.

Nu era naivitate. Îl cunoșteam bine pe tata și știam ce ar fi putut să facă. Un alt val de durere cumplită m-a silit să închid ochii. Când s-a mai liniștit, am perceput o altă senzație.

Daemon era acolo.

Ochii mei s-au îndreptat spre ușă, iar Will s-a întors și el spre ușă plin de speranță, chiar dacă nu se auzise niciun zgomot.

— E aici, nu-i așa? Tu poți să-l simți.

Din voce se vedea că e ușurat.

— Toată lumea a bănuțit că el e, dar nu puteam să ne pripim. Abia când Blake l-a omorât pe Adam și era gata s-o omoare și pe Dee am avut confirmarea că e Daemon. S-a uitat iar la mine. Ar trebui să fii mulțumită că lanțul probelor se încheie cu mine. Când se rezolvă chestia asta, o să ne vedem cu toții de drum. Dacă Nancy ar ști ce facem noi aici, niciunul n-ar mai pleca în seara asta. S-a uitat peste umăr, apoi mi-

a spus: Trebuie să îți minte o adresă: Strada Speranțelor numărul 1452, Moorefield. Acolo o să găsească ce caută. Are timp până la miezul nopții, după aia nu mai e valabil.

Mi-am amintit adresa pentru că era scrisă pe chitanța pe care o găsisem la Vaughn, dar discuția asta mi se părea fără rost. Eram convinsă că Daemon o să-l trimită direct în viața lui viitoare. Chiar atunci s-au deschis ușile duble, izbindu-se de pereții albi de ciment. Daemon a intrat în cameră, cu capul ușor aplecat și cu ochii ca niște globuri de lumină. Chiar și în starea în care eram puteam simți puterea care iradia din ființa lui. Nu era o putere de luxen, ci una *umană* – una născută din disperare și durere.

S-a uitat la Will și l-a abandonat rapid. Privirea lui m-a căutat pe mine și m-a găsit. Pe chipul lui se puteau citi o mulțime de emoții. Aș fi vrut să spun ceva, dar trupul meu a vrut să se apropie de el. A fost o mișcare inconștientă, și din cauza asta cătușele de onix au intrat și mai mult în contact cu pielea mea. Căzută acolo pe podeaua cuștii, am deschis gura într-un urlat mut.

Daemon s-a repezit spre mine. Nu așa de repede cum se putea el mișca. A apucat în mână gratiile cuștii și a sărit înapoi cu un șuierat.

— Ce-i asta?

S-a uitat la mâinile lui și apoi din nou la mine. Durerea estompase lumina din ochii lui.

— Onix amestecat cu rubin și hematit, a răspuns Will. O frumoasă combinație care nu e prea bună pentru luxeni și hibrizi.

Daemon s-a uitat la Will.

— O să te omor.

— Nu, nu prea cred. Will s-a dat totuși un pic mai în spate, demonstrând că nu era chiar așa de sigur pe planurile lui. Onixul acoperă toate intrările în clădirea asta, așa că știu că nu poți să-ți folosești puterile și lumina. Tot eu am și cheile de la cușcă și de la cătușele alea. Și numai eu pot să le ating.

Daemon a scos un sunet ca un mârâit.

— Poate nu chiar acum, dar o s-o fac. Fii convins de asta.

— Iar tu trebuie să fii convins că în ziua aia o să fiu pregătit. Will s-a uitat la mine, cu o sprânceană ridicată. Ea stă de ceva timp aici. Cred că înțelegi ce înseamnă asta. Nu vrei să grăbim puțin lucrurile?

Fără să-l ia în seamă, Daemon s-a apropiat de cușcă din cealaltă parte și a îngenuncheat. Am întors capul spre el, iar el s-a uitat la mine cu

intensitate.

— O să te scot de acolo, Kitten. Îți jur.

— Oricât de dulce e declarația asta a ta, trebuie să știi că n-ai s-o poți scoate de acolo decât dacă faci ce zic eu, și nu avem decât... – s-a uitat la Rolexul lui – cam treizeci de minute până să vină ofițerii din celălalt schimb, și dacă eu intenționez să vă dau drumul, ei n-o să facă la fel.

Daemon a ridicat capul, cu mușchii obrazului tresărind.

— Ce vrei?

— Vreau să mă transformi în mutant.

El s-a uitat la Will un moment, apoi a râs sumbru.

— Ești nebun?

Ochii lui Will s-au îngustat.

— Nu sunt obligat să-ți dau ție explicații. Ei i-am spus. O să-ți povestească. Vreau să mă schimb. S-a întins spre cușcă, apucând lanțurile în pumn. Vreau să mă faci așa ca pe ea.

— Nu-ți imaginezi că pot să fac asta doar strâmbând nițel din nas.

— Știi cum funcționează chestia. A rânjit. Trebuie să fiu rănit. Iar tu trebuie să mă vindeci, după care mă ocup eu de ceea ce urmează.

Daemon a scuturat capul.

— Adică ce urmează?

Will s-a uitat iar la mine și a zâmbit.

— O să-ți spună Katy.

— O să-mi spui tu chiar acum, a spus el amenințător.

— Sau nu.

Will a tras de lanțuri, iar eu m-am încovoiat de durere.

Țipătul meu nu era decât un vaier slab, dar Daemon a sărit în sus.

— Oprește-te! a urlat el. Lasă lanțurile.

— Dar nici măcar n-ai auzit ce ofertă îți fac.

A tras iar de lanțuri, iar eu înotam în valuri de durere.

Mi-am pierdut cunoștința pentru câteva clipe, iar când mi-am revenit, Daemon era în fața cuștii, scos din minți, cu ochii holbați.

— Lasă lanțurile, a spus el. *Te rog.*

Mi s-a rupt inima. Daemon nu se ruga niciodată de cineva.

Will a dat drumul lanțurilor, iar eu m-am prăvălit pe podea. Durerea era tot acolo, dar nu se compara cu cea pe care o simțisem cu câteva secunde în urmă.

— E mult mai bine așa.

Will s-a apropiat de cușca în care fusese Mo.

— Uite care-i treaba. Tu mă faci mutant, iar eu îți dau cheia de la cușcă, dar să știi că nu sunt prost, Daemon.

— Nu ești? a scrâșnit Daemon.

Colțurile gurii lui Will au tresărit nervos.

— Trebuie să mă asigur că nu vii după mine după ce plec de aici, și sunt convins că imediat ce ai elibera-o pe ea din cușcă ai face asta.

— Sunt așa de previzibil? A zâmbit plin de el și și-a luat și postura aia arogantă pentru care era celebru, dar eu știam că este încordat ca un arc. Poate o să vreau să fac alt joc.

Will a oftat exasperat.

— Când o să plec de aici, tu n-o să vii după mine. Avem mai puțin de douăzeci de minute să facem asta, iar apoi o să ai la dispoziție doar o jumătate de oră ca să ajungi la adresa pe care i-am dat-o lui Katy.

Daemon s-a uitat repede la mine.

— E o vânătoare de oameni? Mă înnebunesc după asta.

Întotdeauna face pe deșteptul, m-am gândit eu, *chiar și în cele mai groaznice situații*. Cred că de fapt îl iubeam pentru asta.

— Posibil.

Will s-a apropiat cu băgare de seamă de el și a scos un pistol de la spatele pantalonilor. Daemon a ridicat doar din sprânceană, dar inima mea a început să bubuie.

— După ce îi dau drumul din cușcă, o să ai de ales. Ai putea să vii după mine, sau ai putea să te duci să obții ceea ce ți-ai dorit dintotdeauna.

— Ce? Un tatuaj pe fund cu fața ta?

Obrajii lui Will s-au înroșit de furie.

— Fratele tău.

Toată aroganța lui Daemon a dispărut. A făcut un pas înapoi.

— Ce?

— Am plătit o groază de bani ca să-l țin undeva de unde ar putea „să scape”. În plus, mă îndoiesc că se vor apuca să-l caute. Will a zâmbit rece. S-a dovedit că e inutil. Dar tu... tu, în schimb, ești mai puternic. O să reușești ce n-a putut el să facă niciodată până acum.

Mi-am umezit buzele.

— Ce... n-a reușit?

Daemon a tresărit auzindu-mă și a întors repede capul spre mine, cu ochii îngustați, dar Will a început să vorbească.

— Ani de zile l-au obligat să transforme oameni. N-a mers. Nu e așa

de puternic ca tine, Daemon. Tu ești altfel.

Daemon a luat o gură de aer. Will îi oferea tot ce își dorise vreodată – i-l oferea pe fratele lui. Era imposibil să refuze această ofertă. Și se lupta să pară în continuare impasibil. Pentru Will, fața lui era lipsită de expresie, dar eu știam ce simte, din felul în care își încleștase fălcile, din sclipirea pe care o aveau ochii lui, din buzele strânse. Era prins între bucurie și frica de a crea pe cineva care în cele din urmă ar putea să-i distrugă pe toți cei pe care îi iubea. Cineva care ar fi rămas pentru totdeauna lipit de el – și de mine. Dacă Daemon îl vindeca pe Will, viețile lor ar fi fost legate pentru totdeauna.

— Aș prefera să te vânez pe tine și să-ți rup toate oasele pentru ce ai făcut, a spus Daemon într-un târziu. Să-ți sfâșii carnea bucată cu bucată și să ți-o bag pe gât pentru ce i-ai făcut lui Kat. Dar fratele meu e mai important decât răzbunarea.

Vizibil speriat de vorbele lui, Will a pălit.

— Speram și eu că asta o să fie decizia ta.

— Știi, trebuie să fii rănit ca să pot să te vindec.

Will a dat din cap și a îndreptat pistolul spre picior.

— Știu.

Daemon părea dezamăgit.

— Speram să-mi dai voie să te rănesc cu mâna mea.

— Da, dar nu cred că o să se întâmple asta.

Ce s-a întâmplat apoi a fost de-a dreptul macabru. Pe de o parte aș fi vrut să nu mă uit, să-mi văd de durerea mea, dar nu am rezistat. L-am privit pe Will cum își trage ușor mâna înapoi și după un minut s-a împușcat în picior. N-a scos niciun sunet. Mi se părea ceva în neregulă, nu mă refer la situația mea, dar apoi Daemon și-a pus mâna pe brațul lui Will. Onixul nu îi blocase puterea de vindecare. Ar fi putut să-l lase acolo, să sângereze până la moarte, dar n-ar fi putut să treacă de bariera de onix ca să mă poată elibera.

Mi-am pierdut din nou cunoștința, nu mai puteam să mă lupt cu durerea. După ce mi-am revenit, l-am văzut pe Will descuind ușa cuștii. S-a întins peste mine, sănătos și întreg, și a descuiat și lanțurile. Cătușele au alunecat de pe încheieturile mele, și eram gata să încep să plâng când am văzut asta.

Ochii lui Will s-au întâlnit cu ai mei.

— Te sfătuiesc să nu-i povestești mamei tale nimic despre *asta*. La urma urmelor, aș putea s-oucid. A zâmbit, fiindcă obținuse ce voia.

Poartă-te frumos, Katy.

Apoi a ieșit din cușcă și apoi din încăpere. Nu știam cât timp mai aveam. Nu putea fi mai mult de zece minute. Am încercat să mă ridic în fund, dar brațele nu mă ascultau.

— Daemon...

— Sunt aici. Și chiar era. A intrat cu prudență în cușcă și m-a ajutat să ies. Gata, Kitten, am eu grijă de tine. S-a terminat, mi-a spus.

Căldura vindecătoare era în mâinile lui, ajutându-mă să-mi recapăt forța. Când m-a ridicat și am putut să stau în picioare, i-am îndepărtat ușor mâinile. După ce trebuise să-l vindece și pe Will, știam că nu mai are așa de multă putere. Iar ofițerii trebuiau să apară de acum, așa că nu aveam prea mult timp să ajungem la Dawson.

— Mă simt bine, am șoptit eu cu voce răgușită.

El a scos un sunet ciudat din gât, mi-a cuprins obrajii în palme și și-a pus buzele pe buzele mele. Am închis ochii, scufundându-mă în atingerea lui. Când s-a retras, amândoi rămăseserăm fără aer.

— Ce ai făcut? am spus eu, clipind nedumerită la auzul propriei mele voci.

Daemon și-a lipit fruntea de fruntea mea și am simțit cum zâmbește cu gura pe buzele mele.

— Ca să se producă o mutație, ambele părți implicate trebuie să *vrea* asta, Kitten. Îți amintești ce spunea Matthew? Nu m-am implicat prea mult, dacă înțelegi ce vreau să spun. Ca să nu mai zic că el ar fi trebuit să fie mult mai rănit, aproape să moară. Așa că mutația probabil n-o să se producă. Cel puțin nu așa cum crede el.

Am râs, în ciuda tuturor lucrurilor care se întâmplaseră, iar râsul meu a sunat găjâit.

— Ești un geniu malefic.

— Cred și eu, a spus el, cu ochii la mine și cu degetele împletite cu ale mele. Ești sigură că te simți bine? Vocea ta...

— Da, am șoptit eu. O să fiu OK.

M-a sărutat din nou, delicat și apăsător, și parcă a șters cu totul orele alea pe care le petrecusem aici, deși eram sigură că o să le țin minte multă vreme, ca pe cele mai întunecate momente din viața mea. Dar pentru o clipă am fost departe de locul ăsta groaznic și nu am mai auzit ticăitul amenințător al timpului deasupra noastră, iar eu eram în siguranță în brațele lui. Prețuită. Iubită. Eram împreună. Două jumătăți ale aceluiași atom lipite la loc pentru a crea unul care era infinit mai

puternic.

Daemon a suspinat cu gura lipită de a mea și am simțit că zâmbește cu adevărat.

— Acum hai să-l recuperăm pe fratele meu.

Capitolul 36

Cizmele și puloverul meu erau „dispărute în misiune”, așa că Daemon și-a scos puloverul lui și a rămas numai într-un tricou de bumbac și în blugi. Cu încălțăminte nu se putea face nimic. Dar puteam să supraviețuiesc și așa, totuși. Niște picioare înghețate erau chiar o plăcere în comparație cu ceea ce trăisem mai devreme.

Fără să mai pierdem timpul, Daemon m-a luat în brațe și ne-am grăbit să ieșim din depozit. De cum am ieșit afară și nu am mai fost afectați de onix, am simțit vântul rece care îmi mușca obrajii, fiindcă Daemon se mișca rapid spre mașină. Câteva secunde mai târziu îmi fixa centura de siguranță.

— Pot s-o fac și eu, am bolborosit eu, apucând închizătoarea de metal.

El a avut o ezitare văzând cât de tare îmi tremură mâinile, dar apoi a dat din cap. Într-o clipită a fost la volan și a întors cheia în contact.

— Ești gata?

După ce am reușit să fixez centura, m-am lăsat pe scaun, cu respirația tăiată. Onixul făcuse ceva mai mult decât să blocheze Sursa. Mă simțeam de parcă aș fi urcat pe Everest cu cincizeci de kilograme atârinate în spate. Nu puteam să-mi dau seama cum de avea încă Daemon așa de multă putere, mai ales după ce îl vindecase pe Will, chiar dacă numai pe jumătate.

— Puteai să mă lași pe mine, mi-am dat eu seama deodată. Ai fi mai rapid... fără mine.

Daemon a ridicat sprâncenele, în timp ce încetinea ca să ocolească marile containere de gunoi.

— Nu te las.

Știam cât de nerăbdător era să ajungă la clădirea de birouri – la Dawson.

— O să fiu OK. Pot să stau în mașină și... tu poți să faci chestia aia cu super-viteza.

El a clătinat din cap.

— Nicio șansă. Avem timp.

— Dar...

— Nu fac asta, Kat. A țâșnit în viteză din parcare. Nu te las singură. Nici măcar o secundă, OK? Avem timp. Și-a dat cu mâna de pe frunte

șuvițele negre de păr, și a strâns fălcile, apoi a spus: Când am primit mesajul despre mama ta, și am văzut că nu îmi mai răspunzi, m-am gândit că poate ești deja la spital în Winchester, așa că am sunat acolo și mi-au spus că mama ta nu era internată.

M-am simțit ușurată. Deci mama era bine.

Daemon a scuturat capul.

— M-am gândit la ce poate fi mai rău – că au pus mâna pe tine. Și eram gata să rup în bucăți tot orașul ăsta nenorocit. După aia am primit SMS-ul de la Will... așa că, nu, nu te scap nicio secundă din ochi.

Mă durea sufletul. Cât timp am fost în cușcă, din cauza panicii, nu am avut timp să mă gândesc deloc dacă Daemon știe ce se întâmplă, dar acum știam că orele acelea trebuie să fi fost pentru el un adevărat iad și o amintire a zilelor care trecuseră după presupusa moarte a lui Dawson. Inima mea plângea pentru el.

— Sunt OK, am șoptit eu.

El s-a uitat la mine dintr-o parte, în timp ce gonia pe autostrada care ducea spre est. Dacă nu îl oprea poliția din cauza vitezei, era un miracol.

— Ești sigură?

Am dat din cap, ca să nu mai vorbesc fiindcă intuiam că vocea mea afectată îi va atrage atenția.

— Onix, a zis el, strângând mai tare volanul. Nu l-am mai văzut de ani buni.

— Știi ce proprietăți are?

Am vorbit încet, ca să nu se audă așa tare hârâitul vocii.

— Atunci când eram în perioada de integrare, am văzut că l-au folosit cu unii care le făceau probleme, dar eram mic. Ar fi trebuit totuși să îl recunosc atunci când l-am văzut prima dată. Numai că nu am crezut că poate să aibă o asemenea putere și folosit la gratii și lanțuri. Și nu știam că are efect și asupra ta.

— A fost...

Am renunțat să mai continui și am respirat adânc. Fusese cea mai groaznică durere pe care o simțisem în viața mea. Cred că era ca durerile nașterii plus cele de la o operație fără anestezie. Ca și cum celulele mutante din mine încercau să se elibereze, izbindu-se unele de altele. Ca și cum eram sfâșiată pe dinăuntru – cel puțin asta era senzația.

Iar gândul că mai sunt și alții care au suferit ca mine făcea să mi se strângă stomacul. În felul ăsta îi controlau pe luxeni, pe cei care le făceau probleme? Era inuman și atroce. Nu-ți trebuia prea multă

imaginație ca să-ți dai seama că așa îl controlaseră și pe Dawson... și pe prietenul lui Blake. Pe Dawson îl țineau captiv de mai bine de un an, iar pe Chris, cine știe de când?

Ore – eu nu am stat decât câteva ore în cușca de onix. Ore pe care n-o să le uit până la moarte, dar fuseseră numai ore, iar alții au trăit asta ani de zile, probabil. În acele ore, părți din sufletul meu se întunecaseră... se împietriseră. Au fost momente în care aș fi făcut *orice*, numai să se oprească. Știind toate astea, nici măcar nu puteam să-mi imaginez ce se întâmplase cu ceilalți – ca Dawson.

Eram cuprinsă de neliniște. Nu puteam să suport ideea că Daemon ar fi putut să treacă prin asta. Prins în cușcă cu niște dureri care par fără sfârșit – neputința care s-ar fi insinuat încet-încet în el, durerea care l-ar fi transformat într-o cu totul altă persoană. N-aș fi putut să trăiesc cu asta.

— Kat?

Se simțea îngrijorare în vocea lui.

Acele ore, tot ce aflasem în orele alea, mă schimbaseră. Nu. Începusem să mă schimb dinainte – de la cineva care ura confruntările, în cineva care voia să se antreneze ca să capete putere să lupte... și săucidă. Cât de cinstită eram eu înainte, acum ajunseseam să-i mint cu ușurință pe cei la care țineam. Sigur, îi mințeam ca să-i protejez, dar minciuna e tot minciună. Acum eram mai îndrăzneată, mai curajoasă. Erau și schimbări în bine.

Și nu mă îndoiam nicio secundă că aș fi fost în stare săucid fără nicio ezitare ca să-l protejez pe Daemon sau pe cei pe care îi iubeam. Vechea Katy nici nu și-ar fi imaginat una ca asta.

Acum eram scufundată complet într-o zonă gri – busola mea morală era ambiguă.

Trebuia să-i spun neapărat ceva.

— Blake și cu mine nu suntem chiar așa de diferiți.

— Ce?

Daemon s-a uitat la mine aspru.

— Tu n-ai nimic în comun cu jigo...

— Ba da. Am, i-am spus și m-am întors spre el. El a făcut tot ce a putut ca să-l protejeze pe Chris. A trădat oameni. A mințit. A ucis. Și acum înțeleg. Nu spun că e bine că a făcut așa, dar înțeleg perfect. Eu... și eu aș face *orice* ca să te protejez pe tine.

S-a uitat la mine ca și cum ceea ce n-am spus rămăsese suspendat

cumva în aer și a trebuit să treacă ceva timp până să înțeleagă. Nu eram sigură dacă ceea ce eram acum era o versiune îmbunătățită a mea. Și nu eram sigură că asta nu va schimba felul în care Daemon m-a privit până acum, dar trebuia să știe.

Daemon a întins spre mine mâna, împletindu-și degetele cu ale mele. A rămas cu ochii la drumul întunecat, lipindu-mi mâna strâns de coapsa lui.

— Tot nu ești ca el, fiindcă tu nu ai răni totuși pe cineva nevinovat. Ai face alegerea corectă.

Nu eram prea convinsă de asta, dar convingerea lui a stârnit iar lacrimile din ochii mei oboșiți. Am clipit, încercând să le opresc, și i-am strâns mâna. Daemon nu spusese asta, dar știam că nici el n-ar fi făcut „alegerea corectă” dacă cineva drag ar fi fost în pericol. Nu făcuse „alegerea corectă” atunci când ne-au prins la depozit cei doi ofițeri.

— Și cu Will? Ce... ce crezi tu că o să se întâmple cu el?

Daemon a mârâit.

— Doamne, chiar vreau să-l distrug, dar uite care-i chestia, în cel mai rău caz, o să vină după noi în momentul când o să vadă că urmele mutației încep să dispară, și asta o să-l înfurie. Dacă o să se întâmple așa, o să am atunci grijă de el.

Am ridicat o sprânceană. Pentru mine, cel mai rău caz era dacă se întorcea sub orice formă – normal sau mutant sau cum o fi – și se apropia iar de mama.

— Și tu crezi că mutația nu poate să aibă loc?

— Dacă Matthew are dreptate, nu. Adică, am vrut s-o fac, ca să te scap pe tine de acolo, dar asta n-a fost o voință reală și profundă. Atinsese o arteră, dar nu era pe moarte. Mi-a aruncat o privire. Știu la ce te gândești. Că dacă s-ar fi produs mutația, acum am fi conectați cu el.

Vindecarea lui Will fără să știe sigur care va fi rezultatul fusese un mare risc și sacrificiu pentru Daemon.

— Da, am recunoscut eu.

— Acum nu mai e nimic de făcut, trebuie să așteptăm și să vedem.

— Mulțumesc. Mi-am dres vocea, dar nu s-a schimbat nimic. Îți mulțumesc că m-ai scăpat de acolo.

Daemon nu a răspuns, dar degetele lui s-au strâns în jurul degetelor mele și parcă m-au adus la realitate. I-am povestit de Daedalus și, așa cum mă și așteptam, nu auzise de asta. Mica discuție pe care am purtat-o în drum spre clădirea de birouri mi-a slăbit și mai mult vocea, și de

fiecare dată când cuvintele mele se încheiau cu un hârâit, Daemon tresărea. Mi-am rezemat capul pe spătarul scaunului, forțându-mă să-mi țin ochii deschiși.

— Te simți bine? m-a întrebat Daemon când ne-am apropiat de strada Speranțelor.

Mi se părea că zâmbetul meu e cam nesigur.

— Da, sunt bine. Nu-ți face probleme în legătură cu mine acum. Totul...

— Totul se va schimba.

A tras mașina în spatele pieței și a frânat. Și-a eliberat mâna din mâna mea și a oprit motorul. A respirat adânc și s-a uitat la ceasul de la bord. Mai aveam cinci minute.

Cinci minute să-l scoată pe Dawson de acolo, dacă într-adevăr Will spusese adevărul.

Cinci minute nu erau nici pe departe suficiente pentru a pregăti o acțiune de felul ăsta.

Mi-am scos centura de siguranță, ignorând slăbiciunea care îmi înmuia oasele.

— Hai să facem asta.

Daemon a clipit.

— Nu trebuie să vii și tu cu mine. Știu... ești obosită.

Nici nu îmi trecea prin cap să-l las pe Daemon să treacă singur prin asta. Niciunul dintre noi n-avea habar ce ne aștepta înăuntru, sau în ce situație se afla Dawson. Am deschis portiera și am clipit de durere când am simțit în picioare mii de ace.

Daemon a fost în secunda următoare lângă mine, mi-a luat mâna și s-a uitat în jos spre mine, căutându-mi ochii.

— Mulțumesc.

Am zâmbit chiar dacă simțeam că mi se întoarce stomacul pe dos. În timp ce ne îndreptam spre ușile din față, am început să spun o mini-rugăciune, pentru oricine ar fi putut s-o asculte. *Te rog, nu lăsa să se termine prost. Te rog, nu lăsa să se termine prost.* Fiindcă în realitate toată chestia asta ar fi putut să se termine prost în atâtea feluri, încât mi-era groază să mă gândesc.

Daemon a întins mâna spre mânerul ușilor duble de sticlă și, surpriză, surpriză, nu erau încuiate. Mi s-au trezit toate suspiciunile. Mult prea ușor, dar acum, dacă ajunseseam până aici...

M-am uitat în sus și am văzut o bucată de onix încastrată în

cărămidă. Odată ce intram înăuntru, nu mai aveam nicio putere, în afară de puterea de vindecare. Dacă era o capcană, atunci n-aveam nicio șansă.

Am intrat înăuntru. În dreapta, sistemul de alarmă era luminat verde, ceea ce înseamnă că nu fusese pornit. Câți bani o fi investit Will în toată povestea asta? Gardienii de la depozit, Vaughn și toți ceilalți pe care a trebuit să-i plătească să lase clădirea de birouri nepăzită?

Înseamnă că banii nu erau deloc o problemă pentru el. La naiba, o turnase și pe nepoată-sa.

Holul de la intrare semăna cu toate holurile dintr-o clădire de birouri. Birouri în formă de semicerc, plante artificiale și gresie ieftină. Era o ușă care ducea spre scări și care, ce să vezi, fusese lăsată deschisă. M-am uitat la Daemon și l-am strâns de mână. Nu îl văzusem niciodată așa de palid, cu fața așa de dură încât putea sparge o bucată de marmură.

Într-un fel, destinul lui îl aștepta sus. Viitorul lui.

Și-a îndreptat umerii, am pornit spre ușă și am început să urcăm scările cât de repede puteam. Când am ajuns sus, picioarele îmi tremurau de oboseală, dar frica și nerăbdarea îmi umpluse sângele cu adrenalina.

La ultimul etaj era o ușă închisă. Deasupra ei era iar o piatră de onix – un semn clar. Daemon mi-a dat drumul la mână și a apucat mânerul cu mâna tremurând ușor.

Mi se oprise respirația când a deschis ușa. Prin capul meu treceau imagini ale reuniunii imediate. O să fie lacrimi și strigăte de bucurie? Oare Dawson va fi capabil să-și recunoască fratele? Sau era doar o capcană care abia aștepta să se închidă în urma noastră?

Camera era întunecată, doar o rază de lună pătrundea printr-o fereastră. La perete erau două fotolii, un televizor într-un colț și o cușcă imensă în mijlocul camerei, dotată cu același gen de cătușe care fuseseră și în cușca mea.

Daemon a pășit încet în cameră, cu mâinile căzute pe lângă corp. Spatele i s-a îndreptat și din el au ieșit aburi fierbinți.

Cușca... cușca era goală.

Pe de o parte, nici nu voiam să procesez ce însemna asta, nu puteam să las gândul ăla groaznic să se nască și să crească. Mi s-a strâns stomacul, iar lacrimile au început să-mi ardă gâtul.

— Daemon, am hârâit eu.

El a mers către cușcă, a stat acolo un moment, apoi a îngenuncheat,

punându-și fruntea pe mână. Corpul i se scutura de un cutremur. M-am dus repede lângă el și i-am atins cu mâna spatele rigid. Mușchii lui s-au încordat sub atingerea mea.

— El... m-a mințit, a spus Daemon, cu voce răgușită. Ne-a mințit.

Era așa de dureros, să ajungi așa de aproape, să speri că în câteva secunde o să-ți revezi fratele. Era genul acela de suferință din care nu mai poți să-ți revii. Nu era nimic de spus. Niciun cuvânt n-ar fi ajutat în situația asta. Sentimentul de pustietate din sufletul meu nu era nimic în comparație cu ce simțea Daemon.

Mi-am înghițit plânsul, am îngenuncheat lângă el și mi-am pus obrazul pe spatele lui. Oare Dawson fusese vreodată aici? Era foarte posibil să fi fost la depozit, din ce îmi spusese Mo, dar dacă fusese acolo, acum sigur nu mai era.

Iar nu mai era.

Daemon a sărit în sus. Luată prin surprindere, m-am dezechilibrat, dar el s-a răsucit repede, m-a prins înainte de a cădea și m-a tras în picioare. Inima mi s-a oprit și apoi a început să bată mai tare.

— Daemon...

— Scuză-mă.

Vocea lui era aspră.

— Trebuie... trebuie să ieșim de aici.

Am dat din cap și am făcut un pas înapoi.

— Îmi pare... tare rău.

El a strâns buzele.

— Nu e vina ta. Tu nu ai nicio legătură cu asta. Ne-a păcălit. A mințit.

Pe cuvânt dacă nu-mi venea să mă așez jos și să plâng. Era așa de incorect.

Daemon m-a prins de mână și ne-am întors la mașină. Am urcat și mi-am pus centura cu degete amorțite și cu inima grea. Am ieșit din piață și ne-am înscris tăcuți pe autostradă. După ce parcursesem mai mulți kilometri, au trecut pe lângă noi două Forduri Expedition. M-am răsucit pe scaun să mă uit după ele, convinsă că o să facă o sută optzeci de grade și o să vină după noi, dar ele au mers mai departe. M-am întors și m-am uitat la Daemon – fața lui ziceai că era sculptată în gheață. Ochii îi sclipeau ca diamantele din momentul în care ieșisem din clădirea de birouri. Aș fi vrut să spun ceva, dar chiar nu existau cuvinte care ar fi putut să-i aline acum durerea.

Daemon îl pierduse încă o dată pe Dawson. Nedreptatea asta mă măcina.

Am întins mâna spre el și l-am strâns de braț. El s-a uitat scurt la mine, dar nu a spus nimic. M-am lăsat pe spătarul scaunului, uitându-mă la peisajul care începea să se piardă în umbre. Dar țineam în continuare mâna pe brațul lui, sperând că gestul meu poate să-l aline puțin, așa cum mă alinase și pe mine mai devreme atingerea lui.

Când am ajuns la drumul principal care mergea spre casa noastră, abia mai puteam să-mi țin ochii deschiși. Era târziu, trecuse de miezul nopții, și singurul lucru bun era că mama mea era de fapt la serviciu, așa că nu avea de ce să se întrebe unde naiba umblasem toată ziua. Poate îmi dăduse ceva mesaje, și n-o să fie prea fericită când o să-i răspund cu cine știe ce scuză jalnică.

Trebuia neapărat să stau de vorbă cu mama. Nu chiar acum, dar curând.

Am intrat cu mașina pe aleea din fața casei lui Daemon și SUV-ul s-a oprit. Jetta lui Dee era pe alee, lângă mașina lui Matthew.

— I-ai chemat tu, le-ai spus ce s-a întâmplat... cu mine?

El a tras o gură de aer și abia atunci mi-am dat seama că nu respirase deloc în tot acest timp.

— Au vrut să mă ajute să te găsec, dar le-am spus să rămână aici, în caz că...

În caz că lucrurile mergeau prost. O mișcare foarte deșteaptă. Cel puțin Dee nu a trebuit să treacă și ea prin experiența groaznică prin care trecuse Daemon, de la speranță la disperare.

— Dacă mutația n-o să țină, o să-l găsec pe Will, a spus el, și o să-l omor.

Iar eu probabil o să-l ajut, dar până să-i răspund, Daemon s-a aplecat spre mine și m-a sărutat.

Atingerea asta delicată era așa de șocantă după cuvintele pe care le spusese înainte. Mortal și dulce – așa era Daemon; în el erau două suflete complet diferite, care fuzionaseră.

Daemon s-a tras înapoi cutremurat.

— Nu pot... nu pot s-o văd pe Dee chiar acum.

— Dar nu o să fie îngrijorată?

— O să-i dau mesaj imediat ce te aranjez pe tine.

— OK. Poți să stai la mine.

Întotdeauna, aș fi vrut să adaug.

Pe buzele lui s-a ivit un zâmbet viclean.

— O să plec înainte de a veni mama ta. Jur.

Era o idee bună. Mi-a spus să aștept, iar el s-a dat jos și a venit în dreptul portierei mele, mult mai încet decât se mișca el de obicei. Întâmplările din noaptea asta își spuneau cuvântul. A deschis portiera și s-a întins spre mine.

— Ce faci?

El a ridicat o sprânceană.

— Ai fost desculță tot timpul, așa că nu mai mergi pe jos.

Am vrut să-i spun că puteam să merg, dar un fel de instinct interior mi-a spus că nu e cazul să-l provoc. Daemon avea nevoie de asta, simțea nevoia să aibă grijă de cineva în clipa asta. Am cedat și am venit la marginea scaunului.

Ușa casei lui s-a deschis brusc, lovindu-se de perete cu o detunătură ca de pușcă. Am înghețat, dar Daemon s-a răsucit cu pumnii strânși, pregătit să înfrunte orice și așteptându-se la ce e mai rău.

Dee venea în fugă. Șuvițele părului ei întunecat îi zburau în spate. Chiar și din locul în care eram, puteam să văd lacrimile care străluceau pe obraji ei palizi, sub ochii umflați. Dar râdea. Zâmbea, bolborosea niște cuvinte aiurea, dar *zâmbea*.

Am coborât din mașină, clipind des când am simțit frigul mușcându-mi din carne. Când ușa aproape s-a închis, Daemon a făcut un pas înainte, dar s-a oprit. O siluetă înaltă și subțire s-a profilat în lumină, legănându-se ca o trestie. Când silueta s-a mișcat greoi în față, Daemon s-a împiedicat.

O, Doamne, Daemon nu se împiedica niciodată.

Parcă începeam să înțeleg, și am clipit des – prea speriată să cred ceea ce vedeam. Părea absolut ireal. Ca și cum aș fi adormit pe drumul de întoarcere și visam ceva mult prea perfect.

Fiindcă sub becul care lumina veranda era un băiat cu păr negru și bogat care se ondula pe lângă pomeții lați, cu buze groase și expresive, cu ochii obosiți, dar la fel de izbitor de verzi. O replică perfectă a lui Daemon stătea acolo pe verandă. Era slab și palid, dar tot mi se părea că-l văd pe Daemon în două locuri deodată.

— *Dawson*, a hârâit Daemon.

Apoi a rupt-o nebun la fugă, cu picioarele bubuind pe zăpada înghețată și apoi pe trepte. Ochii mi s-au umezit imediat și lacrimile au început să-mi curgă pe obraji în timp ce mă uitam la Daemon cum își

întinde brațele și cum silueta mai subțire a acestuia dispare acoperită de umerii largi ai lui Daemon.

Cumva, nu știu cum, Dawson era acasă.

Daemon l-a tras spre el pe fratele său, dar Dawson... Stătea acolo, pur și simplu, cu brațele atârinate pe lângă corp, cu fața la fel de frumoasă ca a fratelui său, dar dureros de goală.

— Dawson?

Daemon s-a tras puțin înapoi, cu voce nesigură, iar eu am simțit în stomac niște noduri nervoase care parcă îmi urcau în gât și mă sufocau.

În timp ce frații se uitau unul la altul, iar vântul ridica zăpada de pe jos și o trimitea spre cerul întunecat al nopții, mi-am amintit ce spusese Daemon mai devreme. Avusese dreptate. În clipa aceea, chiar se schimba totul... în bine sau în rău.

Mulțumiri

Din toată treaba asta cu scrisul de cărți, probabil că cel mai greu e să scrii mulțumirile. De fiecare dată am senzația că uit pe cineva teribil de important și, cum ar spune Katy, asta m-ar face să fiu o mare nesimțită.

Vreau să mulțumesc familiei și prietenilor fiindcă nu m-au urât atunci când zile la rând nu i-am mai băgat în seamă ca să termin o carte. Un uriaș „ura” și un mare „mulțumesc” iubitorilor de carte și bloggerilor de peste tot. Simpatia voastră pentru seria Lux... și pentru Daemon mă uimește.

Un mare „mulțumesc” și lui Liz Pelletier, editorul care a stat în spatele seriei Lux și care m-a rugat ca în *Onix* să pun mai mult Daemon. Da, ei ar trebui să-i mulțumiți. Mulțumesc și fantasticei Misa și celorlalți membri din echipa de redacție de ia *Entagled*. Și, evident, nu aș putea să-l uit pe agentul meu minunat, Kevan Lyon, sau pe agentul care se ocupă cu drepturile pentru străinătate, Rebecca Mancini, pentru toată munca lor dificilă.

Îți mulțumesc și ție, Deborah Cooke!

Mulțumiri și pentru Cindy, Carissa, Lesa și Angela, pentru că au citit cu adevărat acest text înainte să intre în acțiune pixul roșu.